

ချောက်ချောက်ချားချား ဗုဒ္ဓဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သတ်ပင်တူသို့

ယင်းတိုက်တရွေ့ ငဝနေ

သက်မင်းဂျူလိုင် - ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေ

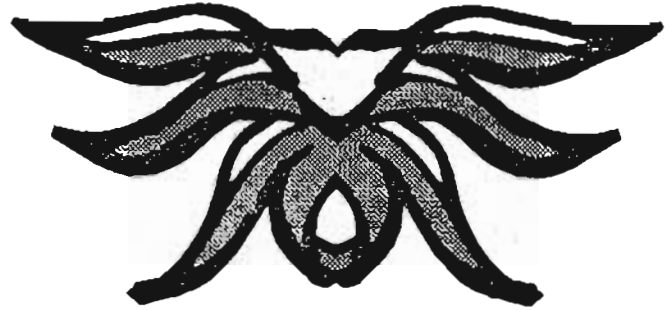
မိခင်သူ ဦးအောင်စိုး(လက်လှမြိုင်)

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၅၉၀၄၀၉
- အမုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၂၉၀၅၀၉
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
- အထွင်းနှင့်အမုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၁၅၄၁၇) (ရွှေခြင်ဆံ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ ဇွန်လ။
- အုပ်စု / စာနိမ့် - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - **ဒုတိယကျယ်စာပေ**

အမှတ် ၁၇၅-ဘီ၊ ၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်၊ ဖုန်း- ၃၇၉၄၄၀

ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေ

သက်မင်းဂျူလိုင်

၀၃၅ ၀၃

သက်မင်းဂျူလိုင်

ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေ / သက်မင်းဂျူလိုင် - ရန်ကုန်။

သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ၊

၃၄၇ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေ

လစွာဥဒါနိန်း

ဒေါသနဲ့...အပြိုးတရား...

မိုးထားတဲ့ဓားတစ်စင်းအောက်က...

မကြေတဲ့အမှန်း...

ဆုံးရှုံးသူ့ခဲတဲ့နှလုံးသားများစွာအတွက်...

သံသရာအဆက်ဆက်...

ဘဝတွေ...အဆက်ဆက်...

ဘယ်ဘဝ...ဘယ်ကမ္ဘာ...ဘယ်နေရာရောက်ရောက်

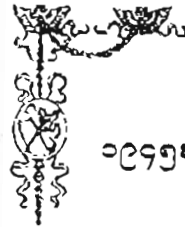
ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ သင်းတို့ကို...

လက်စားချေဒဏ်ခတ်ဖို့...

ငါ့ရဲ့ သစ္စာသွေးနဲ့...

ငါ့ကိုယ်တိုင်ရေးထိုးခဲ့တယ်...

(ယင်းတိုက်တစ္ဆေငဝနေ)

အပိုင်း (၁)

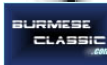

၁၉၄၅ ခုနှစ်... တစ္ဆေတစ်တောင်နိဒါန်း

သန့်ရှင်းထိက... တစ္ဆေတစ်ကောင်

သန်းခေါင်ယံ လမိုက်ညှည် ...။

မိုးရိပ်မိုးငွေ့များကို မြှောက်ချီသယ်ဆောင်လာသည့် မိုးသက်မုန်တိုင်းက တဝေါဝေါ တဖျောဖျောနှင့် တိုက်ခတ်လျက်။

ထို့ကြောင့် လမိုက်ညှည်သည် ... လမိုက်ညှည်သက်သက်မဟုတ်တော့ဘဲ မိုးသံလေသံများနှင့်အတူ အံ့သင်းဖွဲ့လျက် ကမ္ဘာမြေပြင်ကို အမှောင်နက်နက်ထဲသို့ တရကြမ်းတွန်းပို့နေလေသည် သို့။

ညဉ့်ဦးယံကတွေ့မြင်မိခဲ့သော မိုတ်တုတ် မိုတ်တုတ် ကြယ်ရောင်မွဲမွဲကလေးများသည်ပင် ဘယ်ကမ္ဘာသို့ ထွက်ပြေး

ခု နစ် ဝဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီမသိတော့ ...။

အနောက်တောင်အရပ်ဆီမှ တရိပ်ရိပ်နှင့် တလိပ်လိပ် တက်လာကြသည့် မိုးသားမိုးရိပ်များက သန်းခေါင်ယံညဉ့်လယ်ကို ပိုမိုပိန်းပိတ်နက်ရှိုင်းအောင်နက်နက်မှောင်စေခဲ့ပြီထင် ...။ ဖြစ်တည်ဆဲလောကကြီးတစ်ခုလုံးအား ဘာဆိုဘာမှမမြင်ရ။

ထိုထိုသော ... ဘာမှမမြင်ရသည့် နက်ရှိုင်းလှသော အမှောင်ထဲကြီးထဲမှာပင် တဝေါဝေါနှင့်တိုက်ခတ်နေသည့် မိုးသက်လေပြင်းကြောင့် တစ္ဆေကောင်၏လက်တံရှည်ကြီးများကဲ့သို့ ဟိုသည်ယိမ်းခါလှုပ်ယမ်းနေကြသော ... သစ်ပင်သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်သစ်ရွက် မည်းမည်းရိပ်ရိပ်တို့ကိုလည်း လျှပ်ရောင်အပြက်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဟုတ်သည် ...။

လမိုက်ည၏ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ... လျှပ်စီးရောင် တဝင်းဝင်း တလက်လက်၊ မိုးခြိမ်းသံတို့က ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ၊ လေနီကြမ်းတို့က အော်မြည်ဝေ့ယမ်းကြမ်းတမ်းနေကြဆဲ ...။

‘ဂျိမ်း .. ဒိန်း .. ဒလိမ်း ..’

‘ဂျမ်း .. ငြန်း .. ငြန်း .. ဂျမ်း ..’

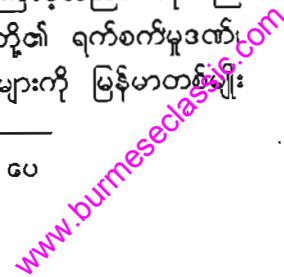
ကမ္ဘာမြေပြင်ကြီး၏ တစ်နေရာရှိ သံချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးတစ်ခု၏ ခေါင်မိုးမှ သံချက်များပြုတ်ထွက်နေသည့် သွပ်ချပ်အပျက်အစီးများက မိုးသက်လေပြင်းကြောင့် တဂျမ်းဂျမ်း တငြန်းငြန်းနှင့် ရိုက်ခါနေကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ ငြိမ်သွားတော့မယောင်

နှင့် ဝေါခနဲ ဖျော့ခနဲ ... ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ... မွေ့ယမ်းသွားသည့် လေသရမ်းနှင့်အတူ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ရွာချလာခဲ့သည်။

ထိုအတူ ...

အချိန်ကာလကလည်း မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ စစ်ဖိနှပ်သံခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် စစ်ဦးဘီလူးဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့သဖြင့် ‘နေမဝင်အင်ပါယာကြီး၏အရှင်သခင်များ’ ဟု ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် လေကျယ်ခဲ့သော ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်တပ်မကြီးသည်ကား ရေစီးတစ်ခါရေသာတစ်လှည့်ဟူသော သင်္ခါရသဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ မြန်မာပြည်မှ ကစဉ့်ကလျားဖြင့် နှုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၄၂ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်များက ရန်ကုန်မြို့ကြီးအား စစ်အင်အားအလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီး အချုပ်အခြာအာဏာကို ရယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြောက်လကျော်ခန့်အတွင်းမှာပင် ... မြန်မာတစ်ပြည်လုံးကို လုံးဝ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပါလေ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ... ဂျပန်တို့သည် မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းအား စီရင်စု၊ မြို့နယ်၊ မြို့မ၊ ကျေးရွာ ... စသည်ဖြင့် နိပ္ပန်အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ဖြင့်အုပ်ချုပ်၍ အရှေ့အာရှ သာတူညီမျှရေးဝါဒကို အသံကောင်းဟစ်ကာ ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။ ထိုသည်နောက်မှာတော့ နယ်ချဲ့ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ ရက်စက်မှုဒဏ်၊ စစ်၏ဆိုးဝါးလှသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို မြန်မာတစ်မျိုး

သားလုံး ခါးသီးဆိုးဝါးစွာ ခံစားခဲ့ကြရပါတော့သည်။
 ထိုသို့သော အချိန်ကာလတွင် ...
 ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် မြန်မာပြည်နယ်စပ်တို့ကို ပိုင်းဖြတ်
 ကာရံထားဟန်တူသည် ... ဆီဘူးကွဲတောင်၊ ကျောက်ပုံတောင်၊
 နွယ်လှိုင်းတောင်ကြောတို့နှင့် ထိစပ်နေသော ... ယင်းတိုက်
 တောင်ကြောကြီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ သန်းခေါင်ယံညဉ့်အမှောင်
 မှာပင် မိုးသက်လေပြင်းက တဝေါဝေါနှင့် တိုက်စစ်ဆင်နေပါလေ
 ၏။

နံနက်လင်းအားကြီးပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်အခါမှာ
 တော့ တစ်ညလုံး သဲသဲမဲမဲရွာသွန်ချခဲ့သော မိုးသည် မော
 ပန်းခွမ်းလျသွားလေပြီထင် ... ခပ်ကျဲကျဲရွာသွန်းလျက်ရှိရာမှ
 အတန်ငယ်ကျဲပါးစပြုလာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ... ဂျပန်စစ်
 ဗိုလ်တစ်ယောက်ဦးစီးသည့် ဂျပန်စစ်သားခြောက်ယောက်နှင့်
 စကားပြန်တစ်ယောက်အပါအဝင် မြန်မာသုံးယောက်တို့သည်
 သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကိုထမ်း၍ ယင်းတိုက်ရွာကြီးကို ကျောခိုင်း၍
 ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များနှင့် မည်းမှောင်နေဆဲဖြစ်သည့် မိုးရိပ်
 မိုးသားများကြောင့် အမှောင်ထုကမူ နက်ရှိုင်းစွာကြီးစိုးမင်းမှုထား
 ဆဲပါပင် ...။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဦးစီးသည့် လူတစ်စု
 သည် ယင်းတိုက်တောင်တန်းကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေကြခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ယင်းတိုက်ရွာကြီးနှင့် ယင်းတိုက်တောင်တန်းကြားတွင်

ရှေးယခင်က သုံးစွဲခဲ့ကြဟန်တူသော သင်္ချိုင်းပျက်ကြီးတစ်ခု
 လည်း ရှိပါသေး၏။ ယင်းတိုက်တောင်ကြောကိုသွားလိုလျှင် ထို
 သင်္ချိုင်းဟောင်းပျက်ကြီးကို မလွဲမသွေဖြတ်သန်းသွားရမည်ဖြစ်
 ပါ၏။

မိုးလေငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်ပါသော်လည်း လျှပ်စီးပြက်
 သံ၊ မိုးခြိမ်းသံများကမူ တစ်ချက် တစ်ချက် ... ထွက်ပေါ်လျက်
 ရှိပါသေးသည်။ ရံဖန်ရံခါ မည်းမှောင်နေသည့်ကောင်းကင်ပြင်
 တွင် အစင်းကြောင်းကြီး လင်းလက်ကာ ... ဂျုံးဂျုံးဂျိုင်းဂျိုင်း
 မြည်ဟည်းသွားလေ့ရှိသဖြင့် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် အထမ်းသမား
 များမှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ခရီးနှင့်နေရပါသည်။ လက်နှိပ်
 ဓာတ်မီးနှစ်လက်ပါသည့်တိုင်အောင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးက ...
 မသုံးရဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားသဖြင့် လျှပ်ရောင်ကိုသာ အားပြု
 လျက် ယင်းတိုက်တောင်သို့ ဦးတည်၍သွားနေကြပါတော့သည်။

မကြာမီ မိုးမှောင်မှောင်၊ လမှောင်မှောင်တွင် သင်္ချိုင်း
 မြေပုံများ၊ မှတ်တိုင်ငုတ်ထိုးထိုးထောင်ထောင်များနှင့် အုတ်ဂူအ
 ပျက်အစီးများ၊ နွယ်ငန်းပင်ရှည်ချုံနွယ်ကြီးများ ကြီးစိုးမင်းမှုရာ
 သင်္ချိုင်းပျက်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါ၏။

မည်သည့်ခုနှစ်ကတည်းက တည်ရှိနေခဲ့ပြီး ... မည်
 သည့်အချိန်တွင် ပျက်သုဉ်းခဲ့လေသည်မသိသော သင်္ချိုင်းဇရပ်အို
 ကြီးကမူ သစ်ကြီးဝါးကြီးများပိတ်ပုံးလှမတတ်ရှိနေသည့် ကုန်း
 မြေထက်တွင် မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေကောင်ကြီးတစ်ကောင် ငုတ်

တုတ်တိုက်မျဉ်းနေသကဲ့သို့ ထီးထီးကြီးတည်ရှိနေပါသည်။

သန်းခေါင်ယံလောက်က လေရောမိုးပါ သဲသဲမဲမဲချထားသဖြင့် သင်္ချိုင်းဇရပ်အိုကြီး၏နေရာအချို့တွင် မိုးရေတို့ဖြင့် ရွှဲနစ်လျက်ရှိပါ၏။

ထိုအခိုက် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က စကားပြန်ကို ဘာပြောလိုက်သည်မသိ ... စကားပြန်က သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကိုထမ်းလာကြသည့် မြန်မာအထမ်းသမားများကို ဇရပ်ပျက်ကြီးတွင်ခေတ္တနားခိုခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ဒီ ... သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးမှာ ဆယ်မိနစ်လောက်နားကြမယ်ဟေ့”

“ဟင် ... ဒီ ... ဒီမှာ နား ... နားမယ် ... ဟုတ်လား”

လေးပင်လှသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကိုချ၍ နားခွင့်ပေးလိုက်သည့်တိုင် မြန်မာအထမ်းသမားနှစ်ယောက်က ... သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးတွင် ခေတ္တနားခိုကြရမည်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်သွေးပျက်ချောက်ချားနေကြသည်သို့ ...

“အေးလေ ... ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က နင်တို့ကိုသနားလို့ ခဏနားခွင့်ပေးလိုက်တာလေ၊ ဘာလဲ ... မနားချင်ဘူးလား ... ဒါဆိုရင် ဆက်သွားကြမယ်လေ”

“အာ ... မ ... မ ... မ ... မဟုတ် .. ပါ .. ဘူး၊ နား ... နား .. ချင် .. ပါတယ် .. ဒါ ... ဒါပေမဲ့ .. ဒီ

.. ဒီနေရာက ... ဟို ... ဟို ... ယင်း ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီး .. ရှိတယ် .. လို့သတင်းကြီး .. နေတဲ့ .. သင်္ချိုင်း .. ကြီး .. မို့ .. ပါ”

“ဘာလဲ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... ဘာတစ္ဆေလဲ ... ဘာတစ္ဆေသရဲကောင်တွေဖြစ်ဖြစ် ဂျပန်တွေရဲ့ သေနတ်ကျည်ဆန်ကြားမှာ ပြားသွားစေရမယ် ... ဟွန်း ... ရှုပ်ပါကွာ ... တကယ့်သတ္တိရှင်ကြီးတွေကိုမှ ခေါ်လာခဲ့မိတယ်လို့”

ကျောက်ပေါက်မာသဲ့သဲ့နှင့် ဂျပန်စကားပြန်လူရွယ်က မြန်မာအထမ်းသမားများကို အော်ဟစ်ပြောဆိုနေခိုက် ... ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ခေါ်ငင်နေသဖြင့် ဇရပ်ပျက်ကြီး၏အလယ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဇရပ်ပျက်ကြီး၏အလယ်တွင် ရှေးဟောင်းအုတ်ချပ်များနှင့် အဖုအထစ်ပြုလုပ်ထားသည့် အလောင်းစင်တင်ရာတလားစင်မြင့်တစ်ခုရှိနေပါ၏။ ထိုတလားစင်မြင့်ထက်တွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဖောင်တိန်ခန့်ရှိသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအသေးစားလေးနှင့် စစ်သုံးမြေပုံတစ်ချပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ကြည့်နေသည်။

တစ်ညလုံးရွာနေသည်မိုးက ကျဲပါးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ချက် တစ်ချက် ... ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ... တိုက်ခတ်လာသောလေပြင်းဒဏ်ကြောင့် သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးမှ သွပ်ချပ်များက တဂျမ်းဂျမ်း တပြန်းပြန်းနှင့် ...။

ထိုစဉ်မှာပင် ...
“ဟင်း .. အင်း .. ဟင်း .. အင်း .. ဟီး .. အီး ..

www.burmeseclassic.com

ညည်းညူသံကြီးတစ်ခုက မိုးသက်လေကြမ်းနှင့်အတူ သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးဝန်းကျင်တွင် တဟင်းဟင်းနှင့်ကြားလိုက်ရ သည်မို့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စကားပြန်တို့သည်ပင် ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်ကြသည် ...။

“ဘာသံကြီးလဲဟ ... လူတစ်ယောက်ညည်းညူနေတဲ့ အသံမျိုးပဲ”

“ဟိုင်း ... ခူးရကား ... ဘာဂဲရိုး”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးမှာ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်သကဲ့သို့ တဂွမ်းဂွမ်း တပြန်းပြန်းနှင့် ယမ်းခါသွားပြန်ပါ၏။

‘ဂွမ်း .. ဂွမ်း .. ငြိမ်း .. ခုံး’

မတ်တတ်ရပ်နေသည့် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်နှင့် စကားပြန်တို့ပင် ဇရပ်ပေါ်တွင်ယိမ်းယိုင်သွားကြသဖြင့် အနီးရှိ တိုင်လုံးများကိုကိုင်ကာ ခန္ဓာကိုယ်များကို ထိန်းမတ်လိုက်ကြရ သည်။ ထိုအခိုက် ...

“အား ... ဟို ... ဟို ... ဟိုမှာ ... ယင်း ... ယင်း တိုက် ... တ ... တ ... တဇွေ”

“အား ... အီး”

မြန်မာအထမ်းသမားနှစ်ယောက်၏ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်သံကြီးများကြောင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ဂျပန်စစ်သားများ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ ... ဘီရူမာ ... ခူးရကား”

“ဟား”

သူတို့တွေ့မြင်လိုက်ရသည်ကတော့ ... ချုံနွယ်များနှင့် ထိစပ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် ဇရပ်ပျက်အိုကြီး၏ နောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ငရန်တာလက်ရန်းပေါ်တွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေသည့် အရိပ် မည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခု ...။

လက်မြန်ခြေမြန်ရှိသည့် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်တို့က လက်ထဲမှသေနတ်များဖြင့် အရိပ်မည်းကောင်ကြီးကို ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်နှင့် ...

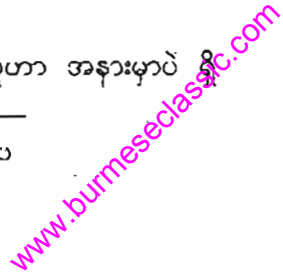
‘ဝှစ် .. ဝှစ် ..’

‘ဖောင်း .. ဖောင်း’

“အင့် ... အား”

အရိပ်မည်းသဏ္ဍာန်ရှင်ကြီးထံမှ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ပြေး ထွက်လာသည့်အရာများက ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်အား ထိ မှန်သွားကာ ခွေခနဲ လဲကျသွားကြသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တ ရက်ရောက်ရှိလာသည့်အန္တရာယ်ကြောင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကြောင် အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ သတိရ၍ သူ၏ဂျပန်စစ်သားများအား အမိန့်ပေးရန်ပြင်လိုက်တော့ သင်္ချိုင်းဇရပ်ငရန်တာထက်တွင် ... အရိပ်မည်းကြီး မရှိပါလေတော့။ အမှောင်နက်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါချေပြီကော ...။

“သတိထား မာစတာ ... ရန်သူဟာ အနားမှာပဲ ရှိ”

သေးတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ... အဲ ... အဲဒါ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီးပဲ ကိုကျောက်ဒိုး၊ ဒီ ... ဒီသချိုင်းဇရပ်ပျက် ... ကြီးကနေ ... အမြန်ဆုံးခွာမှာ ... ဖြစ်မယ်”

ကျောက်ပေါက်မာသက်သက်နှင့် စကားပြန်ကျောက်ဒိုးဆိုသူအား မြန်မာအထမ်းသမားတစ်ယောက်က ... ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပြောပြနေပါ၏။ စကားပြန်ကျောက်ဒိုးမှတစ်ဆင့်ကြားသိလိုက်ရသော သတင်းစကားကြောင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် ဂျပန်စစ်သားများမှာ သူတို့၏သေနတ်များကို အသင့်ပြင်လျက် ဘာမှမမြင်ရသည့်အမှောင်ထဲကြီးထဲသို့ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် ...

‘ဝစ် .. ဖောင်း’

“အင့်”

‘ဒိုင်း’

‘ဒိန်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

အမှောင်ထဲကြီးထဲမှ လျှပ်ပြက်သလိုပြေးဝင်လာသည့် အရာတစ်ခုက ဇရပ်ပျက်ကြီးထောင့်မှ ဂျပန်စစ်သား၏လည်တိုင်အား ဖောက်ခနဲထိမှန်သွားသည်။ ဂျပန်စစ်သား၏လက်ထဲမှ သေနတ်က မောင်းပြုတ်၍ သေနတ်သံတစ်ချက်ထွက်သွားသည်နှင့် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံများက

သချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီး၏ အရုဏ်ဦးကို ဆူညံစွာပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားပါလေတော့သည်။

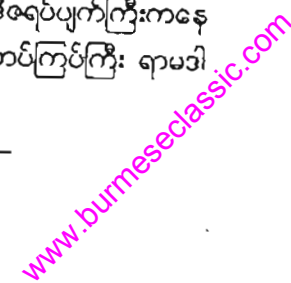
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝင်းခနဲ ပြက်ခနဲလျှပ်ရောင်နှင့်အတူ ဝေါခနဲတိုက်ခတ်၍ပြေးဝင်လာသည့် မိုးသက်လေကြောင့် မိုးရေစက်တချို့ ဂျပန်စစ်သားများထံ လွင့်ပုံစဉ်ကျလာကြသည်။

“ဘီရုမာ ကျောက်ဒိုး ... ဘယ်မှာလဲ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေကြောင့် ပစ္စတိုသေနတ်ကြီးကိုဆုပ်ကိုင်လျက် သူ၏စကားပြန်ကျောက်ဒိုးကို အော်ဟစ်ခေါ်ငင်နေပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အနီးတွင် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တော့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဟုတ်သည် ... စောစောက ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေချိန်တွင် မြန်မာအထမ်းသမားများမှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ သချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီး၏ ကြမ်းပြင်ထက်မှာတော့ ဂျပန်စစ်သားငါးယောက်တို့၏ သက်မဲ့အလောင်းများက ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ... ပြန့်ကြဲလျက်။

“ဒီမှာပါ မာစတာ ... ထွက်ပြေးတဲ့ကောင်တွေနောက်ကို ပြေးလိုက်တာ မမိလိုက်ဘူး မာစတာ”

“တော်ပြီ ... မလိုက်နဲ့တော့ ... ဒီဇရပ်ပျက်ကြီးကနေ အခြေအနေကြည့်ပြီး ထွက်ကြမယ်၊ နင်နဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး ရာမဒါ သေတ္တာထမ်းခဲ့ကြ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏စကားကြောင့် စကားပြန်ကျောက်ဒိုး စိတ်ပျက်သွားပါ၏။ မိုးထဲလေထဲ ညမောင်မောင်ထဲမှာပင် ယင်း တိုက်တစ္ဆေခေါ် ... မမြင်ရသည့် ကိုယ်ပျောက်တစ္ဆေကောင်ကြီး ကြောင့် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်မြဲမြဲနေစေရေးအတွက် အသည်း အသန်ကြိုးစားရုန်းကန်နေရသည့်ကြားမှ ပစ္စည်းဥစ္စာဖက်တွယ် ရူးသွပ်နေသေးသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြောင့် ကျောက်ဒိုးခမျာ သက် ပြင်းမောကြီးကိုသာ ချလိုက်ပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့သဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးရာမ ဒါနှင့် ကျောက်ဒိုးတို့နှစ်ယောက်သား သေတ္တာကြီးကို ထမ်းပိုးရန် ပြင်လိုက်ကြစဉ် ...

“မထမ်းကြနဲ့ ... ချထားခဲ့”

သင်္ချိုင်းဖရပ်ပျက်ကြီးထောင့် အမှောင်ရိပ်ဆီမှ တားဆီး ဟန့်တားသံကြီးကိုကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ... သူတို့အားလုံး အံ့ အားသင့်သွားကြစဉ် .. ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အသံကြားရာသို့ ပစ္စတို သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဒိုင်း’

ဝုစ် .. ဖောင်း’

“အင့်”

အမှောင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသော ဝုစ်ခနဲအသံတစ်ခုနှင့် အတူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်လွှင့်စဉ်ကျသွားပါ ၏။ ထို့အတူ သေနတ်ကိုင်လက်တစ်ဖက်လုံးလည်း ထုံကျင်သွား

သည်။

ထိတ်လန့်တကြားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စောစော တ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အရိပ်မည်းတစ္ဆေကောင်ကြီးကို သူ တို့ရှေ့တွင် သွားခနဲမြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ... ဝင်းခနဲနှစ်ချက်ဆက်၍ ပြုံး ပြက်သွားသည့် လျှပ်ရောင်တွင် အရိပ်မည်းကောင်ကြီးနှင့် သူ၏ ညာလက်တွင်ဆုပ်ကိုင်ထားသော တစ်တောင်နှစ်ပြန်ခန့်ရှည် သည့် လုံးချောချောတုတ်တိုတစ်ချောင်းကို ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက် ရပါတော့သည်။

ဒုတိယခြောက်ရှင်သန်နိုးထလာသူ... သို့မတူ...

အရှေ့တစ်ခိုမှ အရှက်ဦးရောင်နီက ပျိုအံ့စပြုလာပါသည်။ သို့သော်... သစ်ကြီးဝါးကြီးများဖြင့် အံ့ဆိုင်ညှိမှိုင်းနေသည့် သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်အိုကြီးဝန်းကျင်မှာတော့ အမှောင်နှင့်အလင်းတို့က နယ်လှစစ်ခင်းနေကြဆဲ ...။

ထုံအတူ ...

သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်အိုကြီးအတွင်းမှာလည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က သူ၏ခါးမှ ကင်ဒိုဓားရှည်ကြီးကို ရှမ်းခနဲဆွဲထုတ်လိုက်သလို အရိပ်မည်းကောင်ကြီး၏ အခဝးပစ်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် လက်နက်မဲ့ဖြစ်သွားကြသည့် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် စကားပြန်

ကျောက်ဒိုးတို့ကလည်း စစ်သုံးဓားမြှောင်ကိုယ်စီနှင့် အရိပ်မည်းကြီးကိုရင်ဆိုင်ကြရန် စစ်ခင်း၍စောင့်နေကြပါ၏။

တစ်ချက် တစ်ချက် ... ပြုံးပြက်သွားသည့်လှုပ်ရောင်ကြောင့် အရိပ်မည်းကောင်ကြီး၏မျက်နှာတစ်ပိုင်းတစ်စကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ရှည်လျားစွာဝဲကျနေကြသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးများကြောင့် သေချာသဲကွဲစွာမူ မတွေ့မြင်ကြရပါ။ အမည်းရောင်ရင်စေ့အင်္ကျီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီရှည် အညိုရောင်တို့ကြောင့် အရိပ်မည်းတစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် မြင်တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ... သဏ္ဍာန်ရှင်၏ စူးရှလင်းလက်သောမျက်လုံးအစုံနှင့် ညှာလက်တွင်ကိုင်တွယ်ထားသည့် တစ်တောင်နှစ်ပြန်ခနဲရှည်သည့် လုံးချောချောတုတ်တိုတစ်ချောင်းက ... ပေါက်တော့မည့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်နယ်။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ”

“မင်းတို့ရဲ့သေမင်း ... လို့ မင်းရဲ့မာစတာကြီးကို ပြောပြလိုက်”

ကျောက်ဒိုးနှင့်အမေးအဖြေလုပ်နေစဉ်မှာပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပြီထင် ... လက်ထဲမှ ကင်ဒိုဓားကြီးနှင့် အရိပ်မည်းတစ္ဆေကောင်ကို ဒေါသတကြီး ခုတ်ပိုင်းချလိုက်သည်။ ကင်ဒိုဓားကြီးက လှုပ်ရောင်အောက်တွင် လင်းလက်ပြုံးပြက်သွားပါ၏။

www.burmeseclassic.com

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏စားချက်ကို အရိပ်မည်းရှင်က ခြေတစ်လှမ်းမျှ ကိုယ်ကိုယ့်ကာ လက်ထဲမှဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို့နှင့် ပြန်ပက်လိုက်သည်။

‘ဝှစ် ..ဝှစ် ..ထန်း ..’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ... ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးရာမဒါက သူ၏စားမြောင်ကြီးဖြင့် အရိပ်မည်း၏နောက်ကျောအား ဝိုက်၍ ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် .. တပ်ကြပ်ကြီးမှာ လေကိုသာ ထိုးမွှေမိသည်။ အရိပ်မည်းကြီးကမူ သူ၏ရှေ့တွင်မရှိတော့။ မကြာမီ ... တစ်ဝီနှင့်အော်မြည်သံကြီးကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အရိပ်မည်းသည် ညာလက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တစ်တောင်နှစ်ပြန်မျှသာရှိသည့် တုတ်တိုကို မွှေယမ်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။

‘ဝီ ..ဝီ ..ရွှီ ..ရွှီ ..ဝီ ..ဝ’

ဤကဲ့သို့သော တုတ်ကွက်များကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့်တပ်ကြပ်ကြီးတို့မှာ ကြောင်ငေး၍ ကြည့်နေမိကြသည်။ တုတ်လေမွှေသံ ြ အပြင်ဘက်မှ မိုးထစ်ချုန်းသံ၊ မိုးသက်မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်နေသည့်အသံများနယ်တဝိုးဝိုးအော်မြည်လျက်ရှိသည်။ တုတ်မွှေသံကြောင့် ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန်ခြေခင်းကာစားမြောင်နှင့်ထိုးရန်ဟန်ပြင်နေသည့် တပ်ကြပ်ကြီးရာမဒါ၏လက်ထဲမှ စားမြောင်သည် တုတ်မွှေဝေ့ယမ်းနေသည့် လေဝဲဝဲယက်ထဲသို့ စုပ်၍ပါသွားတော့သည်။ လွန်စွာမှ

လျင်မြန်လွန်းလှပါ၏။ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးရာမဒါ၏ စစ်သုံးစားမြောင်ကြီးသည် သင်္ချိုင်းရေပျက်အိုကြီး၏ ခေါင်တိုင်ထုပ်တန်းတွင် ... ဒုတ်ခနဲစိုက်ဝင်ကာ စားမြောင်ရိုးက ယမ်းခါလျက်ရှိသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့မြင်လိုက်ကြရပါတော့သည်။

“ဟာ ... ဘယ်လိုလဲဟ”

“ဟိုင်း ... ယား”

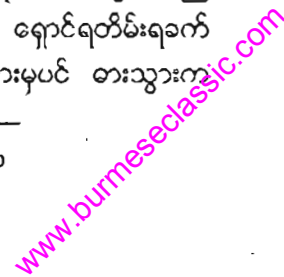
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ အရိပ်မည်းကြီး၏ အံ့မခန်းတုတ်သိုင်းပညာရပ်ကြောင့် အရမ်းကာရောမဝင်တော့ဘဲ ... ကင်းခြေများကဲ့သို့ ခြေကိုရွှေ့ကာ ကင်ဒိုစားကြီးကြီးကွင်းဖြင့် တရစပ်မွှေ၍ ဝင်သည်။ ကင်ဒိုစားရွက်သည် ပိတုန်းကောင်ကဲ့သို့ တစ်ဝီအော်မြည်ရင်း ... စားရင်း၊ စားဖျားပင်ရွေး၍ မရစကောင်းတော့။ ပတ်ကာမွှေကာဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည့် စားချက်များသည် အောက်ခြေမှလည်းကောင်း၊ ခါးလယ်မှလည်းကောင်း ခါးနှင့်ခေါင်းကို မလွတ်စတမ်းဖိ၍ဝင်လာသဖြင့် ... အရိပ်မည်းကြီးမှာ ကိုယ်ကိုယ့်၍ လိမ်၍ပတ်ရှောင်သည်။

‘ဝှစ် ..ဝှစ် ..ဝှစ် ..ဝှစ် ..’

‘သန်း ..’

‘ဝီ ..ဝီ’

သို့သော် ... ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ကင်ဒိုစားစက်ကွင်းသည် အလယ်မှဖြတ်၍ စားဦးထိုး၍ ဝင်လာသဖြင့် ရှောင်ရတိမ်းရခက်၏။ ရံဖန်ရံခါ ... တုတ်တိုပင့်ရိုက်ချက်ကြားမှပင် စားသွားက

အရိပ်မည်းကြီး၏လည်မျိုကိုဖောက်ကာ သွေးသောက်တော့မည် ကဲ့သို့ ...။

တစ်ကြိမ်တွင် ... အရိပ်မည်းကြီးက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ကင်ဒိုဓားစက်ကွင်းထဲမှ လွှားခနဲခနဲထွက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ၏တုတ်တိုကိုသာ ဘယ်ဖြတ်၍ညာတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေလိမ်နည်းဖြင့် ဖြတ်ရိုက်၊ မွှေလိမ်၊ ပေါက်ရုတ်စသည့် မြန်မာ့ပညာစစ်စစ်တုတ်ခင်းသာအတတ်ကို ပီပီပြင်ပြင်အသုံးချကာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ကင်ဒိုဓားကွက်ကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အရိပ်မည်းကြီးက ခြေခင်းကိုရှေ့တင်ကာ ဘယ်လက်ပြန်နှင့် တုတ်ဦးကိုခပ်ပြင်းပြင်းလှည့်၍ ခတ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်လိုက်ရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ကင်ဒိုဓားရှည်ကြီး လွတ်ကျသွားပါလေ၏။

‘ဝစ် .. ထောက်’
‘အင့် ... ဟာ’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အရိပ်မည်း၏ပတ်ဝင်လာသည့် တုတ်ချက်က ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ အကာအကွယ်မဲ့နေသော နံစောင်းဆီသို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားသည်နှင့် ...

‘ဝစ် .. ဘုန်း’
‘အီး ... အား’

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုးဝင်၍ အတွင်းသို့ စိုက်ဝင်သွားသည့်အသံကို အရိပ်မည်းကောင် ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကမူ နံစောင်းကိုလက်ဖြင့်အုပ်ကာ မတိုးမကျယ်

ညည်းညူရင်း ဇရပ်ကြမ်းပြင်ထက်သို့ ဒူးညွတ်ခွေကျသွားပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲမှာ မရှည်ကြာလှပါ ... ငါးမိနစ်သာသာခန့်သာ ကြာမြင့်မည်ထင်ပါ၏။ လောဘဇောတက်နေသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ခမျာ ... သူမက်မောတွယ်တာလှသော သေတ္တာကြီးရှေ့တွင် မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်လျက် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပါချေပြီတည်း။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏အနိဗ္ဗာရုံအဖြစ်ဆိုးကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည့် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် စကားပြန်ကျောက်ဒိုးမှာ ... ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်မှ ဒဏ်ရာသောပါး ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

သို့သော် ... နှစ်ယောက်သား ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းပင် မပြည့်တတ် ... နောက်ဘက်မှပြေးဝင်လာသော ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုက ဦးခေါင်းနှစ်လုံး၏ဦးဆက်များကို ခွမ်းခနဲ ခွမ်းခနဲ ... ရိုက်ခွဲသွားပါတော့သည်။

အပြင်မှာတော့ နံနက်ခင်း၏နေ့သစ်တစ်ခုသည် မှောင်ရိပ်အကြွင်းအကျန်များကိုဖယ်ရှင်းလျက် အလင်းစတင်ချို့ကို ကြမြန်ကာ တိုးဝင်ရောက်စပြုနေပါပြီ။ တစ်ညလုံး မိုးဒဏ်လေ ဒဏ်အောက်တွင် အလူးအလဲခံစားနေရသည့် သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်အိုကြီးကမူ နံနက်အရုဏ်၏အလင်းငရောက်စိုးတဝါးအောက်တွင် ငြိမ်သက်လိတ်ထိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ခွေးမုန်တိုင်းမီးလျှံကြားမှ ... ငါ့ညာဉ်တစ်ဆူ

ယင်းတိုက်တောင် ...။

ဆီဘူးကွဲတောင်၊ ကျောက်ပုံတောင်၊ နွယ်လှိုင်းတောင်တို့ နှင့်တစ်ဆက်တည်း၊ တစ်ကြောတည်းတည်ရှိနေသည့် မြင့်မားသီ ခေါင်လှသည့်တောင်မြင့်မြင့်ကို ... ယင်းတိုက်တောင်ဟု ခေါ်စ မှတ်ပြုကြသည်။

ဆိုရပါမူ ... ဆီဘူးကွဲတောင်မှ အစချီ၍ ယင်းတိုက် တောင်တွင်အဆုံးသတ်သွားသည့် ညှို့ဆိုင်းပြာမှောင်၊ မြူဆိုင်းမြူ ထွေး၊ တောင်ငွေ့ဝေဝေ၊ နင်းထွေထွေ အထပ်ထပ်ရစ်ပတ် သိပ်သည်းလျက် တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အနိမ့်ကြားမှ ချောင်း

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဖျားချောင်းပေါက်အဖြစ်ခံယူကာ ... ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်အတွင်းသို့ စီး ဝင်ခဲ့ကြသော မြစ်ငယ်ချောင်းငယ်တို့မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခု ...။

ထိုရေတံခွန်ကြီးက ကျောက်တုံးကျောက်လွှာအဆင့်ဆင့် ကိုကျော်ဖြတ်လျက် တဝေါဝေါနှင့် စဉ်ဆက်မပြတ်စီးကျနေသည် မှာ သံစဉ်မှ ခပ်ပြင်းပြင်းရှုရှုတေးသွားတစ်ပုဒ်နယ်။ ရေတံခွန်ကြီး ၏အောက်ခြေမှာတော့ တဝန်းဝန်းဖြင့်စီးကျနေသည့် ရေအလျင် အဟုန်ကြောင့် ရေစက်၊ ရေမှုန်ရေမွှား၊ ရေခိုးရေငွေ့တို့က လွင့် စဉ်ဝေဝဲလျက် ...။

ထွက်ပြုစနေခြည်အလင်းတန်းနှင့် ရေစက်ရေမှုန်တို့ ထိခတ်ပေါင်းစည်းမှုတို့ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသည့် လှပသော သက်တံရောင်စဉ်တန်းလေးများကလည်း ရောင်စုံလက်ဖြာလျက် ရှိပါ၏။ ရေတံခွန်အောက်ခြေရှိ ရေအိုင်ကြီးမှတစ်ဆင့် ယုက်ဖြာစီး ဆင်းကျနေသည့် ချောင်းရေစီးသံလေးများကလည်း သံစဉ်မညီ ညာသော တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ဟစ်ကြွေးရင်း ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များကို တို့ထိရှိက်နမ်း၍ စီးဆင်းသွားကြပါ၏။

ပစ္စက္ခ၏ မြင်မြင်သမျှအရာအားလုံးသည် ယင်းတိုက် တောင်၏ သဘာဝအလှပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်နယ်ပါတည်း။ ထိုသက်မဲ့သဘာဝအလှပန်းချီကားချပ်ထဲမှ သက်ရှိလူသားတစ် ဦး၏ပုံရိပ်ကလည်း နံနက်ခင်းနေခြည်အလင်းတန်းများအောက် တွင် ပျော်ဝင်နှစ်မြုပ်လျက်ရှိသည်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဟုတ်သည် ... တဝေါဝေါ တဝန်းဝန်းအော်မြည်လျက် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာစီးကျနေသည့် ရေတံခွန်ကြီးအောက်ခြေရှိ ... ရေအိုင်ကြီးထက်ဝယ် ကျောက်တန်းကြီးတစ်ခုနယ် ထိုးထွက်နေသည့် ကျောက်စွယ်တန်းကြီးထက်၌ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် ... ပီဘီ ... ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ် ငြိမ်သက်စွာတည်ရှိနေပါလေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီဗလာကျင်းထားသည်မို့ ညိုမောင်းသောအသားအရေ၊ ကျစ်လျစ်သန်စွမ်းသောခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်စွန်းစွန်းခန့်ရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက်၏ငြိမ်သက်မှုသည် ရှေးဟောင်းဂရိလူမျိုးတို့၏ထုဆစ်ထားသည့် ပန်းပုရုပ်တုတစ်ခုနယ်ပါတည်း။

လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် လှုပ်ရှားမှုဆို၍ ဟူးဟူးရှားရှားတိုက်ခတ်နေသော လေရှူးကြောင့် လွင့်ယုံလှုပ်ရှားနေကြသည့် ဆံနွယ်ရည်ကြီးများကသာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း လွင့်နေကြပါ၏။

မကြာမီ မှိုင်းညိုညိုတောင်စဉ်တောင်တန်းများထက်မှ နေလုံးနီနီကြီးက တစ်စ တစ်စ ... မြင့်တက်လာခဲ့ပါသည်။ နေလုံးနီနီကြီးကို လူရွယ်၏စူးရှလင်းလက်သော မျက်လုံးအစုံက မမှိတ်မသန်နှင့် စူးစူးနှစ်နှစ်ကြည့်နေသည်မှာ အရုဏ်ဦးကတည်းကပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထန်းတစ်ဖျားကျော်ကျော်ခန့်မြင့်တက်လာသည့် စူးရှ

သောနေခြည်တန်းများက ညိုမောင်းစိုလင်းသော အသားအရေခြေတံလက်ဆံ လုံးကျစ်သလောက် ဖုထစ်တင်းရင်းလျက်ရှိသော ရင်အုပ်ကြွက်သားက ကျားကျားလျားလျားနှင့်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်တွင် စူးရှလင်းလက်သော မျက်လုံး၊ ပိမိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းများနှင့် လုံးကျစ်သောပေါင်တံအောက်မှ ခြေသလုံးကြွက်သားထုမှာ တင်းပုတ်ဖုအလား ဖုထစ်မာကျောလျက်ရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ... စူးစူးရှရှထိုးကျနေပါလေ၏။

လူရွယ်၏ ဗဟို၌ပြင်ပလက္ခဏာမှာ ပီဘီ ရောမကျောက်ဆစ်ရုပ်တုတစ်ခုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေသည့်တိုင် .. အတွင်းအန္တရာယ်လုံးသားမှာမူ အလှုံ့ညီးညီးတောက်လောင်ဆူပွက်နေသည့် မီးတောင်ကြီးတစ်ခုလို ... သို့မဟုတ် စကြဝဠာတစ်ခုတစ်လျားထိတိုင် စူးရှအက်ကွဲစွာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားတော့မလို ကမ္ဘာပျက်ခမန်း လူးလွန်ရုန်းကြွလျက်ရှိနေပါ၏။ ထိုအခိုက် ...

သူ၏နှလုံးသားပေထက်အကွရာ၌ သစ္စာမဲ့သူ ... သို့မဟုတ် လောကကြီးကို အနိဋ္ဌာရုံတို့နှင့်သွေးစွန်းစေခဲ့သူ၏ ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်ကြီးက အာရုံတွင်းသို့ အတင်းထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ...

လူရွယ်မှာ သူ၏ညာလက်အနီးတွင် အဆင်သင့်ရှိနေသည့် 'တစ်တောင်နှစ်ပြန်' မျှရှိသည့် 'ဝါးကျစ်လိမ်ချည်တုတ်တို' ကို လှစ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး ... မြားတစ်စင်း ကောင်းကင်ထက်သို့ ပစ်ခွင်းလိုက်သကဲ့သို့ ကျောက်စွယ်ကြီးထက်မှနေ၍ လေထဲသို့

www.burmeseclassic.com

ခုန်တက်သွားပါတော့သည်။

“ဟေး ... ဟိုင်း”

မာန်သွင်းအော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံသည် တဝေါဝေါ ကျဆင်းနေသည့် ရေတံခွန်ကြီး၏ရေကျသံကိုပင် ရပ်တန့်သွားစေသည်လား။ ထို့အတူပင် ... ရင်ဘတ်ကြီးကိုဖောက်ခွဲကာ ထိုးခွဲထွက်လာသည့် လူရွယ်၏ အာခေါင်ခြစ်၍အော်ဟစ်ကြွေးဝါးသံကြီးက ... ဆီဘူးကွဲတောင်၊ ကျောက်ပုံတောင်၊ နွယ်လှိုင်းတောင်တို့နှင့် ယင်းတိုက်တောင်ကြီးများထိတိုင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းသွားကြလေသည်သို့ ...။

ကျောက်စွန်းကြီးထက်သို့ လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်နယ်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ ပျံဝဲကျလာသည်နှင့် ညာလက်မှ ... ဝါကြိတ်လိမ်တုတ်တို့ကို စကြာပုံလှည့်လိုက်သည်။ ညာလက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တစ်တောင်နှစ်ပြန်မျှသာရှိသည့်တုတ်ကို စကြာပုံပွေ့လိုက်သဖြင့် တုတ်ပွေ့သံသည် ... ရေတံခွန်ကြီးမှ ရေစီးကျသံ တဝန်းဝန်းကဲ့သို့ တစိုးစိုးတဝေါဝေါအော်မြည်နေပါ၏။

‘စိုး ... စိုး ... ရှီး ... ဝေါ ... ဝန်း ... ဝန်း’

ထိုအခိုက် ... လူရွယ်က တရစပ် လည်ပတ်ပွေ့ယမ်းနေသည့်တုတ်တို့ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲသိမ်းကာ ... ခြေနှင်းကွက်ကို လေးကွက်လေးဌာန နဂါးလိမ်လျှောက်၍ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ တရစပ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှ ချွေးစက်ချွေးပေါက်များ ကလည်း နေရောင်အောက်တွင် ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ လွင့်စဉ်ထွက်သွား

ကြသည်။

လူရွယ်ခင်းထားသည့် တုတ်တို့၏အလျင်သည် စကြာလေဝဲဝဲယက်ကြီးထဲတွင် စုပ်၍ စုပ်၍ ပေါ်လာပြီး ကျင်းအနီးဝန်းကျင်ရှိ အရပ်လေးမျက်နှာမှာ ... သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ သစ်လက်တို့ အပိုင်းပိုင်းကျိုးပြတ်လွင့်စဉ်ကုန်ကြပါ၏။

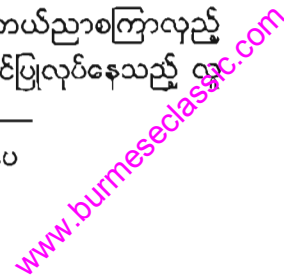
‘စိုး ... စိုး ... ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ် ...’

‘ဘုန်း ... ဝန်း ... ရှိုင်း ... ဝန်း’

ထို့နောက် လူရွယ်သည် တုတ်တို့စကြာပုံပြန်ပွေ့၍ လှည့်ကာသိမ်းနှုတ်လိုက်ပြီး ... ‘စက္ကနုတတ္တ’ တုတ်ခင်းအတတ်မှ အရပ်ရစ်မျက်နှာသို့ စကြာပုံခြေကွက်ကို လွန်းဖွင့်၍ရိုက်ပြလိုက်ပြန်သည်။ ထို ... ထူးဆန်းသော လွန်းဖွင့်ရိုက်ချက်များကြောင့် သူ၏အောက်ရှိ ရေအိုင်ကြီးအတွင်းမှ ရေလုံးကြီးများမှာ ဝဲကတော့တိုး၍ ချာချာလည်လျက် ရေပန်းရေမွှားများကလည်း အရပ်ရစ်မျက်နှာအနဲ့ လွင့်စဉ်ပြေးထွက်သွားပြီး ကမ်းစပ်သစ်ပင်ဝါးပင်များမှ သစ်ရွက်ဝါးရွက်များကို ကျိုးပြတ်ပြုတ်ကြွေစေခဲ့သည်။

တုတ်ရိုက်ချက်နှင့် အနီးဆုံးဆယ်လံကွာခန့်တွင်ရှိကြသည့် ကျောက်တုံးငယ်များ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြသွားကြသည်။

လူရွယ်၏ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်သိုင်းအတတ်မှာ အံ့ဖွယ်သရဲ ရှိလှပါ၏။ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်၏ ဘယ်ညာစကြာလှည့်ပတ်ပွေ့သည်အတိုင်း ... ရှေ့တိုးနောက်ငင်ပြုလုပ်နေသည့် လူ

ရွယ်၏သွင်ဟန်မှာ ... အစွမ်းကုန် လောင်မြိုက်ဝါးမျိုတော့မည့် မီးတောက်မီးလျှံကြီးတစ်ခုနယ် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေပါလေ၏။

ထိုစဉ် ... လူရွယ်၏ စူးရှလင်းလက်သော မျက်လုံးအစုံတွင် သွေးပင်လယ်ကြီးကိုမြင်နေမိသည်။ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် ... အနိဋ္ဌာရုံသွေးပင်လယ်ကြီးထဲမှ အော်ဟစ်သည်းတွားသံများနှင့်အတူ လဲကျသေဆုံးသွားကြရှာသည့် သူ၏အဖေနှင့်အမေ။ ထို့နောက် သစ္စာမဲ့သူ၏ ဟားတိုက်ရယ်မောသံကြီးများ။

လူရွယ်မှာ အံ့ကိုတင်းကျပ်စွာ ကြိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ကို ရွရွဆုပ်လျက် ဘယ်ညာဝေ့ယမ်းလိုက်ပါ၏။ တစ်ဝီနှင့်ပိတုန်းကောင်ကြီးများအော်မြည်သလို တုတ်ပတ်မွေသံကြီးက ပေါ်ထွက်လာပြီး ...

“ဟေး ... ဟိုင်း”

အာခေါင်ခြစ်သံကြီးဖြင့် မာန်သွင်းဟစ်အော်ကာ ... တုတ်တိုကို ဘယ်ညာဝေ့လျက် ... ဦးခေါင်းရှစ်စိတ်ခွဲရိုက်နည်းအတိုင်း သူ၏ရှေ့မှ လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးအား မိုးရွဲရိုက်ချလိုက်ရာတွင် ... ခြေနှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ခန့်လိုက်ကာ လေထဲတွင်လွှဲ၍ အားကုန်လွှဲရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဗျောင်း .. ဘုန်း .. ဖျောင်း’

‘ဝုန်း .. ဝှမ်း ... ဝုန်း’

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ရိုက်ချက်ကို သုံးချက်ဆက်၍ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် သုံးသံထွက်ကာ လူတစ်ဖက်စာခန့်ကြီးသော

ကျောက်တုံးကြီးမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေသွားပါတော့သည်။ လက်အနေ၊ တုတ်အကျ ... အားလုံးပိရိသေသပ်လှပြီး လေသံဝဲယက်က စုပ်တင်သွားသည်။

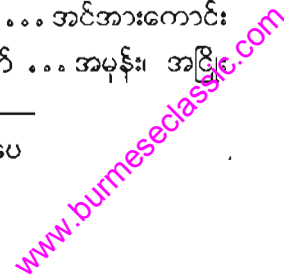
“ဟေး ... အား”

လူရွယ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ကို ကျောက်စွန်းပေါ်တွင်ထောက်ကာ စူးရှဝါးဝါးဟစ်အော်လိုက်သည့် နာကျင်ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ ကျောက်စွန်းထက်သို့ ဒူးထောက်ကျသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေပါတော့သည်။

ဖြစ်ပျက်လှုပ်ရှားမှုအစုစုတို့ကို အစမှအဆုံးတိုင် သစ်မြစ်ဆုံကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်၍ကြည့်နေသည့် ... ဒေါက်ခြာဆောင်းထားသော ရသေ့အိုကြီးက မြင်တွေ့နေရသည်။

လူရွယ်၏ နာကြည်းစွာကြိုးဝါးအော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံနက်ကြီးကလည်း ရသေ့အိုကြီး၏ရင်ကို ထိရှကွဲကြေစေပါ၏။ သည်သို့သောမြင်ကွင်းမျိုးက ... မြင်တွေ့နေကျမြင်ကွင်းဖြစ်သဖြင့် ရသေ့အိုကြီးအတွက်မူ ထူး၍မဆန်းတော့ပါ။

လူရွယ်၏ရင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာတောက်လောင်နေခဲ့သော ... အမုန်း၊ အငြိုး၊ အာယာတ၊ ဒေါသ မီးတောက်မီးလျှံကြီးကမူ ယာယီအခိုက်တန်မျှတော့ ငြိမ်သက်သွားပြန်ပြီ ... ဟု ရသေ့ကြီးသုံးသပ်လိုက်ပါ၏။ ထို့အတူ ... အင်အားကောင်းသော ဝိညာဉ်တစ္ဆေတစ်ကောင် သို့မဟုတ် ... အမုန်း၊ အငြိုး

မီးတောက်ကြီးတစ်ခု ငြိမ်းသေထွက်ခွာသွားပြီဟုလည်း ရသေ့ကြီး ယူမှတ်လိုက်ပါလေတော့သည်။

ထို့နောက် ... ဆံပင်ရှည်ကြီးများ၊ ပါးဖြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ ရှည်လျားစွာရှိသော ရသေ့ဖိုကြီးမှာ ... ညာလက်မှ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ လူရွယ်ရှိရာသို့ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လျှောက်လှမ်းလာနေပါ၏။ သူ၏ သစ်ခေါက်ဆိုး သက်န်းမှာ နွမ်းဟောင်း၍ပင်နေသည်။ အချို့နေရာများတွင် သစ်ခေါက်ရောင်များပင် ဖျော့တော့လျက်ရှိပါ၏။

လူရွယ်၏အနားသို့ရောက်သည်နှင့် စိတ်ဓာတ်အင်အား ဟူသမျှတို့ကို အစွမ်းကုန်ဖြင့်ထုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် အားပျော့နဲ့ခွေကျသွားဟန်တူသည့် လူရွယ်၏ပခုံးကို ဖက်သိုင်းကာ ကျောက်စွယ်ကြီးပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာဆင်းသက်လာခဲ့ကြပါလေ၏။

ရှားပါးပျောက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေသည့် 'စက္ကနုတုတ္တတုတ်ခင်း' ဟုခေါ်သည့် အံ့မခန်းဖွယ်မြန်မာ့တုတ်ခင်းအတတ်ပညာရပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ကစားသွားခဲ့သော လူရွယ်၏ အမည်မှာကား ... ..။

ဘိဝိခတ်သံလရာထံမှ ... ဝိညာဉ်တစ္ဆေ

အချိန်မှာ နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် မိုးလုံးပြည့်မည်းမောင်နေသည့် မိုးရိပ်မိုးသားများကြောင့် နေရောင်ကိုလုံးဝမမြင်ရချေ။ ထို့အပြင် မိုးသက်လေကလည်း တဟူးဟူးနှင့်တိုက်ခတ်နေသည်။ ဆီဘူးကွဲတောင်နှင့် ကျောက်ပုံတောင်ကြားရှိ ... မရဏလျှိုကြီးထဲမှာတော့ တုထပ်ပီတိဆီးလျက်ရှိသော တောရိပ်တောင်ရိပ်များကြောင့် ပို၍ မှိုင်းမှောင်နေပြီး ရာသီဥတုကလည်း စိမ့်နေအောင်အေးလှပါ၏။

သို့တိုင်အောင် ... တစ်ကုန်းကိုတက်၊ တစ်လျှိုကိုဖြတ်လာကြသည့် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမနှင့်

www.burmeseclassic.com

ဂျပန်စစ်သားခြောက်ယောက်တို့မှာ ... လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်စွဲလျက် ခွေးတစ်စုံနှင့်ရှိနေပါလေ၏။ သူတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည့် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ၏ အမဲလိုက်ခွေးကြီးကမူ ရှေ့ဆုံးမှ တက်ကြွရဲရင့်စွာ ပြေးလွှားတိုးဝင်လျက် ...။

ထိုစဉ်မှာပင် ... ဝတ်ခနဲ အသံတိုတိုတုတ်တုတ်ပြုကာ အမဲလိုက်ခွေးကြီးမှာ ရှေ့ဆီမှပိတ်ဆို့ကာဆီးထားသည့် ဓနန်းတောကြီးထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမမှာ ပြုံးလိုက်မိပါလေ၏။

“လုပ်လိုက်စမ်း ငါ့ရဲ့ညာလက်ရုံးကြီးရေ ... ဒီနေ့တစ်နေ့ သားကောင်ရဖို့ကတော့ နှင့်ကိုပဲအားကိုးရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုင်း ... တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတို ... မင်းတို့အဖွဲ့အသင့်ပြင်ထားကြတော့၊ ဒီကောင်ကြီးနောက်ကနေ လိုက်ကြမယ်”

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမမှာ သူ၏ အမဲပစ်ရိုင်ဖယ်ကြီးကိုအသင့်ပြင်ရင်း ရှေ့မှ ဓနန်းတောကြီးထဲဝယ် ပျောက်ကွယ်လှလှနီးပါးမြင်တွေ့နေရသော အမဲလိုက်ခွေးကြီးကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေပါ၏။ ဟုတ်သည် ...

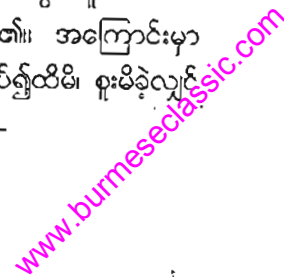
သူ၏စိတ်ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားစေရန် ဖြည့်ဆည်းပေးမည့်သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်သည် သူ၏ရှေ့ မရဏလျှိုကြီးထဲဝယ် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း အမဲလိုက်ခွေးကြီး၏သွင်ဟန်

က ညွှန်ပြပေးနေသည်သို့ ...။

ထို့နောက်မှာတော့ ... ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ၊ ဦးစီးသော ဂျပန်စစ်သားအဖွဲ့မှာ အမဲလိုက်ခွေးကြီးတိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ဓနန်းတောကြီးဆီသို့ ခြေသံလုံလုံနှင့် ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ... ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမနှင့်ယှဉ်လျက် တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတို၊ နောက်ထပ် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်ပါ ယှဉ်တွဲ၍ ... ရှေ့လေးယောက် နောက်သုံးယောက် အစုခွဲ၍ ဓနန်းတောကြီးထဲသို့ သတိနှင့်တိုးဝင်လာခဲ့ကြပါ၏။ ဓနန်းတောဆိုသည်မှာ အောက်အရပ်ဘက်တွင် ဓနိကဲ့သို့ အိမ်မိုးရန်ဖက်တစ်မျိုးရရှိစေသည်။ ထန်းပင်၊ အုန်းပင်မျိုးမှ တစ်မျိုးအပါအဝင်ဖြစ်ပါ၏။

ဓနန်းတောပေါက်ရာနယ်မြေသည် အေးမြပြီး အမြဲထားဝစဉ်လိုလို စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိနေခြင်း၊ တောထူထပ်ခြင်း၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများရောနေ၍ ပေါက်ရောက်နေသောကြောင့် ကျား၊ ကျားသစ်များသာမက ... အခြားသောတောကောင်များပါ လက်မလွှတ်စတမ်း ခိုအောင်းနှစ်သက်သော တောစိုတောမျိုး ဖြစ်ပါလေ၏။

သို့သော် ... တောသတ္တဝါကြီးများအတွက် နေစရာ၊ မှီခိုစရာကောင်းလှသော်လည်း လူသားများအတွက်မူ အတားအဆီး၊ အရံအတားတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါလေ၏။ အကြောင်းမှာ ဓနန်းဆူးသည် တစ်လက်မ၊ နှစ်လက်မခန့် ရှုပ်၍ထိမိ၊ စူးမိခဲ့လျှင်

အဆိပ်တက်လေသည်။

သူ၏အမဲလိုက်ခွေးကြီးကိုမူ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ . . . မမြင်ရပါလေတော့။ သို့သော် . . . ရှေ့မှနေ၍ ခနန်းတောကြီးကိုတိုးဝင်နေသည့် တောတိုးသံကိုမူ ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ ကြားနေရသည်မို့ သေနတ်ကိုအသင့်ပြင်ကာ ကရွေ့ရွေ့တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

မကြာမီ ခနန်းတောက ပါးလာပြီး . . . စင်ပြွမ်းပင်နှင့် သက်ကယ်တောတို့ရောနှောပေါက်နေသည့် တောပါးပါးအစပ်သို့ ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါ၏။ သစ်ပင်ကြီး၊ ပါးပင်ကြီးများကိုလည်း တွေ့မြင်နေရသည်မို့ ဒုက္ခပေးသည့် ခနန်းတောကြီးကို အောင်မြင်စွာကျော်ဖြတ်နိုင်ပြီဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် . . .

“နဲ့”

ဂုံခနဲအော်မြည်ကာ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ကောင်းကင်ယံထက်သို့ ထိုးကာယုံသန်းသွားသည့် လင်းမြီးဆွဲငှက်တစ်ကောင်၏အော်သံကြောင့် ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုတို့က . . . အသံထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ သေနတ်ပြောင်းဝများကို လှည့်လိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမနှင့် အမဲပစ်ထွက်နေကျဖြစ်သည့် တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုမှာလည်း ချက်ဆို နားခွက်ကမီးတောက်ခဲ့သူပီပီ အဆင်သင့်ပစ်ခတ်ရန်အတွက် ရှိငယ်ဒင်အား

သူ၏ပခုံးဆီသို့ နေရာချထားလိုက်သည်။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမပင် သူ၏ညာလက်ညှိုးကို ရှိငယ်မောင်းကွင်းပေါ်၌ - ဖိကပ်လျက် လတ်တလောပစ်ခတ်နိုင်ရေးအတွက် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ၏။

ထိုစဉ် . . .

“ဝတ် . . . ဝတ်”

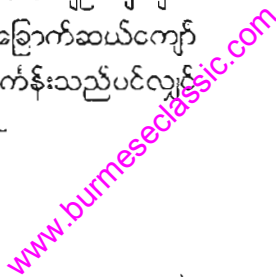
သူ၏အမဲလိုက်ခွေးကြီးဟောင်သံကြားရာဘက်သို့ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမတို့အဖွဲ့ သေနတ်များကို ပစ်ခတ်ရန်အဆင်သင့်ပြင်လျက် အတန်ငယ်မောင်းနေသည့် လျှို့ဝှက်ကြီးထဲသို့ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ကြသည်တွင် . . .

“ဟင်”

“ဟာ”

သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတောကောင်ကြီးမဟုတ်ပါ . . .။ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ဆံပင်ရှည်ကြီးများ၊ ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ဦးခေါင်းထက်တွင် ဒေါက်ခြာကြီးတစ်ခုကိုဆောင်းလျက် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ထောက်ကာ သစ်ပင်ရိပ်အောက်ဝယ် မားမားကြီးရပ်နေသည့် ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါးဖြစ်နေပါ၏။

မျက်နှာထက်တွင် အရေးအမျှင်များက ပါးပျဉ်းကျလျက် မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားသည့် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည့် ရသေ့အိုကြီး၏သစ်ခေါက်ဆိုးသက်န်းသည်ပင်လျှင်

ဟောင်းနှမ်း၍ အချို့နေရာများတွင် သစ်ခေါက်ရောင်ပင် ပြေ
ပျောက်လျက်ရှိပါ၏။

ထူးဆန်းသည်မှာ ... ရသေ့အိုကြီး၏အပါးတွင် မိမိမလွဲ
၍ မည်သူ့ကိုမျှ မိတ်ဆွေရင်းချာလိုသဘောမထားနိုင်ဘဲ အမြဲ
တစေ အာသာတငမ်းငမ်းနှင့်ရန်လိုတတ်သည့် ... မိမိ၏ ညာ
လက်ရုံးသဖွယ်အားကိုးရသော အမဲလိုက်ခွေးကြီး။

ထိုအမဲလိုက်ခွေးကြီးမှာ ရသေ့အိုကြီး၏အပါးဝယ် ရပ်
လျက် အမြီးကြီးတခါခါနှင့် ပီဘီ ယဉ်ကျေးလိမ်မာသော အိမ်
မွေးတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှယ် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဂျပန်ကင်ပေ
ကိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမတစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား
မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် အံ့ဩမင်တက်နေမိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အလိုမကျသည့်အရိပ်အယောင်
များက မျက်နှာပြင်တွင် ယှက်သန်းလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် ...

ရသေ့အိုကြီး၏မျက်လုံးများမှာ တဖြည်းဖြည်းပွင့်လာကြ
ပြီး ... ရုတ်တရက် ဩဇာဓာတ်ကြီးမြင့်လှသော အသံတစ်ခုက
ရသေ့အိုကြီး၏ နှုတ်ဖျားမှထွက်ကျလာပါ၏။

“ဆာ ... တိုး ... ယာ ... မ”

ရုတ်တရက်မို့ ... ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ အံ့ဩ
ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ တစ်ဝါတစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူး
သော ရသေ့အိုကြီးက သူ့အမည်ကို တိတိပပခေါ်လိုက်သဖြင့်

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးခမျာ ထိတ်ခနဲပင် ဖြစ်သွားရသည်။

တောင်ဝေးတစ်ချောင်းကိုသာ ဆုပ်ကိုင်လျက် သူ့အား
စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည့် ရသေ့အိုကြီး၏မျက်လုံးအဖုံ့ကို စိုက်ကြည့်
မိလိုက်သည်နှင့် ... ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
တစ်ခုလုံး ရေခဲတုံးကြီးတစ်ခုနယ် အေးခဲသွားလေသည်သို့။

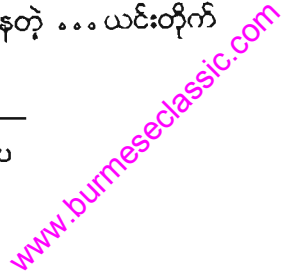
“သေသေချာချာနားထောင်ပါ ဆာတိုးယာမ ... ဒီနေ့
ညကစပြီး သင့်ရဲ့အိပ်မက်ထဲကို ဝိညာဉ်တစ္ဆေ့တစ်ကောင် ရောက်
လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဝိညာဉ်တစ္ဆေ့ဟာ သင့်ရဲ့နောက်ကို အရိပ်တစ်
ခုလို ကပ်ပြီးလိုက်နေတဲ့ သင်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ သစ္စာမဲ့အတိတ်
တစ်ခုရဲ့ ဝဋ်ကြွေးပဲ၊ နောင်လာမယ့် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်တိတိမှာ
သင် သစ္စာမဲ့အတိတ်တစ်ခုရဲ့ဝဋ်ကြွေးကို သင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး
ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးဆာတိုးယာမ၏ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် ဒေါ
သတကြီးဟစ်အော်လိုက်သည့် အသံနက်ကြီးက မရဏလျှိုကြီး
ကို ထိုးဖောက်ရိုက်ခတ်ကာ ... တောအထပ်ထပ် တောင်အဆင့်
ဆင့်ထိတိုင် ပဲ့တင်လွင့်ယုံသွားလေသည်သို့ ...။

“အေး ... သင့်ကို ဝဋ်ကြွေးဆပ်မယ့်သူကတော့ ...

အသက်နှစ်ဆယ်လောက်သာရှိသေးတဲ့ ဟောဒီ မြန်မာပြည်ထဲက
မြန်မာနိုင်ငံသားပဲ ... သူ့နာမည်က ငစနေတဲ့ ... ယင်းတိုက်
တစ္ဆေ့ ငစနေ ... တဲ့”

ဘာရယ်မသိ ... လောလောဆယ် ပစ္စက္ခအခြေအနေ မှာတော့ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ငစနေဆိုသော ထူးဆန်းသောနာမည် တစ်ခုက ... သူ၏ရင်တွင်းသို့ မီးတောက်မီးလျှံကြီးတစ်ခု တိုးဝင် လောင်မြိုက်သွားသလို သို့တည်းမဟုတ် ... သူ၏နှလုံးသားကို မီးလောင်တိုက်သွင်းလိုက်သည်သို့ ... ပူလောင်ပြင်းပြစွာ ခံစား လိုက်ရပါသည်။

ဟုတ်ပါသည် ...။

မိမိတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသည့် ရသေ့အို ကြီးတစ်ပါးက ... မိမိ၏နာမည်ကိုခေါ်၍ နောက်ထပ်ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်အကြာတွင် အတိတ်ဘဝကသစ္စာမဲ့ခဲ့သည့်ဝဋ်ကြွေးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ရလိမ့်မည်. မိမိဝဋ်ကြွေးပေးဆပ်ရမည့်သူက လည်း မိမိဘဝတွင် နာမည်ကိုပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ သည့် မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ... တဲ့။

သူနာမည်က ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေ ... တဲ့လေ။

မိမိနှင့် လားလားမှမသက်ဆိုင်သည့် ပဟေဠိတစ်ပုဒ် အတွက် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ ဦးနောက် အခြောက်မခံနိုင်။ ထို့အတူ ... ရင်ထဲမှ ဒေါသလှိုင်းတံဖိုးများက လည်း ဆူပွက်လှုပ်ရှားလာကြသည်။ မိမိကဲ့သို့ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးအား အကြောင်းမဲ့ သက်သက်စော်ကားပြော ဆိုနေသည့် တောကြိုအုံကြားမှ ရသေ့အိုကြီးထံသို့ သေနတ် ပြောင်းဝကို တည့်မတ်စွာချိန်ရွယ်လျက် တရစပ်ပစ်ချလိုက်ပါ

တော့သည်။

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

အကာအကွယ်မဲ့သည့် ရသေ့အိုကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံး ကျည်ဆန်ရာဗရုနှင့် ဒဲဏ်ရာတို့မှယိုစီးကျလာသည့် သွေး များက ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့စီးဖြာကျလျက်။ သို့တိုင်အောင် ... ရသေ့ အိုကြီးက လဲကျမသွားဘဲ တောင်ဝှေးကိုထောက်ကာ မတ်မတ် ကြီးရပ်လျက်ရှိနေဆဲပါ ...။

ထို့ထက်ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ ... သူ၏ အမဲလိုက်ခွေး ကြီးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ရသေ့အိုကြီးအား ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာ မက သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်လိုက်သည်နှင့် သူ့ထံသို့ ဝေါခနဲ ဒေါသ တကြီးခုန်ဝင်ကာ သခင်ရင်းဖြစ်သူအား ရန်မူတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုး စားလိုက်သည်။

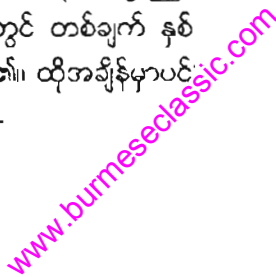
‘ဝေါ .. ဂရား’

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ ... ငေးကြောင်ကြည့်နေ စဉ်မှာပင် အနီးမှ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုက အမဲလိုက် ခွေးကြီးကို လက်မြန်ခြေမြန်ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

‘ဝေါင်း .. ဂါး’

ရိုင်ဖယ်သံနှစ်ချက်အောက်တွင် အမဲလိုက်ခွေးကြီး နောက်သို့လန်ထွက်သွားကာ မြက်ခင်းထက်တွင် တစ်ချက် နှစ် ချက်မျှ အကြောဆွဲကာ ငြိမ်သက်သွားပါလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်

ရသေ့အိုကြီးထံမှ စကားသံများက ပဲ့တင်စီးမျောလာပြန်ပါသည်။

“ဒီမှာ ... ဆာ ... တိုး ... ယာ ... မ ... အဲဒီဝဋ်ကြေးကို သင် ... မလွဲမသွေ ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ် ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရှောင်လွှဲလို့မရဘူး။ ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်က သစ္စာတရားတစ်ခုရဲ့ဝဋ်ကြေးကို သင် ပြန်ပြီး ... ပေး ... ဆပ် ... ရ ... တော့ ... မယ်”

ရသေ့အိုကြီးမှာ စကားဆုံးသည်နှင့် မြက်ခင်းပြင်ထက်သို့ တအိအိ လဲပြိုကျသွားပါတော့သည်။

“အား ... အီး”

ထိတ်လန့်တကြားဟစ်အော်လိုက်သည့် အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီး ဆာတိုးယာမ ... အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ချမ်းစိမ့်သော ဆောင်းရာသီပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဗိုလ်မှူးဆာတိုးယာမ၏မျက်နှာပြင်ထက်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များက ရွှဲနစ်လျက် ...။

တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်မောကျနေသည့် သန်းခေါင်ယံညည့်သည် ကြယ်ရောင်စွေးစွေး၊ လကွေးကွေးနှင့် နင်းထွေးထွေးတို့ကြားတွင် စီးမောပျော်ဝင်လျက်ရှိသည်။ အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲထက်ရှိ လက်ကျန်ပီစကီပုလင်းထဲမှ ပီစကီအရက်ကို ရေပင်မရောတော့ဘဲ ပုလင်းလိုက်မော့၍သောက်ခဲ့သည်တိုင် ... တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကြီးက မပြေပျောက်ချင်သေးပါ။

ရသေ့အိုကြီး၏စူးရှလင်းလက်သော မျက်လုံးအစုံနှင့်

စကားသံများက သူ၏နားထဲတွင် ယနေ့တိုင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားယောင်နေဆဲ ...။

“လွန် ... ခဲ့ ... တဲ့ ... နှစ်ပေါင်း ... တစ်ရာကျော်လောက်က ... သစ္စာတရားတစ်ခုရဲ့ ... ဝဋ်ကြေး ... ကို သင် မလွဲမသွေ ... ပြန်ပြီး ... ပေး ... ဆပ် ... ရ ... လိမ့်မယ်”

“ဒီ ... နေ့ ... ကစပြီး ... နောက် ... ရက်ပေါင်း သုံးဆယ် ... အတွင်း ... ဒီ ... ဝဋ်ကြေး ... ကို ... သင် ကိုယ်တိုင်ပြန်ပြီး ... ပေး ... ဆပ် ... ရ ... မယ်”

“သူ့နာမည်က ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... ငစနေ ... တဲ့”

“ယင်း ... တိုက် ... တစ္ဆေ ... င စ ... နေ”

“ယင်း ... တိုက် ... တစ္ဆေ ... င စ ... နေ”

ရသေ့အိုကြီး၏ စကားသံနှင့် ဗဟိဒ္ဓိရုပ်သွင်က ... အာရုံထဲသို့ ပြက်ပြင်ထင်ထင် တိုးဝင်လာကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ၏ အဆီပြန်နေသည့် အစ်တစ်တစ်မျက်နှာကြီးက အရက်ခိုး၊ ဒေါသခိုးတို့ဖြင့် နီရဲပွက်လျှံလျက်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆူဝေအုံကြွလာကြသော ဒေါသမီးနှင့်အတူ လက်ထဲမှ ပီစကီပုလင်းကြီးကို နံရံဆီသို့ ဒေါသတကြီး ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

‘ဝိုး ...’

‘ခွမ်း ... ဝွမ်း’

ဆာတိုးယာမ အိပ်ရာထက်တွင်ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲထက်မှ သူ၏လက်စွဲတော် လေးဆယ့်ငါးဦးပစ္စတိုသေနတ်ကြီးဆွဲယူ၍ ဖျောင်းခနဲ မောင်းတင် လိုက်သည် ...။

“ဂုဗ္ဘာန် ... ဂုဗ္ဘာန် ... ဂုဗ္ဘာန်”

ဆာတိုးယာမ၏ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ခေါ်ငင်သံကြီး နှင့်အတူ အခန်းတံခါးကြီးက ဝုန်းခနဲပွင့်သွားကာ အရပ်ခြောက် ပေကျော်ခန့်ရှိသည့် သန်မာထွားကျိုင်းလှသော မြန်မာလူမျိုး စကားပြန် ... ဂုဗ္ဘာန် အပြေးဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးဆာတိုးယာမ၏ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီး နှင့်မလိုက်ဖက်စွာပင် ကျိုးခွဲစွာရပ်လိုက်ပါ၏။

“အမိန့်ရှိပါ မာစတာ”

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အရက်အဆီပြန်နေသော မျက်နှာ နီနီရဲရဲကြီးဖြင့် လေးဆယ့်ငါးဦးပစ္စတိုသေနတ်ကိုမောင်းတင်ကာ ဘီလူးသရဲစီးသကဲ့သို့ တုန်ယင်ချောက်ချားနေသည့် ... သူ၏ အရှင် ... ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးကို ဂုဗ္ဘာန်တစ်ယောက် မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဂုဗ္ဘာန် .. ယင်းတိုက်တစ္ဆေ စနေကို သိသလား”

ရုတ်တရက် အဆက်အစပ်မရှိမေးလိုက်သည့် မေးခွန်း အတွက် ဂုဗ္ဘာန်တွင် အဖြေမရှိ။ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ညဉ့် ကြီးသန်းခေါင်ခေါ်၍ မေးမြန်းလိုက်သည့် ... နာမည်ဆန်းဆန်း

တစ်ခုကို ... ဂုဗ္ဘာန် အပြေးအလွှား၊ အပြန်အလှန်၊ အထပ် ထပ် အခါခါ စဉ်းစားရှာဖွေနေမိသည်။

သို့သော် ... အဖြေက နတ္ထိ။

“အခုလောလောဆယ်တော့ ဒီနာမည်နဲ့လူကို မသိသေး ပါဘူး မာစတာ၊ ဒါ ... ဒါ ... ဒါ ... ပေ ... မဲ့ ...”

“တော်ပြီ ... အဲဒီ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ စနေကို ငါ အမြန်ဆုံးသိချင်တယ်၊ အဲဒါ တစ်လအတွင်း အမြန်ဆုံးသိအောင် စုံစမ်းပါ ဂုဗ္ဘာန်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ပါဝါအကုန်လွှဲလိုက် ပြီ ... သွားတော့”

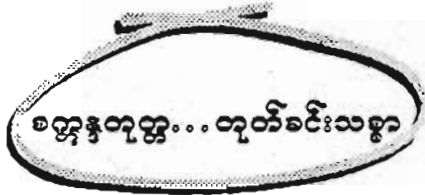
စကားပြန်ဂုဗ္ဘာန် ထွက်သွားသည်နှင့် ဗိုလ်မှူးဆာတိုး ယာမမှာ ... လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကြီးကို စားပွဲထက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်လှဲချ လိုက်ပါ၏။ ရင်အစုံမှာတော့ ထူးခြားလှသည့် အိပ်မက်ဆန်းကြီး ကြောင့် လှုပ်ခတ်လျက်ရှိနေဆဲပါ။

သန်းခေါင်ယံထက်နက်သော ညဉ့်သည် ကျန်သည့်ည ခရီးစဉ်နက်နက်ကို တစ်စစီ တစ်ဖဲစီ ... ဝါးမျိုလျက် ခရီးဆက် နေပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရွန်းစိုနုသစ်သော နံနက်ခင်းနေ့ခြည်ပါးပါးကြားတွင် နှင်းမြူဇာပဝါသည် သိပ်သည်းထူထပ်စွာရစ်သိုင်းထားသဖြင့် တောတောင်တစ်ခွင်လုံးသည် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီခိုက်မျှ အေးစိမ့်မှုတို့ က စိုးမိုးသိမ်းပိုက်ထားကြသည်။

ကြည့်လေရာ မြင်လေရာတိုင်းတွင် ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲကျဆင်းနေသည့် ဘော်ငွေရောင်နှင်းမြူငွေ့များကသာ တဖွဲဖွဲ ဝဲလွင့်နေကြပါ၏။

ထိုသို့သော အေးစိမ့်စိမ့် နံနက်ခင်းနှင်းမြူဇာပဝါပါးပါးကြားမှာပင် ... စနေမှာ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျနေပါ၏။ သို့တိုင်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

အောင် ထုသားပေသားကျနေပြီဖြစ်သည့် သက်လုံကြောင့် မောပန်းခွမ်းနယ်မှုက လုံးဝမရှိ။

တရသေ့သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးထားသည့် 'စက္ကနုတုတ္တ တုတ်ခင်းအတတ်ပညာစွမ်းက ... သူ၏ခွန်အားသတ္တိနှင့် ပီရိယအင်အားကို ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးပွားလာစေခဲ့သည်ထင်။ တစ်တောင်နှစ်ပြန်မျှရှိသော ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို့၏ ... တပီပီမြည်သံနက်သော တုတ်မွှေသံကိုနာခံရင်း အင်အားသည် ခွန်အားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

နှစ်ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ စက္ကနုတုတ္တတုတ်ခင်းအတတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ပို၍ကျွမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ စနေ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်သည်ပင် တစ်စ တစ်စ ... ခက်မာကြမ်းရှလာ၏။ ဝါးကျစ်လိမ်၊ ဝါးဘူးပေါက်၊ ပိတောက်နှစ်၊ ဝါးနှစ် ... စသည့် ခေါင်းပိတ်ဝါးနှင့် ဝါးရင်းတုတ်များကိုသာ နေ့စဉ်လှည့်နေရသဖြင့် အမြောင်းလိုက်ထ၍နေသော လက်အသားမာဖုများ အပြင် လက်မောင်း၊ လက်ရင်း၊ လက်ဖျားတို့သည် သစ်ဒေါက်တိုင်တစ်ခုပမာ မာကျစ်သိပ်သည်း၍လာသည်။

ထို့ပြင် စနေ၏ အကြောမျှင်များသည်လည်း အပြိုင်းပြိုင်းထကာ နုနယ်ပျိုမြစ်သောရပ်ရည်တွင် မာကျောကျစ်လျစ်သော သံမဏိမျှင်များနှင့် ကာရံအုပ်ဆောင်းထားသကဲ့သို့ ဖုထစ်မာကျောသော အသားစိုင်များက သူ့နေရာနှင့်သူ အပိုအလိုမရှိပီဘိ ... အချိုးအစားကျနေသော ခေါမ်စစ်သည်တော်ကြီးတစ်ဦး

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်၊ အဖုအထစ်၊ ကျစ်လျစ်မာကျော မှုတို့က စနေ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ပူးဝင်ပေါင်းစပ်သွားကြသည် သို့ ...။

စနေသည် တစ်ဝီလည်နေသည့် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို နှင့်အပြိုင် ... အဋ္ဌမန် ခြေနှင့်၊ ဖနေောင့်ယုံ၊ လက်ထိုး မုတ်သာ ... တောထွက် ... အကွက်ပေါက်ကို နင်းလိုက်သည်။ 'အဋ္ဌ မန်အကွက်' မှာ ခြေကွက်စကြာဖြစ်၍ တုတ်ပတ်အဆင်းကောင်း လှသည်။

'ခြေလုံး၊ ဖျောက်ကွက်၊ တုတ်နှက်၊ ဝန်သာ၊ တည့်သာ လျှမ်းဘိ၊ ပတ်ဝီတုတ်ထမ်း၊ ဆန်ကန်း၊ တောတိုး၊ အမြီးခိုး၊ အမြီးပေါက် တုတ်ခင်းရောက်၊ ပတ်၍သူလိုခိုး၊ လည်မျိုးချိတ်၍၊ နံချောင်းနှစ်ရိုး၊ တုတ်ထိုးချိုးကော်၊ လက်ရည်ပျော်တဲ့ ... ဟူ သော ဘရသေ့၏ အဋ္ဌမန်ကွက်သင်ရိုးစာကဗျာကို တုတ်မွှေ ကစားရင်း အမှတ်ရနေမိပါသည်။

"ဟေး ... ဟိုင်း"

ရုတ်ခြည်းဆိုသိုပင် ... စနေမှာ မာန်သွင်းအော်ဟစ် လိုက်ရင်း အဋ္ဌမန်ခြေကွက်ဖြင့် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ကို ခြေလိမ် ပတ်ပြီး လေကိုတဝကြီးရှူသွင်းကာ ကျောက်စွန်းထက်မှ ခုန်ထွက် လိုက်သည်။

'ဝီ .. ဝီ .. ဝီ .. ဝီ .. ဝီ .. ဝီ .. ဝီ'

တုတ်သံသည် ပိတုန်းကောင်နှယ် တင်္ဂီဝီအော်မြည်

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

လျက် ...။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် စနေ၏အာရုံထဲတွင် သစ္စာမဲ့သူ ရန်သူ ကောင်၏ အကျည်းတန်မျက်နှာကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက် ရသည်။

အသွေးအသားတို့ ဆူဖွက်သွားကြသည်။

အကြောအခြင်တို့ ဖျဉ်းခနဲ၊ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဒဏ်ရာရ နှလုံးသားမီးတောင်ကြီးသည် ... ဝုန်းခနဲ၊

ဒိုင်းခနဲပေါက်ကွဲသွားသည်။

"ဆာတိုး ... ယာမ၊ ဆာ ... တိုး ... ယာ ... မ"

"နစ်တစ်ရာကျော်က ... ရန်သူတော်ကြီး"

ရန်သူ၏မျက်နှာပုံရိပ်တို့ထင်ဟပ်ရာ ကျောက်ကမူစွန်းကို စနေ၏တုတ်ရိုက်ချက် မိသွားသည်။

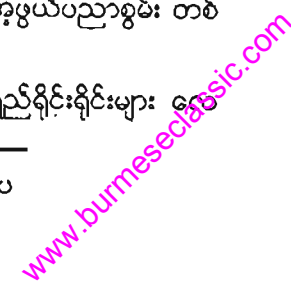
'ဝုန်း .. ဖျောင်း'

ကျောက်ကမူစွန်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲပျက်သွား သည်။ ကျောက်စ၊ ကျောက်ပဲ့၊ ကျောက်ကွဲစများက အရပ်ရှစ် မျက်နှာသို့ တဖြန်းဖြန်းလွင့်စဉ်ထွက်သွားကြပြီးလျှင် ကျောက်ကမူ စွန်းအနီးတွင် ပေါက်နေသည့် ညောင်ပိန္နဲပင်၏ သစ်ရွက်သစ်ခက် များအားလုံးမှာ လေထဲတွင်ဝဲပျံ၍ စုပ်လွင့်သွားပါတော့သည်။

စက္ကနုတုတ္တတုတ်ခင်းအတတ်၏ အံ့ဖွယ်ပညာစွမ်း တစ် ရပ်ပါတည်း ...။

ထိုစဉ်မှာပင် ... စနေမှာ ဆံပင်ရှည်ရိုင်းရိုင်းများ

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

၅၂ သက်မင်းကျူဂီဒီ

တွင်လွင့်ယုံကာ ခန္ဓာကိုယ်မှ ချွေးစက်ချွေးပေါက်တို့က နေခြည် တွင် တလက်လက်နှင့်ဖွာကြလွင့်စဉ်သွားကြပြီး ... မုဆိုး ငှီး ထောက် လက်ယာဖေနှင့်၌ တုတ်ကိုချိတ်၍ လက်ဝဲဘက်လက် ဖျားတွင်တုတ်ကိုကိုင်စွဲကာ ကျောက်စွန်းအလယ်သို့ ပြန်၍ကျလာ ခဲ့သည်။

ထိုအခိုက် ...

‘ဝေါင်း .. ဂရား’

မြည်ဟိန်းသံကြီးတစ်ချက်နှင့်အတူ ရေတံခွန်တောင် မကြာထိပ်ဆီမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ... စနေ ဖျတ်ခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသတ္တဝါကြီးမှာ စနေရိုရာ သို့ အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေရာမှ ကျောက်တုံးများကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ ... ခုန်ကူးသွားပါလေ၏။

“ဘာသတ္တဝါကောင်ကြီးပါလိမ့် ... ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံးလည်း မည်းနက်နေတာပဲ”

စနေမှာ ... သက်လုံခွန်အားပြန်လည်ဖြည့်တင်းရင်း လေ့ကျင့်စဉ်ကို မေတ္တရပ်နားထားကာ ထိုသတ္တဝါကောင်ကိုသာ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။ မည်းမည်းသတ္တဝါ ကောင်မှာ ကျောက်တုံးများပေါ်မှာ ခုန်လွှားပြေးရင်း ရေတံခွန် တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ... တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းထောက်ကာ ရပ်နေ သည့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါး၏အနီးတွင် ရပ်တန့်သွားသည်ကို ... စနေ ... အံ့ဩစွာမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

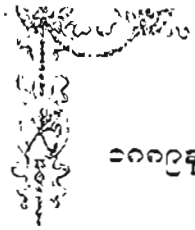
“ဟာ ... ရသေ့ကြီးတစ်ပါးပါလား ... ဟို ... ဟို ... မည်းမည်းသတ္တဝါကောင်ကလည်း ကျားသစ်နက်ကြီးတစ် ကောင်ပဲ၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ ... ရေတံခွန်အောက်မှာ သူတို့ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါလား”

ဟုတ်သည် ...။ ရသေ့ကြီး၏နံဘေးတွင် ရပ်ကာ သူ့ထံသို့ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည့် မည်းမည်းသတ္တဝါကြီးမှာ လွန် စွာကြီးမားလှသော ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည် ကို တအံ့တဩပင်တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။ စနေ ... တုတ်သိုင်း လေ့ကျင့်နေကျ ဤနေရာတွင် ... ယခုကဲ့သို့သော ရသေ့ကြီးနှင့် ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါ ...။

စနေ ငေးစိုက်၍ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ... ရသေ့ကြီးနှင့် ကျားသစ်နက်ကြီးတို့သည် အနီးအငွေ့တစ်ခုလွင့်ပြယ်သွားကြ သည့်နယ် သူ၏မြင်ကွင်းထဲမှ ထူးဆန်းစွာပင် ပျောက်ကွယ်သွား ကြပါတော့သည်။

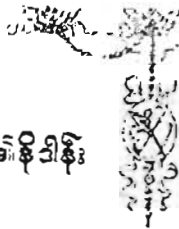
ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

အပိုင် ( )

၁၈၈၉ခုနှစ်

...သစ္စာခံသူတို့၏ နိဒါန်း

ပန်းကလေးညိုနှစ်ရွာလေပြီ

အချိန်ကာလမှာ .. ၁၈၈၅ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၂၈)ရက်။
နေရာဒေသမှာကား ... မန္တလေးနေပြည်တော် နန်းရင်
ပြင်ညီလာခံ ...။

သည်ကနေ ထူးထူးခြားခြား ... မန္တလေးနေပြည်တော်
ကြီး၏ နန်းရင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်
ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပါ၏။ ညီလာခံသို့ အရှင်သီပေါ
မင်းဘုရင်မင်းမြတ် ကြွချီလာခြင်းမရှိသေးသဖြင့်လည်း ...
မင်းမျိုးမတ်များနှင့်တကွ မောင်းမမိသံ၊ အခြွေအရံများပါမကျန်
ငုံလင့်စောင့်စားနေကြသည်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ထိုအချိန်မှာပင်... သီပေါအရှင်မင်းမြတ်သည် နန်းမတော်ကြီးစုဖုရားလတ်၏ လက်တော်ကိုဆွဲလျက် ကြွချီလာကြသည်ကို ဖူးမြင်လိုက်ကြရပါလေ၏။ အရှင်သီပေါဘုရင်သည် ပိတ်ဖြူအင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်လျက် ပန်းရောင်နှင့်အဖြူကွက်များပါသော ခေါင်းပေါင်း၊ ပုဆိုးတော်တို့ကိုဆင်ယင်ကာ စံနန်းဆောင်ရှေ့ပြင်ခန်းကော်ဇောကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာတော်ကမူ ညှိုးနွမ်းတော်မူနေပါ၏။

ကင်းဝန်မင်းကြီး၊ တိုင်းတားမင်းကြီး... စသောမင်းကြီးများနှင့် ဝန်ကြီးများက... စံနန်းဆောင်၏လက်ယာဘက်တွင် ပုဆစ်တုပ်ခူးချလျက် ခစားနေကြသည်။ လက်ဝဲဘက်နှင့် အရှေ့ဘက် အတောင်သုံးဆယ်ခန့်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများက မလှုပ်မယှက် စီတန်း၍ရပ်နေကြပါ၏။ အရှင်သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် ကြွချီလာပြီး မကြာမီမှာပင်... အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က သင်္ဘောပေါ်သို့ ကြွချီလိုက်ပါရန် အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှပင်... သီပေါမင်းတရားကြီးသည် စိတ်လက်မချမ်းသာ၊ လွန်စွာမရွံ့ပျသော မျက်နှာတော်ဖြင့် ...

“အို... မင်းကြီးများ... ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူကုလားဖြူများလက်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရလေပြီ၊ မင်းကြီးများနှင့် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ပင် တွေ့ရပါဦးမည်လော၊ ကျွန်ုပ်၏နောက်တော်သို့ မည်သူတွေလိုက်ပါနိုင်ကြမည်နည်း!”

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ရာ တိုင်းတားမင်းကြီးက သူလည်း လိုက်ပါမည့်အကြောင်း လျှောက်တင်လိုက်သည်။ သို့သော် လက်ဝဲဘက်နန်းတော်တိုင်တောင့်တွင်ထိုင်နေသည့် ကင်းဝန်မင်းကြီးမှာမူ စကားတစ်ခွန်းမျှ မတင်လျှောက်ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍နေသောကြောင့် သီပေါမင်းတရားကြီးက အတန်ငယ်စိုက်ကြည့်ကာ “မင်းကြီးရော... ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါမည်မဟုတ်လော”

“မှန်ပါ... လိုက်ပါမည် အရှင်မင်းကြီး”
နောက်ဆုံး မတတ်သာသည့်အသွင်ဖြင့် ကင်းဝန်မင်း

ကြီးက လိုက်ပါမည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်လိုက်ပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် မကြာမီ... အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်၏ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်တို့သည် သီပေါမင်းတရားကြီးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ညှပ်၍ လှေကားမှဆင်းစေခဲ့ပါသည်။ တံခါးနီသို့ရောက်လျှင် သီပေါအရှင်မှာ... စုဖုရားလတ်၏လက်တော်ကိုဆွဲလျက် စံမြန်းတော်မူခဲ့သော နန်းတော်ကြီးဆီသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်လှည့်ကြည့်တော်မူပြီး မျက်ရည်ကျတော်မူခဲ့ရှာပါ၏။ သူနှင့်ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ ကံဇာတာညှိုးနွမ်းချိန်ကို သီပေါအရှင်ကိုယ်တိုင် သိရှိသွားခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား...။

သီပေါမင်းတရားကြီးအား သင်္ဘောသို့ယူဆောင်သော အစီအစဉ်မှာ ...

(၁) အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီး

- (၂) အင်္ဂလိပ်ဗြိတိသျှယူနိုက်တက် အလံတော်
- (၃) ကုလားခြေသည်စစ်သားများ
- (၄) တိုင်တားမင်းကြီး
- (၅) ထီးဖြူလေးစင်းစိုက်သော ဗိရိရထား၌ သီပေါမင်းတရားကြီး၊ မိဖုရားနှစ်ပါး၊ မယ်ကော်တို့နှင့် ၎င်းဗိရိရထားအား လှံစွပ်စွဲစစ်သည်တို့ ဝိုင်းလျက်
- (၆) နောက်ဆုံးမှ ဥရောပတိုက်သား ဘင်ခရာစစ်သားများက တီးမှုတ်သီဆိုလျက် လိုက်ပါလာကြသည်။

၎င်းတို့သီဆိုကြသောသီချင်းမှာ ... 'ပန်းကလေး ညှိုးနွမ်းရှာလေပြီ' ဟူသော သီချင်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

(စကားချပ်...)

၁၉၀၂ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် (၉) ရက်နေ့ထုတ် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာမှ ကောက်နုတ်ချက်)

ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်မှစ၍ ... မြန်မာတို့သည် ထီးကျိုးစည်ပေါက်၊ ထီးနန်းပျောက်ကာ နိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းလုံး နယ်ချဲ့မိစ္ဆာကုလားဖြူအောက်သို့ ကျွန်သပေါက်ဘဝနယ် သက်ဆင်းကျရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ လိုချင်သူသည် မရ၊ ရအောင် ယူငင်မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သုံးကြိမ်သုံးခါတိုင်တိုင် ရယူရန်အတွက် လည်း နည်းမျိုးစုံသုံး၍ ကြိုးစားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ... ယခု

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

တစ်ကြိမ်တွင်ကား ... ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ခမ်းယူသကဲ့သို့ အလွယ်တကူပင် ရရှိသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ ... ကိုယ့်ထီး၊ ကိုယ့်ကြဋ္ဌာန်း၊ ကိုယ့်နန်း၊ ကိုယ်ဘုံဖြင့် တင့်တယ်စွာ ခံစားစံမြန်းခဲ့ရသော အတန်းအစားမှ တိုင်းတစ်ပါးခြားကုလားနယ်တွင် ရွှေမျက်နှာတော်ငယ်ငယ်နှင့် စံပယ်တော်မူရသော ဘဝရှင်သီပေါမင်းတရားကြီးမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင်သော်မှ မလွန်ဆန်နိုင်သော သုံးလူထွတ်ထား မြတ်ဘုရား၏ မိန့်ကြားဗျာဒိတ်တော်အတိုင်းပင် ...

- 'ခြင်္သေ့သားငယ် ...
- နဂါးကြယ် ...
- နန်းနွယ်ထီးရိုး ဆက်လိမ့်မည် ...။
- နဂါးစံရာ ...
- နန်းယာဉ်သာ ...
- မိစ္ဆာလူမျိုးဖျက်လိမ့်မည် ...

ဟူသည်နှင့်အညီ ပြောင်းလွှဲသွားသော ကံကြမ္မာအဟုန်ကို ဘုန်းသမ္ဘာတော်အရှိန်ဖြင့် မဟန့်တားတော်မူနိုင်ခဲ့ပေ။ ဆိုရမိမူ ... ထိုခေတ်နှင့်ထိုမင်းအား ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်သုတ်သင် လိုက်ကြသူတို့မှာ ကုန်းဘောင်ဆယ့်တစ်ဆက် သီပေါဘုရင်လက်ထက်၌ ကြွေလတ္တံ့သော သစ်သီးမုည့်ကို အလွယ်တကူနှင့်မြွေချိုင်သွားသည်ဟု ယူကျုံးမရဖြစ်မိသော်လည်း ... တကယ့် တကယ် နက်နဲစွာဝေဖန်ထောက်ချင့်ကြည့်မည်ဆိုလျှင်မူကား

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဆီးဘန်နီဆရာတော်၏ ရတုလင်္ကာ အလာကဲ့သို့ ...

“ဖြစ်ကပျက်မြဲ၊ မလွဲစသော၊ ကြုံကြလာသား သံသရာ သဘော၊ တွေ့ရကြဟု၊ စိတ်စောသိမ်မွေ့၊ တထေ့ထေ့ဖြင့်၊ စေ့စေ့မှတ်သား၊ ထပ်ထပ်ပွား၍၊ တရားသံဝေ ယူကြလေ” ... ဟူ၍လည်းကောင်း ... မြန်မာပြည်သူတို့၏ ဒေါသထုကို တရားနှင့်ချေ ဉာဏ်နှင့်ဖြေနိုင်စေရန် ... ရည်ညွှန်းခဲ့ပါသော်လည်း ...

ဖြေမဆည်နိုင်၊ မခံစားနိုင်ကြသည့် မျိုးချစ်တိုင်းရင်းသား စစ်သည်ရဲမက်များ၏ နာကြည်းအံကြိတ်သံ၊ တောက်ခေါက်သံတို့က နေပြည်တော်တစ်ဝန်းသာမက မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လျက်ရှိပါတော့သည်။

မန္တလေးနေပြည်တော်ကြီး ကျသွားခဲ့ပြီးနောက် ... မြန်မာတပ်မှူး၊ စစ်သည်ရဲမက်များသည် ... နေပြည်တော်ကြီးမှ လက်နက်ချရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်ကို မနာခံကြတော့ဘဲ ဗြိတိသျှတပ်တော်ကြီး ကမ်းပေါ်သို့မတက်ရောက်နိုင်မီ စစ်သည်ရဲမက်လက်နက်ဗိုလ်ပါ အပြည့်အစုံနှင့် နေပြည်တော်မှ ရှောင်တိမ်းကာ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားသို့ တပ်ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း .. ၁၈၈၆ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၁)ရက်နေ့တွင် ‘မြန်မာနိုင်ငံအား ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးအတွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်ပြီ’ ဟု အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် ‘လော့ဒ်ဒပ်ဖရင် (Lord Dufferin) က ဗြိတိသျှဘုရင်မ ဝိတိုရိယကိုယ်စား ကြေညာခဲ့

သည်။

နဂိုကတည်းက ခံပြင်းဒေါသစိတ်များနှင့် အမြဲတေခဲ့ကြသည့် မြန်မာမျိုးချစ်စစ်သည်ရဲမက်တို့မှာ အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်၏ ကြေညာချက်စာတမ်းကြောင့် ဒေါသမုန်တိုင်းတို့ ဆူဝေပေါက်ကွဲကာ မြန်မာပြည်နေရာအနှံ့အပြားရှိ သူ့ကျွန်မခံလိုကြသော တိုင်းရင်းသားသားများနှင့်ပူးပေါင်းကာ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့အစိုးရအား တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ကြပါလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သီပေါအရှင်စိုးစံခဲ့ရာ နေရာဟောင်းဖြစ်သော ... မန္တလေးနေပြည်တော်ကြီးသည် သုသာန်တစ်စုပြင်ကဲ့သို့ သွေ့ခြောက်လျက် ကျီးနှင့်ဖုတ်လိုက်သာ ဖြစ်နေပါလေ၏။ ခေါင်းလောင်းသံလည်း တိတ်ခဲ့ပြီ၊ စည်သံကြီးလည်း ဆိတ်ခဲ့ပါပြီ။ ထိုနေရာတွင် မျက်နှာဖြူတူလားစစ်ဗာရီများ၏ စစ်ခရာတွတ်သံများ၊ အမြောက်လက်နက် ပစ်ခတ်သံကြီးများနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ ရင်ပေါင်တန်း၍ ဘွတ်ဖိနပ်များခြေညီညီချကာ တကြော်ကြော်သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးသံများကသာ အစားထိုးနေရာယူလာခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရမှာ ... မြန်မာပြည်ကြီးကို အုပ်ချုပ်မှု၌ ပွဲဦးထွက်တွင် စေ့စပ်သေချာခဲ့သော်လည်း မန္တလေးနေပြည်တော်တစ်ဝိုက်မှစ၍ မြောက်သို့လားသော် နေပြည်တော်ကြီးနှင့်နီးစပ်သော မတ္တရာတောကြီးမ၊ စပြီးလျှင် ... ရွှေညောင်၊ တန့်တည်၊ ဂန့်ဂေါ၊ မင်းချင်း၊ စကားတောင် ... စသည် တောတောင်ချို

www.burmeseclassic.com

မြောင်များ၊ အနောက်ဘက်တစ်ကြောတွင် မာလာ၊ ဖိုးတောင် စသော တောတောင်ကြီးများနှင့် ပုပ္ပါး၊ ကျောက်ဆည်၊ ရဲရမန်း စသော နယ်မြေကြီးများနှင့် တောင်ဘက်၊ အရှေ့ဘက်နယ်မြေ တစ်လွှားပါမကျန် မြန်မာပြည်ကြီး၏ နက်ရှိုင်းသောတောတောင် လျှိုမြောင်ကြီးများကို အမှီသဟဲပြုကာ သူ့ကျွန်မခံလိုသည့် ရဲ မက်စစ်သည်များက ... မိမိတို့၏အစုအဖွဲ့အလိုက် တော်လှန်ပုန် ကန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဤကဲ့သို့သော ခေတ်ပျက်၊ ကပ်ဆိုး၊ ရှုပ်ထွေးဆူပွက် နေသောကာလတွင် တောမီးလောင် တောကြောင်လက်ပန်း ပေါင်းခတ်ဆိုသကဲ့သို့ ... ကိုယ်ကျိုးရှာသူများ၊ နယ်ချဲ့အလိုတော် ရှိများနှင့် အသားထဲမှလောက်ထွက်ကြသည့် သစ္စာဖောက်တို့မှာ မိမိတို့အကျိုးစီးပွားအတွက် တိုင်းပြည်၏မျက်နှာကိုလည်း မထောက်၊ မည်သူ့မျက်နှာကိုမှလည်းမထောက်ဘဲ အချင်းချင်း များအပေါ်တွင် ယုတ်မာကောက်ကျစ်ကာ သတင်းပေးခြင်း၊ သူလျှိုပြုလုပ်ခြင်း၊ ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် လက်ထောက်ချခြင်း ... စသည်ဖြင့် ရွက်ပုန်းသီးသစ္စာမဲ့သူများကလည်း မျိုးချစ်သူရဲ ကောင်းများ၏နောက်ကျောအား ဓားနှင့်ထိုးလျက်ရှိကြပါချေပြီ တည်း။

ထိုသူများထဲတွင် ... မြန်မာ့တပ်တော်ကြီးမှ လက်ယာ စစ်ကဲများကြီး တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ညီတော်ဖြစ်သူ ဗိုလ် မျူးကျော်ခေါင်တစ်ယောက်လည်း ရွက်ပုန်းသီးသစ္စာဖောက်တစ်

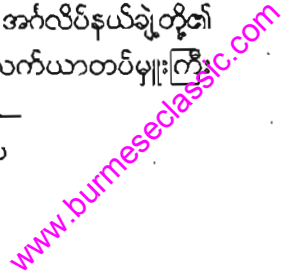
ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်မျူးကျော်ခေါင်၏ အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်က ... မြေ ခွေးတစ်ကောင်နှင့်တူသည်။ အပေါ်ယံ သကာချိုသလောက် အတွင်းအဗ္ဗတ္တမှာမူ လွန်စွာကောက်ကျစ်သူ၊ အလိုရမ္မက်ကြီးသူ၊ အာဏာကို လွန်ကျူးစွာမက်မက်မောမောရှိသည့် စစ်သူကြီးတစ် ယောက် ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုတော်ဖြစ်သူ လက်ယာစစ်ကဲများကြီး မဟာမင်း လှစည်သူဘွဲ့ရ တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာမှာမူ ... သတ္တိဗျတ္တိ ပြည့်စုံကုံလုံသည်သာမက နှလုံးရည်ရော၊ လက်ရုံးရည်ပါ ကြွယ် ဝသည့် တိုက်ရဲခိုက်ရဲသောသူရဲကောင်းတပ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါချေ၏။ သီပေါအရှင်မင်းမြတ်ကြီးရှိခဲ့စဉ်ကာလက ... မြန် မာ့တပ်တော်ကြီး၏ အားထားရဆုံးသော ... 'တိုက်တိုင်းအောင်' လက်ယာစစ်ကဲများကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

စင်စစ် ... တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာသည် ငါ့နိုင်ငံ တော်၊ ငါ့လူမျိုး၊ ငါ့အရှင်သခင်အတွက် မိမိ၏အသက်ပိညာဉ် ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ မိမိ၏အရှင်သခင်နှင့် နိုင်ငံတော်ကြီး အပေါ်တွင်ထားသည့် ... 'သစ္စာ' ကိုသာ အလေးပေးဦးခိုက် သော သတ်ရဲ၊ သေရဲသည့် သစ္စာရှိ မျိုးချစ်တပ်မှူးကြီးဖြစ်ပါ သည်။

ယခုကဲ့သို့ နိုင်ငံတော်ကြီးတစ်ခုလုံး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့၏ သူ့ကျွန်ဘဝရောက်ရှိသွားရချိန်မှာတော့ လက်ယာတပ်မှူးကြီး

နေမျိုးကျော်စွာမှာလည်း သူ၏လက်ရွေးစင်ရဲမက်စစ်သည်များ နှင့်အတူ နေပြည်တော်ကြီးမှစွန့်ခွာ၍ ရှမ်းပြည်နယ်စပ်ဘက်သို့ ရောင်တိမ်းထွက်ခွာခဲ့ကြရသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန် ထိုကာလမှစတင်၍ မင်းဘူးနယ်၊ မြင်းခြံနယ် နှင့် ပခုက္ကူတစ်ဝိုက်တွင် ခိုအောင်းတိမ်းရှောင်လျက် အင်္ဂလိပ် ဗြိတိသျှမိစ္ဆာများအား နည်းမျိုးစုံနှင့်တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေကြ သော ဗိုလ်မင်းရောင်၊ ဗိုလ်ဗလ၊ ဗိုလ်ကြင် ... စသော မျိုးချစ် သူရဲကောင်းကြီးများကဲ့သို့ ဆီဘူးကွဲတောင်၊ ကျောက်ပုံတောင်၊ နွယ်လှိုင်းတောင်နှင့် ယင်းတိုက်တောင်တစ်ဝိုက်တွင် ခိုအောင်း ကာ တပ်များကြီးနေမျိုးကျော်စွာတို့မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား တော် လှန်တိုက်ခိုက်ကြပါလေတော့သည်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

လင်းတိုက်တောင်မှ ... တစ္ဆေတစ်တောင်

'သွေးသောက်ကြီး ... ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး ငပေ' လက်ယာစစ်ကဲမှူးကြီး မဟာမင်းလှစည်သူဘွဲ့ရ ... တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ ညာလက်ရုံး။ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး ငပေခေါ် ဗိုလ်ပေ ... အထူးသဖြင့် တပ်မှူးကြီး နေမျိုးကျော်စွာ ၏ အားအထားရဆုံး သွေးသောက်တပ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်သကဲ့ သို့ အရှင်သခင်ကဲ့သို့ပင် အသက်တစ်ချောင်းထက် သစ္စာကိုသာ အလေးထားသည့် သဟ်ရဲသေရဲသော သွေးသောက်ကြီးဖြစ် သည်။

ထို့အပြင် တပ်မှူးငပေ၏ ထူးခြားသောစွမ်းရည်သတ္တိ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မှာ ရှားပါးပျောက်ကွယ်လုနီးပြီဖြစ်သည့် ရှေးမြန်မာကြီးတို့၏ ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သော ... 'စက္ကန့်တုတ္ထ' တုတ်ခင်းတုတ်သိုင်း ပညာရပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ တတ်မြောက်ခြင်းပင်တည်း။

သူ၏အဘိုးဖြစ်သူမှာ ... အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ၏လက်ရုံးအကျော်အမော် (စလွယ်နီကြီးနှင့် ငွေပြားဆုရ) တုတ်ခင်းဝန်ခန့်အပ်ခံရသည့် 'ခါးတောင်ကြားမောင်ချိုင်း' ပင် ဖြစ်ပါ၏။

(စကားချုပ်- စလွယ်နီကြီး...ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ခိုးမြှင့်သော ရှေးသူရဲကောင်းများလွယ်ခွင့်ရသည့် ဝိုးကြီးတွင် ငွေပြားခတ်ထားသည့်ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ဖြစ်သည်။ အဆောင်ရဓားမူးကဲ့သို့ဖြစ်သည်။)

တပ်မှူးဗိုလ်ဇေပေသည် ဓားသမားမဟုတ် ... တုတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲတိုင်းတွင် ဓားကိုမဆွဲ ... သူ၏ကျောတွင် ကတ္တီပါအနီအိတ်စွပ်ထားသည့် တစ်တောင်နှစ်ပြန် မျှရှိသော ပြောင်လက်ချောမွတ်နေသည့် ... 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို' ကိုသာ ဆွဲ၍တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုတုတ်တိုတစ်ချောင်း၊ မြင်းကောင်းတစ်စီးဖြင့် ရန်သူလက်ရွေးစင်သူရဲတစ်ကျိတ်ကျော်ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကာ ဖြိုခွင်းနိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

သူ၏အရင်သခင် ... လက်ယာတပ်မှူးကြီး နေမျိုးကျော်စွာ နေပြည်တော်ကြီးအား စွန့်ခွာ၍ ကုလားဖြူမိစ္ဆာကောင်များအား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် ရှမ်းပြည်နယ်စပ်သို့ တပ်လုံး

ချောက်၍ထွက်ခွာလာသည့်အခါတွင်လည်း အရှင်သခင်၏အပါးမှ တစ်ဆံ့ချည်မျှမရွေ့ဘဲ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ... ဆီဘူးကွဲတောင်၊ ကျောက်ပုံတောင်၊ ယင်းတိုက်တောင်များတွင် ခြေကုပ်ယူကာ ကုလားဖြူမိစ္ဆာကောင်များအား နည်းမျိုးစုံဖြင့် တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါလေ၏။

အဓိက အင်အားစုကို ယင်းတိုက်တောင်တွင်လျှို့ဝှက်စွာ ခြေကုပ်ယူစေပြီး ... ကျန်ကြွင်းသော တပ်သား၊ ရဲမက်၊ စစ်သည်များကို ဆီဘူးကွဲနှင့် ကျောက်ပုံတောင်တို့တွင် တပ်ဖြန့်၍ရှိစေခြင်းကြောင့်လည်း အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူစစ်တပ်တို့က အလွယ်တကူနှိမ်နင်း၍မရနိုင်အောင် ရှိနေပါချေ၏။ ဤသို့ဖြင့် တောင်သုံးတောင်တွင်လှည့်လည်ခိုအောင်း၍ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များလာရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့လျှင် သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်နယ် ထွက်ချည်ကွယ်ချည်၊ ပျောက်ချည်နှင့် စိတ်ချောက်ချားအောင် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနှင့်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသဖြင့် ... 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဇေပေ' ဟုပင် နာမည်ကျော်ကြား သတင်းကြီးလာခဲ့ပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဇေပေ' သည် လက်ယာစစ်ကဲမှူးကြီး၊ တပ်မှူးကြီး နေမျိုးကျော်စွာနှင့် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားများ၏ ခံတပ်တံတိုင်းကြီးနယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဤသည်ကို တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ညီတော် ဗိုလ်

မျိုးကျော်ခေါင်က မနှစ်မြို့နိုင်။ စင်စစ်... ဗိုလ်မျိုးကျော်ခေါင်၏ အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်က လွန်စွာမှကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသလောက် ယုတ်မာကောက်ကျစ်လှသည်။ သူသည် အခွင့်သာလျှင် အစ်ကိုတော်တပ်မျိုးကြီးကိုသတ်ကာ နယ်ချဲ့ကုလားဖြူတို့ လက်အောက်သို့ခိုဝင်ကာ ရာထူး၊ အာဏာ... တစ်ခုခုကို ရယူလိုသူ ဖြစ်သည်။

သေနတ်ဝန်ဦးမြဲဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းများထံမှ လွှတ်လိုက်သော အထောက်တော်၊ သံပျင်၊ ကလန်တို့မှတစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်၍ လက်နက်ချအညံ့ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက်... အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းတို့က ချီးမြှောက်သော အခွင့်၊ အာဏာ၊ ရာထူးတွင်... မိန့်မိန့်ကြီးခံစားခံစားနေကြပေပြီ။ သူ့မှာတော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်... သားရဲထူပြောလှသည့် တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့်ပင် ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ နေနေရသည်။ မည်သည့်အချိန်တွင် အဖမ်းခံရမည်... သို့မဟုတ် အသတ်ခံကြရမည်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်မျှော်နေရသည် ၁၁၀ ...။

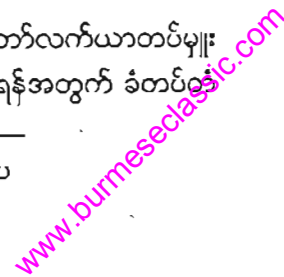
သည်လို ၁၁၀မျိုးကို သူ... စွန့်ခွာလိုလှပြီ။ ငြီးငွေ့မုန်းတီးလှပြီ။ ထို့ကြောင့် အချိန်ရှိသရွေ့ သူစည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ရသော ရဲမက်အချို့နှင့် အစ်ကိုတော်လက်ယာစစ်ကဲကြီး၏ လက်အောက်တွင် မြေပွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွင်းအောင်းကာ ခွေနေခြင်းဖြစ်ပါချေ၏။

ယခုလည်း ဗိုလ်မျိုးကျော်ခေါင်တစ်ယောက် သူ၏ သစ်ကော်တဲထဲမှာပင် တပည့်ကျော်တစ်ယောက်လာ၍ပို့သော တောကြက်တစ်ကောင်နှင့် သူရာရည်ကို သောက်ကာ ကြောက်မက်စွယ်ရာစိမ့်ကိန်းကြီးတစ်ခုကို တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်၍ကြစည်နေပါသည်ကော...။

“အင်း... အခုပုံအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ နောက်ပြောင်းလာတဲ့ ရဲရမန်းသူကြီးနဲ့ တိတ်တဆိတ်ပူးပေါင်းမှဖြစ်တော့မယ်။ အခြေအနေက... ဒီကောင် လက်စောင်းကက်နေပုံမျိုးနဲ့ သာဆိုရင် သိပ်တော့မလွယ်ဘူး။ ငါ့အစ်ကိုတော်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ဆက်ပြီးပူးပေါင်းနေရင် မကြာခင်... ခွေးသေဝက်သေသေဖို့က သေချာတယ်။ ဟုတ်တယ်... ဒီတော့ သူတို့အပေါ် သစ္စာရှိဖို့ထက် ငါ့ဘဝတည်မြဲခိုင်မာစေဖို့၊ ရာထူးအာဏာရဖို့ ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်”

ဗိုလ်မျိုးကျော်ခေါင်မှာ သေရည်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်ကျိုက်လိုက်၊ တောကြက်ကင်တစ်ဖွဲကို ကိုက်လိုက်နှင့် သူ၏ မရေရာသောရှေ့ရေးအတွက် ကြစည်တွေးတောနေမိသည်။ သူ၏အကြံအစည်အောင်မြင်ရေးတွင် အစ်ကိုတော်၏ညာလက်ရုံး ‘ယင်းတိုက်ထရွေ ငပေ’ ခေါ် တပ်မျိုးဗိုလ်ငပေက... အတားအဆီး ခလုတ်ကံသင်းဖြစ်နေသည်။

ဟုတ်သည်... သူ၏အစ်ကို တော်လက်ယာတပ်မျိုးကြီး နေမျိုးကျော်စွာအားလုပ်ကြသတ်ဖြတ်ရန်အတွက် ခံတပ်ခွဲ

တိုင်းကြီးတစ်ခုနှင့်တူသော ... ညာလက်ရုံးကြီးပေးကို အရင်ဦးဆုံးဖယ်ရှင်းမှ ဖြစ်ပေမည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင့်ကိုလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ အစ်ကိုတော်ရဲ့အပါးကနေ ရာသက်ပန်ရှင်းထုတ်သုတ်သင်ပစ်ရမယ် ... ဟင်း ဟင်း”

သို့သော် ... တပ်မှူးဗိုလ်ငပေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းဖို့က လောလောဆယ် အိပ်မက်ထဲမှာပင် ထည့်၍မမက်ဝံ့။ ‘စက္ကနုတုတ္တ’ တုတ်ခင်းအတတ်တွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသူရဲကောင်းတပ်မှူးဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း။ သူ၏လက်စွဲတော် ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ဖျားတွင်သွေးစွန်းမခံနိုင်သေးသည်ကတစ်ကြောင်းမို့လောလောဆယ် ... ခြေသုတ်ပုဆိုးမြွေစွယ်ကျိုးသကဲ့သို့ နေနေရသည် မဟုတ်ပါလား ...။

ဟုတ်သည် ...။

လွန်ခဲ့သော ရက်တစ်ပတ်ခန့်က ‘သွေးသောက်တပ်မှူးငပေ’ သို့မဟုတ် ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ငပေ’နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအဖြစ်က ... သူ၏ရင်ကို မုန်တိုင်းထန်စေခဲ့သည်အထိ သွေးပျက်ချောက်ချားခဲ့ရပါသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်တွေးမိလေတိုင်း သူ၏အကြံအစည်များကို လက်လျှော့ပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်မှာ ... သူ၏အစ်ကိုတော် လက်ယာတပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ ငှက်ဖျားရောဂါပြန်လည်၍ဝင်လာ

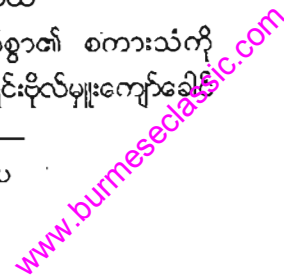
သဖြင့် အစ်ကိုတော်၏ သစ်လုံးစံအိမ်သို့အရောက်တွင် သူ၏အစ်ကိုတော်၏ရှေ့တွင် သွေးသောက်ကြီးဗိုလ်ငပေကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူ၏အစ်ကိုတော်၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်ခွန်အားကိုမူ ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင် သြချယူရမတတ်ပင်။ ငှက်ဖျားဒဏ်ခံစားနေရသည့် ကြားထဲမှ သူ၏လက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်သူ သွေးသောက်ကြီးငပေကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ... လုံလျောင်းနေရာမှထကာ တင်ပျဉ်ခွေ၍ စကားပြောဆိုသည်။

သွေးသောက်ရှင်း ငပေကလည်း ... သူ၏အရှင်သခင်တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာရှေ့တွင် ဒူးထောက်လျက် မိန့်မှာမည့် နှုတ်ထွက်စကားကို တိတ်ဆိတ်စွာနားစွင့်လျက် ...။

“ဒီမှာ ငပေ ... ရဲရမန်းမြို့ကြီးမှာ ငါတို့ရဲ့တိုက်ပွဲကြောင့် တော်တော်လေး အခြေပျက်သွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အေး ... အဲဒီအတွက် အင်္ဂလိပ်တွေက ငါတို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေကို အခဲကျေမှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ အခုလောလောဆယ် ... ကျောက်ဆည်မြို့ကြီးမှာတာဝန်ကျနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်မင်းဆာဗားနားဒ်က စကားဝါတောင်နဲ့ နွယ်လှိုင်းတောင်တွေမှာ တော်လှန်ထကြွနေကြတဲ့ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးတပ်တွေဆီကို လက်နက်ချဖို့ ရာသေံစာချွန်လွှာတွေ ပို့ထားတယ်”

လက်ယာတပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ စကားသံကို သွေးသောက်ကြီးငပေသာမက ... ညီတော်ရှင်းဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်

ကပါ စိတ်ဝင်တစားနှင့် နားစိုက်ထောင်နေပါ၏။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ဦး မတူညီကြသည့်အချက်မှာမူ သွေး သောက်ကြီးငပေ၏ နှလုံးသွေးတို့က စစ်သွေးစစ်သံကြားသည်နှင့် ဆူပွက်လှုပ်ရှားလာကြသကဲ့သို့ စူးရဲသောမျက်လုံးအစုံမှာလည်း သွေးဆာမူးမူးဖြစ်လာသည်သို့ တဝင်းဝင်းတလက်လက်နှင့် ...။

ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ကမူ ... သူ၏ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်ပေါက်ကို ပိုမို၍ကျဉ်းမြောင်းသွားအောင်ပင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြံစည်တွေးတောနေသကဲ့သို့ ...။

“အဲဒါ ငါတို့ရဲ့ ယင်းတိုက်တောင်နဲ့ ဆီဘူးကွဲတောင်က တော်လှန်ရေးသမားတွေဆီကို စာချွန်ပို့ရင်းနဲ့ ရဲရမန်းမြို့သူကြီး ဆီမှာ ဝင်ပြီးတစ်ထောက်နားမယ်လို့ သိရတယ်။ မင်းက သူတို့ လာမယ့်လမ်းဖြစ်တဲ့ ရဲရမန်းမြို့ပြင်က ဧရပ်ပျက်ကြီးကနေ သွားစောင့်ပြီး အကုန်လုံးရှင်းပစ်ခဲ့ ... ကြားလား ငပေ”

“ကြားပါတယ် အရှင် ... စိတ်ချပါ ... ရဲရမန်းမြို့ပြင်က ဧရပ်ပျက်ကြီးဟာ သူတို့မိစ္ဆာကောင်တွေရဲ့ သံချိုင်းဧရပ်ဖြစ်ရပါစေမယ်”

ရင်ဘတ်ထဲမှ အံထွက်ကျလာသည့် ... တပ်မှူးငပေ၏ စကားကြောင့် တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ အားရကျေနပ်သွားပါ၏။

“အေး ... တစ်ခုသတိပြုရမှာက ... စာချွန်လွှာပို့တဲ့ တပ်စုခေါင်းဆောင် ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်ဟာ သေနတ်ပစ်ကောင်း

သလို ဓားရေးမှာလည်း လက်ရည်မည့်ဘူးလို့ သိရတယ်။ နောက်ပြီး သစ္စာဖောက်စကားပြန် ဗိုလ်သီဟတို့ရဲမက်တွေလည်း ပါမယ်။ ငပေရေ ... အဲဒီရှေ့ပြေးစာချွန်အဖွဲ့ဟာ တကယ့်လက်ရွေးစင်တွေချည်း စုဖွဲ့ထားတာတဲ့ ... အားလုံး ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်အပါအဝင် ဂေါ်ရာစစ်သားရှစ်ယောက်နဲ့ စကားပြန်ဗိုလ်သီဟတို့အဖွဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ ... ဆယ့်တစ်ယောက် တိတိရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ လွတ်မသွားစေနဲ့ ... ငပေ”

“စိတ်ချပါ ... အရှင်”

အရှင်သခင်၏စကားသည် သွေးသောက်ကြီးငပေအတွက် မိုးကြိုးသွားနှယ်ပါတည်း။

ရဲရဲမန်းမြို့ပြင်ဒေရင်က... တစ္ဆေတစ်တောင်

အချိန်က ... နေဝင်ရီသရော... နွားရိုင်းသွင်းချိန်။
နေရာကား ... ရဲရဲမန်းမြို့ပြင်မှ ခရီးသွားတို့ခိုနားရာ
ရေပျက်ကြီးတစ်ဆောင် ...။

ရာသီဥတုကား ... ကြမ်းရိုင်းခက်ထန်လှသည် မြင်း
ရိုင်းတစ်ကောင် ကဆုန်စိုင်းနေသကဲ့သို့။ တဝေါဝေါနှင့် တိုက်
ခတ်ကာ မုန်တိုင်းဆင်လာသည့် အနောက်တောင်လေနီကြမ်းက
တလိပ်လိပ်တက်လာသော မိုးသားတိမ်လိပ်များကိုပါ အဖော်ပြု
ကာ ရဲရဲမန်းမြို့ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားလာနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် နေဝင်ရီသရော သဘာဝအမှောင်ညတစ်ည

တွင် ... မည်းညစ်သောမိုးသားမိုးရိပ်များက ဖုံးလွှမ်းရစ်သိုင်း
လာသည့်အခါမှာတော့ ရဲရဲမန်းမြို့ပြင်ရှိ ရေပျက်ကြီးတစ်စိုက်
ဝယ် အလင်းစများက တစ်စတစ်မျှင်ပင် မကျန်ရစ်ပါလေတော့။
စောစီးစွာပင် အမှောင်ရိပ်တို့က ဖုံးလွှမ်းစပြုနေပါပြီ။

ထိုအမှောင်ရိပ်ထဲမှာပင် မိုးသက်လေပြင်းကြောင့် တစ္ဆေ
ကောင်များ၏လက်တံရှည်ကြီးများကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းလျက်
ရှိကြသည့် ... သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ သစ်လက်မည်း
မည်းတို့ကို လျှပ်ရောင်အပြက်တွင်မြင်တွေ့နေရသည်။

'ဂျိမ်း .. ဒလိန်း .. ဂျိမ်း'

လျှပ်ရောင်တို့က ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ... ပြုံးပြုံး
ပြက်ပြက်။

မိုးခြိမ်းသံတို့ကလည်း ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ... ဂျိုင်းခနဲ
အသံနက်ကြီးများဖြင့် ကောင်းကင်ကြမ်းမညီမညာတွင် သံစည်
ပိုင်းအခွံကြီးများ လှိုင့်ချလိုက်သလို တဂျိမ်းဂျိမ်း တဒိန်းဒိန်းနှင့်
အော်မြည်လိမ့်ဆင်းနေကြသည်သို့ ...။

'ဝေါ .. ဝေါ .. ဖရော .. ဝေါ ..'

'ငြန်း .. ဂျမ်း .. ငြန်း'

ခရီးသွားလူအပေါင်းတို့ နားခိုရာ ရေပျက်ကြီး၏ ခေါင်
မိုးထက်မှ ပြုတ်ကွာလှလှသွပ်ချပ်များကလည်း ... မိုးသက်လေ
ပြင်းကြောင့် တငြန်းငြန်း တဂျမ်းဂျမ်း ရိုက်ခါနေကြသည်။ မိုး
သည် အနောက်တောင်မှစွေ၍ အရှေ့သို့ယွန်းသည် မိုးဖြစ်သည့်

အားလျော်စွာ လေကြမ်းပါရောသမ္ပေခြင်းကိုခံလိုက်ရသည့်အခါ မှာတော့ . . . တစ္ဆီးတီး၊ တဖန်းဖန်းအော်မြည်သံတို့က ရဲရမ်းမြို့ပြင် ဧရပ်တစ်ခွင်ဝယ် ပဲ့တင်ညံ့လျက်ရှိပါလေ၏။

ထို့ကြောင့် . . . ရဲရမ်းမြို့ပြင်တစ်ဝိုက်တွင် စောစီးစွာ ပင် လူသူကင်းမဲ့နေသည်။ မိုးသက်လေပြင်းအောက်တွင် ထွက်ပဲ့ သူ မရှိ၊ ရိုးသွားလာဝံ့သူပင် မရှိကြတော့ဘဲ လူသွားလူလာကင်း ပြတ်လျက်ရှိပါလေ၏။ သို့သော် . . .

ရဲရမ်းမြို့ပြင်ဧရပ်ပျက်ကြီးရှိရာသို့ သည်းသည်းထန် ထန်တိုက်ခတ်ရွာစွန်းနေသည့် မိုးသက်လေပြင်းကိုပင် အမှု မထားဘဲ . . . မြင်းစီးခရီးသည်တစ်ဦးကတော့ သူ၏မြင်းညိုကြီး ကို အသော့နှင့်လျက်လာနေပါ၏။ ဦးခေါင်းတွင် ကြီးမားလှသော မြက်ခမောက်ပိုင်းကြီးကို မျက်နှာဖုံးလုမတတ်ဆောင်းထားပြီး ခြုံထည်ကြီးတစ်ထည်ကိုပါ လွှမ်းခြုံထားသဖြင့် မည်သို့မျှ သွင် ပြင်လက္ခဏာကို မခန့်မှန်းနိုင်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးနီးပါး လွှမ်း ခြုံထားသည့် ခြုံထည်ကြီးမှာမူ မိုးရေများနှင့်ရွံ့နှစ်လျက် . . .။

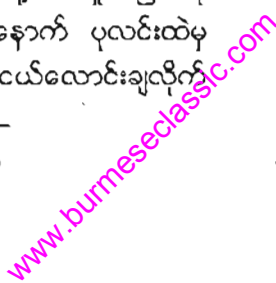
မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်မှာ . . . ဧရပ်ပျက်ကြီးအနီးသို့ရောက်လျှင် မြင်းကြီးကိုရပ်တန့်ကာ ဧရပ်ပျက်ကြီး၏ ဘေးဘယ်ညာ၊ ဝဲယာ ပတ်လည်ကို အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာအကဲခတ်နေပါ၏။ စိတ်ချရလောက်သည်ဟု ယူဆရမှ မြင်းကြီးပေါ်မှ လွှားခနဲဆင်း ကာ မြင်းရောလူပါ ဧရပ်ပျက်ကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် . . . မြင်းကြီးကို ဧရပ်တိုင်တစ်တိုင်တွင် ချည်

နှောင်လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထက်မှခြုံထည်ကြီးကို လွှားခနဲ ခွာချ လိုက်သည်။ ကျောထက်မှ ကတ္တီပါအိတ်နီဖြင့်စွပ်ထားသည့် . . . တစ်တောင်နှစ်ပြန်မျှရှည်သည့် လုံးလုံးချောချောတုတ်တိုတစ် ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ခြုံထည်ကိုခွာချလိုက်တော့မှ ပင် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နယ် သန်မာထွားကျိုင်းလှသည့် ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။ သို့သော် . . . မိုးထဲလေထဲတွင် ပြတ်သန်းလာခဲ့ရသဖြင့် ထို . . . ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ် ကြီးပင်လျှင် ချမ်းအေးမှုဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် . . . မျက်နှာအုပ်လုနီးပါး ဆောင်း လာသည့် မြက်ခမောက်ပိုင်းကြီးကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အနီးရှိဧရပ်တိုင်တွင် ချိတ်ကာ ရှေးအုတ်ကမာတို့ဖြင့် ဆောက် လုပ်ထားသည့် အုတ်အင်္ဂါတေကြမ်းပြင်ထက်သို့ တက်လာခဲ့ပါ၏။ နောက် အိတ်ထဲမှ မီးခတ်စုံကိုထုတ်ကာ ဧရပ်ပေါ်တွင်တွေ့ရှိရ သော သစ်ချောင်းသစ်စများကို စုဆောင်း၍ မီးဖိုတစ်ဖိုဖြစ်လာ ခစရန် ဖန်တီးနေသည်။

သို့သော် . . . မိုးသက်လေပြင်းက တစ္ဆီးတီးနှင့် ကြမ်းရမ်း စွာ တိုက်ခတ်ရွာသွန်းနေသဖြင့် မီးမွှေး၍မရ ဖြစ်နေပါ၏။ မြင်း စီးပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖြုတ်ခနဲ မြင်းညိုကြီးရှိရာသို့ထွားကာ . . . ကုန်းနီး ဘေးတွင်ချိတ်ထားသည့် အိတ်ညိုကြီးထဲသို့လက်နှိုက်ပြီး ပု လင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုလင်းထဲမှ အရည်အချို့ကို ထင်းစများပေါ်သို့ အနည်းငယ်လောင်းချလိုက်

ပြီးမှ မီးခတ်စုံနှင့်ခတ်ကာ မီးမွှေးလိုက်ပါ၏။ မကြာခင် တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံများနှင့်အတူ မီးဖိုလေးမှာ မီးလောင်စွဲလာခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်ကျမှ မြင်းစီးပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာကို မီးဖိုအလင်းရောင်တွင် ဖျက်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။ အသားညိုညို၊ နှာတပေါ်ပေါ်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးစစတွင် မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်များဖြင့် ပိရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်း၊ စူးရှလင်းလက်သောမျက်လုံးအစုံက နက်ရှိုင်းသောအမှောင်ထုကိုပင် ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်သည်သို့။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား... လက်ယာစစ်ကဲမှူးတပ်မှူးကြီး နေမျိုးကျော်စွာ၏ အားအထားရဆုံး ညှာလက်ရုံးကြီး... သွေးသောက်တပ်မှူး ဗိုလ်ဇပေ... သို့မဟုတ် ယင်းတိုက်တစ်ခုခုမှာ နာမည်ကြီးနေသည့် ဇပေ... ပင်တည်း။

ဇပေမှာ စောစောက မီးဖိုအားပက်ဖျန်းထားသည့် ပုလင်းထဲမှအရည်တချို့ကို တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်ခန့်မျှ မော့သောက်လိုက်သည်။

“အား... ဖွီး... အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာရှိသွားတော့တယ်”

ယင်းတိုက်သစ်လုံးတစ်စခန်းမှ ယူဆောင်လာခဲ့သော မီးတောက်ဖိုဦးအရက်ပင် ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ စီးကျလာသော အရက်တချို့ကို လက်ခုံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်နှစ်ကျိုက်ခန့် ထပ်မံ၍ သောက်လိုက်ပြန်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် က ပေ

ပါ၏။ အပြင်ဘက်တွင်မူ မိုးသက်လေပြင်းက တစ်ရံမလုပ်တာရစပ်ပင် တိုက်ခတ်ရွာသွန်းလျက်ရှိနေဆဲ...။ ဇရပ်ပျက်ကြီးမှ ခေါင်မိုးသွပ်ပြားများကလည်း တပြန်းပြန်းနှင့် ရိုက်ခတ်အော်မြည်နေကြဆဲ...။

ထိုစဉ် ...

‘ရှူး’

မြင်းညိုကြီးအနီးမှ... ရှူးခနဲ နာမူတ်သံကြီးထွက်လာပြီး သူ၏မြင်းညိုကြီးမှာလည်း အလန့်တကြားဟိလိုက်ကာ... ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ချီလိုက်သည်။ ထူးခြားသောဖြစ်စဉ်ကြောင့် ဇပေ... ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်းကြီးအနီးတွင် ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ကာ ပေါက်တော့မည့်ဆဲဆဲ... ငန်းမြွေကြီးကို မီးဖိုမီးမျှအလင်းရောင်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟာ... ငန်း... ငန်းမြွေကြီးပါလား”

ဖျတ်ခနဲ သူ့အနီးမှ... ပွတ်လုံးတိုင်မျှချောမွတ်နေသည့် တုတ်တိုဖြင့် လှဲ့ပစ်လိုက်သည်။

‘ဝစ် .. ဖောင်း’

‘ရှူး .. ဖရူး’

ဝစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသော ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို’ က မာန်ဖီနေသည့် ငန်းမြွေကြီး၏ပါးပျဉ်းခွက်ထဲသို့ တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားသဖြင့် ငန်းမြွေကြီးမှာ ဇရပ်ထောင့်အထိ ဖုန်းခနဲလွင့်စဉ် သွားကာ တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ တွန်ခါသွားပြီး ငြိမ်သက်သွားပါ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

လေ၏။

“ဟား... မိုးအေးအေးနဲ့ မြွေသားကင်တော့ စားရချည်
သေးရဲ့... ဟင်း ဟင်း”

ငပေသည် ဇရပ်ထောင့်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ထသွား
ကာ မြွေအသေကောင်ကြီးကို မီးဖိုအနီးသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။
ထို့နောက် ခါးကြားမှနှစ်ဖက်သွားခါးမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ
မြွေသေကြီးကို ကျွမ်းကျင်စွာလှီးဖြတ်၍ အရှေ့ခွဲကြီးကိုခွာချလိုက်
သည်။ ပြီးလျှင်... ငန်းမြွေကြီးကိုဖိုက်ခွဲကာ ဝါးတံစို့တွင်ညှပ်၍
အရှိန်ကောင်းစွာရရှိနေပြီဖြစ်သော မီးဖိုတွင် ဟိုဘက်သည်ဘက်
လှည့်ကာ ကင်နေပါတော့သည်။

ငပေသည် အတိုက်အခိုက်တွင် တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်
နယ် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသလောက်... သူကိုင်ဆောင်သည့် တစ်
တောင်နှစ်ပြန်ခန့်ရှည်သည့် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုကိုလည်း လွန်
စွာမှ ထဲထဲဝင်ဝင် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှပါ၏။ ယခုပင်... လွန်
စွာအန္တရာယ်ကြီးမားလွန်းလှသည့် ငန်းမြွေလိုသတ္တဝါအား ထိုင်
ရာမထ ပစ်ခတ်လိုက်ပုံက သူ၏ မမြင်နိုင်သော အတွင်းအား
စုစည်းမှုနှင့် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်မှုကို ပြဆိုညွှန်းလိုက်သည်သို့...

ထိုစဉ်မှာပင်... ငန်းမြွေသားမှ မွှေးကြိုင်သောအနံ့တို့
ပင် သင်းယုံ့လာပါ၏။ မီးအရှိန်ကောင်းသဖြင့် နီရဲကြွပ်ရွလာ
သည့် ငန်းမြွေသားသည် အဆီများပင် တရွဲရွဲဖြစ်လာပြီး စားချင်
စဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ မီးကင်နေသည့် တံစူးဝါးညှပ်ပင် မီးအရှိန်

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ကြောင့် မည်းချိတ်နေပါပြီကော...။

ထို့နောက်... ငပေတစ်ယောက် မွှေးကြိုင်နေသည့်
ငန်းမြွေသားကြပ်ကြွပ်ရွရွ နီနီရဲရဲကို တံစို့ညှပ်ပင်မဖြုတ်တော့ဘဲ
အသားစိုင်းများကို ကိုက်ဖဲ့၍စားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပုလင်းထဲမှ
ဖိုဦးမီးတောက်အရက်နှင့် မြည်းသည်။ သည့်နောက်မှာတော့
ငပေမှာ မီးလင်းဖိုအနီးတွင်ထိုင်ကာ... ငန်းမြွေသားကိုစားလိုက်၊
မီးတောက်အရက်ကိုသောက်လိုက်နှင့် မိုးအေးအေးတွင် လောကီ
စည်းစိမ်ကို အပြည့်အဝစံစားနေပါလေတော့သည်...။

အပြင်ဘက်တွင်မူ မိုးနှင့်လေက တဝေါဝေါနှင့် ရွာသွန်း
ချနေဆဲ...။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မိုးညှစ်ညှစ်သည့်များ ရောက်ခြင်းလာကြခြင်း

ညနေခင်းတစ်ခု၏ နေဝင်ရီသရောအချိန်ကို မိုးသက် လေပြင်းနှင့်အတူ အမှောင်ထုကြီးက နက်ရှိုင်းစွာဖုံးအုပ်သွားပါချေ ပြီ ...။

လေက တိုးဝေ့တိုက်ခတ် သက်သက် မဟုတ်တော့။ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်နေသည့်အသံမျိုး။ လေထဲတွင် မိုးသီးမိုး ပေါက်များက သိပ်သည်းသိပ်ဆိုကာ အပြင်ဘက်ဆီသို့ပင် မမြင် နိုင်ဘဲရှိသည်။ ဖရပ်ပျက်ကြီးပင် လေကြမ်းရိုင်းအဆောင့်တွင် သိမ့်ခနဲ ညိမ့်ခနဲ ...။ လေက စူးစူးဝါးဝါး ဟူးဟူးရားရား ...။ လေအော်သံ၊ မိုးအော်သံများကြားတွင် ဖရပ်ပျက်ကြီး၏ ညည်း

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

တွားသံကိုပါ ကြားနေရသလိုလို ...။
ထိုကဲ့သို့သော အော်မြည်သံမျိုးစုံကြားမှ ... ထူးခြား သောအသံတချို့ကို လောကီစည်းစိမ်ယစ်နေသည့် သွေးသောက် ကြီးငပေ ... သတိထားလိုက်မိပါ၏။ တံစို့ညှပ်ကင်ထားသည့် မြွေသားကင်တစ်ဖဲ့ကို ကိုက်ဝါးနေရာမှ ရပ်ကာ ... ဖရပ်ပျက် ကြီးအပြင်ဘက်ရှိ အမှောင်ရင်ခွင်ထဲမှ အသံဗလံတချို့ကို နားစွင့် နေမိသည်။

ဟုတ်သည် ...။

မိုးသံလေသံများကြားထဲမှ တစ်ကောင်ထက်မကသော မြင်းခွာသံတချို့ကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။ မိုးရေများဖြင့် ပျော်ဝင်နေသည့် ရွံ့ဗွက်တလင်းခွက်ထဲသို့ ... စွပ်ခနဲ၊ စွပ်ခနဲ မြင်းခွာခြေချသံများကို အာရုံတွင်ဖမ်းမိလိုက်သည်။

မကြာမီ ... ချုံတိုးသံ၊ မြင်းနာမူတ်သံ၊ သဘာဝမဟုတ် သော မိုးစက်ကျသံများက အာရုံလွင့်ထားသည့် သူ၏နားစည် ထဲသို့ တိုးဝေ့ဝင်ရောက်လာကြသည်မို့ ... သူ၏ညာဘက် တွင်ရှိသော 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို' ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ငပေ၏အာရုံသွေးတို့က နိုးထဆူပွက်လာကြပါချေပြီကော ...။

"အင်း ... နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ရောက်လာကြပြီ ကိုး"

ငပေ၏နှုတ်မှ ဖွဖွညင်ညင်ပြော၍မဆုံးသေးခင်မှာပင် ... ဖရပ်ပျက်ရှေ့အမှောင်ထုကြီးထဲတွင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမည်းမည်းရိပ်ရိပ်သဏ္ဍာန်ရှင် များမှာလည်း သည်းထန်စွာရွာသွန်းလျက်ရှိသော မိုးသက်လေ ကြောင့် ဖျော်ပျက်တွင်ခိုနားရန် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်ဟန်တူ ပါ၏။

မကြာခင် မြင်းခွာသံ၊ မြင်းဟီသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးသ မားတစ်စုမှာ ရဲရမန်းမြို့ဝင်ဖျော်ပျက်ကြီးရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက်ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ... မြန်မာတပ်ဗိုလ်ဝတ်စုံနှင့် ဆောင်စားလွယ် ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကိုစီး လျက်။ ဖော့ဦးထုပ်မြင့်မြင့်ကြီးဆောင်းကာ မိုးကာခြုံထည်ကြီး တစ်ထည်ခြုံလွှမ်းထားသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ဟန်တူသူမှာ လည်း ဒေါင်ကောင်းလှသည့် မြင်းဖြူကြီးကိုစီးနင်း၍ ကုလား ဂေါ်ရာစစ်သားများခြံရံကာ ဖျော်ပျက်ကြီး၏လှေကားရင်းသို့တိုင် ရောက်ရှိလာကြသည်။ မကြာမီ သူတို့လူစုအားလုံး မြင်းများပေါ် မှ အသီးသီးဆင်းကာ ဖျော်ပျက်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြ ပါ၏။

ရှေ့ဆုံးမှတက်လာသည့် မြန်မာတပ်ဗိုလ်မှာ ဖျော်ပျက်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ထောင့်တွင် မီးဖိုတစ်ခုနှင့်အတူ အရက်ပုလင်းတစ် လုံး၊ မြွေသားကင်တစ်ကင်ကို ကိုက်ဖွဲ့စားသောက်နေသည့် ခပ် ထွားထွားပုဂ္ဂိုလ်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တန့်သွားပါ၏။

ပြီးလျှင် မီးဖိုမီးအလင်းရောင်တွင် တွေ့မြင်နေရသည့်

လူထွားကြီး၏မျက်နှာကို အံ့ဩစွာဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်ရင်း အနီးမှ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကို တီးတိုးပြောကြားလိုက်သည်။

“အော ... ကောနယ်ကလင့်ဖိုဒ် ... ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ဝပေ’ ဆိုတာ သူပဲပေါ့”

“အိုး ... ဂေါ့ဒ် ... အဆင်သင့်လိုက်လေ ဗိုလ်သီဟ ရာ၊ မစွတာဆာဗားနာဒ်သဘောကျနေတဲ့ တစ္ဆေ့ကောင်ပဲ”

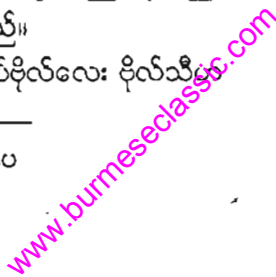
ကြားလိုက်ရသောစကားများကြောင့် ဝပေ၏သွေးတို့က နွေးခနဲဖြစ်လာကြသည်။ သို့သော် ... သူ့စိတ်က သူ့အသာထိန်း ရင်း ငန်းမြေသားကိုသာ ဖိခဲကိုက်ဝါးကာ တဖြုဖြုနှင့် စားနေ ပါ၏။

မီးဖိုမီးလေးမှာ အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် တောက် လောင်နေဆဲ ...။

ထို့အတူ ... မိုးသက်လေကလည်း တဝေါဝေါနှင့် ရွာ သွန်းလျက်ရှိနေဆဲ ...။

ထိုအခိုက် ... အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာနယ်ကလင့်ဖိုဒ်က မိုးရေစက်စက်ကျနေသည့် မိုးကာခြုံထည်ကြီးကို လွှားခနဲချွတ် လိုက်သဖြင့် ပခုံးပေါ်မှရွှေရောင်ဒေါက်က မီးရောင်တွင်လက်ခ နဲဖြစ်သွားပါ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခါးတွင်ချိတ်ထားသည့် ပစ္စတိုခေါ် ပြောင်းတိုသေနတ်တစ်လက်နှင့် ငွေစားကြီးကိုလည်း ခန့်ထည်ဝင့်ကြွားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ... မြန်မာတပ်ဗိုလ်လေး ဗိုလ်သီဟ

က လွယ်ထားသည့်ဆောင်စားကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး မီးဖိုအနီးသို့ တိုးဝင်လာကာ ...

“အင်း ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေပေကို ကိုင်နိုင်ခဲ့ရင် ယင်း တိုက်တောင်နဲ့ ဆီဘူးကွဲတောင်ကြောတွေကို လက်ဖျစ်တစ်ညှစ် ညှစ်နိုင်ပြီလို့ ပြောကြတယ် ကာနယ် ... ဒီတော့ ကျုပ်တို့အပြန် ခရီးမှာ မစ္စတာဆာဗားနာဒ်အတွက် လက်ဆောင်ကောင်းတစ်ခု ပေးရအောင် ဓားပွဲလေးတစ်ပွဲလောက် လက်နှေးလိုက်ရင်ကောင်း မယ်ထင်တယ် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သစ္စာဖောက်လောက်ကောင် ဗိုလ်သီဟ၏စကားကြောင့် မီးတောက်အရက်နှင့်ပူနွေးနေသည့် သူ၏နလုံးသွေးတို့သည် မြန် မှာသွေးဟူသော ဇာတိမာန်သွေးတို့ဖြင့် ပေါင်းစည်းကာ ... သွေးကြောအနှံ့ ပျံ့နှံ့ဆူပွက်လာကြသည်သို့ ...။ လက်တွင်းမှ စားလက်စငန်းမြွေကျပ်ကင်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ နိုင်ငံအတွက် အရှင်သခင်အတွက် ... သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်နှင့် ကု လားဖြူတစ်စုကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပစ်ရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

လက်ထဲမှ ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို’ ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ နီရဲသောသွေးတို့သည် ... လက် ဖျားမှတစ်ဆင့် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်အတွင်းသို့ ဒုတိယတံထိစီးဝင် သွားကြလေပြီထင် ...။

ဆည်းဆာချိန်ကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီမို့ အမှောင်သည် ပိုမို၍ နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် တိုက်ခတ်ရွာသွန်း

နေသည့် မိုးသက်လေသည် တစ်ကျော့ပြန်တိုက်ခတ်လာပြန် သည်ထင် ...။ မုန်တိုင်းည၏ အမှောင်နက်နက်အောက်တွင် မိုးသက်လေ၏ တစ္ဆေတစ်ကောင်နယ် ဟစ်အော်ခြောက်လှန့် သံများ၊ မိုးပေါက်မိုးခဲတို့၏ ကြမ်းရှုစွာရိုက်ပုတ်ခြင်းဒဏ်များကို အားကိုးရာမဲ့စွာဖြင့် ဇရပ်ပျက်ကြီးမှာ လည်စင်း၍ခံနေရပါလေ၏။

ဇရပ်ပျက်ကြီးမှာတော့ ... ကျားရဲတစ်ကောင်ကို မြေ ခွေးတစ်အုပ် ဝိုင်းရံကိုက်ခဲရန် ကြိုးစားနေကြပါချေပြီကော ...။

ထိုစဉ်မှာပင် ... သစ္စာဖောက်တပ်မင်းငယ် ဗိုလ်သီဟ အား တွန်းဖယ်လျက် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်က ရှေ့သို့တိုးဝင်လာသည်။ ပြီးလျှင် ... သူ၏ခါးမှငွေဓားကို ရွမ်း ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ နှစ်ဖက်သွားဓားလှလှသည် မီးရောင် တွင် လက်လက်ထ၍သွားပါ၏။ ဓားသွားမျှင်သည် လျှော်အူကြီး တဲ့သို့ရှိချေသည်။

ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်ဆိုသူသည် သူ၏ဓားကို လေထဲတွင် တစ်ချက်မျှခတ်၍ ဝှေ့လိုက်သည်တွင် ဓားသံသည် ရွမ်းရွမ်းထ၍ မီးရောင်အောက်ဝယ် လက်လက်စိုသွားပါ၏။

“သင့် ... နာမည် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင် ... ဟုတ်သလား”

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်က မြန်မာစကား သံလေးလေးတွဲတွဲကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ... သွေး သောက်ကြီး ငပေက ... မဖြေ။ သူ၏လက်တွင်ကိုင်စွဲထားသည့်

www.burmeseclassic.com

'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို' ကိုသာ ခပ်ရွရွကိုင်လျက် ကာနယ်ကလင့်
ဖွိန်ကိုသာ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေပါ၏။ ခြေခင်းလက်ခင်းအနေအထား
မှာမူ ... ဘယ်တင်၍ညာယိုပြီး ဘယ်လက်ကို အသားပေး၍
ညာလက်ကိုစီးထားသည်။

“ဟေး ... မေးနေတာကို မကြားရောသလား ငပေ”

သူ၏ ယာဘက်မှ ဗိုလ်သီဟက ... ဓားဦးနှင့်ဆတ်ခနဲ
ထိုးချိန်ရင်း ခပ်ငေါက်ငေါက်မေးလိုက်သည်ကို ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်
တိုပိုင်ရှင် သွေးသောက်ကြီးငပေက ... ပါးစပ်နှင့်မဖြေဘဲ သူ၏
တုတ်စကို ထောင်လိုက်သည်။ သည့်ထက်ပို၍ ရှေ့သို့တိုးဝင်လာ
ခဲ့လျှင် တုတ်ဖျားဖြင့် ခတ်တော့မည်ကဲ့သို့ ...။

“အိုး ... ဟိုး ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ကောင်က အလာ
ကြီးပါလား ... ဟင်း ဟင်း”

ထိုစဉ် ... ကာနယ်ကလင့်ဖွိန်က ဓားဦးကို မလွဲဖယ်ဘဲ
ခြေခင်းကို ဗွီပုံသဏ္ဍာန်ခင်း၍ ခွင်လိုက်သည်။ ကာနယ်ကြီးက
ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ကောင်ကို ခါးလယ်မှဖြတ်ပိုင်းမည့်ပုံစံဖြင့် ...

“အပိုတွေ မမေးနဲ့လေ ... ဟောဒီဇရပ်ပျက်ဟာ နှင်
တို့ရဲ့သင်္ချိုင်းရာပဲလို့ မှတ်ယူလိုက်တော့ ... ဟင်း ဟင်း ... လာ
စမ်းပ ... မြန်မာတွေရဲ့တုတ်သိုင်းပညာကို မြည်းစမ်းရအောင်”

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သည် ... ဓားဦးဖြင့်ထိုးထည့်ချိန်ဆ
ထားရာမှ သွေးသောက်ကြီးငပေအား ဓားချက်ကိုတစ်ချက် ပတ်
မွှေ၍ ခါးလယ်ဆီသို့ ဓားဦးဖြင့် ထိုးပတ်မွှေလိုက်သည်။ သို့သော်

မွှေယမ်း၍ဝင်လာသည် ဓားချက်က အရှောင်ရခက်လှပါ၏။

သွေးသောက်ကြီးငပေက ဝမ်းပိုက်သားကိုချပ်၍ နောက်
သို့ အသာယိုကာ ဓားဦးကိုလွတ်သည်ဆိုရုံမျှ ရှောင်ကွင်းလိုက်
သည်။ ထို့နောက် ညာလက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တစ်တောင်နှစ်
ပြန်သာရှိသည့် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ကိုမွှေလိုက်သည်။

‘ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး .. ဝေါ .. ဝေါ .. ဝေါ ..’

သွေးသောက်ကြီးငပေ၏ တုတ်လေပွေမွှေသံက အပြင်
ဘက်တွင် တိုက်ခတ်မြည်ဟည်းနေသည့် မိုးထစ်ချုန်းသံကြီးကဲ့သို့
တဝိုးဝိုး တဝေါဝေါနှင့် ...။ တုတ်မွှေသံကြောင့် ဗွီပုံသဏ္ဍာန်
ခြေခင်းထားသည့် ကာနယ်ကလင့်ဖွိန်၏ဓားသည် တုတ်မွှေယမ်း
ဝေ့သည့် လေစီးဝဲကြီးထဲသို့ စုပ်၍ပါသွားပါတော့သည်။

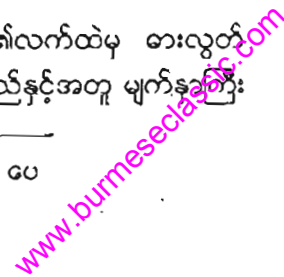
‘ဝိုး .. ဝိုး .. ဖြန်း .. ဖလမ်း .. ဖန်း .. ဝိုး .. ဝိုး’

အဖြစ်အပျက်က မျက်စိတစ်မှိတ် လှုပ်တစ်ပြက်အတွင်း
မှာပင် ဖြစ်သည်။ လွန်စွာကောင်းမွန်လှသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်
၏ဓားကြီးသည် လေစီးဝဲနှင့် စုပ်ယူသွားရာမှ ဇရပ်ပျက်ကြီး၏
ခေါင်တိုင်တွင် စွဲ၍ ဓားရိုးကြီးသာ လှုပ်ခါယမ်းလျက်ရှိသည်ကို
ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာတွေ့မြင်လိုက်ကြရပါတော့သည်။

‘ဝိုး .. ဝိုး .. ဒုတ်’

“အိုး ... ဂျေဒ်”

ကာနယ်ကလင့်ဖွိန်သည် သူ၏လက်ထဲမှ ဓားလွတ်
ထွက်သွားသဖြင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်နှင့်အတူ မျက်နှာကြီး

တစ်ခုလုံးရှက်ဒေါသဖြင့် နီမြန်းလာပြီး ခါးမှပြောင်းတိုသေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ...

'ဝိုး .. ဖောင်း'

'ဒေါက် .. ဖရော .. ဖျော'

သွေးသောက်ကြီးငပေ၏တုတ်ဖျားက တစ်ပတ်လည် လာကာ ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်၏ သေနတ်ကိုင်လက်အား ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြတ်၍ထိသွားသဖြင့် ပြောင်းတိုသေနတ်မှာ ဖျတ်ပျက်ကြီး၏ထောင့် အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားပါလေ၏။

'ဟိုင်း ... သေပေတော့ တစ္ဆေကောင်'

'ဝှစ် .. ဝိုး .. ဝိုး .. ဝှစ် ..'

'ထန်း .. ထန်း .. ထောင်'

သစ္စာဖောက်လောက်ကောင် ဗိုလ်သီဟမှာ ဓားရေးကြမ်းကြမ်းနှင့် တရကြမ်းထိုးမွှေဝင်ရောက်လာသည်မို့ သွေးသောက်ကြီးငပေမှာ ... တုတ်တိုစကြာခင်း၍ သျှင်မြန်စွာ မွှေကာလိုက်သည်။ ဗိုလ်သီဟ၏ဓားချက်မှာ ပတ်သာ၊ မွှေသာ၊ လူးသာဓားချက်ဖြစ်၍ အရှောင်အတိမ်းအထွက် ခက်လှသည်။ အောက်ခြေမှလည်းကောင်း၊ အလယ်မှလည်းကောင်း၊ ဝိုက်၍ မိုး၍ ဝင်လာသဖြင့် ခါးနှင့်ခေါင်းကိုလွတ်သည်ဆိုရုံမျှ ယို၍ရှောင်သော်လည်း ဓားစက်ကွင်းသည် စက်ဝိုင်းသာဓားချက်မို့ ... အဖြိုရခက်လှသည်။

'ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝိုး ..'

ဗိုလ်သီဟ၏ဓားချက်သည် သွေးသောက်ကြီးငပေ၏ နှုတ်မျှကိုဖြတ်၍ သွေးသောက်တော့မည့်နှယ် ပြေးဝင်လာသည်။ သေက ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ရှောင်တိမ်းကာ ဗိုလ်သီဟ၏ နောက်စေ့သို့ ပင့်တင်ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

'ဝိုး .. ဝှစ် ..'

'အ ... ဟာ'

ဗိုလ်သီဟ အလန့်တကြား ဓားဖြင့်ကာလိုက်သဖြင့် သက်သာရာရသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သွေးသောက်ကြီးငပေ၏ ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီးက 'စက္ကနုတုတ္တ' တုတ်ခင်းပညာရပ်နှင့် တိုက်စစ်ကို လျင်လျင်မြန်မြန်ဖွင့်ပါတော့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂေါ်ရာစစ်သားများက သူတို့၏သေနတ်များကို တစ်ပြိုင်တည်းမောင်းတင်လိုက်ကြသည်။

'ချောက် .. ချောက် .. ချောက် .. ချောက် .. ချောက်'

'FIRE'

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်၏ အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ ... သွေးသောက်ကြီးငပေ၏ တုတ်ထောင်မောင်းတင်ခြေခတ်ချက်ကြောင့် ဗိုလ်သီဟ၏နံရိုးနှစ်ချောင်း ကျိုးဝင်၍ အတွင်းသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်ထင် ...။ ဗိုလ်သီဟ ဓားလွတ်ကျကာ ဖျတ်ပျက်ကြီး၏ ထောင့်တွင် ခွေညွတ်လဲကျသွားသည်။

'ဖျောင်း ..'

“အီး ... အင့်”

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂေါ်ရာစစ်သားများထံမှ သေနတ်သံများ တဒိန်းဒိန်းနှင့်ထွက်လာသည်နှင့် သွေးသောက်ကြီး ငေးခေါ် ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီးက .. လွှားခနဲခုန်ကာ အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှာ လဲကျသေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည့် ဗိုလ်သီဟ လွတ်ကျသွားသည့်ဓားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့ မီးဖိုစီးရောင်တွင် မတွေ့ရပါလေတော့ ...။

“အိုး .. ဂျေဒ် ... ဘလယ်ဒီဖူးလ် ... ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ၊ တစ္ဆေကောင်ထွက်လာရင် အသေပစ်သတ်ကြ”

ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံ မဆုံးမီမှာပင် ရေပျက်၏ထုပ်တန်းပေါ်မှ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီး ဝဲယုံကျလာပြီး တစိုးစိုးနှင့် တုတ်မွှေသံအောက်တွင် ဂေါ်ရာစစ်သားများ သေနတ်တစ်ချက်ပင် မဖောက်နိုင်ကြဘဲ ပြိုလဲလွင့်စဉ် ကျသွားကြပါတော့သည်။

‘စိုး .. စိုး .. စိုး .. စိုး ..’

‘ဖောင်း .. ဖောင်း .. ဒုတ် .. ဖောင်း’

“အ ... အီး ... အင့် ... အု ... အား”

စင်စစ် ... သူ၏တုတ်တိုဖြင့် ‘အဋ္ဌမုဒ်အကွက် ... ခြေ

တွက်စကြာဖြင့် လေထဲ၌ဝဲယုံကာ ဂေါ်ရာစစ်သားများ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ဆွဲမွှေရိုက်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် ဂေါ်ရာစစ်သားအားလုံး ဦးဆက်ပွင့်ကာ သေဆုံးသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်မှာ နောက်သို့ ကပျာကယာဖြင့် ခုန်လွှားဆုတ်လိုက်သည့်အတွက် သီသီကလေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ၏ လေပွေဝဲရိုက်ချက်ကြောင့် ရေပျက်ကြီးသည် တဂျိုင်းဂျိုင်းနှင့် သိမ့်သိမ့်ခါသွားသည်။ ရေပျက်ကြီး၏ တံခါးဝ မျောတိုင်ကြီးများပင်လျှင် တဝုန်းဝုန်းနှင့် လှုပ်ယမ်းလျက်ရှိကြသည်။

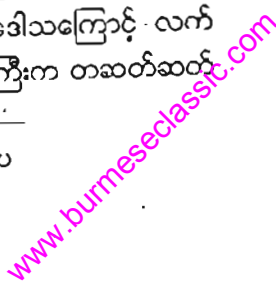
‘ဝေါ .. ဝေါ .. ဝုန်း .. ဝုန်း’

‘ကျီ .. ကျီ .. ဂျိမ်း .. ဂျိမ်း’

ယင်းတိုက်တစ္ဆေပင်ကတော့ သူ၏တုတ်ကိုငွေယမ်းနေရာမှ ... ဘယ်ဖြတ်၍ ညာတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဖြတ်ရိုက်၊ မွှေလိမ်၊ ပေါက်ရုတ် ... စသဖြင့် ရှေးမြန်မာကြီးတမ္ပဒီပတိုင်းသားနွယ်ဝင်တို့၏ မိခင်ရင်းပညာရပ်ကြီးဖြစ်သည့် ‘စက္ကနွတ္တတုတ်ခင်း’ သာအတတ်ကို ပီပီပြင်ပြင်အသုံးပြုလိုက်ရာ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာနယ်ကလင့်ဖို့ဒ်မှာ ရေပျက်အပေါက်ဝထိတိုင် ခုန်၍ခုန်၍ ဆုတ်သွားရသည်။

မျက်နှာကြီးမှာလည်း ... ရှက်ရွံ့စိတ်၊ မခံချင်စိတ်၊

အံ့ဩစိတ်တို့ကြောင့် ရဲရဲနီနေပါပြီကော။ ဒေါသကြောင့် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့် ဗိုလ်သီဟ၏ဓားရှည်ကြီးက တဆတ်ဆတ်

၉၄ သက်မင်းကျူဂျီ

လှုပ်ခါလျက် ...။

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ဟု နာမည်သတင်းကြီးနေသည့် သေ့
သောက်တပ်မှူး ငပေသည် နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင်
တစ္ဆေ့တစ်ကောင်နယ် ... ပျောက်ချည်၊ ပေါ်ချည်၊ ဝင်ချည်
ငုပ်ချည်ဖြင့် ... 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို'ဖြင့် သူ၏ပညာစွမ်းကို
ပြသလျက်ရှိပါချေပြီတည်း။

'ဝိုး .. ဝိုး .. ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝိုး .. ဝိုး ..'

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ငပေနှင့် သူ၏တုတ်တို၊ တုတ်တိုနှင့်
ငပေ ... ခွဲခြား၍မရပါလေတော့။ တဝိုးဝိုးလည်နေသည့် လေ
စုပ်ဝဲထဲတွင် ငပေ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပျောက်ကွယ်နေသည်သို့။

ပညာစဉ် ... ယှဉ်၍မရမှန်းသိသွားပြီမို့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်
မှာ နောက်ဆုံး ဓားရွက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့
ကောင်ကြီး၏ လပ်ဟာနေသော ကျောပြင်ဆီသို့ လှုပ်တစ်ပြက်
ထိုးသွင်းပစ်လိုက်သည်။

'ဝှစ် .. ထန်း .. ဒုတ်'

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ငပေမှာ ... လှစ်ခနဲ ခြေကိုထောက်
၍ စကြာဖြတ်လိမ်ကာ တုတ်တိုကို ဓားသွားရာလမ်းကြောင်း
ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ တုတ်တိုသည် ချာရပတ်လည်၍
ဓားလျင်ဦးကိုဖြတ်၍ထိမှန်သဖြင့် ဓားသည် မြေ၌ပြုတ်ကျ စိုက်
ဝင်သွားသည်။ ငပေ၏ လျှင်မြန်မှုနှင့် တိကျမှုတို့က အံ့ဖွယ်သူရဲ
ရှိလှပါ၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

'ဟေး ... ဟိုင်း'

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျောတွင်လွယ်ထားသည့်
ကတ္တီပါအိတ်နီထဲမှ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တစ်ချောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ
ထုတ်ကာ အံ့သြမင်တက်နေသော ကာနယ်ကလင်ဖို့ဒ်၏ နဖူး
ဆံစတည့်တည့်ဆီသို့ လှုပ်တစ်ပြက်ထိမှန်သွားပါသည်။

'ဖျောင်း'

'အင် ... အု'

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာနယ်ကလင်ဖို့ဒ်မှာ ယင်းတိုက်
တစ္ဆေ့၏တုတ်ချက်ကြောင့် ဒူးညွတ်ခွေယိမ်းကာ မျက်စိများ ပြာ
ခဝလာပြီး ဒူးထောက်ကျသွားသည်ကိုသာ သိလိုက်ရသည်
သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ဝိညာဉ်သည် ခရစ်တော်ထံပါးသို့ ပြေးဝင်ခိုလှုံ
သွားကြပါတော့သည်။

အပြင်မှာတော့ ... သခင်မဲ့မြင်း (၁၁) ကောင်က မိုးရေ
ထဲတွင် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်။ ရဲရမန်းမြို့အဝင် ဇရပ်ပျက်ကြီးပေါ်
မှာတော့ ... အလောင်း (၁၁)လောင်းက ပိုးလိုးပက်လက် ...
သွေးသံရဲရဲဖြင့် နေရာအနှံ့ ပြန့်ကြဲလျက်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

အပြင်ဘက် အမှောင်နက်နက်ထဲမှာတော့ ... မိုးသံ
လေသံက အော်ဟစ်မြည်ကြွေးနေကြဆဲ။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ရဲရဲမန်း... ဝှံ့သည့် နိဒါန်းချိခဲသော

ရဲရဲမန်းမြို့...။

ရှမ်းပြည်နယ်နှင့်မြန်မာနယ်စပ်...။

ဆီဘူးကွဲတောင်၊ ကျောက်ပုံတောင်၊ နွယ်ပိုင်တောင်၊
ယင်းတိုက်တောင် စသော ညိုဆိုင်းပြာမောင် တောင်အထပ်ထပ်
တောအနိမ့်ကြားမှ ချောင်းဖျားချောင်းပေါက်အဖြစ်ခံယူကာ ဒုဋ္ဌ
ဝတီမြစ်အတွင်းသို့စီးဝင်ကြသော မြစ်ငယ်ချောင်းငယ်များတွင်
ရဲရဲမန်းဆိုသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိပါ၏။ ရဲရဲမန်းသည် တြိဂံပုံ
သဏ္ဍာန်ဖြင့် ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်းဖြစ်တည်ရာ နယ်စပ်ဒေသဖြစ်
သဖြင့်လည်း ကုန်သွယ်မှုဖြင့် စီးပွားရေးကောင်းမွန်တိုးတက်သော

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့လည်းဖြစ်ပါသည်။ မြို့အနေအထားမှာ တြိဂံ
ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်၍ တြိဂံ၏အောက်ခြေမှာ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကမ်းခြေ၊
အထက်သောငှစွန်းတွင် ညိုပိုင်သော ယင်းတိုက်တောင်ကြော
ကြီးနှင့် မြို့လယ်ရှိ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်များတွင်မူ ဘုရား၊ ပုထိုး၊
ကျောင်းကန်များနှင့် ခေတ်ပျက်ကာလမှာပင် သာယာကြည်နူး
ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ရဲရဲမန်းခေါ် ...တောင်ရိုးတောင်စွယ် အသွယ်သွယ်
ဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်လှသော ရဲမန်းနယ်ကား ဒုဋ္ဌဝတီခေါ် မြစ်
ငယ်မြစ်ကြီး၏မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှည်လျားစွာတည်ရှိပါ၏။
ဟဲလယ်၊ နန်းဟူး၊ ကုန်းသာ၊ အုန်းကျော၊ သရက်ပင်၊ ဇရစ်ခဲ
စသော ရွာကြီးရွာငယ်အသွယ်သွယ်တို့၏အမည်များနှင့်ပင် ရှမ်း
နှင့်မြန်မာ ရောယှက်ပေါင်းစပ်ထားသည့် နယ်ခြားအရပ်ဒေသ
မှန်း သိသာထင်ရှားလှပါ၏။

နတ်တော်၊ ပြာသို နှင်းစိုစိုတွင် ခွာညိုသင်းစ ဆောင်း
လရာသီဖြစ်သဖြင့် တောင်စဉ်တောင်တန်း တောင်ခါးပန်းတို့တွင်
နှင်းထွေး၊ နှင်းဖြူ၊ နှင်းခဲများက ပိန်းပိတ်၍ဆိုင်းအုံ့နေပါလေ၏။
နေလည်းမပြု... နှင်းတဖြူဖြူတွင် ရှေ့သို့ ဝါးတစ်ရိုက်မျှထက်
ပို၍မမြင်နိုင်ပေ။ အတက်အဆင်း အကွေ့အဝိုက် များပြားလှရုံမျှ
မက ကျောက်စရစ်၊ ဂဝံ၊ သလင်းဂွန်းစသော ကျောက်ရိုင်း
ကျောက်တုံးများမှာလည်း မညီမညာ ဟိုတဲ၊ သည်တင်နှင့် တဲတဲ
မျှသာကပ်နေကြသဖြင့် မြင်းများ၊ နွားလှည်းများ ခြေချော်၍တစ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဖက်ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ကျသွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ကြရပါသည်။
 နှင်းရည်နှင်းစက်တို့ဖြင့် လေးအိနေကြသော တောပင်
 တောင်ပင်၊ သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီး အပင်ကြီးများနှင့် နွယ်ပင်၊ ကြိမ်ပင်၊
 ဝါးပင်ကြီးများကိုတိုးဝေ့တွန်းဖယ်၍ ချီတက်လာသည့် အင်္ဂလိပ်
 ဂေါ်ရခါးစစ်သားများနှင့် မြင်းစုတစ်စု၊ နွားလှည်းငါးစီးကိုသည်
 ဆီဘူးကွဲတောင်ခြေကိုပတ်ကာ ရဲရမန်းမြို့ကြီးဆီသို့တစ်ရွေ့ရွေ့
 တက်နေလျက်ရှိကြပါသည်။

ရဲရမန်းနှင့် နောက်ခံနယ်မြေဒေသတစ်လျှောက်လုံး
 လက်ယာစစ်ကဲမှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ တော်လှန်ရေးအင်အားစု
 များပြားသက်ရောက်ရာ နယ်မြေကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ မကြာမီ
 လပိုင်းကပင် စစ်ကဲတပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ ညှာလက်ရုံး
 ကြီး သွေးသောက်တပ်မှူးဗိုလ်ငပေခေါ် ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့စနေတို့
 တော်လှန်ရေးတပ်သားများ၏ စွမ်းပကားဖြင့် ရဲရမန်းမြို့စောင့်
 အင်္ဂလိပ်ဂေါ်ရခါးတပ်အား မောင်းထုတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်
 မဟုတ်ပါလား။

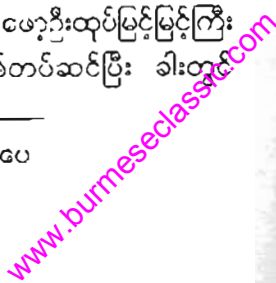
ထို့ပြင် ... ပြီးခဲ့သည်ရက်ပိုင်းအတွင်းကလည်း ဆီဘူး
 ကွဲတောင်၊ ကျောက်ပုံတောင်နှင့် ယင်းတိုက်တောင်တစ်ဝိုက်ရှိ
 တော်လှန်ရေးရဲမက်စစ်သည်များထံသို့ လက်နက်ချရန် ရာဇသံ
 စာချွန်လွှာများ လာရောက်ပို့ဆောင်သည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကာ
 နယ်ကလင်းဖို့ဒ်နှင့်သူ၏လက်ရွေးစင်စစ်သားတစ်စုကိုလည်း
 ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့စနေ ရဲရမန်းမြို့အဝင်ဖရပ်မှ စောင့်ဆိုင်းကာ

တစ်ယောက်မကျန် ဇီဝိန်ဖြုတ်ချွေခဲ့ပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်မင်း
 ကြီး ဆာဗားနားဒ်က အင်အားကြီးမားလှသော ဂေါ်ရာစစ်တပ်ကြီး
 တစ်တပ်ကို ရဲရမန်းသို့စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါချေ၏။ ထိုစစ်တပ်
 ကြီးနှင့်အတူ ရဲရမန်းမြို့ကြီးကို စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ရန် ငွေစားဆုရ
 အင်္ဂလိပ်အလိုရှိ မြန်မာသူကြီးကိုလည်း သူ၏မိသားစုများနှင့်
 အတူ တစ်ပါးတည်း လိုက်ပါစေခဲ့ပါ၏။

မကြာမီ နှင်းမြူကွဲစ နေခြည်အလင်းတန်းများအောက်
 တွင် မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ဒေါ်နယ်စမစ်ဦးစီးသော ဂေါ်ရာ
 စစ်တပ်ကြီးနှင့် မြင်းတပ်စု၊ နွားလှည်းသုံးစီးတို့က ရဲရမန်းမြို့တွင်း
 သို့ တသီတတန်းကြီးစီတန်း၍ ဝင်လာကြပါတော့သည်။ ဂေါ်ရာ
 စစ်သားများမှာ ဘောင်းဘီပတ်ဖျံဖြည့်၊ ဖော့ဦးထုပ်များဖြင့် သေ
 နတ်များကိုထမ်းကာ မြို့လယ်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဖုန်
 တထောင်းထောင်းဖြင့်ချီတက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်
 မှ မြင်းစီးစစ်တပ်ကလည်း လက်နက်အင်အားအပြည့်အစုံ ချီ
 တက်လာကြသကဲ့သို့ မြို့သူကြီး၏လှည်းသုံးစီးတို့အား ပိုင်းရဲ
 လျက် လိုက်ပါလာကြသည်။

မြင်းညှိကြီးနှစ်ကောင်စီးနှင့်လိုက်ပါလာသည့် မျက်နှာ
 ဖြူတပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ဦးရဲလျက် အလယ်မှ မြင်းဖြူကြီးစီးနင်းလာ
 သည့်အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ဒေါ်နယ်စမစ်သည် ဖော့ဦးထုပ်မြင့်မြင့်ကြီး
 ကိုဆောင်း၍ ပခုံးတွင် ရွှေရှောင်ဒေါက်တပ်ဆင်ပြီး ခါးတွင်

ငွေစားကြီးတစ်လက်နှင့် ပြောင်းတိုသေနှုတ်တစ်လက်ကိုချိတ်ကာ မြင်းဖြူကြီးကို အသားကျ လှလှရွရွနှင့် ခန့်ထည်စွာစီးနှင်းလာ ပါ၏။

ဂေါ်ရာစစ်သားတစ်ထောင်နီးပါးရှိသော စစ်တပ်ကြီးကို ကြည့်ကာ ရဲရမန်းမြို့သူမြို့သားများမှာ အံ့သားသင့်ခြင်း၊ အထင် ကြီးခြင်းတို့မှအစပြု၍ တစ်စစ တစ်နစ်နစ်ကြောက်သွေးဖြန်းစေမည့် အရိပ်အယောင်များပင် ယုတ်သန်းစပြုလာကြသည်။ တချို့ကမူ ... မကျေနပ်ဟန်၊ မလိုလားဟန်အမူအရာများကိုပြုလျက် စောင်ပေပေနှင့်ကြည့်နေကြပါ၏။

“အင်း... ကြည့်ရတာ... ဒီသူကြီးကတော့ ဖာဂ်လီပ် အလိုတော်ရှိဖြစ်ဖို့များတယ်ဟေ့၊ လှည်းပေါ်ကနေကြည့်နေတဲ့ပုံစံ ကိုက နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတကားကားနဲ့ တစ်လောကလုံး သူ့ရဲ့ လုပ်စာ စားနေကြရတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့”

“သတိထားသာ နေကြတော့ဟေ့... သူကြီးရဲ့အခြေ အနေကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ အင်း... နာမည်က ဦးကြောင် ဖားဆိုလားပဲ ငထိန်ရေ”

ဟုတ်သည်။ ၀၀ပိုင်ပိုင် အသားဖြူစပ်စပ်နှင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး အဆီများဖြင့်အစ်နေပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနှင့် ကြယ်တာရာခေါင်းပေါင်းဖြူကိုပေါင်းထားသည့် သူကြီးဦးကြောင် ဖားမှာ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်လွန်းလှပါပေ၏။ မြို့သူကြီးဦးကြောင် ဖားကိုတင်ဆောင်လာသည့် နွားလှည်းကြီးက မြို့လယ်လမ်းမကြီး

အတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့ရာမှ ရဲရမန်းမြို့လယ်ရှိ ရေနံချေးများ ၀အီနေသည့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးရှေ့တွင်ရပ်တန့်သွားပါ၏။

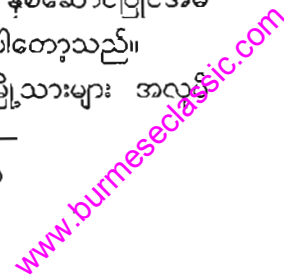
“ဒီစံအိမ်ပါပဲ သူကြီးမင်း၊ အရင်မြို့သူကြီးဟောင်း ဦးရာ ကျော်နေသွားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စံအိမ်ဟောင်းကြီးဟာ ဟောဒီနှစ် ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးပါပဲခင်ဗျား”

လှည်းမောင်းလာသည့်သူက ကုန်းမြင့်လေးပေါ်မှ သပ် သပ်ခန့်ထည်သော နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးကို မြို့သူကြီးဦးကြောင် ဖားကို ညွှန်ပြပြောဆိုနေပါ၏။ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်နှင့် ခန့်ထည် သပ်ယပ်စွာနှင့် လုံခြုံစိတ်ချရသော မြို့သူကြီးဟောင်းဦးရာကျော် ၏နေအိမ်ကြီးကို... ဦးကြောင်ဖား နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကိုသပ်ရင်း သေချာစေ့ငုစွာကြည့်ရှုနေပါ၏။

“အင်း... ဒီနှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးက တော်တော်ခန့် သွားတာပဲ၊ နောက်ပြီး အရင်က... မြို့သူကြီးဟောင်းနေသွားခဲ့ တဲ့ စံအိမ်ဆိုတော့လည်း နောက်ထပ်မြို့သူကြီးက ရွေးချယ်ပြီး နေသင့်တာပေါ့၊ ဒါမှ ဝါမိသားစုနဲ့ ထည့်ထည့်ဝါဝါနေနိုင်မယ်”

မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖားမှာ ဇနီးသည် မရှိပါလေတော့။ သမီးလေးမွေးဖွားပြီးအခါလည်သာသာမှာပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်တွင်... သမီးငယ်မှာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် အဖျိုးဖော်ဝင်ပြီဖြစ်၍ လုံခြုံစိတ်ချရသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ် ကြီးကိုသာ ဦးကြောင်ဖား ရွေးချယ်လိုက်ပါတော့သည်။

သည်နေအဖို့တော့ ရဲရမန်းမြို့သူမြို့သားများ အလှူဒါန

ပျက်ကြရပြီဖြစ်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂေါ်ရာစစ်သား များနောက်မှ လိုက်လံ၍ကြည့်ရှုကြခြင်း၊ နောက်ရောက်ရှိလာ သည့် မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖားတို့မိသားစုအား မသိမသာ အကဲ ခတ်လေ့လာကြခြင်းဖြင့် ဟိုစုစု သည်စုစု ... နှင့်ရှိနေကြပါ၏။

ပြီးခဲ့သည့် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်းပိုင်းက ရဲရမန်းမြို့ စောင့်တပ် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က ရဲရမန်းမြို့သူကြီးဦးရာကျော်အား ယင်းတိုက်တောင်မှသူပုန်ခေါင်းဆောင် လက်ယာစစ်ကဲမှူးကြီး နေမျိုးကျော်စွာတို့သူပုန်အဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိသည်ဆိုကာ ဖမ်း ဆီးစစ်ဆေးရင်း .. ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာမှာ ယင်းတိုက်တစ်ခုစွာ သွေးသောက်ကြီး ငပေနှင့် ဝေလှန်ရေး တပ်သားများကို ရဲရမန်းမြို့စောင့်တပ်မှအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အား သုတ်သင်သတ်ဖြတ်စေပြီး မြို့စောင့်ဂေါ်ရာစစ်တပ်ကိုပါ အပြတ် ရှင်းလင်းကာ ဦးရာကျော်အတွက် သွေးကြွေးဆပ်ခဲ့သည်မဟုတ် ပါလား။

သို့သော် ... မြို့ကိုမှ ရေရည်ထိန်းသိမ်းကာကွယ်နိုင်ရန် မလွယ်ကူလှသည်မို့ သူတို့၏လျှို့ဝှက်စခန်းရှိရာ ယင်းတိုက် တောင်မှာပင် လူသူလက်နက်စုရုံးလျက် ... အခွင့်သင့်လျှင် သင့်သလို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်အား တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းလျက်ရှိပါတော့ သည်။

ယခုတော့ ... စစ်ကဲတပ်မှူးကြီး နေမျိုးကျော်စွာ တွေး

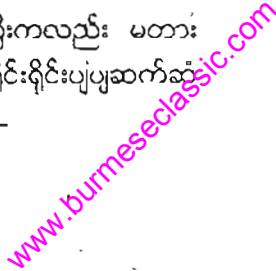
ဆင်ထားသကဲ့သို့ပင် မျက်နှာဖြူအရေးပိုင်မင်းဆာဗားနာဒ်က တွန့်စွာအင်အားတောင့်တင်းလှသည့် အင်္ဂလိပ်ဂေါ်ရာစစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်ကို ရဲရမန်းသို့ လက်နက်အင်္ဂါအပြည့်အစုံနှင့် စေလွှတ် ထိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ... အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ် ဒေါ်နယ် မော်ကဲလည်း သူ၏ဂေါ်ရာစစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို နေရာချရန် အတွက် အသင့်တော်ဆုံးနေရာကို ရှာဖွေခဲ့ရာတွင် မြို့လယ် ကောင် ကုန်းမြင့်များပေါ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကို ရွေး ချယ်သိမ်းပိုက်လိုက်ပါတော့၏။ ခဲရိုးရောက်မဆိုက်မှာပင် ... အင်္ဂလိပ်ဂေါ်ရာစစ်သားများက လက်စွမ်းပြကြပါတော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ရဟန်းသံဃာပျိုများနှင့် ကျောင်းသားများကို ကျောင်းများပေါ်မှ ဇွတ်အတင်းအဓမ္မနှင့်ထုတ်နေကြသည်ကို မြို့ ခံလူထုကြီးသိရှိသွားပါလေသည်။

ဤတွင် အမျိုးဘာသာ သာသနာကိုထိပါးစော်ကားလာ ကြပြီမို့ မြို့ခံလူထုမှာ ဒေါသများထွက်ရှိလာကြကာ ... တုတ် များ၊ ဓားများကိုပင် ဆွဲသူကဆွဲကိုင်ကြပေပြီ။

“ဟေ့ ... ဂေါ်ရာကုလားတွေ ... ဒါ ငါတို့ဘုန်းတော် ကြီးတွေရဲ့ သာသနာ့နယ်မြေကွ၊ တောက် ... စော်စော်ကား ကားနဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ပ ... ဟို ... မြန်မာသူကြီးကလည်း မတား ဘူးလား၊ ကိုယ့်မြန်မာဘုန်းကြီးတွေကို ... ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ဆက်ဆံ

နေတာကို ... သူမို့လို့ကြည့်နေတယ်”

“ဟေး ... ဂေါ်ရာကုလားတွေ ... ခုချက်ချင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်က ဆင်းကြစမ်း”

ရုတ်တရက် ... မြို့ခံလူထုကြီး၏ တင်းမာလာသော အခြေအနေကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဂေါ်ရာစစ်သားများက အတင်းအဓမ္မတိုးဝင်ရန်ကြိုးစားလာကြသည့် မြို့သားများအား လက်နက်များဖြင့်ခြိမ်းခြောက်ကာ ဟန့်တားနေရသည်။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲအခြေအနေကြောင့် ... မြင်းဖြူကြီးစီးနင်းထားသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ဒေါ်နယ်စမစ်နှင့် မြို့သူကြီးလက်သစ် ဦးကြောင်ဖားတို့က ... ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။ မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖားမှာ လက်ထဲတွင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးတကားကားနှင့် တိုးဝင်တိုက်ခိုက်ရန်ကြိုးစားနေကြသည့် မြို့ခံလူထု၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ကျော်၍ သေနတ်တစ်ချက်ပစ်ဖောက်လိုက်သည်။

‘ဒိန်း’

ဆူညံစွာပေါက်ကွဲထွက်လာသော သေနတ်သံကြီးတစ်ချက်နှင့်အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းလှေကားထိပ်တွင်ရပ်နေသည့် သူကြီးလက်သစ်ဦးကြောင်ဖား၏ သြရုရအသံဆိုးကြီးက ထွက်ပေါ်လာပါလေ၏။

“ဟေ့ ... ရပ်ကြစမ်း ... ငါ့နာမည် ကြောင်ဖားတဲ့၊ ဒီရဲရမန်းမြို့ကိုအုပ်ချုပ်ဖို့ အင်္ဂလိပ်မင်းများက စေလွှတ်လိုက်တဲ့

မြို့သူကြီးပဲ၊ ဒါဟာ ... ဟောဒီဒေသတစ်လျှောက်မှာ ခိုးဆိုးလုယက်နေတဲ့ ဓားပြသူပုန် နေမျိုးကျော်စွာနဲ့ ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ရဲ့အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပဲ”

“ဘာဓားပြလဲ ... ဘာသူပုန်လဲ ... မသိဘူး၊ စစ်ကြီးကြီးနေမျိုးကျော်စွာနဲ့ ယင်းတိုက်တစ္ဆေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေကောင်းကြီးတွေဗျ ... ဘာဓားပြသူပုန်မှမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ်နှယ့် ... နယ်ချဲ့မိစ္ဆာကောင်တွေကို ရရာလက်နက်နဲ့ တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ မြန်မာမျိုးချစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးဗျ ဘယ်နှယ့် ... စော်စော်ကားကားနဲ့ ဓားပြသူပုန်လို့ အမည်တပ်ရတယ်လို့”

ဘုန်းကြီးကျောင်းအုတ်လှေကားရင်းတွင် ပိုင်းအုံနေကြသည့် မြို့သားများက ... သူကြီးလက်သစ်၏စကားကို လက်သင့်မခံကြဘဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ခံပက်ပြောဆိုနေကြပါသည်။ ထိုစကားသံများကြောင့် မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖားမှာ ... မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပါ၏။

“ဘာကွ ... ဘာပြောလိုက်တယ် ... မင်းတို့ကများကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ... ဟွန်း ... အင်္ဂလိပ်မင်းကိုတော်လှန်တဲ့ သူဆိုရင် သူပုန်ပဲဟေ့၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတော့ မလုပ်ကြနဲ့နော် ... မင်းတို့ကိုပါ သူပုန်အဖြစ်နဲ့ အချောင်အဖမ်းခံချင်ကြလို့လားကွ ... ဟေ့ ... နောက်ဆုတ်ကြစမ်း”

www.burmeseclassic.com

သေနတ်သံကြောင့် အတန်ငယ်ရဲ့သွားကြသည် မြို့ခံလူ ထုမှာ ... သူကြီးလက်သစ် ဦးကြောင်ဖား၏ တရားလက်လွတ် ပြောဆိုမှုကြောင့် ပြန်လည်၍ ဝိုင်းအုံလာကြပြန်ပါ၏။

“အိုး ... ကျုပ်တို့က မှန်တာကိုပြောတာပဲဟာ ... ဘာကြောင့် သူပုန်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ကိုဖမ်းရင် သူကြီးကိုလည်း သတ်မှာပဲ”

“အိုး ... ကြာတယ်ကွာ ... ဒီအသားထဲက လောက် ထွက်တဲ့ သူကြီးစုတ်ကိုလည်း သတ်ပစ်မယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြသည့် လူရွယ် မြို့ခံနှစ်ယောက်က ဓားဆွဲကာ ... သူကြီးလက်သစ် ဦးကြောင် ဖားထံ ပြေးဝင်လာကြသည်နှင့် ...

‘ဒိန်း .. ဒိန်း’

သူကြီးဦးကြောင်ဖားလက်ထဲမှ နှစ်လုံးပြူးမသနတ်ကြီး နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ဒေါ်နယ်စမစ်၏ ပြောင်းတိုသေနတ်တို့မှ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်က ဓားဆွဲ၍ပြေးဝင်လာသည့် မြို့ခံလူရွယ် နှစ်ယောက်အား ထိမှန်သွားကြသည်။

“အား”

“အင့် ... အီး”

သေနတ်ထိမှန်သွားကြသော လူရွယ်နှစ်ယောက်တို့မှာ နေရာတွင်ပင် ခွေခနဲလဲကျကာ သေဆုံးသွားကြပါတော့သည်။ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံများကြောင့် .. ဘုန်းကြီး

ကျောင်းလှေကားတွင် စုပြုံနေကြသည့် မြို့ခံလူထုမှာ ဝရန်းသုန်း ဘားနှင့် ဆုတ်ခွာသွားကြပါလေ၏။

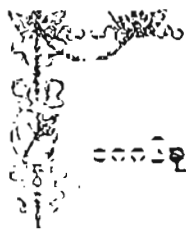
“ကိုင်းဟေ့ ... မြင်ကြတယ်မဟုတ်လား ... မြို့လူထု ခွဲ လုံခြုံရေးနဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက် ရောက်လာခဲ့တာကွ၊ ခဲ ... နောက်ထပ် ဘယ်သူ ဆူဆူပူပူလုပ်ချင်ကြသေးလဲ ... သွားကြ ... အခုချက်ချင်း လူစုခွဲကြ၊ ဒီထက် ပိုပြီးကဲလာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ညှာနေမှာမဟုတ်ဘူးနော် ... အားလုံးဖမ်းပြီး ဆိတ်တုံးခတ်ပစ်လိုက်မယ်”

မြို့သူကြီးလက်သစ် ဦးကြောင်ဖား၏ ရက်စက်လှသော သုပ်ရပ်ကြောင့် မြို့ခံလူထုကြီးမှာ မကျေနပ်ကြသော်လည်း လက် နက်အားကိုးဖြင့် ရက်စက်ရမ်းကားမှုကို မယှဉ်သာသဖြင့် ... နောက်ဆုံး လူစုခွဲကာ အလျှိုလျှိုနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားကြပါလေ တော့သည်။

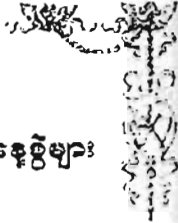
ဘုန်းကြီးကျောင်း သာသနာ့နယ်မြေထဲမှာတော့ ... ရက်စက်သလောက် လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်လွန်းလှသော မြို့သူကြီး လက်သစ် ဦးကြောင်ဖားတို့၏လက်ချက်ဖြင့် အနိဋ္ဌာရုံသွေးညှိနံ တို့က စွန်းထင်းပေကျဲ့ခဲ့ပါချေပြီတည်း ...။

www.burmeseclassic.com

တစ်ပိုင်း (၇)

... မမေ့နိုင်သောနေ့စွဲများ

တစ္ဆေတစ်တောင်ရဲည

ညဉ့်ဦးယံ တစ်ခြမ်းပဲ့လကလေးကား ... လုံးလုံးလျားလျား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီမို့ ညဉ့်ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ရောင်တချို့ဖြင့်သာ မှန်မှန်မှားမှားရှိနေပါ၏။ ရဲရမန်းမြို့လယ်ရှိ တောင်ကုန်းမြင့်ထက်မှ သူကြီးလက်သစ်ဦးကြောင်ဖား၏ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မြင့်ကြီးသည် မှန်မှားမှားကြယ်ရောင်ယုယုအောက်တွင် တစ္ဆေအိုကြီးတစ်ကောင် ... ငုတ်တုတ်ငိုက်မျှဉ်းနေသကဲ့သို့။

ထန်းပင်ကြီးများ တန်းစိုက်ထားရာ ထန်းအုပ်ကြားသို့ လေတိုးနေသံကို သဲ့သဲ့ညင်ညင်ကြားရသည်။ ကုန်းမြင့်အောက်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ခြေရှိ မန်ကျည်းပင်များမှာလည်း ရွက်နရွက်သစ်တွေစုံနေသဖြင့် ပိန်းပိတ်မှုန်နေသော အရိပ်မည်းကြီးများနှင့် ဝင်ထွက်သွားလာရလမ်းကြောပုံပုံလေးအား နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပင် အမှောင်ချထားလေ၏။ ထို့အတူ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပေါက်နေကြသည့် ထနောင်း၊ တမာ၊ ကုက္ကို၊ သရက်ပင် ... စသော အပင်ကြီးများကလည်း မှောင်ပိန်းနေသည့်ညအား နက်နက်မည်းအောင် ကြဆောင်နေကြသည်သို့ ...။

ထိုစဉ်မှာပင် ... မည်းမည်းရိပ်ရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုက မြစ်ကြီးနှစ်ကောင်ထက်မှ အသံစိုးစဉ်းမှုထွက်အောင် လွှားခနဲဆင်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ရိပ်တို့ ပိုမိုထူထပ်သော မြောက်ဘက်ကြောမှတစ်ဆင့် ... နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆီသို့ တိတ်တဆိတ်ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လျက်ရှိနေပါ၏။

မြို့တွင်းမြို့ပြင် အစောင့်အကြပ်တို့ ထူထပ်စွာချထားသည့်ကြားမှ အရိပ်မည်းတစ္ဆေကောင်ကြီးများမှာ ... နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မြင့်ကြီး၏ ဝရန်တာထက်သို့ သစ်ပင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် တွယ်၍တက်သွားကြသည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး အပ်ကျသံပင်ကြောရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပါ၏။ အရာအလုံးသည် ညဉ့်အမှောင်ထဲ ပျော်ဝင်လျက်ရှိသည်သို့ ...။ စင်စစ် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်တွင်းသို့ အတင့်ရဲစွာထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကြသည့် အရိပ်မည်းကြီးနှစ်ခုမှာ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ

သတင်းကြီးနေသည့် သွေးသောက်ကြီးဗိုလ်ငပေနှင့် သူ၏ လူယုံတော် ငတွန်တို့ပင်ဖြစ်ကြပါသည်။

နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်ထက်မှတစ်ဆင့် ဝရန်တာ၊ ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၏ လသာဆောင်ဘက်သို့ သတိနှင့်တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ... သူတို့ကျောက်ပဲထားရာ အခန်းကော်ဆီမှ တံခါးချက်ဖွင့်သံကြီးနှင့်အတူ အရိပ်မည်းတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်”

“အမယ်လေး ... အ ... အ”

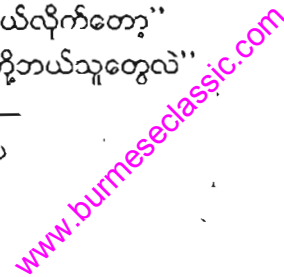
သွေးသောက်တပ်မှူးဗိုလ်ငပေက အရိပ်မည်းအား လျင်မြန်စွာ ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကိုပိတ်လိုက်စဉ် ... ရုတ်တရက် သွေးကျင်သောခါးနှင့် နူးညံ့သောအတွေ့အထိကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ...

“ဟိတ် ... မအော်နဲ့ ... အသံလုံးဝမထွက်နဲ့”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အရိပ်မည်းရှင်ကို ချုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်ကာ အခန်းထဲသို့တိုးဝင်လိုက်ကြသည်။ အခန်းထဲရှိ မိန့်ပျူပျီဇီးရောင်အောက်သို့ရောက်မှ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်၏ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့် အလှမျက်နှာလေးကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ...

“ငတွန် ... မင်းရဲ့ခါးကြီးကို ဖယ်လိုက်တော့”

“အို ... ရှင် ... ရှင် ... ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျုပ်တို့ ရန်သူတွေမဟုတ်ပါဘူး... မိတ်ဆွေပါ မိန်းကလေး...”

မှန်အိမ်မီးရောင်ကို ကျောပေးကာရုပ်လျက်ရှိသည်မို့ သွေးသောက်ကြီးငပေ၏မျက်နှာကို မိန်းမချောလေး ကောင်းစွာ မတွေ့မြင်ရသေးပါ။ သူ၏မြင်ကွင်းထဲမှာတော့ ... ဓားလွတ်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည့် ငတွန်၏ ချွေးစေးများပြန်နေသည့်မျက်နှာကြီးကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား...။

“အို ... မိတ်ဆွေပါလည်းဆိုသေး ... ညဉ့်ကြီးအချိန် မတော် ဓားကြီးတကားကားနဲ့ ... ရှင်တို့ဟာက ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မိန်းကလေးရဲ့ ... ကျုပ်တို့က သူကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

မိန်းမချောလေးမှာ အမည်မသိသော ယောက်ျားသား ဓားသမားတို့ကြားတွင်ရောက်ရှိနေသည်မို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရရှာသည်ထင် ... မို့ယောင်ယောင်ရွှေရင်အုံကလေးမှာ ပန်းစုံရောင် ဖျင်အင်္ကျီအောက်မှ ကြွချွတ်ဖောင်းချည်နှင့်ရှိနေပါ၏။

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင်တို့ ဘယ် ... ဘယ်သူတွေလဲ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မိန်းကလေး ... မလိုလားအပ်တဲ့ အသံတွေထွက်လာမှာစိုးလို့ ရမ်းရမ်းကားကားပြုမူသလို ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်နာမည်က ... သွေးသောက်တပ်မှ ငပေပါ။ သူကတော့ ... ကျုပ်ရဲ့သစ္စာရှိလှယုံတော် ငတွန်တဲ့”

နာမည်ကိုကြားလိုက်ရတော့မှပင် ... မှန်အိမ်မီးရောင်တွင် မျက်နှာတစ်ခြမ်းခန့်မြင်တွေ့ရသည့် ... သွေးသောက်ကြီးငပေကိုကြည့်ကာ မိန်းမချောလေးမှာ နောက်သို့ မသိမသာဆုတ်သွားပါ၏။

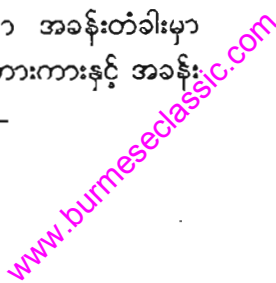
“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆိုရင် ... ရှင် ... ရှင် ... ရှင်ဟာ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... ဗိုလ်ပေဆိုတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူကောင်တွေနဲ့ သစ္စာဖောက်အလိုတော်ရှိတွေက ကျုပ်ကို ... 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေငပေ' လို့ နာမည်ပေးထားကြတယ်။ နေပါဦး ... ကျုပ်တို့ကို ချည်း မေးနေတယ် ... မင်းကရာ ဘယ်သူလဲ ... သူကြီးလက်သစ်နဲ့ ဘာတော်လဲ”

ဆီဘူးကွဲတောင်၊ ကျောက်ပုံတောင်၊ နွယ်လှိုင်းတောင်နှင့် ယင်းတိုက်တောင်တစ်ကြောတွင် နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် နာမည်ကျော်သတင်းကြီးနေသည့် 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ' အား မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ ... ရင်ကလေးပင် လှိုက်ဖိုသွားမိသည်။

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မနာမည်က ခင်ဘုန်းပါ ... သူကြီးဦးကြောင်ဖားရဲ့ သမီးပေါ့”

ထိုအချိန်တွင် ခပ်ဟဟပွင့်နေသော အခန်းတံခါးမှာ ဝုန်းခနဲပွင့်လာပြီး နှစ်လုံးပြူးသေ့နတ်ကြီးတကားကားနှင့် အခန်း

တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် ရဲရမန်းမြို့သူကြီးပူပူနွေးနွေး ဦးကြောင်ဖားကို ငတွန်တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ...

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... မင်းတို့”

ရုတ်တရက် သမီးဖြစ်သူ၏အခန်းတွင်းဝယ် ဓားလွတ်ကိုင်ရန်သူနှစ်ယောက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ အော်ဟစ်ဖမ်းဆီးမည်ပြုစဉ် ...

“ဟိတ်”

‘ဖောင်း’

“အား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ... သူကြီးမင်း”

ငတွန်က လွှားခနဲခနဲကာ သူ၏ခြေဖျားစောင်းနှင့် သူကြီးဦးကြောင်ဖားအား လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ကန်လိုက်သဖြင့် သူကြီးမင်းခမျာ သေနတ်တခြား၊ လူတခြားဖြစ်ကာ အခန်းထောင့်သို့တိုင် လွင့်စဉ်လဲကျသွားပါ၏။

“အို ... ရှင် ... ရှင်တို့ အဖေ့ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြတာလဲ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဘုန်း ... ငတွန်ရဲ့အပြုအမူကြောင့် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုမလုပ်ရင်လည်း သူကြီးမင်းရဲ့နှစ်လုံးပြူးကျည်တွေက ကျုပ်တို့ရဲ့သွေးကို သောက်သွားကြမှာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား သူကြီးမင်း”

“တောက် ... မင်း ... မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊

ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့အိမ်ကို ကျူးကျော်ပြီးဝင်လာကြတာလဲ ... ထို”

သူကြီးဦးကြောင်ဖားမှာ လဲပြိုကျရာမှ ကုန်း၍ထလိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူခင်ဘုန်းမှာ မျက်ရည်တစမ်းစမ်းနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူကိုတွဲ၍ ထူပေးနေပါ၏။ သူကြီးဦးကြောင်ဖားမှာမူ ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လျက် ...

“ဟင်း ... ဟင်း ... မင်းတို့တော့လားကွာ ... စုခက်ချင်းဖမ်းချုပ်ပြီး အပြစ်ပေးရမယ်”

သွေးသောက်ကြီးတပ်မှူး ငပေက ... အခန်းထောင့်တွင်ကျနေသည့် သူကြီး၏နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးကို ကောက်ယူပြီး ငတွန်ထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ... မြို့သူကြီးလက်သစ် ဦးကြောင်ဖားဆိုသူထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ...

“ဒေါသကြီးလှချည်လား သူကြီးမင်းရဲ့ ... မနေ့က နေ့လယ်ခင်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကုလားဖြူကောင်တွေ ဘာသာသာ သနားနဲ့ ကိုယ့်လူမျိုးအပေါ်မှာ စော်ကားရိုင်းပျ ရက်စက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ပြေပြေလည်လည်ဆွေးနွေးချင်လို့ ကျုပ်တို့လာခဲ့တာပါ”

မြို့သူကြီးဦးကြောက်ဖားမှာ ... ငတွန်၏ကန်ချက်ကြောင့် နာသွားသည့်ပခုံးစွန်းကို နှိပ်နယ်ရင်း သွေးသောက်ကြီးငပေကို မကျေမချမ်းဖြင့်ကြည့်နေရာမှ ...

“နေ ... နေပါဦး ... မင်းတို့ ငါလို မြို့သူကြီးတစ်ဦးနဲ့ ဆွေးနွေးမယ်၊ ဘာမယ်နဲ့ ပြောရအောင် မင်းတို့က ဘယ်သူတွေ ခို့လို့လဲ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့... ငတွန်က မြို့သူကြီး ဦးကြောင်
ဖား၏ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်မောင်းကို ရောက်ခနဲဆွဲတင်လိုက်ပြီး
နဖူးတည့်တည့်ဆီသို့ ဆတ်ခနဲထိုးချိန်လိုက်သည်။

“စကားကို ချေချေငံငံပြောပါ သူကြီးမင်း... အ
သူကြီးမင်းရှေ့မှာရောက်နေတဲ့သူဟာ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပထွေ
မျက်နှာဖြူကောင်တွေကိုယ်တိုင် ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင်ကြောက်လ
နေရတဲ့ ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေ... ဆိုတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် သူကြီးမင်း... အဲဒီရိုင်းယုရက်စက်ခဲ့တဲ့
ပြစ်မှုကြီးအတွက် ကျေအေးစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဟော
ရဲရမန်းမြို့လေးမှာ ရောက်နေကြတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကုလားဖြူကောင်
တွေကို အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ တာဝန်ယူပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်
လည်း... တိုင်းတစ်ပါးနယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာကောင်တွေဆီမှာ
ကျွန်ခံနေမယ့်အစား ကျုပ်တို့နဲ့ပူးပေါင်းပါ သူကြီးမင်း...
ဒါဆိုရင် သူကြီးမင်းရဲ့အသက်ဟာ ဇာတာရက်ချုပ်ထဲကအတိုင်း
အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှည်စေသောပဲ သူကြီးရေ... ဟင်
ဟင်း”

သွေးသောက်တပ်မှူး ငပေက ခြိမ်းခြောက်သည်လည်း
မမည်သော စည်းရုံးရေးစကားများဖြင့်... သူကြီးလက်သစ်ပု
နွေးနွေးကို ပြောဆိုစည်းရုံးကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်... ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရော
ဟူသော အတ္တစိတ်ကြီးမားလှသည် ဦးကြောင်ဖားလိုလူစားမို့

ထံမှ သူလိုချင်သည့် ငြိမ်းချမ်းရေးအရိပ်အယောင်များကို တစ်
ကော်ကလေးမျှပင် မတွေ့ရပါချေပြီကော။

“ဘာကွ... ဘာပြောလိုက်တယ်... ဟင်း ဟင်း
... မင်းတို့လို သူခိုး၊ ဓားပြ၊ သူပုန်တွေနဲ့ ငါလို... အင်္ဂလိပ်အစိုး
ရုံးမြှင့်တဲ့ ငွေဓားဆုရမြို့သူကြီးမင်းက ဘာကြောင့်ပူးပေါင်းရမှာ
လဲကွ... ဘယ်တော့မှ မပူးပေါင်းဘူး သူပုန်ကောင်ရဲ့... ထို့”

“စဉ်းစားပါဦး သူကြီးမင်းရဲ့... ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ
တိုင်းရင်းသားညီအစ်ကိုတစ်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ လက်သည်း
ဆိတ်ရင် လက်ထိပ်တော့နာကြတာပဲလေ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်
သူမျိုး... ကုလားဖြူကျွန်ဘဝကနေ လွတ်မြောက်အောင် အ
သက်သွေးချွေးတွေကို စတေးပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေကြတဲ့သူတွေဟာ
တကယ့်မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတွေပါ... သူခိုးတွေ၊ သူပုန်တွေ
မဟုတ်ပါဘူး သူကြီးမင်း”

ဟုတ်သည်... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဗိုလ်ပေ ပြောနေသည်
မှာ အမှန်တရားများပင်ဖြစ်သည်ဟု... ခင်ဘုန်းလက်ခံ ယုံ
ကြည်ပါ၏။ သူမကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဖခင်ကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်
သဖြင့်သာ ယခုကဲ့သို့ လူတကာတံတွေးထွေးခံရသည်... ကု
လားဖြူကျွန်ဘဝတွင် နေထိုင်နေရခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ သူမ၏စိတ်
ဆန္ဒအလိုအတိုင်းသာဆိုလျှင်... ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေတို့ကဲ့
သို့ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် ရှေ့ဆုံးမှပါဝင်ချင်သူသာ ဖြစ်
သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ...လက်တွေ့ဘဝတွင်မူ ဆန္ဒနှင့်ဘဝသည် တခြားစီသာတည်း။

ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်သာရှိပါ၏။ အပြင် ဘက်မှာတော့ သစ်ရွက်သစ်ခက်များကို လေတိုးသံတရုဲရဲ့ကသာ ကြီးစိုးနေသည်။

“အချိန်မနှောင်းသေးပါဘူး သူကြီးမင်း ... မြန်မာလူ မျိုးဖြစ်ရဲ့နဲ့ သူတကာတံတွေးခွက်ထဲမှာ ပက်လက်မျောနေရတဲ့ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်လို နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူတွေရဲ့ လက် ပါးစေအဖြစ် နေမယ့်အစား အဖိနှိပ်ခံမြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ ဘက် တော်သားအဖြစ် ရပ်တည်ပေးပါလို့ .. သူကြီးမင်းကို နောက်ဆုံး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ဟား ဟား .. ဟား ဟား ... ကျလည်းကျတဲ့ကောင် တွေပဲကွာ၊ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါ့ရဲ့ အကျိုးစီးပွားနဲ့ ငါ့ရဲ့ရာထူးဂုဏ်ရှိန်အတွက် ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းနိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး မင်းတို့နဲ့လည်း မပူးပေါင်းနိုင် ဘူးဟေ့”

သွေးသောက်တပ်မျိုးကြီးငပေက ... ပေကတ်ကတ်နှင့် ခေါင်းကြောမာလှသည့် သူကြီးဦးကြောင်ဖား၏စကားကြောင့် ငတွန့်ကိုကြည့်ကာ ပခုံးတစ်ချက်မျှ တွန့်လိုက်ပါ၏။ ပြီးလျှင် အခန်းတံခါးဝဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုရင်တော့ နောင်တစ်ချိန်ချိန်

မှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရမယ့် ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကိုတော့ သူကြီးမင်း ရဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ် ... ကိုင်း ... ငတွန့်ရေ ... သွားကြစို့ရဲ့”

“သွား ... သွားကြ ... သွားကြ ... မြန်မြန်ထွက် သွားကြ”

သွေးသောက်ကြီးငပေမှာ ... ပခင်ကြီးအနီးတွင်ရပ်နေ ရင်း သူ့ထံသို့ အကြည့်တစ်ချက်ပို့လွှတ်လိုက်သည့် ခင်ဘုန်း၏ မျက်နှာနှမ်းနှမ်းငလေးကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ... ဆတ်ခခဲလှည့် ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

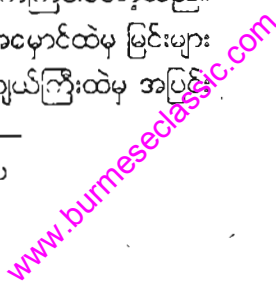
ဒို့ .. ဒို့ .. ဒို့ .. ဒို့ .. ဒို့ .. ဒို့

သွေးသောက်ကြီးငပေနှင့် ငတွန့်တို့ လသာဆောင်သို့အ ရောက်တွင် ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသော အချက်ပေး မောင်းက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။

“ဟိုက် ... ဒီသူကြီးယုတ်ကတော့ အကျင့်တန်ပြီ”

“ဟင်း ဟင်း ... ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ငတွန့်ရေ ... ကိုင်း ... ြဉ်းတွေ့ဆီကို ပြေးကြစို့ရဲ့”

ထို့ငနောက်မှာတော့ ... နှစ်ဦးသား ဝရန်တာမှတစ်ဆင့် ငမြေပြင်ထက်သို့ လွှားခနဲ ပြိုင်တူခုန်ဆင်းလိုက်ကြပါတော့သည်။ မြေပြင်ထက်သို့ငရောက်သည်နှင့် သဲစပ်ရိပ်အမှောင်ထဲမှ မြင်းများ ဆီသို့ ခုန်လွှားတက်ကာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်ခြံကျယ်ကြီးထဲမှ အပြင်

စိုင်းနှင်၍ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

‘ဒို ... ဒို ... ဒို ... ဒို ... ဒို’

“ဓားပြဟေ့ ... ဓားပြ ... ဓားပြ ... ဓားပြ”

နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အမှောင်နက်နက်ထဲ
ရှိ သူကြီးဦးကြောင်ဖား၏ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဝန်းကျင်မှာ
တော့ ... မောင်းထုသံ၊ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံကြီးများက တိတ်
ဆိတ်စွာအိပ်မောကျနေသည့် သန်းခေါင်ယံညဉ့်တွင် ကမ္ဘာပျက်
ခမန်း ဆူညံစွာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားခဲ့ပါချေပြီတည်း ...။

အသိရှိသည့် ... ဆုငွေငါးထောင်

နံနက်ခင်းနှင်းမြူဇာပဝါကို မရဲတရဲတိုးဝေ့လာသည့် နေ
ခြည်တန်းတချို့က ရဲရမန်းမြို့လယ်ဈေးကြီးပေါ်သို့ ဖြန့်ကျက်ကျ
ဆင်းလာလျက်ရှိသည်။

ရဲရမန်းမြို့သည် ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်းတို့ ဆုံစည်းရာ
ဆိပ်ကမ်းမြို့လည်းဖြစ်သဖြင့် ... ဈေးဝယ်ဈေးသည်များနှင့် နယ်
ရပ်များမှလာကြသော နယ်ဈေးသည်များဖြင့် စည်ကားရှုပ်ထွေး
လျက်ရှိပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ... မောင်းသံတဒုဂ္ဂနှင့် ကြေးထမ်းကြီးတစ်
ယောက်နှင့် ရွာဆော်တချို့ ကြော်ငြာစာရွက်များကို သစ်ပင်ကြီး

www.burmeseclassic.com

များ၊ ဈေးဆိုင်များတွင်ကပ်လျက်... နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် နှင့်ရွတ်ဆိုအော်ဟစ်ကာ ရဲရမန်းဈေးကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

‘ရဲ ... ရဲ ... ရဲ ... ရဲ’

“ရဲရမန်းမြို့သူ မြို့သားအပေါင်းတို့သိစေရန် ကြေညာလိုက်သည်... ယင်းတိုက်တောင်နှင့် ဆီဘူးကွဲတောင်ကြောတစ်ဝိုက်တွင် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေသည့် ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ငပေသည် ယခုဆိုလျှင် ရဲရမန်းမြို့တွင်းထိတိုင် အတင့်ရဲစွာ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လျက်ရှိပါပြီ။ သို့အတွက် ဓားပြခိုလ် ယင်းတိုက်တစ္ဆေငပေအား လက်ရဖမ်းဆီးပေးနိုင်သူအား ဆုတော်ငွေ ငါးထောင်ချီးမြှင့်မည်... အရေးပိုင်မင်း အမိန့်တော်”

‘ရဲ ... ရဲ ... ရဲ’

အောင်မြင်စွာထွက်ပေါ်လာသော ရွာဆော်ကြီး၏ အမိန့်ကြေညာသံကြီးနှင့် မောင်းသံတဒူဒူတို့က... နံနက်ခင်းဈေးအစည်ကားဆုံးအချိန်တွင် ပဲ့တင်ညံ့လျက်ထွက်ပေါ်လာပါလေ၏။ ဖြစ်ချင်တော့... မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖား၏သမီး ခင်ဘုန်းမှာ အထိန်းတော် ဒေါ်သူဇာကြီးနှင့်အတူ ရဲရမန်းဈေးကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေပါလေ၏။

ကြေးထမ်းကြီးနှင့် ရွာဆော်လေးငါးယောက်တို့ကမူ... ပန်းချီကျော်တစ်ဦးရေးဆွဲထားသည့် ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ခိုလ်ငပေ၏ ပုံတူပန်းချီနှင့်အောက်တွင် ‘အလိုရှိသည်... ဆုငွေငါး

ထောင်” ဟု ရေးထိုးထားသည့် စာတန်းပါစာရွက်များကို လူမြင်သူမြင်... ရုံးများ၊ ဆိုင်များနှင့် သစ်ပင်ကြီးများတွင် လိုက်လံချိတ်ဆွဲနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“ရော်... ဒီသူကြီးလက်သစ်နဲ့တော့ ခက်ပြီ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ခိုလ်ပေဟာ ဓားပြသူပုန်မဟုတ်ဘူး... လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ နယ်ချဲ့ကုလားဖြူတွေကို တွန်းလှန်နေတဲ့ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းဗျ”

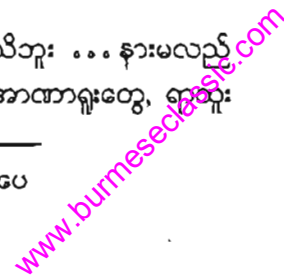
“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ခိုလ်ပေဟာ ရဲရမန်းနယ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ကွ၊ ဒီလူတွေတော့ ရူးနေကြပြီထင်တယ်”

ဈေးထဲတွင်ရောက်ရှိနေကြသော ရဲရမန်းမြို့လူထုမှာ... သူတို့လေးစားအားကိုးသည့် ယင်းတိုက်တစ္ဆေဘွဲ့ရ သွေးသောက်တပ်မှူးခိုလ်ပေအား... ဓားပြသူခိုးဟု ပြောဆိုစွပ်စွဲသဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေး... ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ... ဒါ အရေးပိုင်မင်းရဲ့ အမိန့်တော်ကွ... သိရဲ့လား”

အမိန့်စာချွန်ဖတ်ကြားနေသည့် ရွာဆော်ကြီးက ကြားနေရသော စကားသံများကြောင့်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ အော်ဟစ်ဆူလှလိုက်ပါ၏။

“ဘာ အရေးပိုင်မင်းလဲ... မသိဘူး... နားမလည်ဘူး၊ ငါတို့သိတာကတော့ နင်တို့အားလုံး အာဏာရှားတွေ၊ ရာထူး

ရှားတွေ့ချည်းပဲ၊ အလကား ... သူခိုးစားရိုးကမ်းတဲ့ ကျွန်ကောင်တွေ”

“ဟုတ်တယ် ... ကုလားဖြူကျွန်တွေဟေ့ ... ကုလားဖြူကျွန်တွေ ... ဒီကောင်တွေကို ဈေးထဲကနေ မောင်းထုတ်ကြပါတော့လား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... မောင်းထုတ်ကြ ... မောင်းထုတ်ကြဟေ့”

“ဟေး ... ဟေး ... ကုလားကျွန်တွေ ထွက်သွားကြ”

ရဲရဲမန်းဈေးထဲမှာတော့ မြို့သူကြီးလက်သစ်၏ ရွာဆော်အဖွဲ့များနှင့် ဈေးဝယ် မြို့ခံလူထုတို့ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေပါတော့သည်။ မြို့ခံလူထုမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်မို့ ... ဈေးအတွင်းမှ ခရမ်းချဉ်သီးအပုပ်များ၊ တုတ်များ၊ ခဲကျောက်များနှင့် ပစ်ပေါက်နှင့်ထုတ်ကြလေရာ ကြေးထမ်းကြီးနှင့် ရွာဆော်များပါမကျန် ကသောင်းကနင်းနှင့်ထွက်ပြေးကြရပါလေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ကုလားဖြူကျွန်ကောင်တွေ ထွက်ပြေးကြတာ အမြီးကို တန်းနေတာပဲ ... ဟား ဟား ဟား”

“ဟေး ... ငါတို့က ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေခိုလ်ပေရဲ့ ဘက်တော်သားတွေကွ”

“ဟေး ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေကို မထိနဲ့ဟေ့ ... ငါတို့က

မခံဘူးဟေ့နော်”

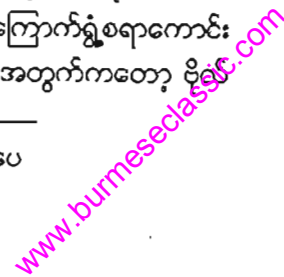
မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖား၏သမီး ခင်ဘုန်းမှာ .. ဆူညံစွာဟစ်အော်နေကြသည့် ဈေးသူဈေးသားများအနီးသို့ မယောင်မလည်နှင့် တိုးကပ်လာခဲ့သည်။ ခင်ဘုန်းကို ရွာသူကြီးလက်သစ်ဦးကြောင်ဖား၏သမီးဖြစ်မှန်း မည်သူမျှမသိကြပေ။ ထိုအခိုက်သူမအနီးမှ ဈေးတောင်းရွက်ထားသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ခင်ဘုန်းဘက်သို့လှည့်ကာ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ခိုလ်ပေ၏အကြောင်းကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလိုက်ပါ၏။

“အံ့ပါရဲ့အေ ... ဟောဒီရဲရဲမန်းနယ်က ရပ်ရွာလူထုကို သူခိုးစားပြုရန်တွေကနေ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပြီး မရှိဆင်းရဲသားတွေကို ကူညီထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့ သူတော်ကောင်း တပ်မှူးကြီးကိုများ သူတို့က ဒုက္ခပေးချင်ကြသေးတယ် ... ဟွန်း”

“အင်း ... ဒီလိုဆို ဟို ... အားလုံးက တပ်မှူးခိုလ်ပေကို ချစ်ခင်လေးစားကြတာပေါ့နော် ... ဒေါ်ကြီး”

ခင်ဘုန်းက လိုက်လိုက်လျော့လျော့ပင်ပြောဆိုလိုက်ပြီး တပ်မှူးခိုလ်ပေခေါ် ယင်းတိုက်တစ္ဆေအကြောင်းကို စပ်စုမေးမြန်းလိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့အေ ... သူတို့ကုလားဖြူအလိုတော်ရိတွေ့ တစ်ပါးကျွန်ကောင်တွေအတွက်တော့ ... ခိုလ်ပေဟာ ယင်းတိုက်တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းပေမယ့် ... ညည်းတို့ငါတို့လို ပြည်သူတွေအတွက်ကတော့ ခိုလ်

ပေဟာ ကျေးဇူးရှင်သူရဲကောင်းကြီးပဲအေ ... မဟုတ်ဘူးလား”
မိန်းမကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုနေရာမှ ဖယ်ခွာ
သွားပါတော့သည်။ ခင်ဘုန်းမှာလည်း အထိန်းတော်ဒေါ်သူဇာနှင့်
အတူ ပြန်လည်၍စည်ကားနေသည့် ဈေးတန်းကြီးထဲသို့ တိုးဝင်
လာခဲ့ပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ... ရဲရမန်းဈေးကြီးအတွင်းသို့ မြင်းခွာသံ
တဖျောင်းဖျောင်း သေနတ်တဒိန်းဒိန်းနှင့် မြင်းစီးဂေါ်ရာစစ်သား
များ ဒုန်းစိုင်း၍ဝင်ရောက်လာကြသည်။

‘ဒိန်း ဒိန်း ဒိန်း’
‘ဖျောင်း .. ဖျောင်း .. ဖျောင်း .. ဖျောင်း’
“ဟေး ... ဟိုင်း”

စောစောကဖြစ်ရပ်ကြောင့် သေနတ်ကြီးများတကား
ကားနှင့် ခြောက်လှန့်ပစ်ဖောက်ကာ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာ
ကြသည့် ဂေါ်ရာစစ်သားများကြောင့် ရဲရမန်းဈေးကြီးမှာ ရုတ်ရုတ်
သဲသဲဖြစ်သွားပါလေတော့သည်။

‘ဖြန်း .. ရွမ်း ..’
“အား ... အား ... အင့်”

ဂေါ်ရာစစ်သားများမှာ တွေ့ရာလူသူများအား ဆွဲလွှဲရိုက်
နှက်ကြသည်။ ကျာပွတ်များနှင့်လည်း ရိုက်သည်။ စီးနင်းလာကြ
သော မြင်းကြီးများဖြင့်လည်း ဈေးဆိုင်များကို တွန်းတိုက်ဖျက်ဆီး
သွားကြသည်။

‘ဟီး .. ဟီး .. ဟီး’
‘ဝုန်း .. ဖရော .. ဖျော .. ဝုန်း’
“အား ... အင့် ... အီး”

“ပြေးဟေ့ ... ပြေးကြ ... ဂေါ်ရာစစ်သားတွေ ဈေးထဲ
ကိုဝင်ပြီး သောင်းကျန်းနေကြပြီ ... ပြေးကြ ... ပြေးကြတော့”
အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပင် ... ရဲရမန်းဈေးတန်းကြီးမှာ
မြင်းဟီသံ၊ အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံ၊ ပြီလဲကျသံ၊ ရိုက်နှက်ဆွဲလွှဲသံ
များနှင့် ကမ္ဘာပြိုပျက်သည့်အလား ဆူညံစွာရှိပါချေတော့သည်။
ထိုအထဲတွင် ... မြို့သူကြီး၏သမီးနှင့်ဒေါ်သူဇာတို့မှာလည်း
ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ပြေးရင်းလွှားရင်း လူချင်းကွဲသွားကြပါ
လေ၏။

“ဟေး ... ဟိုင်း”

အော်သံ၊ ဆူသံ၊ ဟစ်ကြွေးသံများအကြားတွင် ခင်ဘုန်း
ဓမ္မာ လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ ရောယောင်၍ပါသွားရင်းမှ ဈေးကွေ့
တစ်နေရာတွင် မြင်းစီးသမားဂေါ်ရာစစ်သားနှစ်ယောက်နှင့် ထိပ်
တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးမိပါလေတော့သည်။

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး”
“အား ... အမေ့”

ဂေါ်ရာစစ်သားနှစ်ယောက်မှာ ခင်ဘုန်းကို ရဲရမန်းမြို့သူ
တစ်ယောက်ဟုထင်မှတ်ကာ မြင်းထက်သို့ဆွဲတင်ခေါ်ယူရန် ကြိုး
စားနေပါ၏။

“ဟား ..ဟား ..ဟား ..ဟား ...ဟား”

“အို ...လွတ် ...လွတ် ...ဒီ ...ဒီမှာ ...ကယ် ကယ်ကြပါဦးရှင်”

ခင်ဘုန်းတစ်ယောက် ... မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ကြားတွင် ဂေါ်ရာစစ်သားနှစ်ယောက်၏ အဓမ္မပြုဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

ခင်ဘုန်းခမျာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရုန်းကန် ရင်း ဟစ်အော်အကူအညီတောင်းနေမိပါတော့သည်။

ထိုအခိုက် ...

‘ဝှစ် ..ဝှစ် ..ဖောင်း ..ဖောင်း’

“အင့် ... အိုး”

မည်သည့်အရပ်ဆီက မသိ ... ပြေးဝင်လာသော တုတ် တိုတစ်ချောင်းက ... ခင်ဘုန်းအား မြင်းပေါ်သို့ဆွဲတင်နေသည့် ဂေါ်ရာစစ်သားနှစ်ယောက်အား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထိမှန်ကာ မြင်းများပေါ်မှ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားကြပါသည်။

ခင်ဘုန်းတစ်ယောက် အဖြစ်အပျက်ကို ငေးငိုင်းကြည့်နေ စဉ်မှာပင် ... သစ်ပင်ကွယ်မှ သွေးသောက်တပ်မှူးဗိုလ်လင်ပေက မြင်းတစ်စီးနှင့် သူမထံသို့ စိုင်းနှင်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ခင်ဘုန်း”

“ဟင် ... ဗိုလ်ပေ”

တပ်မှူးလင်ပေက ခင်ဘုန်းကို ပြေးရင်းလွှားရင်းမှပင် မြင်းကြီးပေါ်သို့ ဆွဲတင်သွားပါ၏။ ရဲရမန်းဈေးကြီးဝန်းကျင် မှာတော့ ... များပြားလှသောဂေါ်ရာစစ်သားများနှင့် တပ်မှူး ဗိုလ်လင်ပေ၏ တော်လှန်ရေးတပ်သားများ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား နေကြပါချေပြီကော ...။

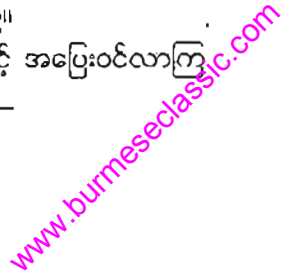
“ကျေး ... ကျေးဇူးပါပဲ ... မောင်ကြီးရယ်”

“ကုလားဖြူတွေ၊ ဂေါ်ရာစစ်သားတွေ ဒီလောက်ခြေရှုပ် ခန့်မှန်းသိရဲ့နဲ့ ဘာကြောင့် ဒီနေရာမျိုးကို ရောက်နေရတာလဲ အမိရယ်”

ခင်ဘုန်းက ... ဂေါ်ရာစစ်သားနှစ်ယောက်၏လက်ထဲမှ အချိန်မီရုံလေး ကယ်တင်ပေးလိုက်နိုင်သည့် ... တပ်မှူးဗိုလ်ပေ ကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ကြားမှပင် ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြား လိုက်သည်။

သွေးသောက်ကြီးဗိုလ်လင်ပေကလည်း .. ခင်ဘုန်းအတွက် ကရုဏာဒေါသသံလေးနှင့် ပြောဆိုနေရင်းမှ ထွက်ပေါက်ကို အလျင်အမြန်ရှာဖွေနေမိသည်။ သို့သော် နောက်ထပ်ရောက်ရှိ လာကြသော ဂေါ်ရာစစ်သားများနှင့် သူ၏ယင်းတိုက်တောင် တော်လှန်ရေးတပ်သားများ သဲသဲမဲမဲရင်ဆိုင်ကာတိုက်ခိုက်နေ သဖြင့် သွေးသောက်ကြီးဗိုလ်ပေမှာ ... မြင်းညှို့ကြီးကို တစ်ဖက် လမ်းကြောဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ... ဂေါ်ရာစစ်သားများနှင့် အပြေးဝင်လာကြ

သည့် မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖားတို့အဖွဲ့ ပူးပေါင်းမိကာ တပ်မှူးဗိုလ်
ပေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိပါတော့သည်။

“ဟော ... အဘတို့လိုက်လာကြပြီ”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ခင်ဘုန်း”

ဦးကြောင်ဖားမှာ သမီးဖြစ်သူအား ... သူပုန်ကောင်
ယင်းတိုက်တစ္ဆေနှင့် မြင်းတစ်စီးတည်းတွင် အတူတကွယှဉ်တွဲ၍
တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်နေပါပြီ။

“ဟင်း .. ရာရာစစ ... သူပုန်ကောင်ကများကွာ ...
သိကြသေးတာပေါ့”

ဒေါသအမှောင်ဖုံးသွားသည့်ဦးကြောင်ဖားမှာ ... ယင်း
တိုက်တစ္ဆေသူပုန်ကောင်အား နှစ်လုံးပြု၊ သေနတ်ကြီးနှင့် ထိုးချိန်
လိုက်သည်။

“ဟာ ... အဘ ... မပစ်နဲ့လေ ... မ ... ပစ်နဲ့”
‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

သေနတ်ကျည်ဆန်က ယင်းတိုက်တစ္ဆေ၏ခေါင်းပေါ်မှ
ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ တင်းမာလာသောအခြေအနေကြောင့် ဗိုလ်
ပေမှာ ... သူ၏မြင်းညှိကြီးနှင့် တစ်ဖက်လမ်းကြားထဲသို့ ချိုး
ကျွေ့ကာ စိုင်းနှင်လိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဂေါ်ရာစစ်
သားများထံမှ သေနတ်သံများက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

“အို ... ခင်ဘုန်းကို ထား ... ထားခဲ့တော့လေ”

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ခင်ဘုန်း ... ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ
အမိကို ချထားပေးခဲ့ရင် ကျုပ် တမလွန်ကို အမြန်ဆုံးရောက်သွား
တော့မှာပေါ့”

မတတ်သာတော့ ...။ အကျပ်အတည်းကြားတွင် ပိတ်
မိနေပြီမို့ ခင်ဘုန်းကို သူ၏လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဓားစာခံအ
ဖြစ် အသုံးပြုလိုက်ရပါတော့သည်။

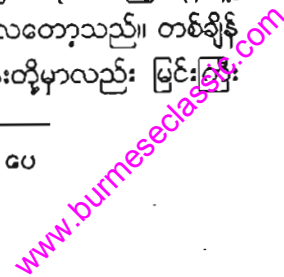
သို့သော် ... ဂေါ်ရာစစ်သားများမှာ သွေးသောက်ငပေ
အား သဲသဲမဲမဲပင် ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ကြသည်မို့ ...

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

“ကိုင်း ... ကျုပ်တို့ကို အလွတ်ပေးချင်ဟန်မတူဘူး
... သဲသဲမဲမဲ ဝိုင်းပြီးပစ်နေကြပြီ အမိရေ ... ဒီတော့ ကျုပ်ကို
သာ မြမြဖက်ထားပေတော့ ... ဟိုင်း”

တပ်မှူးငပေမှာ ခင်ဘုန်းကိုသတိပေးလိုက်ပြီး မြင်းကြီး
ကို ဇက်ကုန်ဖွင့်ကာ အသော့နှင့်၍ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါလေ၏။
သို့သော် ... များပြားလှသော ဂေါ်ရာစစ်သားများ၏လက်မှ
ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီးလွတ်မြောက်သွားနိုင်မည်လော ...။

ဟုတ်သည် ...။ တစ်ကြိမ်တွင် ... မြင်းကြီးကို
အားသွန်၍ နှင်လိုက်သည်။ မြို့ပြင်တောစပ်သို့အရောက် ...
နောက်ဘက်မှ ဂေါ်ရာစစ်သားများ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ရန်သူ
ကျည်က မြင်းညှိကြီးအား ထိမှန်သွားပါလေတော့သည်။ တစ်ချိန်
ကည်းမှာပင် တပ်မှူးဗိုလ်ပေနှင့် ခင်ဘုန်းတို့မှာလည်း မြင်းကြီး

ထက်မှ ဝရန်းသုန်းကားပင် လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားကြပါလေတော့
၏။

‘ဝုန်း .. ဟီး .. ဟီး’
‘အင့် ... အား’

ထိုအခိုက် ... တောစပ်ဘက်မှထွက်လာကြသော ဂေါ်
ရာစစ်သားသုံးယောက်ကို တပ်မှူးဗိုလ်ပေ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်

“ဟင် ... ဂေါ်ရာသုံးကောင်က ဘယ်ကရောက်လာကြ
တာပါလိမ့်”

“အင့် ... ဗိုလ် ... ဗိုလ်ပေ ... မောင်ကြီး ... ခင်
... ခင်ဘုန်းကို မ ... မထားခဲ့ပါနဲ့ ... ထူ ... ထူပါဦး”

“ဟာ ... အရေးထဲမှာ ... ဒုက္ခပါပဲ ... ကိုင်း ... မံ
ထူးတော့ပါဘူး ... ခင်ဘုန်းကိုလည်း ထားခဲ့လို့မရတဲ့အတူတူ
တော့ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်တော့မယ်”

တပ်မှူးဗိုလ်ပေမှာ သူ့အား ထိတ်လန့်စွာဖက်တွယ်ထား
သည့် ခင်ဘုန်း၏လက်ကို ဖြည့်ထုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး နောက်ကျော
တွင် လွယ်ထားသည့်ကတ္တီပါအိတ်နီလေးထဲမှ ... ‘ဝါးကျစ်လိမ်
တုတ်တို’ ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သူ့ထံလုံစွပ်ကြီးနှင့် အတင်းပြေးတိုးလာသည့်
ဂေါ်ရာစစ်သား၏ လွတ်နေသော နံစောင်းသို့ ပတ်ရိုက်လိုက်
သည်။

‘ဖျောင်း’

“အား”

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှ နံရိုးနှစ်ချောင်းကျိုး၍စိုက်ဝင်သွား
သံသဲ့သဲ့ကို တပ်မှူးဗိုလ်ပေ ... ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်
ထပ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှပြေးဝင်လာသည့် ဂေါ်ရာတစ်ယောက်၏
ရင်ဝအား ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ဖျားနှင့် တဖြောင့်ထိုးချလိုက်ပြန်ပါ
၏။

“သွားစမ်း ... နောက်တစ်လောင်း”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဂေါ်ရာစစ်သားနှစ်ယောက် ပုံ
လဲကျသွားသဖြင့် နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော ဂေါ်ရာစစ်သားခမျာ
ရှေ့တိုးရအခက်၊ နောက်ဆုတ်ရအခက်ဖြစ်နေပါချေ၏။ သို့သော်
ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ပေက အချိန်ကုန်မခံနိုင် ...။ နောက်ထပ်
ရန်သူဂေါ်ရာစစ်သားများ ရောက်မလာမီ ... တိုက်ပွဲလက်ကျန်
ကို အမြန်ဆုံးအပြီးသတ်လိုက်သည်။

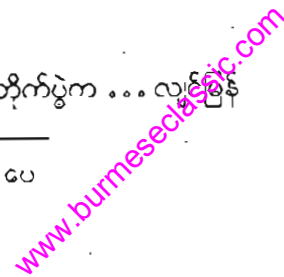
“ကိုင်း ... သွားပေတော့”

သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့အား သူ၏လက်
ထဲမှသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ... တစ္ဆေ့ကောင်
ဗိုလ်ပေ၏လက်ထဲမှ ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်’ က ရန်သူဂေါ်ရာစစ်
သား၏ လည်မျိုဆီသို့ ... ဝိုးခနဲ ပြေးဝင်သွားပါလေတော့သည်။

‘ဖျောင်း’

“အား ... အင့်”

သွေးပျက်ရင်ခုန်ဖွယ် အနီးကပ်တိုက်ပွဲက ... လှင်မြန်

၁၃၄ သင်္ကန်းကျိပ်

စွာအဆုံးသတ်သွားခဲ့ပါချေပြီ။ ရင်တမမ အသည်းတအေးအေးနှင့်
စောင့်ကြည့်နေရှာသည့် ခင်ဘုန်းမှာလည်း ယခုမှပင် အသက်
ရှူနိုင်ပါတော့သည်။ သို့တိုင်အောင် နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ်နေရှာသည့်
ရွှေရင်အုံမိမိစုံစုံလေးကမူ ချောက်ချားထိတ်လန့်မှုမပြေနိုင်ရှာသေး
သည်သို့ ...။

တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ရင်ခွင်သို့တိုးဝင်ခြင်း

အချိန်က ... နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီခန့်သာရှိသေးသော်
လည်း ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး တရိပ်ရိပ်တက်လာသည့် မိုးရိပ်
မိုးသားများကြောင့် နေလုံးကိုမမြင်ရတော့ ...။

မိုးသက်လေလေးပင် သုတ်သုတ်ဖြူးလာသည်သို့ ...။
ရဲရမ်းမြို့ဘက်ဆီမှာတော့ သေနတ်သံများကျကြားနေရ
ဆဲ ...။ မိုးရိပ်မိုးငွေ့များနှင့်အတူ ယမ်းငွေ့များကလည်း ဝေနေ
ဆဲပင်ဖြစ်ပါ၏။ အကြောက်လွန်နေသည့် ခင်ဘုန်းအား ဖေးကူ
လိုက်ရင်း ... တပ်မှူးဗိုလ်ပေက ရဲရမ်းမြို့ဘက်ဆီသို့ လှမ်း
မျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အင်း ... မြို့ထဲမှာလည်း ကုလားဖြူဂေါ်ရာစစ်သား
တွေ ပစ်ခတ်သောင်းကျန်းနေကြတုန်းပဲ ခင်ဘုန်းရေ ... ဒီတော့
အမိ ဒီနေရာကပဲ လှည့်ပြန်သွားပေတော့ ... ကျုပ်ကတော့
အမိကို လိုက်ပို့လို့မဖြစ်ဘူး”

“အိုး ... နေ ... နေ ... နေပါဦးရှင့် ... ခင်
... ခင်ဘုန်းကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့ ရှင်ရယ်
ခင်ဘုန်း ကြောက် ... ကြောက်လို့ပါ”

မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် တပ်မှူးဗိုလ်ပေ၏လက်ကို
အတင်းဆွဲကာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့် ခင်ဘုန်းကိုကြည့်
ကာ ခေါင်းရှုပ်သွားပါလေ၏။

“နောက် ... နောက်ပြီး မြင်းပေါ်ကပြုတ်ကျလို့ ခြေ
ခေါက်သွားတာလာမသိဘူး ... ခင်ဘုန်းရဲ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်
က ထောက်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဟင် ... အဲ ... အဲဒါမှ အခက်ပဲ”

တပ်မှူးဗိုလ်ပေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ယခုမှ ... ဘူး
လေးရာ ဖရုံဆင့်ပြီထင် ...။ သူ စားစာခံအဖြစ်ခေါ်လာခဲ့
သည့် ရဲရမန်းမြို့သူကြီး၏သမီး ခင်ဘုန်း၏အဖြစ်ကြောင့် ဘာ
လုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည် မသိ ... ဦးနောက်ခြောက်သွားပါလေ၏။

ခင်ဘုန်းက လှိုင်နေရာမှ အားယူ၍ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။
သို့သော် ... ချက်ချင်းပင် ညည်းညူရင်း လဲပြိုကျသွားပါ၏။

“အ ... အင့် ... ဟုတ်တယ် ... ခင်ဘုန်း ခြေ ...

ခြေခေါက်သွားပြီထင်တယ် ... လုပ် ... လုပ်ပါဦး”

“အဲဒါမှခက်ပြီ ခင်ဘုန်းရေ ... ဒီနေရာက ကျုပ်
အတွက် စိတ်မချရတဲ့ အန္တရာယ်နယ်မြေထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်
... ဒီတော့ အမိကို ကျုပ် ပွေ့ချီခေါ်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

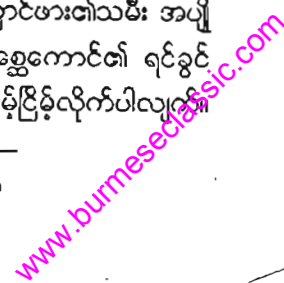
“အိုး”

ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခင်ဘုန်း
၏ကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချီလိုက်သည်။ ခင်ဘုန်း၏မျက်နှာ
လေးက ရဲခနဲဖြစ်သွားပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူ၏ အရှက်မျက်
နှာလေးကို ယင်းတိုက်တစ္ဆေ၏ရင်ခွင်တွင် မှုပ်နှံသိုဝှက်ထားလိုက်
ရင်း ရှက်ရွံ့အားနာစွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟို ... ဟို ... မောင်ကြီးလည်း ခင်ဘုန်းအတွက်
အလုပ်တွေပိုနေပြီကော ရှင်ရယ်”

“အင်း ... မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ ... တော်ကြာ
ရန်သူလိုက်လာရင် အခက်တွေ့နေမယ်၊ လောလောဆယ်တော့
ဘေးလွတ်ရာနေရာကို ကျုပ်ခေါ်သွားရတော့မှာပဲ ... နောက်မှပဲ
အမိကို ပြန်ပြီးလိုက်ပို့ပေးတော့မယ်”

နွေးထွေးသောအထိအတွေ့ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး ရင်ဖို
သွားကြသည်သို့ ...။ ရဲရမန်းမြို့နှင့် တစ်စတစ်စ အလှမ်းဝေး
လာခဲ့သည်။ ယခုတော့ ... မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖား၏သမီး အပျို
စင်မလေးတစ်ယောက်သည် ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်၏ ရင်ခွင်
တွင်းဝယ် တသိမ့်သိမ့်ဖိုသောရင်နှင့် တငြိမ့်ငြိမ့်လိုက်ပါလျက်။

“ကဲပါ မောင်ကြီးရယ် ... ရှင်လည်း မောလှရောပေါ့၊ ခင်ဘုန်းကို အသာချပေးပါဦး ... နောက်ကနေ အသာမှေးပြီး လိုက်ကြည့်ပါဦးမယ်”

ခရီးအတန်ပေါက်လာခဲ့ပြီမို့ တပ်မှူးဗိုလ်ပေက ခင်ဘုန်းကို မြေပေါ်သို့ အသာအယာချပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မိုးရိပ်မိုးသက်များဖြင့် မှိုင်းမှောင်းနေပါ ချေပြီ။ စောစောက ... သာသာညင်ညင်တိုက်ခတ်နေသည့် မိုးသက်လေသည်ပင် တဝေဝေခန့်အော်မြည်ကာ တိုက်ခတ်စပြုနေပါတော့သည်။

“ရော် ... ဒီတစ်ခါတော့ တကယ့်ကိုခက်ပြီ အမိရေ ... ချိန်ခါမဟုတ်ဘဲ မိုးက ရွာတော့မယ်ထင်တယ်၊ ကဲ ... သိပ်နားလို့မဖြစ်ဘူး ... တော်ကြာ မိုးရွာလာတော့မယ်၊ ဟော ... ဟိုရှေ့မှာမြင်နေရတဲ့ ဇရပ်ပျက်ကြီးထဲမှာ မိုးဝင်ခိုရင်း နားကြမ္မာဖြစ်မယ် ခင်ဘုန်း”

“အို ... မ ... မဟုတ်တာ ... ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလား ရှင်”

ထိုစဉ်မှာပင် ... မိုးကတဖျောက်ဖျောက်နှင့် ကျဆင်းလာပြီး မိုးသက်လေပြင်းကလည်း တစ်ချက် တစ်ချက် ... ဆောင့်၍တိုက်ခတ်လာနေပါ၏။ မထူးတော့ပြီမို့ တပ်မှူးပေမှာ ခင်ဘုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ဒုတိယအချီပွေ့ချီ၍ ဇရပ်ပျက်ကြီးရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်ခေါ်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“အို ... အို ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခပါပဲရှင်”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ချိန်ခါမဲမိုးကြီးက သဲသဲမဲမဲရွာချ ညိုက်ပါတော့သည်။ နောက်ဆုံး ဇရပ်ပျက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာ သောအခါမှာတော့ ... နှစ်ဦးစလုံး မိုးရွဲရွဲစိုနေကြပါလေ၏။ မိုးဆူကင်းလွတ်ရာ ဇရပ်ကြီး၏ထောင့်ကွယ်တစ်နေရာတွင် ခင်ဘုန်းကို အသာအယာချပေးလိုက်ပါ၏။

“ဟင်း ... ဒုက္ခပါပဲရှင် ... မိုးကြီးကတော့ တော်တော် ခြောက်မယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ အဘကတော့ ခင်ဘုန်းကို ဒေါင်းတောက် အောင်ရှာနေတော့မှာပဲ မောင်ကြီးရယ်”

“အင်း ... ဒီလောက်အထိဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ခွဲမိဘူး၊ အမိကို မြင်းပေါ်တင်ခေါ်လာခဲ့တုန်းက ... ကျုပ်ကလေးကင်းရာကိုရောက်ရင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ၊ အခုတော့ ...”

“တော် ... တော်ပါတော့ရှင် ... မောင်ကြီးနဲ့ အဘကြားမှာ ခင်ဘုန်းက မြေစာပင်သက်သက်ဖြစ်ရတာပါရှင်ရယ် ... အင်း ဟင်း ... ချမ်း ... ချမ်းလိုက်တာ မောင်ကြီးရယ်”

မိုးလေသဲသဲတွင် အအေးဓာတ်ကပါ ဆင့်ကဲ၍ဝင် ရောက်လာသဖြင့် ခင်ဘုန်းတစ်ယောက် မိုးရေစိုအဝတ်အစားများနှင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေရှာပါလေ၏။

“အမိ ... သိပ်ချမ်းနေပြီထင်တယ် ... ခဏလေးအောင် ... ကျုပ် အခုပဲ မီးဖိုတစ်ခု အမြန်ဆုံးမွှေးပေးမယ်”

ထို့နောက်မှာတော့ ... ဝိုလ်မှူးငပေမှ၊ ဇရပ်ပျက်ကြီး
ထဲမှ သစ်တိုသစ်စများကို ရှာဖွေစုဆောင်းကာ သူ့တွင်ပါ
သည် မီးခတ်စုံနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲပင် မီးဖိုနေပါလေ၏။ ခါတိုင်း
လျှင် သူ၏မြင်းညိုကြီး၏ ကုန်းနီးအောက်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသည့်
အိတ်မည်းကြီးထဲမှ မီးတောက်အရက်နှင့် မွှေးလိုက်လျှင် မီး
ချက်ချင်း ဝုတ်ခဲခဲတောက်လောင်သည်။ ယခုတော့ မီးတောက်
ရက်ပုလင်းပါသည့် အိတ်မည်းကြီးသည် ကျည်ဆန်ထိမှန်၍ မွှေး
ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည့် မြင်းကြီးနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီမဟုတ်
လား။

မကြာမီ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မီးဖိုလေးသည် တဖျစ်ဖျစ်မြည်
နှင့်အတူ မီးညွန့်မီးစွယ်လေးတွေ ထွက်လာကြသည်။ တစ်
ဝိုက်ပေက သူ၏အင်္ကျီကိုချွတ်၍ မီးကင်နေပါလေ၏။ ခင်ဘုန်း
မူ ဘာရယ်မသိ ... မီးဖိုနံ့ဘေးတွင်ထိုင်၍ ယင်းတိုက်တ
ဝိုက်ပေလုပ်ကိုင်သမျှကို မျက်လုံးဖြူးလေးဖြင့်သာ ငေးကြည့်
ပါသည်။ ယင်းတိုက်တစ္ဆေဟု သတင်းကြီးနေသည့် တပ်မှူး
ငပေ၏ အင်္ကျီချွတ်အောက်မှ ... ဖုထစ်လုံးကျစ်နေသော လ
မောင်း၊ လက်ဖျံ၊ မောင်းအိုးကြီးများနှင့် အမွှေးအမျှင်နုတ
ယုတ်သန်းနေကြသည့် မောက်ကြွနေသည့် ရင်အုပ်ကားကား
ကိုကြည့်ကာ အပျိုစင်မလေး၏ရင်သည် လှိုင်းတံပိုးငယ်တ
လှုပ်ခါသွားလေသည်သို့ ...။

စောစောပိုင်းလောက်ကမှ ... သူမ ခိုင်ခံ့ရသေ

တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ ရုန်းကြွမိုမောက်နေသည့် ရင်ခွင်ကျယ်ကြီး
ကို မကြည့်ချင် မြင်လျက်သားနှင့် တမ်းမူးမိန်းမောနေသည့်နယ်။

“ကဲ ... ရော့ ... အမိအင်္ကျီကို လဲဝတ်ထားလိုက်
... တော်ကြာ အအေးမိပြီးဖျားနေရင် ထပ်ပြီးဒုက္ခရောက်နေဦး
... သံ ... ရော့ ... ရော့”

ရှုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည့် တပ်မှူးဝိုလ်ပေ၏ စကား
ကြောင့် အသိဝင်လာပြီး ရက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားသယောင် ...

“အို .. ရှင်ရယ် ... ရှက်စရာကြီး ... မလဲဝဲပေါင်ရှင်”
“လဲလိုက်ပါ ခင်ဘုန်း ... ကျုပ် ထင်းစရှာရင်း တခြား

များရှောင်ပေးပါမယ်”
တော်လှန်ရေးတပ်မှူးကြီးဝိုလ်ပေက သူ၏အင်္ကျီနွေးနွေး
သားကို ခင်ဘုန်းအားပေးကာ တခြားဘက်သို့ထွက်သွားဟန်
ပြုလိုက်စဉ် ...

“ဟို ... ဟို ... မောင်ကြီး ... အဝေးကြီးကို မသွား
နဲ့နော် ... မိုးချုန်းသံကို ခင် ... ခင်ဘုန်း ကြောက်လွန်းလို့ပါ
...”

တပ်မှူးဝိုလ်ပေက ခင်ဘုန်းကို ကျောခိုင်းထွက်သွား
အပုပ် ခေါင်းညိတ်ပြသွားပါလေ၏။ ဇရပ်ကြီး၏အပြင်ဘက်မှာ
ဘာ့ အချိန်ခါမဲ့ ရွာသွန်းနေသည့် မိုးသက်လေပြင်းက တဝေဝါ
တဝေဝါ တဝုန်းဝုန်းနှင့် မြင်းရိုင်းတစ်ကောင် ကဆုန်စိုင်းနေသကဲ့သို့
တည်း။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ... တိုက်ခတ်

လိုက်သော မိုးသက်လေကြမ်းက ရေပျက်ကြီးအား သွက်သွက် ခါ၍ ရမ်းခါသွားစေသည်။

လျှပ်စီးအလင်းတန်းများက တဝင်းဝင်းတလက်လက်

ဝုန်းခနဲ ဂျိမ်းခနဲ ... ပစ်ခွင်းလိုက်သည့် မိုးခြိမ်းသံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီသည်နှင့် ခင်ဘုန်း၏ ကြောက်လန့်တကြား ခေါ်ငင်သံလေးက မိုးသံလေသံကိုဖောက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မောင်ကြီး ... မောင်ကြီး ... ခင်ဘုန်းဆီ လာပြီးတော့ ပါ ... ခင်ဘုန်း ကြောက် ... ကြောက်လွန်းလို့ပါရှင်”

“ခင်ဘုန်း ... ခင်ဘုန်း ... မကြောက်ပါနဲ့ ... ကျုပ် ဘယ်ကိုမှမသွားပါဘူး ... အမိအနားမှာပဲ ရှိပါတယ်”

ခင်ဘုန်းနောက်ဘက်မှ ထွက်လာရင်း တပ်မှူးဗိုလ်မေမှာ သစ်စအချို့ပွေ့ပိုက်လျက် မီးဖိုရှေ့သို့ရောက်လာပါ၏။ ထိုနောက် မီးဖိုထဲသို့ သစ်စသုံးလေးချောင်းမျှထိုးထည့်လိုက်သဖြင့် မီးတောက်အရှိန်က ပို၍အားကောင်းလာခဲ့သည်။

ခင်ဘုန်းမှာ ဗိုလ်ပေ၏မျက်နှာအား မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ခင်ဘုန်း၏ မို့ယောင်ယောင်ရင်အုံလေးမှာ ဗိုလ်ပေ၏ ပွရောင်းရောင်းဖျင်အင်္ကျီအောက်မှ ကြွချည်ဖောင်းချည်နှင့် လှုပ်ခါနေသည့် နှလုံးသားကြောင့် သူမ၏ မို့မို့ပိပိရင်သားအိအိလေးမှာ တစ်ရံရံတုန်ခါသလို အသက်ရှူမလုံ၊ နှုတ်ခမ်းပါးလေးစိထားပြီး လည်ပင်းထဲ အစ်တက်လာကာ ... တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်းရှိန်းကြီးဖြစ်နေပါ၏။

မီးဖိုခံဘေးတွင် နှစ်ဦးသား ထိုင်နေကြရင်း အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ တစ်ဦး၏ရင်ခုန်သံကို တစ်ဦးက ကြားယောင်နေမိကြသည်အလား ...။

“ဟို ... အမ်း ... ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ခင်ဘုန်းရဲ့ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပါရစေလား ... အချိန်ရှိတုန်း နှိပ်နယ်ပေးထားရင် သက်သာသွားနိုင်တယ်”

“အို ... မ ... မလုပ်ပါနဲ့ရှင် ... ငရဲငအုံတွေကြီးနေ ခဲ့မယ် မောင်ကြီးရယ်”

သို့သော် ဗိုလ်ပေကြည့်မြင်နိုင်စေရန်အတွက်မူ ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးသားလေးကို အသာအယာ လှစ်ဟပြလိုက်သည်။ မီးဖိုမီးမှမီးအလင်းရောက်အောက်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော ခင်ဘုန်း၏ သလုံးသားဖွေးဖွေးလေးက တော်လှန်ရေးသမားကြီး သင်းတိုက်တရွေ့၏ရင်ကို လှုပ်ခါသွားစေသည်သို့ ...။

ဒဏ်ရာကြောင့် အတန်ငယ်ယောင်ယမ်းနေသည့် ခြေမှက်စိအထက်နားတစ်ပိုက် ညင်သာစွာနှိပ်နယ်ပေးနေစဉ် ... သင်းတိုက်တရွေ့ ဗိုလ်ပေ၏ရင်ခုန်သံတို့သည် တဒိန်းဒိန်းနှင့် ခင်ဘုန်း၏မျက်နှာလေးအား သတိလက်လွှတ်ငေးမော့ကြည့်နေရင်းမှ သူ၏ရင်အုံမောက်မောက်ကြီးမှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေပါ၏။ သွေးပူပူကလေးမှာ ခြေဖျားလက်ဖျားမှ တရွရွတိုးဝင်လျက် နားထင်နားသယ်သို့တိုင် ဒုတ်ဒုတ်ထိ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခိုက်မှာပင် ...

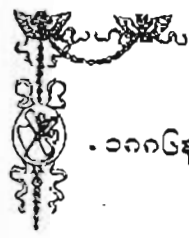
‘ဂျိမ်း ... ဒလိန်း ... ဂျိမ်း’

ရှတ်တရက် ထစ်ချွန်းမြည်ဟည်းလိုက်သည့် မိုးခြိမ်းသံ ကြီးကြောင့် ခင်ဘုန်းမှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဗိုလ်ပေအား လှမ်း၍ဖက်တွယ်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ... လူကြမ်းလူရိုင်း တော်လှန်ရေး သမားကြီး ဗိုလ်ပေ၏လက်များကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ ရှာသည့် ခင်ဘုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဖွဖွညင်ညင်ဖက်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ပါ၏။

ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီး၏ ရင်မှာ ... လှိုင်းတံပိုးတို့ နိမ့်တုန်မြင့်တုန်နှင့် လှုပ်ခါလျက်ရှိပါပြီ။ အသိစိတ်၊ သတိသမ္ပတည်း ယောက်ျားကောင်းတို့၏ကတိသစ္စာ၊ နှိုင်းချင်ဝေဖန်မှု အစုစုတို့နှင့် နိုင်ကျည်သောသစ္စာတရားတို့ကိုသာ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးလိုက်မည် ဆိုလျှင် ...

အပြင်ဘက်မှာတော့ အခါမဲ့မိုးက အငြိုးနှင့်ရွာနေဆဲ။

အခိုင်း (၄)

... ၁၈၈၆ ခုနှစ် ... ဒီဇင်ဘာလဆန်း ၃၁ ရက်

တစ်စက္ကန့်ကောင်၏ သစ္စာတရား

နရဟော ကရောတိပါပနိ၊ အရဟံတေနဝုစ္စတိ ...။
ယောဘဂဝါ ... အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရယော
ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌၊ ပါပနိ ... မကောင်းမှုတို့ကို၊ နကရောတိ
... ပြုတော်မမူ၊ ထို့ကြောင့် ... သောဘဂဝါ ... ထိုမြတ်စွာ
ဘုရားကို၊ အရဟံ ... အရဟံဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ ... ဆိုအပ်၏။
(အဋ္ဌကထာပါဠိ)

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ မကောင်းသောအမှုကို မပြုအပ်
ဟု ... မြစ်တားဆုံးမ၊ ဩဝါဒဒေသနာ ကြားတော်မူရာသော

ဘုရားရှင်၏တရားတော်မြတ်ကို မပြတ်လေ့လာနိုင်မှသာလျှင်
ဘုရားရှင်ကို ယုံကြည်ရာ၊ ကိုးကွယ်ရာ ရောက်ပေသည်။

ပစ္ဆာသီကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲရမည်ဟုဆိုလင့်ကစား
ဦးပုဆိုးကို မြဲမြဲအောင်စည်းရသော ခါးစည်းကြိုးနှင့်တူသည်
ကိုယ်ကျင့်တရား မရှိငြားမူ ပုဆိုးမြဲမည်မဟုတ်ပါ။ မည်မျှပင်
ညာဉာဏ်အသိတရား ကြီးမားသူဖြစ်ပါစေ ... ခါးစည်းကြိုးမမြဲ
သူ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားမှုရှိခဲ့ပါလျှင် လောကအလယ်တွင်
သစ္စာတရားပျက်ယွင်းသူဟု မည်ပါလေ၏။

မည်မျှပင် ဟော့ရမ်းသော့သွမ်း ကြော့ကြမ်းသူဖြစ်ပါစေ
... တကယ့်အရေးတွင် တကယ်အရာရောက်အောင် လက်ထိ
ထက်ရောက် ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကိုစောင့်ထိန်းလျက် မကောင်းမသင့်
အထင်သောအမှုကို အခွင့်အရေးမည်မျှပင် ကြံ၍ရသည်ဖြစ်စေ
... နှိမ်ပွဲပြင်နိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ... ထိုသူသည် အကျင့်သိက္ခာမြင့်
တော်သော၊ သစ္စာတရား၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ယောကျ်ား
ကောင်း၊ ယောကျ်ားမြတ် မည်ပါပေ၏။

လမိုက်ညသည် မှောင်မိုက်၏။ ထို့ထက် သန်းခေါင်ယံ
ညမိုက်ညည့်သည် ပို၍နက်မှောင်၏။ ထို့ထက် သန်းခေါင်ထက်
ပို၍နက်ရှိုင်းသောညည့်သည် ပိုမိုနက်နက်မှောင်၏။ ထို ... နက်
မှောင်မှောင်သော အမှောင်အားလုံးထက် ပို၍နက်ရှိုင်းမည်းမှောင်
သော ကိလေသာအမှောင်သည် ... ..

ထိုစဉ်မှာပင် ... မိုးသံလေသံများကြားမှ မြင်းခွာသံ

တဖြောင်းဖြောင်းကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ယင်းတို့ထံ
တစ္ဆေ့ ငပေတစ်ယောက် အယောင်ယောင်အလွဲလွဲဖြင့် အိပ်မက်
မှ လန်ဖျပ်နိုးထလာသူကဲ့သို့ ...

ရင်ခွင်ထဲတွင် လုံးလုံးလျားလျားကျရောက်နေပြီဖြစ်
သည့် ခင်ဘုန်း၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲခွာလိုက်သည်။
ဗိုလ်ပေ၏ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသော အပြုအမူကြောင့် ခင်
ဘုန်းပင် နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါလေ၏။

တပ်မှူးဗိုလ်ပေမှာ ခင်ဘုန်းကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲကာ
သူ၏ညှာလက်က ပခုံးထက်တွင်လွယ်ထားသည့် ကတ္တီပါအိတ်
ထဲမှ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျားရဲတစ်
ကောင်နယ် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

ရေပ်ပျက်ကြီးထဲမှ မီးဖိုအလင်းရောင်ကို အပြင်မှ မြင်
တွေ့သွားကြမည်မှာ မလွဲပါ။ မြင်းခွာသံများနှင့် မြင်းဟိသံတို့
ချက်က ရေပ်ပျက်ကြီး၏ဝင်ပေါက်အနီးမှ ထွက်ပေါ်လာကြပြီး
ရေပ်ပေါ်သို့တက်လာသည့် ခြေသံအချို့ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း
ကြားလိုက်ရသည်။

“တပ်မှူး... တပ်မှူး... ရေပ်ပေါ်က တပ်မှူးလာ
ရေပ်အပျက်တံခါးဝဆီမှ ငတွန်၏အသံကိုကြားလိုက်
ရသဖြင့် ဗိုလ်ပေ ... ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားပါ၏။ သူ၏ရဲမတ်
များမှာ ... စခန်းသို့ အချိန်မီ သူရောက်ရှိမလာခဲ့သဖြင့် ခင်
လမ်းတစ်လျှောက် မိုးထဲလေထဲတွင် လိုက်လံရှာဖွေနေကြခြင်း

ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟေး ... ငတွန်လားဟေ့ ... ငါ ဒီမှာရှိတယ် ...
ခင်လာခဲ့ကြ”

မကြာခင် ... မီးဖိုမီး၏အလင်းရောင်အောက်တွင် သူ၏
သူယုံတော် ငတွန်နှင့် အကြပ်ကြီးနှစ်ယောက်တို့ကို ဗိုလ်ငပေ
မြင်တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ငတွန်တို့ကလည်း ... သူတို့၏ဆရာ
တပ်မှူးဗိုလ်ပေနှင့် ခင်ဘုန်းတို့ကို ပဟေဠိဆန်သောအတွေးများ
နှင့်ငေးကြည့်နေကြပါလေ၏။

“လာကြဟေ့ ... ကုလားဖြူတွေက နောက်ကနေ
လွှတ်တမ်းလိုက်နေကြတာနဲ့ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဒီနေရာကို
ချောက်လာကြတာလေ။ ဒီကြားထဲ ဟောဒီက ခင်ဘုန်း ... မြင်း
ပေါ်ကပြုတ်ကျခဲ့ရာက ခြေထောက်အဆစ်လွဲသွားတာရယ်၊ မိုး
တွေရွာနေတာရယ်ကြောင့် ဒီရေပ်ပျက်ကြီးမှာပဲ ခဏခိုနားနေကြ
ရတာကွဲ့”

ဗိုလ်ပေမှာ သူ၏ရဲမတ်များ ခင်ဘုန်းအပေါ်တွင် အထင်
အမြင်မသေးစေရန်နှင့် သူတို့နှစ်ဦးအပေါ်တွင် အမြင်မလွဲမှားစေ
ရန် အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ရှင်းပြပြောဆိုလိုက်ပါ၏။ သို့တိုင်
အောင် ... ခင်ဘုန်း၏မျက်နှာထက်မှာတော့ ရှက်ရွံ့နေသည့်
အရိပ်သဏ္ဍာန်တို့က ယှက်သန်းလျက်ရှိနေဆဲ ...။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ခင်ဘုန်းကို ဓားစာခံ
ခေါ်လာရင်းက အခုလိုဖြစ်သွားရတာပါ။ အခုဆိုရင် ခင်ဘုန်း

www.burmeseclassic.com

... အိမ်ကို ... မ ... မပြန်ရဲတော့ဘူး။"

ခင်ဘုန်း၏စကားသံလေးက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထွက်ကျလာပါ၏။ ဟုတ်သည် ... ခြေခေါက်၍မထနိုင်သည့်အထိ အငြိုးတကြီးနှင့်ရွာသွန်းနေသည့်မိုးကြောင့် မည်သို့မျှ ပြန်ခွင့်မကြံတော့ဘဲ အချိန်လင့်ခဲရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခု ဤအရေးကိစ္စကြီးကို မည်ကဲ့သို့ ဖြေရှင်းကြပါမည်နည်း ...။

"မပြန်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးခင်ဘုန်း ... တော်ကြာ မင်းရဲ့ အဖေ မြို့သူကြီးကြောင့် အားလုံးပိုပြီး ရှုပ်ထွေးကုန်မယ်"

"ဒါပေမဲ့ အခုဟာက မိုးလည်းချုပ်နေပြီ တပ်မှူး၊ နောက်ပြီး အချိန်လည်းလင့်သွားပြီ ... ဟိုမှာ ဂေါ်ရာစစ်သားတွေလည်း တစ်ညလုံးခြေရှုပ်နေကြမှာ သေချာတယ်၊ မြို့သူကြီးရဲ့သမီးကို သူပုန်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဓားစာခံခေါ်သွားတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်ကြမှာမဟုတ်ဘူးလေ"

ငတွန်၏စကားကြောင့် မြို့သူကြီး၏သမီး ခင်ဘုန်း၏ အရေးမှာ လွယ်မယောင်နှင့်ခက်သွားပါလေ၏။ တပ်မှူးဗိုလ်ပေကိုယ်တိုင်ပင် ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲနေသည်သို့ ...။

"ဒီ ... ဒီ ... ဒီလိုဆိုရင် ... ခင် ... ခင်ဘုန်း ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲဟင်"

"ကိုင်း ... အခုချိန်ကျမှတော့ မထူးတော့ဘူး ... ဒီမိုးကလည်း တစ်ညလုံးစဲမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အားလုံးလည်း အန္တရာယ်ကင်းအောင် ... မင်းကို မနက်မိုးလင်းတာနဲ့

အိမ်ကိုပြန်ပို့ပေးပါမယ်၊ ဒီတစ်ညတော့ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ... ဟောဒီရေပျက်ကြီးထဲမှာပဲ သည်းခံပြီးနေပေတော့ အမိရေ"

တပ်မှူးဗိုလ်ပေ၏ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်စကားသံက ရှိမ်းခနဲ မြည်ဟည်းထွက်ပေါ်လာသည့် မိုးခြိမ်းသံကြီးအောက်တွင် တိုးတိမ်ပျောက်ကွယ်သွားပါ၏။ မည်းမှောင်နေသည့် မိုးသက်မုန်တိုင်းညအမှောင်နက်နက်အောက်တွင် တစ်လှည့်စီခြိမ်းခြောက်ဟစ်ကြွေးနေကြသော လေပြင်းမုန်တိုင်းဒဏ်၊ မိုးပေါက်မိုးခဲတို့၏ ကြမ်းတမ်းစွာရိုက်ပုတ်ခြင်းဒဏ်တို့ကို ဇရပ်ပျက်ကြီးခမျာ အားကိုးရာမဲ့စွာဖြင့် လည်စင်း၍ခံနေရပါတော့သည်။

မိုးက ဘယ်သောအခါကာလမှ ... မလင်းတော့ဟု ထင်နေသည့်ကြားမှ မုန်တိုင်းက တဖြည်းဖြည်းစဲလာခဲ့သည်။ မိုးက မိုးပေါက်ကြကြနှင့် ခပ်ဖွဲဖွဲသာရွာတော့သည်။ သို့သော် အမှောင်ထုက မပြယ်သေးသည်မို့ ... ညဉ့်သန်းခေါင်လား ... အရုဏ်တက်ခါနီးလား ... မမှန်းတတ်ပါလေတော့ ...။

မကြာမီပင် မိုးသက်မုန်တိုင်းက မောပန်းသွားရှာသည်ထင် ...။ အမှန်တကယ်ပင် မုန်တိုင်းမိုးကျ စဲသွားပါချေပြီတည်း။

www.burmeseclassic.com

အရှေ့တစ်ခိုမှ ရောင်နီစတို့ ပျိုအန်ကျလာချိန်လောက်တွင် တစ်မျိုးဗိုလ်ပေတို့လူစု ရေပ်ပျက်ကြီးမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြင်းသုံးစီး၊ လူငါးပေ့ကံကံ ...။ တစ်မျိုးဗိုလ်ပေက ငတွန်ထံမှ မြင်းကိုယူကာ ခင်ဘုန်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ... ဇော်ကြီးကိုကိုင်ကာ ရှေ့ဆီမှ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

အကြပ်မျိုးတစ်ယောက်၏ မြင်းကြီးပေါ်တွင် ငတွန်နှင့် တစ်ယောက်ကစားပြီး ကျန်တစ်စီးကိုမူ အကြပ်ရဲမက်တစ်ယောက် ရှေ့ပြေးအဖြစ် သွားနှင့်ပေပြီ။ တောင်စောင်း တောင်ခါးပန်းတို့မှ ဝေကာပတ်ကာတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်က နင်းစက်နင်း ရည်တို့ကို သိမ်းကျုံးယူငင်လာသည်ထင် ... ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျုံ့ဝင်သွားအောင် အေးခဲမတတ်ရှိနေပါ၏။ လမ်းဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှာတော့ နင်းထွေး၊ နင်းခဲတို့ဖြင့် အိကျနေသည့် သစ်ရွက်၊ သစ်ကိုင်း၊ နွယ်တန်းများက ငိုက်ဆင်းကျလျက် ...။

မြို့သူကြီး ဦးကြောင်ဖား၏သမီး ခင်ဘုန်း၏ အပြန်ခရီး ပင်တည်း ...။ ဤခရီးသည် ခင်ဘုန်းအတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင် ရမည့်အစား ... သိသိသာသာပင် မျက်နှာလေးညှိုးရော်နေသည် မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ဤမေးခွန်းကို ကာယကံရှင်ခင်ဘုန်း ကိုယ်တိုင်ပင် မဖြေနိုင်ပါ။ စိတ်အစဉ်ကမူ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ကြီးကို အလိုမကျသယောင် ...။

အတွေးကိုယ်စီနှင့်မို့ အားလုံးနှုတ်ဆိတ်နေကြပါ၏။ အ

ဘန်ကြာမှ ... ဗိုလ်ပေက တိတ်ဆိတ်မှုကိုဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အမိရဲ့ ... ငြိမ်လှချည်လား၊ ခြေထောက်က ဒဏ်ရာရော သက်သာသွားပြီလား”

“အင်း ... ခြေထောက်နာတာကတော့ ... သက်သာနေပါပြီ ... ဒါ ... ပေ ... မဲ့”

သူမအား သိသိသာသာမျက်နှာလွဲထားသည့် ဗိုလ်ပေ ကိုကြည့်ကာ ခင်ဘုန်း ... မချင့်မချဲဖြစ်လာသလို နှလုံးသွေးတိုက်လည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာပါ၏။

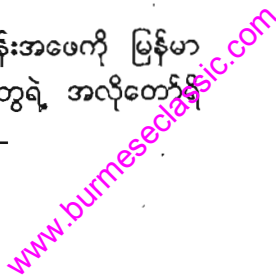
“ဘာမှဒါပေမဲ့မနေနဲ့တော့ အမိရေ ... အိမ်ကိုပြန်ရောက်ရင်သာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုနဲ့ အဆင်ပြေအောင်ပြောနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်နော် အမိ”

“အင်း ... အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ ရှင်ရယ် ... ဒီထက်ပိုပြီး ခင်ဘုန်းက ဘာတွေများတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ဗိုလ်ပေထံသို့ စိတ်မှတ်မဲ့ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ဝဲလိုက်ရင်း ခင်ဘုန်းနှုတ်ဖျားမှ ... နာလိုခံခက်စကားတချို့ ထွက်ကျသွားပါ၏။ နောက်မှ သတိရလိုက်ပြီး ... ဆင်ခြင်တုံတရားလေးကိုကပ်ကာ လေပြေထိုးလိုက်ရသည်။

“ဪ ... အဘကြောင့်လည်း ခက်ပါတယ် မောင်ကြီးရယ်”

“အင်း ... ကျုပ်ကတော့ ခင်ဘုန်းအဖေကို မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်လျက်နဲ့ နယ်ချဲ့ကုလားဖြူတွေရဲ့ အလိုတော်နဲ့

လက်ပါးစေဖြစ်နေတာကို မလိုလားဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့နဲ့ပူး
ပေါင်းပြီး ဒီကုလားဖြူမိစ္ဆာကောင်တွေကို တိုက်ထုတ်စေချင်
တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ကြီးရယ် ... အဘဟာ ဟိုတုန်း
ကဆိုရင် ဒီလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူးရှင် ... ကောင်းရောင်းကောင်း
ဝယ်နဲ့ သမ္မာအာဇီဝကျ မစူးကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ပါရှင်၊
အင်း ... ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ ကုလားဖြူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်မိပြီး
အခုလို နယ်ချဲ့မိစ္ဆာကောင်တွေရဲ့အမှုထမ်းဘဝကို ကူးပြောင်း
သွားခဲ့တာပါ မောင်ကြီးရယ်”

ခင်ဘုန်းမှာ မြင်းကြီးပေါ်မှ တငြိမ်ငြိမ်လိုက်ပါလာရင်းမှ
သူမဖခင်ကြီး ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့် ဘဝလေးကို ...
ဗိုလ်ငပေအား ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်စောင်းလမ်း
ကလေး တစ်စတစ်စ ပြေပြစ်လာသည်မို့ အတန်ငယ် စိတ်လက်
ပေါ့ပါးလာခဲ့ပါ၏။

တပ်မှူးဗိုလ်ငပေခေါ် ယင်းတိုက်တစ္ဆေကြီးမှာ ခင်ဘုန်း
၏အနီးမှ ယှဉ်လျှက်လျှောက်လာရင်း ...

“အဲဒါ ... နယ်ချဲ့တွေရဲ့ စည်းရုံးရေးချူဟာတစ်ရပ်
လေ။ ကုလားဖြူနယ်ချဲ့တွေဟာ ဒီလိုပဲ ခင်ဘုန်း ... လာဘ်
လာဘာ ရာထူးစည်းစိမ်တွေနဲ့ လူတွေကို မက်လုံးပေး အကြိုက်
ဆောင်ပြီးမှ သူတို့အလိုရှိရာကို ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းတတ်ကြ
တယ်။ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားတစ်ခုတည်းကိုပဲကြည့်ပြီး နယ်ချဲ့

လက်ပါးစေဘဝမှာ ပျော်နေမယ်ဆိုရင်တော့ သက်ဆိုးရှည်မယ်
မထင်ဘူး ခင်ဘုန်း”

“ခင် ... ခင်ဘုန်း အဘကို နားချကြည့်ပါဦး မယ်ရှင်
... လောလောဆယ်တော့ အဘကို ရန်မပြုစေချင်ဘူး မောင်ကြီး
ရယ်”

“အင်း ... ခက်တယ် ခင်ဘုန်း ... ကုလားဖြူနယ်ချဲ့
ကောင်တွေနဲ့ သစ္စာဖောက်တွေ့ အလိုတော်ရိတွေ့ဟာ ကျုပ်တို့
ပြည်သူတွေရဲ့ အဓိကရန်သူကြီးတွေပဲ၊ ပြည်သူတွေရဲ့ရန်သူဟာ
လည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်သူပဲ ခင်ဘုန်း။ တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူကိုရန်သူလို
ပဲ ဆက်ဆံရမယ်၊ ခြေမမကောင်းရင် ခြေမ၊ လက်မမကောင်း
ရင် လက်မ ... ဖြတ်သင့်ရင်တော့ ဖြတ်ပစ်ရမှာပဲ ခင်ဘုန်း”

ရဲရင့်ပြတ်သားသော ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေ၏ စကား
များကြောင့် ခင်ဘုန်း၏မျက်နှာလေးမှာ နေလောင်ပန်းတစ်ပွင့်
နယ် ညှိုးရော်ကျသွားရှာပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရဲရမန်းမြို့အစပ်
သို့ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ တောင်စောင်းအောက်ခြေ မြူနင်းများ
ကြားတွင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် ရဲရမန်းမြို့ကြီးနှင့် ရစ်
ခွေစီးဆင်းနေသည့် ဒုဌဝတီမြစ်ကြီးကို ... ဝေဝေဝါးဝါးတွေ့မြင်
နေရပြီမဟုတ်ပါလား ...။

“ကိုင်း ... ခင်ဘုန်း ... ကျုပ်တို့ရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက်
မင်းကို ဒီ ... မြို့ပြင်အစပ်လောက်မှာပဲ ထားခဲ့ရတော့မယ်၊
ဒီအတွက် ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဘုန်း”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်း ဟင်း... အခုလို တာဝန်သိသိနဲ့ ပြန်ပို့ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါသတဲ့ ယင်းတိုက်တစ်ကြီးရယ်”

“ဪ... ခင်ဘုန်းရယ်”

သူ့အား ခပ်ရွံ့ရွံ့လေးပြောဆိုနေသည့် ခင်ဘုန်းကို ခွင့်လွှတ်အပြုံးဖြင့်ကြည့်ရင်း ခါးသိမ်သိမ်လေးကိုကိုင်ကာ မြင်းကြီးပေါ်မှ အသာအယာချပေးလိုက်သည်။ ခင်ဘုန်းကမူ ပြောချင်ရာပြောပြီးပြီမို့ မျက်လွှာကိုအသာချထားပါ၏။ သို့သော်... မျက်နှာလေးကမူ သိသိသာသာပင်ညှိုးရော်နေပါသည်။

“ကိုင်း... ဒီကနေပဲ သွားပေတော့ ခင်ဘုန်း”

မာတောင့်တောင့်ပြောလိုက်သည့်... ဗိုလ်ပေ၏စကားသံပင် အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်နေသည်သို့။ ခင်ဘုန်းမှာ လမ်းဖုံဖုံလေးတစ်လျှောက် လေးတွဲစွာသွားနေရာမှ... ဗိုလ်ပေ ရပ်၍ ကျန်ခဲ့သည့်နေရာသို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ရပ်နေပြန်ပါ၏။

ငတွန်နှင့် အကြပ်ရဲမက်နှစ်ယောက်တို့မှာ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ အလိုက်တသိပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ နေမင်းအား အနိုင်ကျင့်ထားကြသည့် နှင်းထွေးနှင်းခဲများမှာ ယခုမှ ပျော်ကာ... ကြေကာ... ကွဲကာ... ဖွဲကာနှင့် ဖွာ၍ပြုတ်ကျစပြုလာသည်။ မြက်ခင်းပြင်တစ်လျှောက်မှာတော့ နှင်းရည်တို့က ပျော်ဝင်နေကြသည်ကော...။

“သွား... သွားတော့လေ ခင်ဘုန်း”

ဗိုလ်ပေက အာခေါင်ခြောက်သံကြီးနှင့် နှင်နေပါ၏။

“ဒီလောက်ကြီးလည်း နှင်ထုတ်မနေပါနဲ့ရှင်... သွားပါ့မယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ့်လမ်းကိုသွားကြရမယ့်သူတွေမို့ ကံအလှည့်သင့်လို့ ကြုံတုန်းဆိုခိုက်မှာ အမုန်းမပွားဘဲ နှုတ်ဆက်ပါရစေလား မောင်ကြီးရယ်”

အရဲစွန့်၍သာ ပြောလိုက်ရသည်။ မိန်းမသားဟူသော အသိစိတ်ကြောင့်... သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်းရှိန်းကြီးဖြစ်သွားပါ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကိုသာ တွင်တွင်ချထားသည်။

“ရော်... ဘယ်သူက မုန်းတယ်လို့ ပြောနေလို့လဲ”

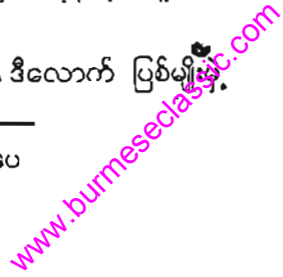
ဗိုလ်ပေက ပြောရင်းဆိုရင်း ခင်ဘုန်းရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာသကဲ့သို့ ခင်ဘုန်းကလည်း ဗိုလ်ပေရှိရာသို့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ နှလုံးသားတို့ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါနေကြသည်မို့ ခင်ဘုန်း၏ မိုယောင်ယောင်ရင်အုံလေးမှာ... ပဒုမ္မာအင်္ကျီအောက်မှ မြင့်ချည်နိမ့်ချည်နှင့်...။

“သိနိုင်ဘူးလေရှင်... မောင်ကြီးက တနင်တည်းနှင့် နေတော့လည်း ခင်ဘုန်းရဲ့အဘနဲ့ပတ်သက်ပြီး... ခင်ဘုန်းကိုပါ မုန်းများသွားပြီလားလို့”

“အို... ဘာဆိုလို့လဲ ခင်ဘုန်းရယ်... ခင်ဘုန်းကို ကျုပ်မမုန်းပါဘူး၊ နောက်ပြီး မမုန်းလည်း မမုန်းရက်ဘူး”

“ဟင်... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ ခင်ဘုန်းရယ်... ဒီလောက် ပြစ်မျိုးနဲ့”

၁၅၈ သက်မင်းကျူကဗိုဇ

မထင် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို မုန်းတယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ လူ့မိုက်ပေါ့။ မောင်ကြီး လူ့မိုက်တစ်ယောက် မဖြစ်ပါရစေနဲ့ ခင်ဘုန်းရယ်”

ဗိုလ်ပေမှာ သူထံသို့ နီးကပ်စွာတိုးဝင်လာသည့် ခင်ဘုန်းထံ လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ခင်ဘုန်း၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး အသားများတုန်နေကြသည်ကို သတိပြုမိကြပြီး ... ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားကြသည်။

“ရော် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ကြီးက အခုလိုကျတော့လည်း စကားတွေတတ်သားပဲ ... နော်”

“စကားတတ်တယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဘုန်းရယ် ... ဟောဒီ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးထဲက ထွက်ကျလာတဲ့စကားတွေပါ။ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဘုန်းဆီက ဘာကိုမှ ကျုပ် ... မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ဘဝဟာ တိုက်ပွဲတွေကြားမှာ နေနေညည ... ရင်သန်လှုပ်ရှားနေရတာဆိုတော့ ... နေ့ သေမလား ... ည ... ည ... အ ... အ”

ဗိုလ်ပေ၏ပါးစပ်ကို ... ခင်ဘုန်းလက်ဝါးလေးက ဖျတ်ခနဲ ဖိအုပ်လိုက်သည်။ ခင်ဘုန်း၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှာတော့ အချစ်ရေကြည်တို့ ရွန်းစိုလင်းလက်နေသည်သို့ ...။

“နိမိတ်မရှိတဲ့စကားတွေ ဆက်ပြီးပြောမနေပါနဲ့တော့။ မောင်ကြီးကို ခင်ဘုန်းယုံပါတယ် ... အခြေအနေကြောင့်သာ”

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် က ပေ

ခင်ဘုန်း ရှေ့ဆက်စကားမဆိုဝံ့တော့။ ဗိုလ်ပေအား ကြည့် နေသည့်မျက်ဝန်းများကိုသာ ကယျာကသီ ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ကိုင်း ... အချိန်လင့်နေပြီ၊ ပြန်တော့နော် ခင်ဘုန်း”

ဗိုလ်ပေမှာ ခင်ဘုန်း၏လက်ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတရာ လစ်ဟာသွားသည်သို့ ...။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ခင်ဘုန်းတစ်ယောက် မည်သည့်စကားမှ မဆိုတော့ပါ။ နှင်းရည်တို့ပျော်ဝင်နေသည့် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းများ ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းသွားပါလေသည်။

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ခေါ် ... လူကြမ်းကြီး၊ တော်လှန်ရေး သမားကြီး ဗိုလ်ပေမှာမူ တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွားပြီဖြစ်သော ခင်ဘုန်း၏ကျောပြင်လေးကိုသာ ငေးမောကြည့်ကာ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ခါးမိုက်ထိကာ မြေဥွေးတစ်ကောင် ... သို့မဟုတ်

ကွဲလက်စ နှင်းခဲ၊ နှင်းထွေးများ သွဲ့ပျော်စပြုနေပြီ ... သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်ဖျားမှ တစက်စက် တပေါက်ပေါက် ညင်းသွဲ့သွဲ့ယီးလေးခိုပြီး မြေပြင်ထက်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ခုန်ဆင်းနေကြသော နှင်းရည်ဥကလေးများ ဆော့သံ၊ နော့သံ ... မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများပေါ်မှ နေပူစာလှုံရင်း တဖျတ်ဖျတ်တောင်ပံခတ်ကာ လွန်မြူးနေကြရင်း တီတီတာတာ အော်မြည်နေကြသော ကျောငှက်ငယ်လေးများ၏ သော့သံ၊ ကျော့သံလေးများက နှင်းခဲများအရည်ပျော်စပြုနေသည့် နေခြည်တန်းများအောက်တွင် ပဲ့တင်ညံလျက်ရှိပါသည်။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ရေးရေးမျှမထင်သော တောင်ဆင်းလမ်းကြောတစ်ခုတွင် မြင်းစီးလာကြသည့် မြက်ခမောက်ဆောင်းမြင်းစီးသမားသုံးယောက် ...။

တစ်တောဝင်ခို ... တစ်တောဝင်ကပ် ... မြင်းများကို နားစတမ်း တရစပ်နှင်လာကြသည့် မြင်းစီးသမားသုံးယောက်မှာ ခရီးပန်းလာကြသည်ထင့် ... တောတောင်၏ သာယာခြင်း၊ ရာသီ၏ကြည်နူးသွတ်ပျံ့ဖွယ်ရှိခြင်းတို့ကို မခံစားနိုင်၊ အာရုံမထင်နိုင်ကြ ...။

မြင်းပန်း၊ လှပန်း၊ စိတ်မောနှင့် မြင်းကြီးများကို ဇက်ပုံပေးထားသည့်တိုင် ... မြင်းများမှာ လေးလေးမှန်မှန်ပင် သွားနေကြပါ၏။ ဦးခေါင်းထက်တွင် မျက်နှာပုံးလှနီးပါးဆောင်းထားသည့် မြက်ခမောက်ဝိုင်းကြီးများကြောင့် မျက်နှာသွင်ပြင်ကို မတွေ့ရသည့်တိုင် ... ရှေ့ဆုံးမှပုဂ္ဂိုလ်၏နောက်ကျောတွင် လွယ်သိုင်းထားသည့်ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့အနီမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်ပြုနေသည့် တုတ်တိုကြောင့် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ဗိုလ်ပေဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ဟုတ်သည် ... ဆီဘူးကွဲတောင်အရှုဘက်ခြမ်းမှ ... ဗိုလ်ကြံတို့လူစုနှင့်ပူးပေါင်းကာ ... အုန်းကျော့ ခင်းသာနယ်ဘက်တွင် သောင်းကျန်းနေကြသည့် ဂေါ်ရာစစ်တပ်ကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရာမှ စခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည့် တပ်မှူးဗိုလ်ဇေလက်ရုံးတွေန့်နှင့် အကြပ်ရဲမက်ငသင်တို့ပင် ဖြစ်ကြပါ၏။ မြင်း

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

များကို ယင်းတိုက်တောင်ဘက်ဆီသို့ ခေါင်းတေ့ထားပြီး နေခြင်း နွေးနွေးအောက်တွင် စိတ်အတွေးတို့ကို လွှင့်ထုတ်ရင်း အငြိမ့်သာ လိုက်လာခဲ့သည်။

ယခု ... ကိုယ့်နိုင်ငံသည် တိုင်းတစ်ပါးနယ်ချဲ့ ကုလား ဖြူတို့၏စစ်ဖိနပ်အောက်တွင် ရောက်ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ရန်သူနယ်ချဲ့ ကုလားဖြူတို့က လိုချင်သူဖြစ်ရာ ... လိုချင်၍ယူသူက ပြုလုပ် သမျှမှာ တရားသည်ချည်းပင်။ ရန်သူအယူမခံချင်လျှင် ရန်သူကို လွှမ်းမိုးအောင် ရန်သူထက်သာလွန်ရန် တွန်းလှန်မှုပြုလုပ်နိုင် ရမည်။

အကယ်၍ ရန်သူနယ်ချဲ့မိစ္ဆာကောင်တို့ အနိုင်ရရှိကာ နိုင်ငံတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်သွားခဲ့ပါမူ ... ရန်သူလက်အောက်မှ လွတ်ကင်းအောင်၊ လွတ်လပ်အောင် ပြု လုပ်ရပေမည်။ လွတ်လပ်ရေးကိုပြန်၍ရအောင် ဖြစ်သည်နည်းဖြင့် ရယူရမည်။ တိုက်ယူသင့်လျှင် တိုက်ယူရမည်။ ခြောက်ယူသင့် လျှင်လည်း ခြောက်ယူရမည်။ မည်သည်နည်းနှင့် ရရ ... ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် မရရသည့်နည်းဖြင့်ယူငင်ရ မှာ တစ်မျိုးသားလုံး၏ တာဝန်ပင်ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား ...။

ခက်နေသည်က ... အသားထဲက လောက်ထွက်နေကြ သည့် နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိများ၊ သစ္စာဖောက်များ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာ အတ္တသမားများရှိနေကြခြင်းကြောင့် ... ခရီးတွင်သင့်သလောက် မတွင်တော့ဘဲ လှေလှော်ရင်းတက်ကျိုး၊ ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်ခဲ့

ကြရပြန်ပါ၏။ တပ်မှူးဗိုလ်ပေ၏အာရုံတွင် ... ရဲရမန်းသူကြီး ဦးကြောင်ဖားကို စက်ဆုပ်စွာမြင်ယောင်လာသကဲ့သို့ တစ်ဆက် တည်းမှာပင် သူ၏သမီးဖြစ်သူ ခင်ဘုန်း၏ သနားစဖွယ်မျက်နှာ လေးကိုလည်း တရစ်ဝဲဝဲမြင်နေမိပါပြန်သည်။

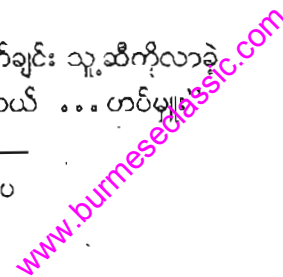
ကံကြမ္မာသည် ဆန်းကြယ်လွန်းလှပေစွာ ...။ နယ်ချဲ့ အလိုတော်ရိများကိုမှ လွန်စွာမှန်းတီးရွံရှာသော ယင်းတိုက်တေ့ ၏ နှလုံးသားတွင် သစ္စာဖောက် အလိုတော်ရိတစ်ယောက်၏ သမီးဖြစ်သူကိုမှ မြတ်နိုးတွယ်တာမိသောအဖြစ်က မယုံကြည် နိုင်စရာ ကံကြမ္မာလှည့်ကွက်တစ်ခုပေလား ... ဟူ။ ။

“တပ်မှူး ... စခန်းကိုရောက်တော့မယ်”

ငက္ခန်၏သတိပေးစကားသံကြောင့် လွင့်မျောနေသည့် ဗိုလ်ပေ၏စိတ်အစဉ်က ပစ္စက္ခရင်ခွင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ သည်။ ဟုတ်သည် ... ရှေ့ခံတပ်စည်းဖြစ်သော တောင်ကြား လျှိုကိုပင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပါပြီ။ ရှေ့ဆီတွင် ... သူတို့၏ လျှို ဝက် ယင်းတိုက်တော်လှန်ရေးသစ်လုံးတပ်စည်းရိုးကြီးကို တွေ့မြင်နေရပြီမဟုတ်ပါလား ...။

တပ်စခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ... ကင်းမှူးအ ကြပ်ရဲမက်ကြီးက တပ်မှူးဗိုလ်ပေအား သတင်းထူးတစ်ခုဆီးကြို ၍ ပြောလိုက်ပါ၏။

“တပ်မှူးကြီးကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဆီကိုလာခဲ့ ခို့ ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်က မိန့်မှာထားပါတယ် ... ဟပ်မှူး”

၁၆၄ သက်မင်းကျူဂျီ

ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးဗိုလ်ငပေသည် သူ၏အရှင်သခင် စစ်ကဲကြီး လက်ယာတပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ ညီတော်... ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်၏အမိန့်ကိုလည်း အရှင်သခင်၏အမိန့်နည်းတူ နာခံရသူဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်... သူ၏မြင်းကြီးကို ငတွန်နှင့် လွှဲပေးလိုက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်၏ သစ်လုံးစံအိမ်သို့ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် သွားရောက်၍တွေ့ဆုံခဲ့ပါလေ၏။

သစ်လုံးစံအိမ်ထဲတွင် မြေပုံကြီးတစ်ချပ်နှင့် အလုပ်များနေဟန်တူသည့် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်နှင့် အကြပ်စစ်ကဲငါးယောက်ခန့်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တပ်မှူးဗိုလ်ငပေမှာ ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ထံမှ အမိန့်ကိုနာခံရန်အတွက် ဒူးတုတ်ကာထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဪ... သွေးသောက်ကြီးငပေတောင် ပြန်ရောက်လာပြီကိုး၊ ဆီဘူးကွဲတောင်က အထောက်တော်ဆီက... ဂေါ်ရာစစ်တပ်ကိုအောင်နိုင်ခဲ့တဲ့သတင်းကို စောစောလေးကပဲ ကြားသိရလို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်... အင်း... ခရီးရောက်မဆိုက်ပဲ သွေးသောက်ကြီးကိုတာဝန်ပေးရမှာဖြစ်လို့ စိတ်တောင်မကောင်းဘူး”

ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်မှာ စကားပြောရာတွင်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စကားအချေအတင်ပြောဆိုရာတွင်လည်းကောင်း ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ နောင်တော်လက်ယာစစ်ကဲမှူးကြီးနှင့်မတူ။ စစ်ကဲမှူးကြီးကမူ...

စကားပြောပြတ်သားသည်... အပိုအလိုမပြောတတ်...။

“ရပါတယ်ဗိုလ်မှူး... စစ်ရေးကာလအတွင်းမှာ အချိန်ဟာ အသက်နဲ့အမျှအရေးကြီးတယ်ဆိုတာ နားလည်ခံယူထားပြီး သားပါ... အမိန့်ကိုသာ နာခံရန်အသင့်ပါ ဗိုလ်မှူး”

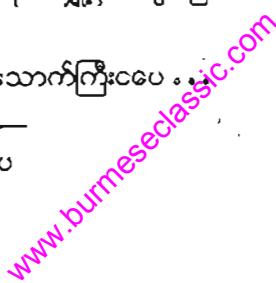
ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် သောကအရိပ်အယောင်တို့ဖုံးလွှမ်းသွားပါ၏။ ပြီးမှ... သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသက်မသာနှင့်ချလိုက်ရင်း...

“ဒီစကားက... နောင်တော်ကြီးသာ နေထိုင်ကောင်းခဲ့ရင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောရမယ့် မိန့်မှာစကားပဲဖြစ်ရမှာ... အခုတော့ နောင်တော်ကြီးရဲ့ကိုယ်စား ကျုပ်ကပဲ သွေးသောက်ကြီးကို တာဝန်ပေးရတော့မှာပဲပေါ့”

အမိန့်တာဝန်ဟူသာ စကားတစ်ခွန်းက... သွေးသောက်ကြီးငပေ၏ အသွေးအသားတို့ကို ဆူပွက်လျှံလာကြသည်ထင်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဒူးထောက်လျက်အနေအထားမှ ခပ်မတ်မတ်ပြင်ကာ အမိန့်သံကိုနားစွင့်နေပါ၏။

“သွေးသောက်ကြီး... အခုချက်ချင်း မြင်စိုင်းဘက်ကို ခရီးရှည်ထွက်ရမယ်၊ အဲဒီမှာ အရေးပိုင်မင်း ဆာဗားနားဒ် ရောက်နေတယ်လို့ လျှို့ဝှက်သတင်းရတယ်၊ အဲဒါ သွေးသောက်ကြီးနဲ့ လက်ရွေးစင်ဆယ်ယောက် မြင်စိုင်းဘက်ကို လျှို့ဝှက်သွားပြီး ဆာဗားနားဒ်ကို သုတ်သင်ပစ်ရမယ်”

ထူးဆန်းသောအမိန့်ကြောင့် သွေးသောက်ကြီးငပေ...

စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲဖြစ်သွားပါ၏။ သူ၏သခင်သည် ဝေးလံသောအရပ်သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သူ့အားတာဝန်ပေးခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ။ ယခုကဲ့သို့ ... အရှင်သခင် ငှက်ဖျားဝေဒနာခံစားနေချိန်တွင် ပို၍ပင် နယ်ဝေးသို့မလွှတ်ခဲ့။ အရှင်သခင်၏ ညာလက်ရုံး ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးတစ်ဦးပီပီ သခင်၏အပါးတွင်သာ တစ်ရံမလပ် ရှိနေသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီကိစ္စသာအောင်မြင်သွားခဲ့ရင် စစ်ဗျူဟာတစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်တဲ့ ... အဲဒါ နောင်တော်ကြီးက သွေးသောက်ကြီးကိုပဲ ယုံကြည်စိတ်ချလို့ သီးသန့်တာဝန်ပေးတာတဲ့။ အခုလည်း ... သမားတော်ကြီး ဆေးတိုက်ထားလို့ အိပ်မောကျနေတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ် ဝေဒနာကပြင်းလွန်းတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောခွင့်မပေးသေးဘူးလေ ... အင်း ... ကြည့်ရတာ သမားတော်ကြီးက ကောင်းကောင်းအနားယူခိုင်းထားပုံရတယ်”

သွေးသောက်ကြီးပေမမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ခူးထောက်လျက် အထက်အမိန့်ကို နာခံနေသည့်တိုင် ... စိတ်အတွေးတို့က မူ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေပါ၏။

“အင်း ... သခင်ရဲ့ငှက်ဖျားရောဂါကလည်း ဒီတစ်ခါတော်တော်သည်းပုံရတယ်။ သခင်ရဲ့အမိန့်ဆိုတော့လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်နာရမှာပဲလေ ... ငါ့စိတ်ကိုက သက်သက်ထင်မြင်နေတာဖြစ်မှာပါ”

စစ်သူရဲကောင်းဆိုသည်မှာ ပေးအပ်သောအထက်အမိန့်

ကို မြေဝယ်မကျလိုက်နာခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား ...။

“ကိုင်း ... အခုချက်ချင်းပဲ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးတော့၊ ရော့ ... ဒါက လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးမှာ လိုအပ်ရင် အသုံးပြုဖို့”

ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်က သူ့အနီးရှိသေတ္တာထဲမှ ... ငွေအိမ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သွေးသောက်ကြီးပေမှာ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ခံယူလိုက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ကို အရိုအသေပြုကာ သစ်လုံးစံအိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ညဉ့်ဦးယံ လကလေးသည် လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ ...။

လပျောက်သွားသည့် ကြယ်မစုံညသည် အမှောင်နက်ထဲသို့ ဇွတ်အတင်းတိုးဝင်နေသည်သို့ ...။ မန်ကျည်းပင်ဆန်းများကြားသို့ လေတိုးသံကို သဲ့သဲ့စွင့်စွင့်ကြားနေရသည်။ ထနောင်း၊ တမာ၊ ကုက္ကိုဝါပင်ကြီးများကလည်း ထိုအတူပင် ညဉ့်မှောင်နေသည့်ညဉ့်ယံကို ပို၍နက်မှောင်အောင် ဖန်ဆင်းနေကြပါ၏။

ထနောင်းပင်ကြားမှ ဇီးကွက်တစ်ကောင် ထပျံသွား

www.burmeseclassic.com

သည်ကို အိပ်မပျော်နိုင်ရှာသေးသည့် ခင်ဘုန်း... ကြားလိုက်သဖြင့် ထိတ်ခနဲပင် ရင်ခုန်သွားပါသည်။ ဟုတ်သည် ... သူမ၏အဖြစ်က မိန်းမသားတန်မဲ့ မမျှော်လင့်သင့်သည်ကို မျှော်လင့်နေလေသည်သို့ ...။

“ဪ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေကြီးရယ် ... မိန်းမသားတန်မဲ့ မြောင်းသွယ်ပေးနေတာတောင်မှ ရေစီးဖို့ခွဲနေသလိုလားရှင်ရယ် ... တကတဲ ... တုတ်တုတ်မှမလှုပ်တဲ့ သစ်ငုတ်ကြီးကျနေတာပဲ”

ယင်းတိုက်တစ္ဆေဟု သတင်းကြီးနေသည့် တော်လှန်ရေးသမားကြီးဗိုလ်ပေမှာ ... ခင်ဘုန်းအတွက်မူ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာမဟုတ်ပါလား။ ညမောင်မောင်၊ မိုးမောင်မောင်အောက်နစ်ယောက်တည်းသာရှိသည့်အချိန်ကာလတစ်ခုတွင် ... လုံးအခွင့်အရေးမယူ၊ နိုင်ထက်ကလူမပြုဘဲ ယောက်ျားကောင်းတို့ယောက်၏ မြင့်မြတ်သောသစ္စာတရားကို လှစ်ဟပြသွားသည့် တပ်မှူးဗိုလ်ပေအား ... အပျိုစင်ရိုင်းလေးပီပီ ရင်ခုန်လိုက်နေပါ၏။

“အင်း ... တကယ့်ကို ယောက်ျားပီသသလောက် သစ္စာတရားနဲ့ သိက္ခာတရားကို အင်မတန်စောင့်ထိန်းနိုင်စေသူတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီညက သူ့ အခွင့်အရေးယူရင်တောင် ခင်ဘုန်း ... ဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ... ဟင်း ... ခင်ဘုန်းရဲ့စိတ်ကို စိုးမိုးလှချည်လား မောင်ကြီးရယ်”

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ခုတင်ညောင်စောင်းထက်တွင် ဘယ်လူးညာလိုမို့နှင့် အိပ်မပျော်လေတိုင်း ... သစ်ငုတ်လူသား ဗိုလ်ပေအား တမ်းမက်မိန်းမူးရင်း အတွေးလွန်နေရှာသည့် ခင်ဘုန်းမှာ ပွင့်ဟနေသောပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေကို သတိမထားမိပါလေ။

“ဘာတွေများ အတွေးနယ်ချဲ့နေတာလဲ ... ခင်ဘုန်း အမိလေးရဲ့”

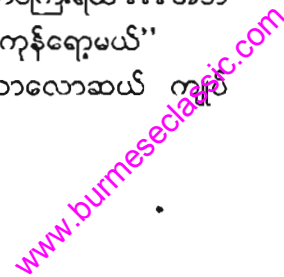
“အာ ... အမလေး ... လန့် ... လန့်လိုက်တာ၊ အို ... မောင် ... မောင်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ အန္တရာယ်တောထဲကို တစ်ခေါက်ထပ်ပြီးလာခဲ့ရတာလဲ ... ဟင်”

“ခင်ဘုန်းကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးလို့ လှည့်ပြီးဝင်လာခဲ့တာပါ”

“အို”
ခင်ဘုန်းမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသလောက် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေမှာမူ အသိအိမ်သို့ အေးအေးဆေးဆေး အလည်ရောက်လာသူတစ်ဦးနယ် ... ဗီရိတ်ခါးတွင် ကျောမှီကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်လျက် ခင်ဘုန်းကိုသာ စေ့စေ့စူးစူးကြည့်ငေးနေပါ၏။

“အို ... အရဲစွန့်လှချည်လား မောင်ကြီးရယ် ... အတလိုသာတွေ့သွားရင်တော့ ဒုက္ခတွေ့ဖြစ်ကုန်ရောမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ကျုပ်

ဒုက္ခက အရင်ဖြစ်နေလို့ ခင်ဘုန်းဆီကို မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့ရတာ၊ ကျုပ် မနေ့ညက ဇရပ်ပျက်ကြီးမှာ နှစ်ကိုယ်ချင်း တွေ့နေရကတည်းက ခင်ဘုန်းအပေါ်မှာ ချစ်နေမိတာပါ။

“အိုး”

သစ်ငုတ်တိုကြီးက လဲမယ့်လဲတော့ ဝုန်းခနဲပြိုလဲကျလာ သဖြင့် ခင်ဘုန်း... မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ရဲသွားပါ လေ၏။

“မ... အိုပါနဲ့ ခင်ဘုန်းရယ်... ကျုပ် ဒီညမှာပဲ ခရီးထွက်ရတော့မှာမို့ ခရီးမသွားခင်လေးမှာ ခင်ဘုန်းဆီက ချစ် တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေစကားလေးကို သိသွားပါရစေ”

“အိုး... ဘယ်လိုကြီးလဲရှင်ရယ်... တကတဲ... ဇွတ်ကြီး၊ အတင်းကြီးပါလား မောင်ကြီးရယ်”

ခင်ဘုန်းခမျာ... အတင့်ရဲစွာဖြင့် ဇွတ်အတင်းပြောဆို ရင်း အနီးသို့တိုးဝင်လာသည့် ဗိုလ်ပေကိုကြည့်ကာ တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်လျက်ရှိပါ၏။ အဘသိသွားခဲ့လျှင်လည်း ကိုယ်ကျိုးနည်း တော့မည်။ ခရီးသွားလုဆဲဆဲဟုဆိုသော... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ကြီးကိုလည်း အခန်းထဲမှ ဘေးမသီရန်မခ လွတ်မြောက်သွားစေ ချင်သည်။ သူ... သူ... ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ခါနေသော ရင်အစုံနှင့် စဉ်းစားနေဆဲ မှာပင်... ဗိုလ်ပေက ခင်ဘုန်း၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင်... ခင်ဘုန်းတစ်ယောက် ခြေဖျား

သက်ဖျားများ အေးစက်လာပြီး တဒုတ်ဒုတ်နှင့် တိုးဝင်လာသည့် သွေးခုန်နှုန်းတို့က နားထင်နားသယ်စပ်ဆီသို့တိုင် တဒိန်းဒိန်းနှင့်။

“ကျုပ်ကိုယုံပါ ခင်ဘုန်း... မင်းကို ကျုပ် သံသရာ အဆက်ဆက်၊ ဘဝအဆက်ဆက်ထိ ချစ်သွားမှာပါ”

“မောင်ကြီးရယ်... ဖြေဖို့လိုသေးလို့လားရှင်ရယ်”
ခင်ဘုန်း၏ တိုးတိုးညှင်ညှင်ထွက်ကျလာသော အဖြေ စကားကြောင့် လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဗိုလ်ပေ၏ သက်မှာ ခင်ဘုန်း၏ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးအား သိမ်းကျုံးဆွဲယူကာ ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“အိုး”
ထို့နောက် ရင်ခွင်ထဲတွင်... တုန်တုန်ယှင်ယှင်ဖြစ်နေ ရာသည့် ချစ်ရသူခင်ဘုန်း၏... သနပ်ခါးနဲ့လေးသင်းနေသည့် ခြေပြင်ထက်သို့ အနမ်းမိုးရွာချလိုက်သည်။

ညဉ့်ကမ္ဘာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်...။ မြေ ပြင်ထက်မှ သစ်ရွက်ကြွေတချို့၊ လေရှုပ်၍ဖြတ်တိုက်သံ၊ ထ နှောင်းပင်ခွကြားမှ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင် လန့်၍ပျံသန်းထွက်ခွာ သွားသံတို့က ညဉ့်အမှောင်လေပြည့်ထဲတွင် စီးမျောသွားကြသည်...။

နှစ်ဦးသား အတန်ကြာမိန်းမူးနေကြရာမှ... ဗိုလ်ပေက ခင်ခွင်ထဲမှခင်ဘုန်းကို အသာအယာဖယ်ခွာလိုက်ပါ၏။

“ကိုင်း... မောင်ကြီး ခရီးထွက်ရတော့မယ်၊ ခင်ဘုန်း

ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့သာ တမင်သက်သက် ဝင်လာခဲ့တာ”

“မောင်ကြီးရဲ့ခရီးကြမ်းက ဘယ်တော့များမှ အဆဲသတ်နိုင်ပါ့မလဲနော်”

ခင်ဘုန်း၏ မေးခွန်းပစ္စာအတွက် ... တော်လှန်ရေးတပ်များ ဗိုလ်ပေခေါ် ယင်းတိုက်တစ္ဆေထံတွင် အဖြေမရှိပါချေ။ ဟုတ်သည် ...။ မပြီးဆုံးနိုင်မသေးသော တော်လှန်ရေးခရီးကြမ်းကြီးတစ်လျှောက် မြောက်ပြားစွာသော မျိုးချစ်သူရဲကောင်းများ အသက်ပေးတို့ကို ပေးဆပ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ယခုလည်း ပေးဆပ်စွာ လွှတ်ကြဆဲ။ နောင်တွင်လည်း ဆက်လက်၍ စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်ကြရဦးမည်သာတည်း။

“သွားပြီ ခင်ဘုန်းရေ”

တော်လှန်ရေးသမားကြီး ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဗိုလ်ပေက ဝရန်တာမှ လွှားခနဲခနဲချကာ ... ညအမှောင်ထဲဝယ် တစ္ဆေတစ်ကောင်နယ် လျင်မြန်စွာပျောက်ကွယ်သွားပါချေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ... အစာရှာထွက်ကြသော ခင်ဘုတ်၊ ဖီးကွက်နှင့် ညဉ့်ငှက်သတ္တဝါတို့၏ တစုတစုတကွဲကျည်ဖြင့် စူးစူးရှရှအော်မြည်သံများကသာ အမှောင်ညဉ့်ကွဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါချေတော့သတည်း။

ခြေစွေးတစ်တောင်၏ အပြည့်အစည်

အချိန်ကား ... နံနက်အရုဏ်လင်းကြက်တို့ တွန်ကျူးတစ်ကြွေးပြီးစ ...။ အရှေ့ဘက်တောင်တန်းကြီးများထက်မှ လွတ်တလွတ်နှင့် ထွက်ပြုလာစ နေလုံးနီနီကြီးသည် နေခြည်အလင်းတန်းအချို့ကို မဝံ့မရဲယှက်ဖြာလျက် ... လောကအတွင်းသို့ တိုးဝင်ရောက်ရှိလာပါ၏။

ညဉ့်နက်ပိုင်းလောက်ကမှ ခေတ္တယာယီကွန်းဆိုအိပ်စက်ခဲ့သော ဇရပ်ဆောင်တစ်ခုကို ကျောခိုင်း၍ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသော မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် တောင်စောင်းဆင်ခြေလျှောလမ်းစိုစိုလေးအတိုင်း ... မြင်းများကို စီးနင်းလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဖြတ်

သန်းခဲရာ တောင်စောင်း၊ တောင်ကြောတစ်လျှောက် နှင်းခဲ
နှင်းထွေးကြီးများက ပိတ်ဆိုင်းကာဆီးထားကြသည်။

ယခု နံနက်ခင်းနေခြည်ဖြာဆင်းကျလာမှပင် ... နှင်းခဲ
နှင်းထွေးကြီးများက တောင်ခါးပန်းတစ်လျှောက် ပြိုကွဲအိဆင်း
ကျကုန်ပါလေ၏။ နေခြည်အလင်းတန်းကြောင့် ပြိုကွဲလှလှ ...
နှင်းလုံး နှင်းပေါက်များမှာ မြင်းစီးသမားတစ်စု၏ မျက်နှာထက်သို့
မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာ သွန်းဖြာကျလျက် ...။ လေပြင်းတစ်
ချက်ငေ့ယမ်းလိုက်တိုင်း တစ်ဖက်ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ နှင်းခဲ
နှင်းဖတ်များ တဖွားဖွားလွင့်စဉ်ပြိုကျသွားကြပါ၏။

မြင်းနှင့်လူ ... လူနှင့်မြင်းတို့ အသက်ရှူထုတ်လိုက်တိုင်း
ငင်းတို့၏မျက်နှာတစ်ဝိုက်တွင် နှင်းခို၊ နှင်းမြူတို့ ရိုက်ခတ်နေကြ
သည်။ မြက်ခမောက်ပိုင်းကြီးများသာ ... ဦးခေါင်းတွင် ဆောင်
မထားပါက မျက်နှာတစ်ခုလုံး နှင်းဖတ်တို့ ဖုံးလွှမ်းသွားကြမည်မှာ
သေချာပါ၏။

မကြာလှပါ ... နေလုံးကြီးက တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်
လာသည့်အောက်တွင် တစ်စတစ်စနှင့် နှင်းဖတ်၊ နှင်းခဲများက
အသွင်ပြောင်းကာ သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်၊ မြက်ခင်းမြေကမ္မလာ
ထက်သို့ ပြိုကွဲလျှောသက်သွားကြပါတော့သည်။ ထိုနေခြည်
အလင်းအောက်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ စီးနင်းလာသည့် ... သွေးသောက်
တပ်မျိုးကြီးဗိုလ်ပေ၏ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မျက်နှာကို နှင်းမြူ
များအကွဲတွင် ဘွားခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

ဟုတ်သည် ...။ ယင်းတိုက်တောင်တော်လှန်ရေးစခန်း
မှ မြင်စိုင်းဘက်ဆီသို့ ခရီးနှင့်လာကြသည့် ... သွေးသောက်တပ်
မှူးကြီးဗိုလ်ပေနှင့် သူ၏လက်ရွေးစင် စစ်သည်တစ်စု။

ရဲရမန်းမှ ခင်ဘုန်းနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးနောက် တောင်ခြေ
ဖရပ်တစ်ဆောင်တွင် တစ်ညတာ နားခိုအိပ်စက်ပြီး နံနက်စော
စော ခရီးထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ခရီးစဉ်ကို ...
စကတည်းက ဘဝင်မကျလှ သူ၏အရှင်သခင်၏ နှုတ်ထွက်
စကား အမိန့်သံမဟုတ် ... တစ်ဆင့်ခံမိန့်မှာတမ်းဖြစ်ခြင်းကြောင့်
သွေးသောက်ကြီးပေ ... စိတ်ထင်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်
တိတိကျကျဘာဆိုသည်ကိုမူ မသိ ... သံသယစိတ်များဖြင့်
သူ၏စိတ်တို့သည် လေးလံတွေဝေနေမိသည်။ ထိုအခိုက်

'ဝေါ .. ဂရား'

သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ထူးခြားစွာဟစ်အော်လိုက်သော
အသံကြောင့် ... မြင်းဖက်ကို တုံ့ကာ အသံထွက်ပေါ်လာရာ
တောင်စောင်းထက်သို့ ဗိုလ်ပေ ... လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

တောင်စောင်းထိပ်တွင် နက်မှောင်နေသည့် သတ္တဝါတစ်
ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသတ္တဝါကောင်သည် ... ဗိုလ်
ပေကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကို ကျော်
လွှားကာ သူတို့ရှိရာသို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ... ခုန်ဆင်းလာပါ၏။
ထိုစဉ် ...

တပ်မှူးကြီးဗိုလ်ပေ၏ရှေ့ရှိ သစ်ပင်ရင်းတွင် ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါးကို တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းထောက်လျက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မို့ ဗိုလ်ပေ ... မြင်းထက်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် စောစောပိုင်းက ... မည်းနက်နေသည့် သတ္တဝါကောင်ကြီးမှာ ရသေ့အိုကြီးနံ့ဘေးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တပ်မှူးကြီးဗိုလ်ပေအား စူးစူးရဲရဲကြည့်နေပါ၏။

တပ်မှူးဗိုလ်ပေ၏စိတ်တို့သည် ထိုအချိန်လေးတွင် ထူးခြားစွာငြိမ်သက်နေလေသည်သို့ ...။ ထို့နောက် ရသေ့အိုကြီးရှေ့သို့ တိုးဝင်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မျက်လွှာချထားသည့် ရသေ့အိုကြီး၏မျက်လုံးအစုံက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး ... သူ၏ရှေ့မှ တပ်မှူးကြီးဗိုလ်ပေကို စေ့စေ့စူးစူးကြည့်ကာ ...

“သတိထား၊ ငပေ ... မကြာခင် အန္တရာယ်ဆိုးတွေ ကျရောက်လာတော့မယ်၊ အနီရောင်သွေးပင်လယ်တွေ၊ အနီဋ္ဌာရုံ အမြင်လှိုင်းတွေ အမြင်ဆုံးနဲ့ အဆိုးဝါးဆုံးအချိန်ကို ရောက်လာကြပြီ ငပေ”

ရသေ့အိုကြီး၏မျက်ဝန်းအစုံမှ ထွက်ကျလာလေသည်လား၊ နှုတ်ဖျားမှထွက်ကျလာလေသည်လား မပြောတတ်ပါ ... ထူးခြားထက်မြက်သော သံစဉ်လှိုင်းများက သွေးသောက်တပ်မှူးကြီး ငပေ၏ အကြားအာရုံကိုဖြတ်သန်းတိုးဝင်၍ နှလုံးသည် ပွတ်ထိတိုင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေသည်သို့ ...။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

သွေးသောက်တပ်မှူးကြီး ငပေ ... ရုတ်တရက်မို့ အံ့ဩမှင်တက်ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထူးဆန်းသောရသေ့အိုကြီးနှင့် ကျားသစ်နက်ကဲ့သို့ သတ္တဝါကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆုတ်ခွာလျက် တောစပ်ထဲသို့တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြပါတော့သည်။

သွေးသောက်တပ်မှူးကြီးငပေမှာမူ အံ့ဩစိတ်တို့ဖြင့် ... မှင်တက်ငေးမောနေဆဲ ...။

ထိုအချိန်တွင် ...

သစ္စာဖောက်ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်မှာ သူ၏လျှို့ဝှက် အစီအစဉ်ကို စတင်၍ အကောင်အထည်ဖော်ပါလေတော့သည်။ ပထမဦးဆုံး ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေခေါ် ညာလက်ရုံး သွေးသောက်တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်ပေတို့သူရဲကောင်းတစ်စု ... သူတို့နယ်မြေထဲမှ ထွက်ခွာ၍ မြင်စိုင်းဘက်သို့ချီတက်သွားပြီဟု သိရှိလိုက်ရသည်နှင့် ...

ဂုဏ်ဖျားဒဏ်နှိပ်စက်၍ အိပ်ရာထက်တွင် ဆေးဝါးကုသမှုခံယူနေရသည့် ... သူ၏အစ်ကိုတော် လက်ယာစစ်ကဲကြီး နေမျိုးကျော်စွာရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ... တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ ဆေးသောက်ပြီးစအချိန်ဖြစ်ပါ၏။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ... ညီတော်”

“အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခုရလို့ လာခဲ့တာပါ ... ဒီ သတင်းဟာ နောင်တော်အတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေး ကြီးနေလို့ပါ”

သူ၏ညီတော် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်၏ သတင်းစကား ကြောင့် စစ်ကဲကြီးမှာ သောက်လက်စဆေးခွက်ကိုပင် ပြီးစီး အောင်မသောက်နိုင်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုသတင်းလဲ ... ဘာတွေအရေးကြီးသလဲ ... ပြောစမ်း”

“ဒီလိုပါ နောင်တော် ... မကြာခင် ရဲရမန်းမှာ တပ်စွဲ ထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ် ဒေါ်နယ်စမစ်ဦးစီးတဲ့ ဂေါ် ရာစစ်တပ်ကြီးနဲ့ မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖားတို့ရဲ့ မြို့စောင့် ဂေါ်ရာ စစ်သားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သစ်လုံးတပ်ထဲကို လျှို့ဝှက် လမ်းကြောင်းကနေတစ်ဆင့် ဝင်ရောက်လာကြတော့မှာမို့ ... နောင်တော်ကို ကြိုတင်ပြီး သတင်းပေးထားတာပါ”

“ဘာကွ ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ သတင်းစကားတစ်ခုပဲ ... ဒီလျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်းကို ဒီနယ်ချဲ့မိစ္ဆာကောင်တွေ ဘယ် လိုလုပ်ပြီး သိမှာတဲ့လဲ”

စစ်ကဲမှူးကြီးမှာ သူ၏ညီတော်၏ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ သတင်း စကားကြောင့် ဆေးခွက်ကိုဆောင်ချလိုက်ပြီး ဟစ်အော်လိုက်မိ သည်။

“စောစောစီးစီး ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့သတင်းတွေ လာ ပြီး ပြောနေတယ်”

“အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတယ် နောင်တော် ... သိပ်ကို အဓိပ္ပါယ် ခံတာပေါ့ ... အဲဒီလျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်းကို သူတို့သိအောင် ကျွန်တော်ကပဲ လမ်းပြပေးလိုက်တာလေ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... အခုဆိုရင် သူတို့ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ တကယ့်မိတ်ဆွေရင်းတွေ ဖြစ်နေကြပြီ နောင်တော်ရဲ့ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်၏ နှုတ်ထွက်စကားများကြောင့် စစ် ကဲမှူးကြီးမျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်သောအရိပ်အယောင်များ မျက်သန်းသွားကြသည်။ နောက်တော့ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့် နီမြန်းညှို့ပုပ်မည်းမှောင်လာကာ ... ခုတင်ခေါင်း ရင်းမှ သူ၏လက်စွဲတော်ဓားကြီးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး ...

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ... သစ် ... သစ္စာဖောက် လောက်ကောင်”

သို့သော် စစ်ကဲမှူးကြီးမှာ ငှက်ဖျားရောဂါအခံကြောင့် စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပပါနိုင်ခဲ့။ မဆိုစလောက် အနည်းငယ် နောက်ကျသွားသည်နှင့် ညီဖြစ်သူသစ္စာဖောက် ဗိုလ်မှူးကျော် ခေါင်၏ဓားမြှောင်က စစ်ကဲမှူးကြီး၏ရင်ဝတွင် စူးနှစ်စိုက်ဝင် သွားပါတော့သည်။

‘ဝစ် .. ဒုတ်’

“အင့်”

၁၈၀ သက်မင်းကျူဂျီ

“ဟင်း ဟင်း ... သစ္စာ ... သစ္စာဆိုတာတာ ဘာတဲ
ခေါ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်သိတဲ့သစ္စာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သစ္စာရှိရှိချစ်တတ်ဖို့ပဲ နောင်တော်ရေ ... ဟင်း ဟင်း”

ညီဖြစ်သူ ... သစ္စာဖောက်လောက်ကောင် ခိုလ်မှ
ကျော်ခေါင်၏ သစ္စာစကားကို ... နောင်တော်စစ်ကဲမှူးကြီး
နေမျိုးစည်သူတစ်ယောက် မကြားနိုင်ပါလေတော့ ...။ တစ်ခ
တုံဆင်း ညီရင်းအစ်ကိုအချင်းချင်းဖြစ်သည့်တိုင် ရာထူးဂုဏ်ရှိန်
စည်းစိမ်အာဏာကို မက်မောတွယ်တာလွန်းလှသည့် သစ္စ
ဖောက် ညီဖြစ်သူ၏ အသားထဲကလောက်ထွက်သည့် အရက်
ဖွယ်လုပ်ရပ်ကြီးကြောင့် ယင်းတိုက်တောင်လျှို့ဝှက်စစ်စခန်းကြီး
သည် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ခဲ့ပါချေပြီတည်း။

ယခုတော့ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေဟူသော ခံတပ်တံတိုင်း
ကြီးမရှိတော့သည့် ယင်းတိုက်တောင်တော်လှန်ရေးလျှို့ဝှက်
စခန်းကြီးထဲမှာတော့ စစ်ကဲမှူးကြီး၏ ... သစ္စာရှိ မျိုးချစ်တော်
လှန်ရေးရဲမက်စစ်သည်များနှင့် လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်းမှ ထ
ရောက်လာကြသည့် အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ဒေါ်နယ်စမစ်န
မြို့သူကြီးဦးကြောင်ဖားတို့၏ ဂေါ်ရာစစ်သားများထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်
တိုက်ပွဲကြီးဆင်နွှဲလျက်ရှိပါတော့သည်။

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဂျိမ်း .. ဝုန်း
‘ဒတ် .. ဒတ် .. ဒတ် .. ဒတ် .. ဒတ် .. ဒတ်’

“ဟေး ... သစ္စာဖောက်ခိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ကို သတိ

ကြ”

“ဟေး ... ဟိုင်း ... ဟား”

“ညီအစ်ကိုရင်းချင်းတောင် မညှာတာတဲ့ လူယုတ်မာကို
အသေသတ်ကြဟေ့”

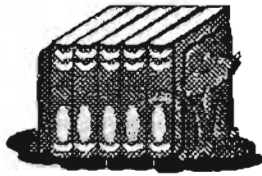
‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

‘ဝုစ် .. ဒုတ် .. ဝုစ် .. ရွမ်း’

“အ ... အား ... အီး ... အု”

တိုက်ပွဲ၏အရှိန်အဟုန်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် သွေး
ပွက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်အထိ အရှိန်မြင့်မားလာခဲ့ပါပြီ။ သေ
နတ်သံ၊ အမြောက်သံ၊ ဓားသံ၊ ဟစ်အော်ကြိုးဝါးသံ၊ ညည်းညူ
သံများနှင့် မီးညွှန်မီးလျှံများက ... ဘဝင်သို့တိုင် ပဲ့တင်ညံ့ခဲ့ပါ
ချေပြီတည်း။

သစ္စာတရား၏ ဘက်တော်သား

ထိုအချိန်တွင် ...

နေလုံးက ထန်းတစ်ဖျားခန့်ရှိပါပြီ။ နံနက်ခင်းနေ့ခြည်တွင် ရွှေရည်လက်နေကြသည့် တောင်တန်းကြီးများ၊ နေရောင်ဟပ်နေသော ရေတံခွန်စိမ့်စိမ်းများက ... အသက်ကင်းမဲ့နေကြသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်ပါတည်း။ တိမ်ထွေးများရစ်ပတ်ကာ နှင်းခဲနှင်းမှုန်များ အရည်ပျော်ကျနေပြီဖြစ်သည့် ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်းတောင်တန်းကြီးနှစ်ခုက ... ခပ်မှိုင်းမှိုင်းကြီး မှုန်ကုပ်ကုပ်လုပ်နေကြသည်သို့ ...။

ဟုတ်သည် ...။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မြင်တွေ့နေရသော သက်မဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်ပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်၊ အလိုမကျဟန်များနှင့် မြင်းကြီးကို ... စိတ်လက်မပါစွာနှင့် ဇက်ပုံချထားကာ မြင်းပေါ်မှလိုက်ပါစီးနှင်းလာသည့် ... သွေးသောက်တပ်မှူး ဗိုလ်ပေ၏စိတ်အာရုံတို့က လွင့်ပါးနေကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်၏ တိတ်တဆိတ်စေခိုင်းခဲ့သည့်တာဝန်ကြောင့် ခရီးထွက်လာရသော်လည်း သူ၏စိတ်တို့က လေးလံလျက်ရှိသည်။

ထိုအပြင် .. ခရီးလမ်းတွင် သူ၏အိပ်မက်ထဲဝယ် မကြာခဏရောက်ရှိလာလေ့ရှိကြသည့် ရသေ့အိုကြီးဘစ်ပါးနှင့် ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပြင်ပလောကထဲတွင် ထပ်မံ၍ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲပင်ဖြစ်သွားပါ၏။ ရသေ့အိုကြီး ပြောဆိုမိန့်မှာလိုက်သောစကားတို့ကြောင့် လေးလံနေသည့်စိတ်တို့ကို ပို၍ပင်နောက်ကျသွားစေခဲ့ပါလေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ... အလေ့အကျင့်ရှိပြီးသားစိတ်အာရုံတွင် အန္တရာယ်၏အရိပ်အငွေ့တို့ကို ခံစားလိုက်ရသည်မို့ ...

ထို့ကြောင့် ... သူ၏နောက်ဘက်မှ ငတွန်နှင့်ရဲမက်တို့ကို လေသံနှင့်သတိပေးလိုက်သည်။

“သတိထား ... ငတွန်”

သွေးသောက်တပ်မှူး ဗိုလ်ပေမှာ မြင်းကြီးကို ဟန်မပျက်နှင့်ရင်း နားကိုစွင့်နေမိပါ၏။ ဟုတ်သည် ...။ တိုးတိမ်သည့်သော အသံတစ်ခု ... သဘာဝမဟုတ်သော သစ်ရွက်တို့ လှုပ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ခတ်သွားသည့်အသံ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
လေကိုခွင်း၍ပြေးဝင်လာသော အသံ နှစ်ခု။ သို့မဟုတ် ... မြား
နှစ်စင်း ...။

'ဝှစ် .. ရွစ် ..'

'ထောင် .. ထန်'

“ရန်သူ”

သွေးသောက်တပ်မှူးဗိုလ်ပေက သူ၏တပ်ဖွဲ့အား သတိ
ပေးအော်ဟစ်လိုက်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည့် 'ဝါးကျစ်
လိမ်တုတ် ကို ညှာလက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် မွှေယမ်းလိုက်သည်
တွင် သူ့ထံသို့တည့်မတ်စွာပြေးဝင်လာနေသည့် မြားနှစ်စင်းက
သူ့လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်သွားကြကာ ...

'ဝှစ် .. ရွစ် ..'

'ဒုတ် .. ဒုတ်'

“အာ ... အ ...”

'ဖရော .. ဖျော'

'ဘုန်း .. ဘုန်း'

မြားပစ်လိုက်သည့် ရန်သူနှစ်ယောက် သူတို့ပစ်လိုက်
သော မြားချက်ကပင် ရင်ဝကိုထိုးဖောက်ကာ သစ်ပင်ထက်မှ
ဘုန်း ခနဲ ဘုန်းခနဲ ... ပြုတ်ကျလာကြသည်။ တစ်ဆက်တည်း
မှာပင် အရပ်လေးမျက်နှာမှ မြားပစ်သံ၊ သေနတ်ပစ်သံများနှင့်အ
တူ ... သစ္စာဖောက် မြန်မာရဲမက်အချို့နှင့် ဂေါ်ရာစစ်သားများ

ကို တောအုပ်အစပ်တွင်တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း'

'ဝှစ် .. ရွစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် ..'

“အ ... အ ... အ ... အ ...”

ရုတ်တရက် အလစ်ခိုက်တိုက်ပွဲ၊ ချုံနီတိုက်ပွဲဖြစ်သဖြင့်
သွေးသောက်တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်ပေ၏ ရဲမက်သုံးယောက် မြင်း
ထက်မှ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျသွားကြပါ၏။ ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်သည်
... ကြိုတင်ကြစည်၍ ထောင်ချောက်ဆင်ကာ ညှာလက်ရုံးကြီး
ယင်းတိုက်တစ်ဦး၏ ရဲမက်များကို လက်စတုံးလုပ်ကြံဖျောက်
ဖျက်ခြင်းပင် ...။

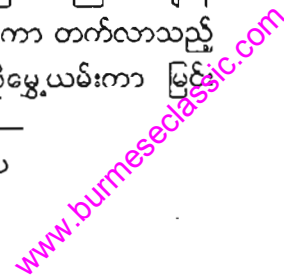
“တပ်မှူး ... သတိထား ... ဒီကောင်တွေ ကြိုတင်ပြီး
စောင့်နေကြတဲ့ကောင်တွေဗျ”

“ဟိုင်း .. ဟေး”

'ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဒုတ်'

ကြိုတင်ကြစည်ချက် ...။ ဤခရီးစဉ်ကို တိတ်တ
ဆိတ်လွှတ်လိုက်သည်က ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင် ...။ ကြိုတင်ကြ
စည်မှုနှင့် သတင်းပေါက်ကြားမှုသာ မှန်ခဲ့လျှင် သစ္စာဖောက်
တရားခံသည် ...

သွေးသောက်တပ်မှူး ငပေ၏အံကြိတ်သံကြီးက ဂျီခနဲ
မြည်သွားသည်။ ပြီးလျှင် တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်ကာ တက်လာသည့်
ဂေါ်ရာစစ်သားများထံသို့ သူ၏တုတ်တိုကိုမွှေယမ်းကာ မြင်း

ကြီးကိုခန်းစိုင်းလျက် ဝင်ရောက်သွားပါတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ... သူ၏နောက်မှ ငတွန်နှင့် လက်ရွေးစင်ရဲမက်တို့ကလည်း တစ်ရှိန်ထိုးပင် မြင်းများနှင့်ဝင်၍ အနီးကပ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

“ဟေး ... ဟိုင်း .. ယား”

“သေကြစမ်း”

“အ ... အီ ...”

‘ဝစ် .. ဒုတ်’

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့နှင့် သူ၏လက်ရွေးစင် လက်တစ်ဆုပ် ခန့်က ... အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူခိုလှုံတစ်ယောက်ဦးစီးသည့် ဂေါ်ရာစစ်သားနှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် သစ္စာဖောက်ပုဆိန်ရိုးဆယ်ယောက် ခန့်တို့ကို ရွပ်ရွပ်ချွံချွံပြန်လည်၍ အနီးကပ်တိုက်ပွဲဝင်နေသည် မှာ ကြောက်မမန်းလိလိပင်။

ထိုစဉ် ... သွေးသောက်ကြီးခိုလှုံပေ၏စိတ်ထဲတွင် သူ၏သခင် စစ်ကဲမှူးကြီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားပါ၏။ ဤကိစ္စသည် ကြိုတင်ကြစည်ခြင်းသာ မှန်ကန်ခဲ့လျှင် လျှို့ဝှက်စခန်းတွင် ငှက်ဖျားဒဏ်ရာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရာသော သူ၏အရှင်သခင် စစ်ကဲမှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ အသက်အန္တရာယ်သည် လွန်စွာစိုးရိမ်ဖွယ်ရှိနေပါချေပြီ။

“ငတွန် ... ဒီကောင်တွေကို အမြန်ဆုံး အပြတ်ရှင်းပြီး ရင်စခန်းကိုပြန်ကြမယ်၊ အရှင်သခင်ကို ဒီကောင်တွေ အကောက်

ကြံကြတော့မယ်ထင်တယ်”

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ကောင်ကြီး ဒေါသပုန်ထလျက် သွေးများ ဆူဝေပွက်လျှလာခဲ့ပါပြီ။ ကုလားဖြူခွေးတစ်အုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားကာ ... သေနတ်ကိုင်လက်တို့ကို ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုပိုင်းနှင့် ရိုက်ချိုးပစ်သည်။ တုတ်ဖျားမွေ့ယမ်းအခတ်တွင် လှံစွပ်ဓားသွားတို့ လိပ်၍ပဲ့စဉ်ကျန်ကြသည်။

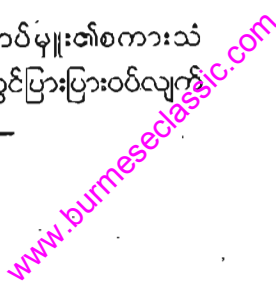
‘ထန် .. ချင် .. ချင် .. ထန် .. ထန်’

ပြီးလျှင် ... ဝါးကျစ်လိမ် နဂါးပတ်ရိုက်ချက်အဝေ့တွင် ဦးခေါင်းများနှင့်ထိတွေ့လိုက်သည့်အသံများသည် ဝိုခနဲ၊ စွဲခနဲ၊ ခွပ်ခနဲ အသံမျိုးစုံမြည်ကြွေးလျက် သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ပန်းထွက်ကျန်ကြပါချေ၏။ တုတ်လျှင်ဝေသံသည် တစိုးစိုး၊ တထောင်းထောင်းနှင့် ... တစ္ဆေ့ကောင်ဟစ်အော်မြည်ကြွေးနေသည်သို့။

တစ်ဖက်တွင် ... ငတွန်နှင့်ကျန်စစ်သူရဲကောင်းငါးယောက်တို့က ဘီလူးသရဲငါးဆယ်ခန့်ကဲ့သို့ တရကြမ်း တိုက်စစ်ဆင်ကြသောအခါ သစ္စာဖောက်နှစ်ဦးကို အရှင်မမ်းမိ၍ ကျန်ဂေါ်ရာစစ်သားအားလုံး အတုံးအရုံးကျဆုံးသွားကြပါချေပြီကော ...။

“ပြောစမ်း ... မင်းတို့ကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံခိုင်းတာလဲ၊ တစ်ကနေ ငါးအထိ နံပါတ်စဉ်ရေလို့ အဖြေမထွက်ရင် ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိုက် ... ငတွန်”

ပြတ်သားသော သွေးသောက်တပ်မှူး၏စကားသံကြောင့် သစ္စာဖောက်နှစ်ယောက်မှာ မြေတွင်ပြားပြားဝပ်လျက်

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖြေကြားလိုက်ကြသည်။

“ကျုပ် ... ကျုပ်တို့ကို ... မ ... မ ... မသတ်ပါနဲ့ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ကို ကြောက် ... ကြောက်ရလို့ သူခိုင်းလို့ ... လုပ် ... လုပ်မိတာပါ”

“တောက် ... မိုက်ရိုင်းလိုက်လေ ကျော်ခေါင်ရယ် ... အသားထဲက လောက်ထွက်ရတယ်လို့ ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ဒင်းကိုမှမသတ်နိုင်ရင် သံသရာအဆက်ဆက် ငါမသေဘူးဟေ့”

သူ၏အရှင်သခင်ကို သူမရှိသည့်အချိန်တွင် လုပ်ကြံကြပေပြီ။ အရှင်သခင်၏ညီအရင်း ... တစ်မိဝမ်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည့်တိုင် သန္ဓေဗီဇက မတူမျှကြ။ တစ်ယောက်က တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် မိမိအသက်ကိုမှမငဲ့ကွက်ဘဲ တိုက်ပွဲဝင်နေချိန်ဝယ် ကျန်တစ်ဦးက သူ၏အာဇာ၊ ရာထူး၊ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် အရှက်သိက္ခာမဲ့စွာ ကျူးလွန်စော်ကားနေပါပြီကော။

အနှိုင်းခွဲလစွာတရား၏၂ ဒါနိုး

သွေးသောက်တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်ပေနှင့် စစ်သူရဲတို့ ယင်းတိုက်လျှိုဝှက်စခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ... သစ်လုံးတပ်စခန်းတစ်ခုလုံး မီးတောက်မီးလျှံများက ဝါးမျိုလျက် သေနတ်သံ၊ ဓားခုတ်သံ၊ ညည်းညူသံများနှင့် အနိဋ္ဌာရုံသွေးပင်လယ်ကြီးက ချောင်းစီးလျက်ရှိနေပါတော့သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ... ရသေ့အိုကြီး၏စကားသံများကို ပြန်လည်၍ ပဲ့တင်ကြားလာရပါ၏။

“သတိထား ငပေ ... မကြာခင် အန္တရာယ်ဆိုးတွေ ကျရောက်လာတော့မယ်၊ အနီရောင်သွေးပင်လယ်တွေ၊ အနိဋ္ဌာရုံ

အမြင်လှိုင်းတွေ အမြင့်ဆုံးနဲ့ အဆိုးဝါးဆုံးအချိန်ကို ရောက်လာကြပြီ ငပေ”

“တောက်”

သွေးသောက်တပ်မှူးကြီးငပေ၏ နာကြည်းတက်ခေါက်သံအောက်တွင် စကားသံတို့လွင့်ပြယ်သွားကြသည်။ လောင်ကျွမ်းနေသောမီးတောက်မီးလျှံများနှင့်အပြိုင် ရင်ထဲတွင် ဒေါသနာကြည်းစိတ်များက အလှည့်ညီညီတောက်လောင်လျက် ...။

သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်၊ ကိုယ်ကျိုးရာ အတ္တဘီလူးတွေ လက်ဦးသွားခဲ့ကြပါပြီ။ မိမိ၏အရှင်သခင် ... သူ၏အရှင်သခင်သည် ဤလူယုတ်မာအတ္တဘီလူးများလက်တွင်းမှ လွတ်များမှ လွတ်မြောက်ပါလေစ ...။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ... မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခနဲဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သစ်လုံးတပ်ထဲတွင် မည်းမည်းလှုပ်နေသော ဂေါ်ရာစစ်သားများထံသို့ ပြေးဝင်သွားကာ ‘စက္ကနုတုတ္တ’တုတ်ခင်းအတတ်နှင့် တစ်ညီ၊ တစ်ပြေး၊ တစ်ဝှမ်း၊ တစ်ဝိုက်၊ လက်မြောက်ရိုက်ချက်ဖြင့် တုတ်တိုခင်းကို လျင်လျင်လွှတ်လိုက်ရာ တားဆီးကုန်ကြသော ဓား၊ လှံ၊ လှံစွပ်ဟူသမျှ ပဲ့စဉ်ကျိုးထွက်သွားကြပြီးလျှင် ဂေါ်ရာစစ်သားတချို့ တုတ်ခင်းမွှေသည့်ကြားတွင် တဝန်းဝန်းနှင့်ပြိုလဲကျကုန်သည်။

‘ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း’

“ဟိုင်း .. ဟေး”

ယင်းတိုက်တစ္ဆေတိုင်းဝင်သွားရာ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် မုန်တိုင်းလေပြင်းတစ်ခု တိုက်ခိုက်သွားသကဲ့သို့ ... ရန်သူဂေါ်ရာစစ်သားတို့ အပြိုင်းပြိုင်း လဲပြိုကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်နယ် ‘စက္ကနုတုတ္တ’ တုတ်ခင်းပညာနှင့် ကြို့-ကော်-ဖြတ်-ခတ်-ကျော်တက်-ပတ်ရိုက်) နည်းဖြင့် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုကို မွှေယမ်းပတ်ရိုက်ကာ တိုးဝင်လာသော ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဗိုလ်ပေကိုကြည့်ကာ ဂေါ်ရာစစ်သားတို့ သွေးပျက်ကုန်ကြသည်။

‘ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် ..’

‘ထောင်း .. ထောင်း .. ထောင်း ..’

“အ ... အ ... အား”

သာမန်ဓားသမား၊ လေးသမားမဆိုထားဘိ ... ဓားအကျော်အမော်၊ လေးသည်တော်များပင်လျှင် ... စက္ကနုတုတ္တ တုတ်ခင်း၏ တုတ်ဝှေ့အပတ်တွင် ... ဓားပေါက်၊ မြားပေါက်ပင် ချွတ်မရနိုင်သည်အထိ ... ရေပက်မဝင်နိုင်သော တုတ်ခင်းသာ အတတ်ဖြစ်ပါ၏။ စက္ကနုတုတ္တတုတ်ခင်းအတတ်၏ ပဉ္စဝေ-သိယုမအခင်းတော်၏ တုတ်ရေးမစဉ်မှာ ...

ပတ်သာ၊ လိမ်ကွင်း၊ ဖော့တုတ်ဆင်း၊ ဆင်းသည့် တုတ်ရောင်၊ တောကြောင်လက်ပုတ်၊ ရှေ့ထုတ်ဟန့်တား၊ အများအလျှို့၊ ရင်ဖိုခေါင်းဖိ၊ မောင်းတံညှိသို့၊ တက်ပိုးလိမ်ဖိ၊ ဆစ်အုပ်နွဲသား၊ ကျင်းလျားတုတ်ကျောက်၊ ငါးပေါက်တက်နှင့် ပတ်ဆီဖျင်

...ဟူသည့် တုတ်လိမ်ခင်းအရေးတော်နှင့် မုန်တိုင်းလျှပ်စီးကြောင်းနယ် တိုက်စစ်ဆင်ကာ ရန်သူများထံသို့ တစ္ဆေရှိုင်းတစ်ကောင်နယ် ... ဇွတ်အတင်း တိုးဝင်ခဲ့သည်။

“ဟေး ဟိုင်း ယား”

သူတိုးဝင်ခဲ့ရာ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ရန်သူဂေါ်ရာစစ်သားများ၏အလောင်းများက အလောင်းချင်းထပ်မျှ မြင်မကောင်းရှုမကောင်း ပုံအောနေပါ၏။ သို့သော် ... ရန်သူဂေါ်ရာစစ်သားများ၏အရေအတွက်က အဆမတန်များပြားလွန်းလှပါသည်။ ပြီးကော ...။

ယင်းတိုက်တစ္ဆေခိုလှုံပေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရန်သူတို့၏သွေးများက စွန်းထင်းပေကျလျက် ...။ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ကိုင်ထားသည့် လက်အစုံတွင် ရန်သူဂေါ်ရာစစ်သားများ၏ နီရဲညိုညှပ်သော သွေးများက ရွဲရွဲစိုစီးလျက် ...။

ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် ... သွေးစွန်းနေသော ဓားကြိုးဖြင့် ဘီလူးတစ်ကောင်ကိုတိုက်ခိုက်နေသည့် ... ငတွန်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။ ငတွန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ရန်သူတို့၏ ဓားချက်များက ထိထားသည်ထင့် ... ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များက ဝရပူနှင့် ...။

ထိုစဉ်မှာပင် ... သူ၏မျက်စိထောင့်စွန်းတွင် သစ္စာဖောက်ကျော်ခေါင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအတူ ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ကလည်း သွေးသောက်တပ်မှူးကြီးခိုလှုံပေကို တွေ့

မြင်သွားပါလေ၏။

“ဟေး ... ဟိုမှာ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီးကို ဆစ်စီ၊ တစ်ပိုင်းစီဖြစ်အောင် သတ်ကြစမ်းဟေ့”

“ဟေး ... လူယုတ်မာ ... သစ္စာဖောက် ... မင်းကို ခြိတ်တိုင်းခေါင်းခွံကိုရိုက်ခွဲပြီးမှ သတ်ပစ်မယ် ... ငါလာပြီ ဟေ့”

ဟုတ်သည် ...။ သူ့ရှိရာသို့ တုတ်တိုလေးတစ်ချောင်းကို မွေ့ယမ်းဆွဲခါလျက် ... သူ၏ဂေါ်ရာစစ်သားများ၏ ဦးခေါင်းခွံကို တခွမ်းခွမ်းနှင့်ရိုက်ခွဲရင်း ... တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်နီးကပ်လာသော ယင်းတိုက်တစ္ဆေပေကိုကြည့်ကာ ... ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိပါသည်။

“ဟေး ... သေနတ်သမားတွေ ... ဒီကောင်ကိုပိုင်းပြီး ဆစ်ကြစမ်း”

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

“အင့် ... အု”

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ၏ တုတ်လျင်က တပိုတိုအော်မြည်နေကြသည်။ သည်းထန်သော လေပွေဝဲတစ်ခုကဲ့သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မွေ့ယမ်းနေရာ ရန်သူများ၏ဓားလှံတချို့ လေဝဲကတော့ထဲဝယ် ဆွဲမွေ့ပါသွားကြသည်။

“ဟာ ... ဟယ် ... အို”

သို့သော် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေပေ ခေါ် မျိုးချစ်သူရဲ

ကောင်းကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုများက စိတ်ရှိသလောက် မသွက်လက် တော့။ တချို့ ဓားချက်၊ လှံချက်၊ မြားချက်များကိုလွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်တော့။ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ထိခိုက်ထားသော ... ဓားဒဏ်ရာ၊ မြားဒဏ်ရာနှင့် ကျည်ဆန် ထိမှန်ထားကြသော ဒဏ်ရာများမှသွေးများက သွေးစိမ်းရှင်ရှင် စီးကျလျက် ...။

ပေါင်တွင်စိုက်ဝင်နေသည့် မြားတစ်စင်းနှင့် ... နံ စောင်းတွင်စူးနစ်နေသော မြားတစ်စင်းကို နှုတ်မယူနိုင်အား သဖြင့် တုတ်တိုနှင့်ပိုင်းချိုးပစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာတွင်လည်း ရှုပ်ထီထားသော ဓားဒဏ်ရာများက သွေးများစီးကျနေဆဲ ...

“ဟေး ... ဟိုင်း ... ယား”
“အ ... အင့် ... အု”
‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

ထိုစဉ် ... ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နေရင်းမှ သူ၏ လက်ရုံးငတွန်မှာ ရန်သူကုလားဖြူစစ်သားများကြားတွင် လဲပြို ကျဆုံးသွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သွေးသောက် ကြီးငပေ ... သူ၏အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်လိုက် သည်။

သစ္စာဖောက် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ကို သူ ... ဘယ်လိုမှ လက်စားချေသတ်ဖြတ်နိုင်ရန်မှာ မလွယ်တော့ပါ။ ‘ဝါးကျစ်လိမ် တုတ်’ကိုကိုင်ထားသည့် လက်တို့မှာ မလှုပ်ချင်၊ မသယ်ချင်

လောက်အောင် လေးလံထုံကျင်လာသည်သို့ ...။

ရန်သူဂေါ်ရာစစ်သားများနှင့် အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ စစ် ဗိုလ် ဒေါ်နယ်စမစ်တို့က ယင်းတိုက်တောင်လျှို့ဝှက်စခန်းကို မခင်အားအလုံးအရင်းနှင့် ပိုင်းရံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြပါပြီ။ သည် တစ်ချို့တော့ သစ္စာဖောက်ကျော်ခေါင်၏ အသားထဲက လောက် ထွက်ခဲ့သဖြင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်စီးနင်းလျက် အရေးသာလျက်ရှိကြသည်။

“တောက် ... လူကို ခွေးသတ်ရတယ်လို့ကွာ ... ဟင်း”

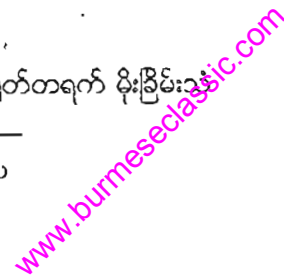
သွေးသောက်တပ်မှူး ဗိုလ်ပေမှာ ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရနှင့်။ သူ၏ရှေ့မှာ ကာဆီးပိတ်ပင်ထားကြသော ရန်သူဂေါ်ရာစစ်သား များ၏ အရေအတွက်မှာ လျော့နည်းသွားခြင်းမရှိဘဲ တဖြည်း ဖြည်း ပို၍ပို၍ပင် များပြားလာခဲ့လေသည်ထင် ...။

သွေးသောက်ကြီး ငပေ ... ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ဖြတ်သားစွာချလိုက်သည်။ သူ၏အသက်ကို သစ္စာဖောက် လောက်ကောင်များနှင့် နယ်ချဲ့မိစ္ဆာများ၏လက်ချက်ဖြင့်တော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသေမခံနိုင် ...။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီခွေးကောင်တွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့တော့ ဝါ အသေမခံနိုင်ဘူးဟေ့”

“ဟိုင်း .. ငါလာပြီဟေ့”

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ဗိုလ်ငပေမှာ ... ရုတ်တရက် မိုးခြိမ်းသွန်း

ကြီးကဲ့သို့ ဟစ်အော်လျက် ပိတ်ဆီးဆို့ကာထားသည့် ရန်သူ
ဂေါ်ရာစစ်သားထံသို့ တုတ်ခင်းစကြာလှည့်လျက် ထိုးဖောက်
ထွက်ရန်ကြိုးစားသည်။

‘ဝှစ် .. ဝှီး .. ဝှီး .. ချီး .. ချီး’

ယင်းတိုက်တစ်ဆူ၏ တုတ်ခင်းအတတ်သည် လေဝဲစုပ်
သကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပြီး ဝှီးခနဲ၊ ဖြောင်းခနဲ၊ ဝေါခ
နဲ မှန်တိုင်းတိုက်ခတ်သလို တရကြမ်းဝင်လာသည်။ ဂေါ်ရာ
စစ်သားတချို့ နောက်ဘက်သို့ ကပျာကယာဆုတ်ခွာသွားကြပြီး
... တုတ်စက်ကွင်းထဲသို့ မည်သူမျှမဝင်ရဲကြ။

ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ... သွေးသောက်ကြီး
ငပေမှာ အခန်းလွတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ လွှားခနဲဖြတ်ကျော်ကာ
ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် တံခါးမင်းတုံးကို
ကပျာကယာထိုးပိတ်လိုက်ပါ၏။

‘ဒုန်း .. ဒုန်း .. ဂျိုး .. ဒုန်း’

“ဟေ့ကောင်တွေ ဝင်လိုက်ကြ ... ဒီအခန်းထဲမှာပဲ
ရှိတယ် ... မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

အခန်းအပြင်မှ တဒုန်းဒုန်းနှင့်ထုရိုက်သံ၊ အော်ဟစ်အမိန့်
ပေးသံများကို ကြားနေရသည်။ ယင်းတိုက်တစ်ဆူခေါ်သွေးသောက်
တပ်မှူး ဗိုလ်ပေမှာ ... ကြမ်းပြင်ထက်တွင် ခူးထောက်ထိုင်ချ
လိုက်ပြီး ရန်သူတို့၏သွေးတို့ဖြင့် စွန်းထေးစေးပိုင်နေသည့် သူ၏
တုတ်တိုကို မြတ်နိုးစွာနမ်းရှုပ်၍ ကျောရို ကတ္တီပါအိတ်နီထံသို့

ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ... ခါးကြားမှ နှစ်ဖက်သွားစားမြောင်းကိုဆွဲ
ထုတ်လိုက်သည်။ လူယုတ်မာသစ္စာဖောက်တို့လက်ချက်နှင့်တော့
သူ၏ သန့်စင်သောသစ္စာပိညာဉ်ကို အစွန်းအထင်းအညစ်အနှမ်း
မခံနိုင် ...။

‘ဒုန်း .. ဂျိုး .. ဒုန်း .. ဂျိုး ..’

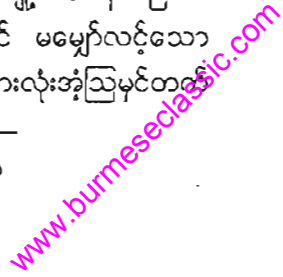
အပြင်မှ သစ္စာဖောက်လူယုတ်မာ၏ နောက်လိုက်ခွေး
များက တံခါးကိုတွန်းထိုးရိုက်ချိုး၍ ဖွင့်နေကြပါချေပြီ။

“ခွင့်လွှတ်ပါ အရှင်သခင် စစ်ကဲမှူးကြီး ... အရှင့်
အပေါ်မှာ တာဝန်မကျေပွန်နိုင်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ... အရှင့်
အပေါ် သစ္စာမဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ သစ္စာဖောက်ကိုလည်း
ဒီဘဝမှာ လက်စားချေအပြစ်မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အကျွန်အပေါ်
မှာ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ ... လို့ တောင်းပန်ပါတယ်
အရှင်”

နှစ်ဖက်သွားစားမြောင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်စုံကိုင်၍ ပင့်
မြှောက်လိုက်စဉ် ...

‘ဒုန်း .. ဒုန်း ..’

ထုရိုက်ဖွင့်နေကြသည့် အခန်းတံခါးသည် ဝှန်းခနဲ ကျိုး
ပျက်ပွင့်ထွက်သွားပြီး အခန်းထဲသို့ ရန်သူတချို့ ဝေါခနဲ ပြေးဝင်
လာကြသည်။ သို့သော် ... အခန်းထဲတွင် မမျှော်လင့်သော
ခြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အားလုံးအံ့ဩမင်တတ်

သွားကြသည်။

“ဟင်” “ဟာ” “အို”

ဟုတ်သည် ...။ နှစ်ဖက်သွားဓားမြှောင်ကို ရင်ဘတ်တွင်ထောက်၍ ကျားရဲတစ်ကောင်နယ် စူးရဲတည်ငြိမ်စွာစိုက်ကြည့်နေသည့် ယင်းတိုက်တစ္ဆေခိုလ်ပေကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်မို့ သူ့စွာဖောက်ရဲမက်တချို့နှင့်ဂေါ်ရာစစ်သားများအားလုံး တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားကြသည်။

မြင့်မြတ်သော သူရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ အနှိုင်းမဲ့ သစ္စာတရား သို့မဟုတ် ... မြင့်မြတ်သော ဘဝကူးပြောင်းမှုတစ်ခုကို ရန်သူများအားလုံး အံ့ဖွယ်သရဲ မြင်တွေ့ကြရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်ကြပါ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ သစ္စာတရားကိုပါ မျက်ဝါးဆင်ထင်ပင် ကြက်သီးမွေးညင်းထခမန်း တွေ့မြင်လိုက်ရပါချေပြီတည်း ...။

“ဟေး ... သေပေတော့ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကို ငါကိုယ်တိုင်သတ်မယ် ... သတ်ပစ်မယ်ဟေ့ ... ဟား ဟား ဟား”

သွေးစွန်းဓားကြီးကိုဝင့်ကာ တရမန်းကြမ်းပြေးဝင်လာသည့် သစ္စာဖောက် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်၏ရှေ့မှ ... သူ၏နောက်လိုက် ရဲမက်အကြပ်ငါးယောက်က ရှေ့မှနေ၍ပိတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး ...

“မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့ အရှင် ... သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့အဆုံးစီရင်မှုကို ခွင့်ပြုလိုက်လျောလိုက်ပါ”

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ...။ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဗိုလ်ပေခေါ် စစ်ကဲမှူးကြီး၏ သစ္စာရှိသော ညှာလက်နဲကြီး ငပေ ... သို့မဟုတ် သွေးသောက်တပ်မှူးကြီးဗိုလ်ပေမှာ သစ္စာဖောက် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်အား စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်သည်။

ဟော်လုန်ရေးမျိုးချစ်သူရဲကောင်းကြီး ယင်းတိုက်တစ္ဆေ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ဒေါသ၊ အငြိုး၊ အမှန်းနှင့် နာကြည်းမှုများက ... မီးလျှံတစ်ခုလို တောက်လောက်လျက် ...။ စူးနှစ်စွာစိုက်ကြည့်နေသော ယင်းတိုက်တစ္ဆေ၏ မျက်လုံးအကြည့်များက ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်၏ နှလုံးသားထဲထိတိုင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင် မျက်နှာကို လွဲဖယ်လိုက်သည်။

ဒေါသနဲ့ ... အငြိုးတရား ...

မိုးထားတဲ့ဓားတစ်စင်းအောက်က ...

မကြေတဲ့ အမုန်းနဲ့ ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ အရှင်သခင်နဲ့ နှလုံးသားများစွာအတွက် ... သူ၏ ခင်ဝတွင် ဓားဦးကိုနှစ်လိုက်သည်။

“သံသရာ အဆက်ဆက် ...

ဘဝတွေ အဆက်ဆက် ...

ဘယ်ဘဝ ဘယ်ကမ္ဘာ ... ဘယ်နေရာရောက်ရောက်
 ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ သင်းတို့ကို ...
 လက်စားချေဒဏ်ခတ်ဖို့ ...
 ငါ့ရဲ့ သစ္စာသွေးနဲ့ ...
 ငါ့ကိုယ်တိုင် ရေးထိုးခဲ့တယ် ... ..”
 ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဗိုလ်ပေ၏ ... သစ္စာဥဒါန်းကျူးစေ

သံ ဆုံးသွားသည်နှင့် သူ၏နှစ်ဖက်သွားဓားမြှောင်တိုလေး
 သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲသို့ တစ်ဆုံးထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်
 ကန့်လန့်ဖြတ်ထိုးခွဲချလိုက်ပါတော့သည်။

အပိုင်း (၅)

၁၉၄၃ခုနှစ် ကမ္ဘာမကြေရာဒါနိုး

အတွင်းပယ်ဒရပ်လွှာ၏ ပွင့်လင်းမှုကိုရရှိအောင် ကြိုးစားရမည်။
ထိုအတွက် ဝင်မနည်းနိဿယသည် အဆင့်အားဖြင့် သုံးမျိုးသုံးတန်
ခွဲအပ်၏။

ကာယဝိပယုတ္တ ... တံတွေးကို အလျင်မျှပြီးမှ ကျင့်စဉ်
ကို စ၍ကျင့်ဆောင်ရသည့်နည်းပုံစံသည် ... အရှေ့ကမူစွန်း၌
ရပ်တည်၍ ထွက်အပ်သောနေကိုကြည့်၍ ဝင်သက်ကို ရှူသွင်း
အပ်၏။ လက်ဆန့်တန်း၍ လျင်စွာမြန်စေရုံသွင်း၍ ဖြည်း
သက်စွာ ရှူထုတ်အပ် သည် ...

စနေ ... သည် နံနက်အရုဏ်မတက်မီကပင် ကျောက်
ကမူစွန်းတွင် ရပ်တည်၍ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းကာ ...
ကျောက်ဆစ်ရုပ်သဏ္ဍာန်တည်ငြိမ်မှုနှင့် တစ်စ တစ်စ ... မြင့်
တက်လာသည့်နေလုံးနီနီကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ အသက်
ရှူကျင့်စဉ် ဝင်မနည်းနိဿယကို လေ့ကျင့်ထုံမွမ်းလျက်ရှိသည်။

အပေါ်ပိုင်းခန္ဓာကိုယ် ဗလာကျင်းလျက် ဖျင်ကြမ်းထည်
ဘောင်းဘီကိုဝတ်ကာ ... နံနက်ခင်းနေခြည်အတက်တွင်
လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းကာ မလှုပ်မယုတ်ရပ်တည်နေပုံက ဇာ
မဏီငှက်တစ်ကောင် ရုန်းကြွပျံသန်းတက်တော့မည်ကဲ့သို့။
ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဆီအသားအပိုအလိုမရှိ .. စိတ်ကြိုက်ပုံသွင်း
ထုလုပ်ထားသည့် ကျစ်လျစ်သန့်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ညို
မှောင်စိုပြည်သော အသားအရေရှိသော ... စနေ၏ ငြိမ်သက်မှု
သည် နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ၍တည်တံ့ခဲ့သော သက်မဲ့ခေါမကျောက်

သစ္စာဒါနိန်း၏ အဘိဘိဇ္ဇင်တွင်း

“အသက်ရှူကျင့်စဉ် ဝင်မနည်းနိဿယ”

အသက်ရှည်မှုအတွက် ... ဝါယုတ ဝါခက္ခမ-ဝါယော
လေသည် တည်ရှိ၏။ စွမ်းအားအတွက် ... ဝါယယုက္ခမ
သိဝတ္တအာယုဂ်-ဝါယောသည် တည်လေ၏။ ထို ဝါယယုက္ခမ
သိဝတ္တဝါယောသည် အလိုက်အလျင် အကျိုးပြုလျှင်း အားလျော်
စွာ ထိုဝါယောကို ပိုင်သအောင် ... ဝင်မ-အသက်ရှူခြင်းကို
ခြင်းအပ်စွ၏။

ဝါယယုက္ခ ... သိဝတ္တိ-ဝါယောသည် ချက်တိုင်ဝမ်း
အတွက် လက်သုံးသစ်၌ တည်၏။ ထိုဝါယော ရှင်သန်မှုအတွက်

ဆစ်ရုပ်တစ်ခုနယ်ပါတည်း ...။

သို့သော် ... ဝက်မအသက်ရှူကျင့်စဉ်ကို ကျင့်နေသည် တိုင် စနေ၏စိတ်အာရုံတို့က အထိန်းအကွပ်ကြားမှ ရုန်းကြွလှ လွန်လျက် ထွက်ပေါက်ရှာနေကြသည်နယ် ...။ ခါတိုင်းနေ့များ ကဲ့သို့ စိတ်တို့က မတည်ငြိမ် ... မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်နယ် ရုန်းကြွခုန်ပေါက်နေကြသည်။ စိတ်အစဉ်က အတိတ်ရေပြင်တွင် ပြန်လည်ကူးခတ်နေချင်ကြသည်ထင့် ...။ သည်ကနေမှ စနေ တစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြား အနိဋ္ဌာရုံအတိတ်တံခါးချပ်ကို ... ဖွင့်လှစ်ကြည့်နေမိသည်။

ဘဝတွင် ဘယ်သောအခါကာလမှ မေ့ပျောက်၍ရတော့ မည်မဟုတ်သော အတိတ်တစ်နေရာမှ အနိဋ္ဌာရုံအဖြစ်ဆိုးကြီး ...။ စနေ၏မေးကြောကြီးများက တထောင်းထောင်းနှင့် ဖြတ် ထွက်လုမတတ် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။

မြင်ကွင်းက မကြည့်ရက်စရာ ...။ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျသေဆုံးလျက်ရှိသော အဖေနှင့်အမေ ...၊ မီးတောက်မီး လျှံများ တဝန်းဝန်းနှင့် ဝါးမျိုလောင်မြိုက်နေသော ... သူတို့၏ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး၊ စစ်မီးလျှံကြီးတောက်လောင်နေသည့် မြန်မာပြည်တွင်းမှ ကြေကွဲရင်နှင့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးတစ်ခု ... ထို့အတူ စနေ၏မျက်ဝန်းပုံရိပ်တွင် ... တစ်သက် မမေ့နိုင်သည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ ဒေါသဘီလူးစီးနေသည့် အဆီပြန် မျက်နှာကြီးတစ်ခု။ ထို့နောက် သူ့အား ဇွတ်အတင်းပါးစပ်ပိတ်

ဆွဲခေါ်ကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် ... ဦးကြီးတော်ဝဏ္ဏ။ မြင်ကွင်း များက စနေ၏ ရုန်းကြွလှလွန်နေသည့်အာရုံတွင် အနေးရိုက် ရုပ်ရှင်ပြကွက်များသဖွယ် တစ်ခုစီ၊ တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်ရစ်စီ ... မြင်ယောင်လာမိပါတော့သည်။

“မင်းရဲ့အဖေနဲ့အမေကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ် သွားရုံမက အိမ်ကိုပါ အငြိုးတကြီးနဲ့ မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့တဲ့ သူဟာ ... ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူး ဆာတိုးယာမ ... ဆိုတာပဲ နေ ...။

ဆာတိုးယာမဟာ သွေးဆာနေတဲ့ ဘီလူးကြီးတစ် ကောင်လိုပဲ ... မင်းရဲ့အဖေကို မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ရိုက်နှက်ဖမ်းဆီးတာကို မင်းရဲ့အမေက ဝင်ပြီးဆွဲရှာတာ၊ ဒါကိုမကျေနပ်လို့ ဆာတိုးယာ မကိုယ်တိုင် မင်းရဲ့မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ရုံသာ မကဘဲ ... အိမ်ကိုပါ မီးလောင်တိုက်သွင်းသွားခဲ့တာကွ”

“အဲဒီတော့ ... မင်းငါ့ကို ကတိပေးစမ်းပါ စနေ ... ဆာတိုးယာမကို မင်းကိုယ်တိုင် လက်စားချေပါမယ် ... လို့လေ” ရင်ဘတ်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာနှစ်ချက်ထိထားခဲ့သည့် ဦးဏ္ဏသည် ယင်းတိုက်တောကြီးထဲရှိ သူ၏အစ်ကိုတော် ရသေ့ ကြီးဦးဇာကရရှိရာသို့ ... ဆယ့်ငါးနှစ်သားမျှသာရှိသေးသည့် စနေ လေးကို ဂျပန်စစ်သားများရန်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင် ပေးခဲ့ရင်း ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ ... စိတ်ချ ဦးကြီး ... ကျွန်တော်ရဲ့မိဘနှစ်ပါးကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်သွားခဲ့တဲ့ အဲဒီ ဂျပန်မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို အခုပဲသွားသတ်ချင်နေတာဗျ ... သူသေသေ ကိုယ်သေသေပေါ့”

ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို သူ၏လက်ခုံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ဖယ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဒဏ်ရာများကြားမှ ဦးကြီးဝဏ္ဏ ပြုံးယောင်သန်းသွားပါ၏။

“ဟင်း ... မင်းရဲ့စိတ်ကို ငါအသိဆုံးပါ စနေရာ ... သိပ်ပြီးမလောနဲ့၊ တစ်နေ့နေ့တော့ မင်းကိုယ်တိုင် လက်စားချေရမယ့်အချိန်ကို ရောက်လာမှာပေါ့ကွာ၊ ဟောဒီမှာ မင်းအတွက် ပေးရမယ့်ပစ္စည်း ... ရော့ ... အဲဒီသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်”

ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြစဉ်က မြင်းကုန်းနီးတွင်ချိတ်၍ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် ... ရှည်မျောမျောသေတ္တာဟောင်းကြီး တစ်လုံးကို စနေ၏ရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။ ရသေ့ကြီး ဦးဇာဂရ၏ ဝါးတဲကျောင်းလေးက ယင်းတိုက်တောကြီး၏ ရေတံခွန်ကြီး တစ်ခုအနီးတွင် တည်ရှိနေပါ၏။ တဝေါဝေါကျဆင်းနေသည့် ရေတံခွန်စီးကျသံကသာ ဝါးတဲကျောင်းလေးအနီးတွင် ကြီးစိုးမင်း မူနေလျက်ရှိသည်။

“ဒါ ... ဘာသေတ္တာကြီးလဲ ဦးကြီးဝဏ္ဏ”

“မင်းရဲ့အဖေက မင်းအတွက်ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ သမိုင်း

ဝင်မျိုးဆက်အမွေပေါ့၊ သော့ကတော့ မရှိတော့ဘူး ... မင်းရဲ့ဓားမြှောင်နဲ့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့ကွာ”

ဦးကြီးဝဏ္ဏ၏စကားကြောင့် စနေ ... စိတ်ဝင်စားသွားကာ သံချေးများပင်တက်နေသည့် သေတ္တာမှသော့ကို ဓားဦးချွန်လေးဖြင့် ထိုးကော်၍ဖွင့်နေသည်။ မကြာမီ ကလစ်ဟူသော မြည်သံသဲ့သဲ့လေးနှင့်အတူ သေတ္တာရှည်လေး၏သော့က ပွင့်သွားပါချေပြီ။ အထဲတွင် သားရေနယ်တစ်မျိုးနှင့် ရစ်ပတ်ထားသည့် ရှည်မျောမျောအရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ဘာပစ္စည်းမို့လို့ ဒီလောက်တောင် အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားရတာလဲမသိဘူး ဦးဝဏ္ဏ”

ဦးကြီးဝဏ္ဏကမူ နံရံတွင်ကျောမိုရင်း ဒဏ်ရာအရှိန်ဖြင့် မိုန်းနေပါ၏။ သူ၏အစ်ကိုတော်ရသေ့ကြီးဦးဇာဂရကမူ သစ်ရွက်တစ်မျိုးကို အရည်ညှစ်၍ သေနတ်ဒဏ်ရာတွင်ထည့်ကာ လျှော်တေသက်န်းစကိုဖြုတ်ကာ ပတ်တီးစည်းပေးထားသည်။

စနေက သားရေနယ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသည်ကို ခွာချလိုက်တော့မှ ... ကတ္တီပါအိတ်နီလေးတွင်ထည့်ထားသည့် ရှည်မျောမျောအရာတစ်ခု ...။ ထိုအရာကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်တော့ ညီညာညစ်ညစ်အရောင်များစွန်းထင်းနေသည့် တစ်တောင်နှစ်ပြန်ခန့် ရှိသော လုံးလုံးချောချောတုတ်တိုတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရပါလေ၏။ ထို့အပြင် ... ကတ္တီပါအိတ်ရုံကို ခါချလိုက်သောအခါ ပေပုရိုက်ချပ်တို့ပါ ထွက်ကျလာသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့မြင်လိုက်

www.burmeseclassic.com

၂၀၈ သက်မင်းဂျူဂဗိုင်

ရပါတော့သည်။

“ဟင် ... တုတ်တိုတစ်ချောင်းနဲ့ ပုရပိုက်ချပ်တွေပါ လား ဦးကြီးဝဏ္ဏ”

စနေ၏စကားကို ဦးကြီးဝဏ္ဏ စကားမပြန်နိုင်ရှာတော့ ပါ။ ဂျပန်တို့ပစ်ခတ်လိုက်သည့် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် မိန်းမူးလျက် ရှိပါချေပြီ။ သူ၏တာဝန်အရ ... စနေ၏လက်တွင်းသို့ သူ၏ ဖခင်ကြီး၏အမွေအနှစ်ကို လယ်ထိလက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား ...။ ကျန်သည့်ကိစ္စအားလုံးကို သူ၏အစ်ကို တော် ... ရသေ့ကြီးဦးဇာဂရက ဆက်လက်၍ တာဝန်ယူ ဖြေရှင်း သွားရမည်ကို ကြိုတင်သိရှိနေခဲ့သည့် ဦးကြီးဝဏ္ဏမှာ စိတ်လျော့ချ လိုက်ဟန်တူပါ၏။ ထိုနေ့ညနေစောင်းမှာပင် ဂျပန်တို့ပစ်ခတ်ခဲ့ သည့် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရပါတော့သည်။

ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်မှစ၍ ... ယင်းတိုက်တောကြီး ထဲမှ ဦးကြီးဖြစ်သူ ရသေ့ကြီးဦးဇာဂရထံတွင် ထူးခြားသောအမွေ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ... စနေ၏ ဒုတိယမြောက်ဘဝခရီးကို ခက် ခဲကြမ်းရှုစွာ စတင်မွေးဖွားခဲ့ပါလေတော့သည်။

ရသေ့ကြီးဦးဇာဂရက ... လက်ထဲမှ တစ်တောင်နှစ်ပြန်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မှုရှိသည့် ပွတ်လုံးလုံးတိုင်ကဲ့သို့ လုံးလုံးချောချောတုတ်တိုလေးကို နေရောင်တွင် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ တုတ်တို၏အဖျားနှင့် ဘလယ်ဝန်းကျင်တွင် ညိုညစ်ညစ်စွန်းထင်းနေသည့် ... နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးမျှကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော သွေးစွန်းတို့ကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

သူ့နည်းတူပင် ... သူ၏တူတော်မော် စနေကလည်း သွေးစွန်းတုတ်တိုကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေပါ သ်။ ဤကတ္တီပါအိတ်အနီနှင့်စွတ်ထားသည့် သွေးစွန်းတုတ်တို တစ်ချောင်းနှင့် ပေစာတစ်ထုပ်က သူ့အတွက် လက်ဆင့်ကမ်း သမိုင်းအမွေပစ္စည်းဟု ... ဦးကြီးဝဏ္ဏက မသေခင်ပြောသွားခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလား ...။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးရီးတော်ရသေ့ကြီးဦးဇာဂရ၏နတ်ဖျားမှ စကားအချို့ ထွက်ကျလာခဲ့ပါ၏။

“ဒီတုတ်တိုဟာ မင်းတို့အဖေနဲ့အမေ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ဗိုလ်ပေ’ရဲ့ နာ မည်ကျော် ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်’ ပဲ စနေ”

‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ဗိုလ်ပေ’ ဟူသောနာမည်ကို ကြား လိုက်ရသည်နှင့် စနေ၏နုလုံးသွေးတို့က ဆူဝေပွက်လျှံလာကြ သည်ထင် ...။ သည်နာမည်သည် သူ၏အသည်းနှလုံးကို ကြမ်းရှုစွာ ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ... ဗိုလ်ပေ’

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... ခိုလ်ပေ'

ဟုတ်သည် ... သည်နာမည်သည် သူ၏နလုံးသားတွင် ထူးဆန်းစွာရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည်ထင့် ...။

'ယင်းတိုက်တစ္ဆေခိုလ်ပေဆိုတာ ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးလောက်က ငါတို့မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နောက်ဆုံးမင်းဆက်ဖြစ်တဲ့ သီပေါဘုရင်လက်ထက်မှာ ... လက်ယာစစ်ကဲမှုကြီး မဟာမင်းလှစည်သူဘွဲ့ရ တပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာရဲ့ ကိုယ်ရံတော် ညာလက်ရုံး သွေးသောက်တပ်မှူးကြီး ခိုလ်ပေလို့ ခေါ်တဲ့ ... အင်မတန်အစွမ်းထက်လှတဲ့ 'စက္ကန့်တုတ်ခင်း' သူရဲတစ်ဦးပဲ စနေ ... မင်းတို့အဖေဘက်က အဘိုးပေါ့၊ ဒီ ... 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ခင်း' ဟာ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ခိုလ်ပေရဲ့ လက်နက်ပဲ''

စနေသည် ဘရသေ့လှမ်းပေးလိုက်သည့် တုတ်တိုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်လှမ်းယူပြီး လက်ဖဝါးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွတ်သပ်နေမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စနေ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း သို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းလှသည့် သွေးစီးကြောင်းကြီးတစ်ခု တိုးဝင်ဖြတ်သန်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ဖန် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေခိုလ်ပေ၏ နာမည်ကျော်တိုက်ပွဲဝင် 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို' ကို တက်သစ်စနေရောင်တွင် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုရောအခါတွင် စနေ၏ပိညာဉ်လှိုင်းထဲသို့ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ၏ပိညာဉ်အင်အားလှိုင်းများ စီးမျောစိန်

ဝင်ပေါင်းစည်းလာသည့်နယ် ...။ စနေ၏နယ်စိုပြည်သော မျက်နှာပြင်သည်ပင် ခက်ထန်ကြမ်းရှုသည့် 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ' ပူးဝင်လာသည်သို့ ...။

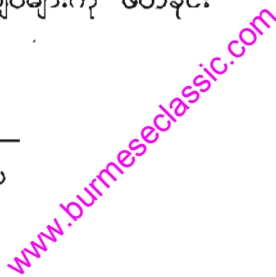
'ဒီမှာ စနေ ... ဒီ ... ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်နဲ့ မင်းရဲ့ရန်သူတော်ကြီးကို လက်စားချေရမယ်၊ မင်းတာ ဟောဒီ ... စက္ကန့်တုတ်ခင်းရဲ့ ပိညာဉ် ... စက္ကန့်တုတ်ခင်းဟာ မင်းရဲ့ဘဝ ... သေသေချာချာမှတ်ထားပါ၊ မင်းဟာ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ခိုလ်ပေ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ခိုလ်ပေ''

မည်သည့်အရပ်ဆီက စီးမျောလာသည်မသိ ...။ တိုးညှင်းသောသံစဉ်တစ်ခုက စနေ၏ ဟင်းလင်းပွင့်နေသည့် စိတ်အာရုံထဲသို့ တိုးဝင်လျက် ...။

ထိုအသံသည် စနေ၏ရင်ဘတ်ကြီးကိုထွင်းဖောက်ကာ နှလုံးသည်ပွတ်ထိတိုင် စူးနှစ်စွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားပါချေပြီတည်း။

'ဟောပါက ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်နဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးလေ့ကျင့်ရမယ့် ... 'စက္ကန့်တုတ္တ' တုတ်ခင်းပညာရပ်တွေရေးထားတဲ့ ပေစာပုရပိုက်တွေကွဲ့ ... ရော့ စနေ ... ဖတ်ကြည့်စမ်း''

ဘရသေ့ကြီးဦးဖာဂရက စနေထံသို့ တုတ်တိုနှင့်အတူ ကတ္တီပါအိတ်နီထဲမှာပါလာသည့် ပုရပိုက်ချပ်များကို ဖတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“စက္ကနွတုတ္တ ... တုတ်ခင်းပညာရပ်”

တုတ်ခင်းသည်၏အတတ်သည် အလျင်တစော ရှိ၏။
ဓားရွက်ဆုပ်ရဲမက်ထက် ရဲရင့်ရမည်။ ငါ ဆရာရသေ့ ဂေါဝိဒ္ဓ
အမှာချုပ်သည်။ သင် ... သားပေါင်း တုတ်ခင်းသည်တို့ ...
ကောင်းစွာနာခံရစ်ကြလော့ ...။

အနောက်စုပ်ပလေကိုရှု၍ ရိုက်သောအရိုက်သည် ...
မပြင်းစတောင်း။ ထနောင်းလည်ပြတ်သည် မည်၏။

အရှေ့စုပ်ပလေကိုရှု၍ ရိုက်သောအရိုက်အလျင်သည်
အရိုးကွင်းဆက်တို့ကို ကြေ၏။ ရိုက်အားလျှင် လျှင်းလျှင်သ
လောက် အရိုးအဆစ်ကွဲ၏။

မြောက်စုပ်ပလေကိုရှု၍ ရိုက်သောအရိုက်သည် သေ
အပ်သောရန်သူကို သုတ်သင်အပ်သောအချိန်၌ ရိုက်အပ်လျှင်
မခုခံနိုင်စတောင်း။

တောင်စုပ်ပလေကိုရှု၍ ရိုက်သောအရိုက်သည် ထဘီ
လှန်သောလေကိုရှု၍ ရိုက်သည်မည်၏။ ရိုက်သူမောပန်း၏ ...
ရှောင်အပ်လှသည်။

စက္ကနွတုတ္တတုတ်ခင်းသည်အတတ်သည် မြတ်သောအ
တတ်မည်၏။ လက်ဆုပ်၊ လက်သား၊ လက်ထိန်း၊ လက်ကွင်း
ဆက်အလှည့်ကို လေရှူစဉ်နိဿုနှင့်ရော၍ တောဗျိုင်း၏တောင်ပံ
ဟုန်နှင့် ရေစုပ်ငါး ဗျိုင်း၏အသွင်ကို ဆောင်ယူလော့ ...။
လှစ်ပြု၍ပေါက်သောတုတ်ထုံးသည် ရန်သူမမြင်နိုင်ကောင်း

အောင် လျှင်စွာကျင့်အပ်၏။

ပေးအပ်သော အကွရာများကို မံမေ့လျင်းနှင့်။
တုတ်အကွရာသည် ဓားအကွရာထက် ပြင်း၏။
ဓားအကွရာသည် လက်အကွရာထက် ရှုပ်၏။
လက်အကွရာသည် အထိန်းအကွပ်လိုသည်။

ကြိုးအကွရာသည် မ-စဉ်အားလုံး၏ အကွရာတမ္မတ်
ပင်တည်း ...။

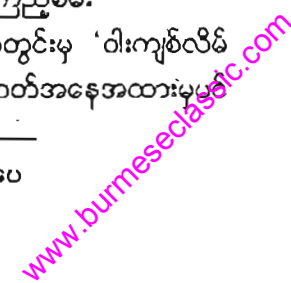
‘စက္ကနွတုတ္တတုတ်ခင်းပညာ၏ ကျင့်စဉ်များမှာ ... ဤ
နေရာမှစတင်၍ အကွရာစဉ်အလိုက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည်
ဟု စနေ ... နားလည်လိုက်ပါ၏။

“အိမ်း ... အဲဒီစက္ကနွတုတ္တတုတ်ခင်းပညာရပ်နဲ့ တစ်
တောင်နှစ်ပြန်ရှိတဲ့ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုဟာ မင်းရဲ့အမွေပဲ စနေ၊
အမြဲပြတ်သာ ဇွဲခတ်ပြီး လေ့ကျင့်ပေတော့”

ဘရသေ့၏ အဆိုအမိန့်ကို စနေ ... နားလည်ပါ၏။
နှစ်လည်းနှစ်သက်ပါ၏။ သို့သော် ... ဤနက်နဲလှသော စက္က
နွတုတ္တတုတ်ခင်းအတတ်ကို မည်သည့်ဆရာက သူ့အား လက်
တွေ့ကျကျ သင်ကြားပေးချိမ့်မည်နည်း ...။

“ဒီမှာ စနေ ... စက္ကနွတုတ္တတုတ်ခင်းပိုင်လျှင် အ
သို့ဖြစ်မည်ကို အလျင်ဦးဆုံး မြည်းစမ်းကြည့်စမ်း”

ဘရသေ့သည် ... စနေ၏လက်တွင်းမှ ‘ဝါးကျစ်လိမ်
တုတ်တို’ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး မတ်တတ်အနေအထားမှပစ်

လက်တစ်မောင်းကျော်ခန့်အမြင့်ရှိသော ကျောက်ကမ္မစွန်းထက် သို့ လွှာခနဲခန့်တက်သွားသည်။ ချွန်မြနေသော ကျောက်စွန်းထိပ်တွင် သူ၏ခြေမနှစ်ချောင်းဖြင့်ကုတ်၍ ပေါ့ပါးစွာရပ်တည်နေပါ၏။
“ဟာ”

စနေသည် ... ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာသဘောကျသွားသည်။ စိတ်အစဉ်လည်း လွန်စွာအံ့ဩစရာကောင်းသော ပညာရပ်ပါတကားဟု စွဲမှတ်သွားပါ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ... ဘရသေ့မှာ ညှာလက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် တစ်တောင်နှစ်ပြန်မျှသာရှိသည့် တုတ်ကို ဆတ်ခနဲမွှေလိုက်သည်။

‘ဝီ .. ဝီ .. ဝီ .. ဝီ .. ဝီ .. ဝီ ..’

‘ဝေါ .. ဝေါ .. ဝေါ .. ဝေါ .. ဝေါ ..’

ပထမ ... လေတိုက်သံတစ်စီကို ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်တော့ လေပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သံနယ် တဝေါဝေါ တဝန်းဝန်းနှင့် အော်မြည်၍လာသည်။ ဘရသေ့၏ တုတ်လေမွှေသံသည် မိုးထစ်ချုန်းသံနယ် သို့မဟုတ် ... မိုးသက်လေပြင်းတိုက်ခတ်သံကြီးနယ် တဝေါဝေါအော်မြည်လျက်ရှိပါတော့သည်။

‘ဝေါ .. ဝေါ .. ဝေါ .. ဝေါ ..’

တုတ်မွှေချက်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ရွက်ခြောက်တို့မှာ တုတ်မွှေငွေ့သည် လေစီးဝဲထဲသို့ ဝဲကတော့ကြီးသဖွယ် လွင့်ပျံ့စီးမျော၍ စုပ်ယူသွားပါလေ၏။ အတန်ကြာမှ ... ကျောက်ကမ္မစွန်းထိပ်မှ ဘရသေ့ လွှာခနဲပြန်ကျလာခဲ့သည်။

သို့သော် ရိုးရိုးပျံဝဲကျလာခြင်းတော့ မဟုတ် ... တစ်လည်မွှေနေသည့် တုတ်အရှိန်ကို ... ဖတ်ခနဲ၊ တိခနဲ ရပ်ပစ်တာ စနေရပ်နေသည့် ကမ္မစွန်းကြားထဲသို့ ထိုးဝင်စိုက်နှက်လိုက်ပါလေ၏။

‘ဝိုး .. ဖောက် ..’

“ဟာ”

ဝိုးခနဲ အော်မြည်သွားသည့် တုတ်အလျင်သံသည် လွန်စွာမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၏။ လက်မုန်း၊ လက်ထိန်း၊ ချိန်ဆ၊ ဖစ်မှတ်က ဆံချည်တစ်မျှင်မလွဲပါတည်း။

“အိမ်း ... စက္ကနုတုတ်ခင်းပညာရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ ခိုသေးတယ် စနေ၊ စ.လယ်.ဆုံး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သွားပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ်အလျင် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်လာမယ်၊ အကာအလွှား ကျော်နင်းမယ်၊ တုတ်အလျင်၊ တုတ်အတိုက်၊ အတော့အစောင်း၊ အခေါက်၊ အမြို့၊ အထောက်အနင်း၊ အကြောဖြတ်၊ အကြောလူးလို့ မင်းကိုယှဉ်တဲ့ရန်သူဟာ ... မင်းပြုသမျှ နုရတော့မယ့်ကိန်းပေပဲ ... လူစွမ်းပညာရပ်ကြီးတစ်ခုပဲကွယ့်”

စနေမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ဖြစ်သွားရပါချေပြီ။ သူ့တစ်သက် မမြင်ဖူး၊ မကြုံဖူးသည့် လွန်စွာမှ အံ့မခန်းဖွယ်ရာ စက္ကနုတုတ်ခင်းပညာစွမ်းများကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးမောကြည့်နေပါတော့သတည်း။

အိမ်မတ်ထဲတဘဝ... ဘဝထဲတအိမ်မတ်

ဤသို့ဖြင့် ... စနေတစ်ယောက် ယင်းတိုက်တောကြီး ထဲမှာပင် 'စက္ကနွတုတ္တတုတ်ခင်း' ပညာရပ်တွင်သာ စိတ်နှစ်၍ သင်ကြားလေ့ကျင့်နေရသည်။ နေ့စဉ် နိစ္စရုံ ချွေးပြိုင်းပြိုင်းကျ လှုပ်ရှားရုန်းကြဲနေရသဖြင့် ဘာကိုမှ သတိမရနိုင်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘဝ၏လိုက်ဖိုရင်ခန်းဖွယ် သဘာဝ အလှအပ၊ အနုအရွများကို မခံစားနိုင် ...။ ကံကြမ္မာချိန်ခွင်ညှာ အလှည့်အပြောင်းတွင် ဘဝကပေးအပ်လာသော သမိုင်းပေးတာ ဝန်ကြီးအတွက် ကြမ်းရုပ်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည် မဟုတ်ပါလား ...။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ... ဝါးတဲကျောင်းသင်္ခမ်းတစ်ခု ရေတံခွန်း၊ စမ်းချောင်း၊ ဝါးချုံနွယ်ပေါက်နှင့် သစ်ခေါက်လျှော်တေ ... ဒေါက်ခြာသားရေချပ်နှင့် ကရသေ့တို့သာ ရှိနေပါ၏။

တဝေါဝေါစီးဖြာကျနေသည့် ... ရေတံခွန်း၊ စမ်းချောင်း ရေနှင့်ကျောက်ကမူတို့သာလျှင် ... သူ၏ နေရာထိုင်ခင်း ဘူမိ နက်သန်ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် တာဝီဝီလည်နေသည့်၊ မွေ့နေသည့် အော်မြည်နေသည့် ... တုတ်သံကိုသာ နာခံနေရပါ၏။

အချိန်နာရီတို့က တဖြုတ်ဖြုတ်ကုန်ဆုံးသွားကြသည်နှင့် စနေ၏ 'စက္ကနွတုတ္တ' တုတ်ခင်းပညာရပ်တို့ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျွမ်းဝင်သည်ထက် ပိုမိုကျွမ်းကျင်လာ၏။ သူ၏လက်ဖဝါး ပြင်တို့သည် ကြမ်းရုခက်မာလာသည်။ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုတစ် ချောင်းကိုသာ နေ့စဉ် အကြိမ်တစ်ထောင်မက ... လည်ပတ်မွှေ နောက်၊ ရိုက်ခြောက်ပေါက်ထုတ်ပြုလုပ်နေရသဖြင့်လည်း အမြောင်းလိုက်ထ၍နေသော လက်အသားမာဖုများအပြင် လက် မောင်း၊ လက်အိုး၊ လက်ဖျံ၊ လက်ရင်းတို့သည် သစ်ခေါက်တိုင် တစ်ခုပမာ မာကျစ်၍ အကြောအမျှင်များသည်ပင် အပြိုင်းပြိုင်း ထလျက်ရှိနေပါတော့သည်။

ပညာစဉ်ကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်တိတိ မရပ်မနား ကျင့်ကြံရသည်။ ထို့အပြင် ပုရပိုက်ပါ ပညာစဉ်၊ ပညာခန်းများကိုလည်း နှုတ်တိုက်ရွရွ မှတ်သားရသေးသည်။ ကစ်ခဲသောနေ့လယ်ခင်း လေ့ကျင့်စဉ်အပြီးတွင်

www.burmeseclassic.com

ရသေ့ထိုင်နေရာ ကျောက်ဖျာအနီးသို့ စနေ ... ချွေးသံတရွှဲရွှဲ နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘရသေ့မှာ ကတ္တီပါ အိတ်ရှုံလေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ယူနေသည်ကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသည်။

မျှင်မျှင်တွဲတွဲနှင့် မည်းနက်သောအရာလေးတစ်ခု ...။ ထိုမည်းမည်းအရာလေးကို သူ့ရှေ့တွင်ချထားသည့် ရွှေငှက် ပျောသီးတစ်လုံးအား လက်မနှင့်ဖိထိုးခွဲပြီး အထဲသို့ထိုးထည့် လိုက်သည်။

“ကိုင်း .. ရော့ စနေ ... ဒီငှက်ပျောသီးကိုစားလိုက်၊ ထွေးမထုတ်နဲ့နော် ... ခါးသက်သက်အရသာကိုတော့ မင်း ခံစားရမှာပဲ”

“ဟို ... ငှက်ပျောသီးထဲကို ထိုးထည့်လိုက်တဲ့ မည်း မည်းအရာတွေက ဘာတွေလဲ ... ဟင် ... ဘရသေ့”

“အင်း ... ဘာတဲ့ ... မွန်းတည့်နေတွင် သည်းခြေ ဝက်ဝံ အဆန်ခွဲကို လျှာတွင်ပွတ်ထိ မျိုချဘိလော့ ... တဲ့ စနေရဲ့”

ဘရသေ့ရှင်းပြနေစဉ်မှာပင် ... ငှက်ပျောသီးကို စနေက ကိုက်စား၍မျိုချလိုက်ပါ၏။ ခါးခြင်း၊ ချိုခြင်းအရသာ နှစ်ခုက ခါးခြင်းဘက်သို့ အားများသွားသည်ထင့် ...။ ပါးစပ် တစ်ခုလုံး ခါးသက်သက်နှင့်မို့ လည်ချောင်းအတွင်းသို့ ဒရော သောပါး မျိုချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဝက်ဝံသည်းခြေဟာ ... လက်ရေးအတတ်၊ တုတ် ရေးအတတ်၊ ဓားရေးအတတ်တွေကို မနေမနားစွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ လူစွမ်းတွေရဲ့ အားအမြိုက်ဆေးပဲ စနေ ... မင်း အခုစားလိုက်ရတဲ့ ‘ဝက်ဝံသည်းခြေ’ ဟာ သစ်ဖောက်ဝက် ရဲ့ သည်းခြေပဲကွယ့်၊ နီကြင်ကြင်အရောင်ရှိတယ်၊ မွန်းတည့် ချိန်မှာ အဲဒီဝက်ဝံသည်းခြေကို အစိမ်းအတိုင်း ငှက်ပျောသီးထဲ ထည့်ပြီး မျိုရတယ် ... ဒါဟာ ရှေးသမားတော်ကြီးတွေရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးလမ်းစဉ်တစ်ခုပဲ စနေရေ”

စနေသည် ခါးသက်သော အရသာလေချဉ်နှင့်အတူ ချိုရွှံ့တက်လာသည်ကို ရှုံ့မဲ့ရွှံ့ခံယူလိုက်သည်။ ရသဟရဏီ အကြောများမှတစ်ဆင့် သွေးကြောပြန်အကြောအခြင်များ တစ် လျှောက် ဝက်ဝံသည်းခြေအရည်များ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့သွားပါတော့ သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ... ရသေ့ကြီးဦးဖေရသည် ‘စက္ကန ဘုတ္တ’ တုတ်ခင်းပညာရပ်၏ အသက်သွေးကြောဖြစ်သော သသက်ရှုကျင့်စဉ် ဝင်မနည်း (ဝါယယုက္ခမသိဝုတ္တ) နိဿူကို သက်တွေ့ကျင့်ကြံအားထုတ်စေပြန်ပါ၏။

“ဝါးဆစ်ပေါက် ပညာလို့ခေါ်တယ် ... ဝါယယုက္ခမ သိဝုတ္တပညာလို့လည်း ခေါ်တယ်ကွယ့်၊ ဝါယောကို မင်း ပိုင်နိုင် ခဲ့ရင် ကိုယ်ခန္ဓာအလျင် ပေါ့ပါးမယ်၊ အခုန်အပျံ့ အကာအလွှား ... သူမတူအောင် အစွမ်းထက်မယ်၊ လူစွမ်းတွေမှတတ်အပ်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ပညာရပ်ပဲကွယ့်”

မှတ်ချက် ။ ။ “စက္ကနုတုတ္တ” တုတ်ခင်းအချီလက်ာ ပေချပ်ပုရိုက်မှာ လွန်စွာမှ များပြားကျယ်ဝန်းလှပါ သဖြင့် ... ချန်ရစ်ခဲ့အပ်ပါသည်။ တတ်လမ်းနှင့်သင့် လျော်ဆီဆိုင်သမျှသာ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

ဘရသေ့၏ ... ‘စက္ကနုတုတ္တ’ တုတ်ခင်းပညာရပ်များ ကို နားထောင်နေရင်းမှ စနေသည် ... ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ဘရသေ့အား ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်ဆနေပါ၏။ အကြောင်း ချင်းရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခုတည်းကိုသာ မကြာခဏဆိုသလို ထပ်ခါတလဲလဲမြင်မက်နေသည့် အိပ်မက်တစ်ခုကို ဘရသေ့အား ပြောပြမှသာ ဖြစ်ချေတော့မည်။

“စနေ ... ပုရိုက်ဖတ်ကြားပြတာကို စိတ်မရောက် ဘူ။ မင်း မေးချင်ပြောချင်တာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း ။ ... ငါရှေ့ကနေ ပုရိုက်တုတ်ခင်းဖတ်ပြရတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်”

ဘရသေ့၏ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ပြောချလိုက်သော စကား ကြောင့် စနေမှာ ... လန့်ဖျပ်သွားသည်။ သူ၏စိတ်ထဲမှ အကြံ အစည်ကိုပင် ဘရသေ့က ကြိုတင်၍သိရှိနေလေသည်လား။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဘရသေ့ ... ကျွန်တော့် မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းအိပ်မက်တစ်ခုကို ခဏ ခဏ ... မြင် မက်နေတယ်”

“အိမ်း ... ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီအိပ်မက်ကို ငါ့ကို သေ သေချာချာပြောပြစမ်း”

“ဒီလိုပါ ဘရသေ့ ... အိပ်မက်ထဲမှာ ကြီးမားလှတဲ့ ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်နဲ့အတူ ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါးကို ခဏ ခဏ မြင်မက်နေမိတယ်။ အဲဒီဘရသေ့က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပြီး တစ်နေရာကို သူ့လက်ထဲက တောင်ဝေးကြီးနဲ့ ညွှန်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ မီးခိုးငွေ့လိုလို၊ မြူငွေ့လိုလိုတွေကြားက လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ ပုံရိပ်တချို့ကို တွေ့ လိုက်ရတယ် ဘရသေ့”

စနေ၏အိပ်မက်ကို ... ဘရသေ့က ကျောက်ဖျာထက် ထယ် တင်ပျဉ်ပွဲခွေကာ မျက်စိအစုံကိုမှေးမှိတ်လျက် ဝိညာဉ်လွှင့် သကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ်နှင့် နားထောင်နေပေသည်သို့ ...။

“မကြာခင် မြူနှင်းမီးခိုးငွေ့တွေရှင်းသွားတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ရဲ့ နောက်ဆုံးမင်းဆက်ဖြစ်တဲ့ သီပေါမင်း ဘရားလက်ထက် မြန်မာနိုင်ငံကြီးရဲ့ ကျရှုံးခန်းတစ်ခုကို ထင်ထင် ရှားရှားတွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူနယ်ချဲ့တွေနဲ့ မြန်မာမျိုးချစ်တော်လှန်ရေးရဲမက်တွေရဲ့ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲ တွေကို ဓာတ်ရှင်ကြည့်နေရသလို တွေ့လိုက်ရတယ် ...။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီမှာ ... ကျွန်တော်က လက်ယာစစ်ကဲမှူးကြီး နေမျိုးကျော်စွာရဲ့ ညာလက်ရုံးတပ်မှူးသွေးသောက်ကြီးပေ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့လက်ထဲမှာလည်း သွေးစွန်းနေတဲ့ ‘ဝါကျစ်လိမ်တုတ်တို’ ကိုတွေ့နေရတယ်။ အိမ်မြင့်ကြီးလိုလို နန်ဆောင်ကြီးလိုလို ... မီးတွေလောင်ကျွမ်းနေတဲ့ မီးလောင်ပြင်မှာ အော်ဟစ်သံတွေ၊ ညည်းညူသံတွေ၊ တိုက်ခိုက်ကြီးဝါးသံတွေတို့လည်း ကြားနေရတယ်”

စနေမှာ ... သွေးပျက်ဖွယ်၊ ရင်နှင့်ကြော့ကွဲဖွယ်၊ နာကြည်းခံပြင်းဖွယ် အိမ်မက်ဖာတ်လမ်းကို ဆက်လက်၍ပြောပြနေမိသည်။ သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာ ထူးထူးခြားခြားပင် စူးရှလင်းလက်နေသည်သို့ ...။

“အင်း ... တစ်ခုကျန်သွားတယ် ... စစ်ကဲကြီးနေမျိုးကျော်စွာရဲ့ ညီတော်ဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ဟာ မြေခွေးလိုကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ရာထူးအာဏာနဲ့ ကိုယ်ကျိုးရပိုင်ခွင့်တွေကိုလည်း မက်မောတွယ်တာတဲ့သူတစ်ယောက် အဲဒါကြောင့် ... ရာထူးအာဏာတွေ၊ အခွင့်အရေးတွေပေးပြီး မက်လုံးဆွယ်တဲ့ .. နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူတွေ၊ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်မြို့သူကြီးတွေနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီးဆက်သွယ်ထားတယ်လေ”

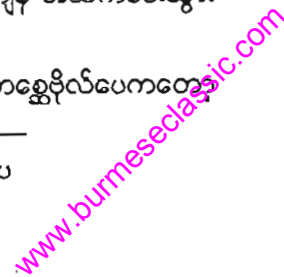
“အင်း ... အခွင့်အရေးရတာနဲ့ သစ္စာဖောက် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ဟာ စစ်ကဲကြီးနေမျိုးကျော်စွာရဲ့ ခံတပ်တံတိုင်းကြီးလိုဖြစ်နေတဲ့ ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေဆိုပြီး နာမည်သတင်းကြီး

နေတဲ့ ကျွန်တော်ကို ဥပါယ်တံယုဉ်နဲ့ ခရီးထွက်စေခဲ့ပြီး ... သူ့ရဲ့ အစ်ကိုတော် စစ်ကဲကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်တယ်။ ယင်းတိုက်တောင်က လျှို့ဝှက်စစ်စခန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်းကိုလည်း ရန်သူ မျက်နှာဖြူနယ်ချဲ့တွေကို လမ်းညွှန်ခဲ့လေတော့ စောစောကမြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်ပွားခဲ့ရတော့တာပေါ့ ...။

အင်း ... ပြောရရင် ... စစ်ကဲမှူးကြီးရဲ့ သစ္စာရှိတော်လှန်ရေးရဲမက်တွေဟာ မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ကလိန်ညှစ်ကြောင့် ဒီတိုက်ပွဲကြီးမှာ အသက်သွေးတွေစတေးပြီး ကျဆုံးခဲ့ကြရတယ်။ နောင်တော်အရင်းကို သတ်ပြီး ရန်သူလက်ကိုအပ်ခဲ့တယ်။ ယင်းတိုက်တစ္ဆေပေ ပြန်ရောက်လာတော့ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီလေ ... လောင်မြိုက်နေတဲ့ မီးမှန်တိုင်းကြီးနဲ့ အနိဋ္ဌာရုံသွေးပင်လယ်ကြီးကိုပဲ တွေ့ရတော့တာပေါ့ ...။

နာကြည်းစိတ်၊ ပေါက်ကွဲစိတ်၊ မခံချင်စိတ်ဒေါသတွေနဲ့ မျက်နှာဖြူစစ်သားတွေကို ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို’ နဲ့ ဖြိုခွင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ပေမယ့် ရန်သူအလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်ပြီးစီးထားနှင့်တာရယ်၊ ရန်သူအင်အားများပြားလှတာရယ်ကြောင့် ... သူ့ရဲ့သစ္စာရှိသွေးသောက်ရဲမက်တွေအားလုံး တစ်ယောက်မကျန် အသက်ပေးသွားခဲ့ကြရတယ် ...။

အင်း ... ဒါပေမဲ့ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေကတွေ့ခဲ့

ရန်သူ့ရဲ့လက်ချက်နဲ့ အသေမခံဘဲ မြင့်မြတ်တဲ့သူရဲကောင်း တို့ရဲ့စွန့်လွှတ်ခြင်းနဲ့အတူ သွေးသစ္စာကျိန်ဆိုခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ထဲက သွေးသစ္စာကျိန်စာ အတိုင်းသာဆိုရင်တော့ နောင်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးလောက်မှာ သစ္စာဖောက်လူယုတ်မာ ကျော်ခေါင်ကို ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီးလက်စားချေခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ မြင်မက်ခဲ့တယ် ဘရသေ့။

အဲ ... ထူးဆန်းတာတစ်ခုက အိပ်မက်ထဲက သစ္စာ ဖောက် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်နဲ့ ဟို ... ကျွန်တော်မိဘနှစ်ပါးကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီး ... 'ဆာတိုး ယာမ'နဲ့ဟာ တစ်ထပ်တည်း၊ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေပါတယ် ဘရသေ့ ... ၊

နောက်ပြီး ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေနဲ့ မြို့သူကြီး သမီး ခင်ဘုန်းတို့ရဲ့ ကြေကွဲဆွတ်ပျံ့ဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး ကလည်း နှစ်ခန်းရပ်ဇာတ်လမ်းအဖြစ်နဲ့ မြင်မက်ခဲ့သေးတယ်။ ဟုတ်တယ် ... ယင်းတိုင်တစ္ဆေပေနဲ့ ခင်ဘုန်းတို့ဟာ နှစ်ကြိမ် တည်းသာ ဆုံစည်းခွင့်၊ ချစ်ခွင့်ရခဲ့ကြပြီး ... သေကွဲကွဲခဲ့ကြရ တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးဟာလည်း နောင်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါး ကြာ မြင့်တဲ့အချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲဆုံတွေ့ခွင့်ရကြပြီး မပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ ချစ်ခရီးကြေးကို ပြန်ပြီးဆပ်ခွင့်ရကြမယ်တဲ့ ... ဘရသေ့ရယ်။

စနေ၏အိပ်မက်ရှည်ကြီး ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည့်တိုင် ... ကျောက်ဖျာထက်မှ ဘရသေ့မှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်

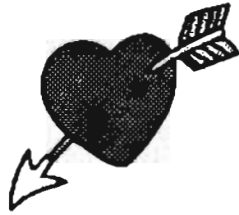
နှယ်သာတည်း။ အတန်ကြာမှ ဟင်း ... ခနဲ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့နှင့်အတူ လွင့်ပျောနေသည့် နာမ်ဝိညာဉ်သည် ဘရသေ့၏ နွှာကိုယ်တွင်းသို့ ပြန်လည်၍ ပူးဝင်ရောက်ရှိလာသည်သို့ ... ။

“အင်း ... မကြာခင် ... နှစ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးက တစ်ဆင့်ကြေးတွေ၊ သွေးသစ္စာကြေးတွေ အပြီးတိုင်ပေးဆပ်တဲ့ ခွဲကြီးတစ်ခု ယင်းတိုက်တောင်မှာ မွေးဖွားလာကြတော့မယ်။ အဲဒီရာဇဝင်ကြေးဆပ်တဲ့ပွဲကြီးမှာ ... မင်းဟာ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ကြီး ဗိုလ်ပေရဲ့ကိုယ်ပွား ... 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ငစနေ' ဆိုတဲ့ တွဲနာမည်နဲ့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို တော်လှန်တိုက်ထုတ်ရလိမ့် မယ်။ အခုချိန်ကတည်းက ရန်ကြေးတွေ၊ သွေးကြေးတွေကို ချေဖျက်ဖို့ တုတ်သွေးပြီး အားမွေးထားပေတော့ လူကလေးရေ”

ဘရသေ့၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ စကားများက ... ငနေ၏ရင်ဘတ်ကြီးကို ထွင်းဖောက်ကာ သွေးကြောအနှံ့တိုင် ဦးဝင်သွားပြီး နှလုံးသည်းပွတ်အတွင်းထိတိုင် ဒုတ်ဒုတ်ထိ စူးနှစ် ဝင်ရောက်သွားပါချေပြီတည်း ... ။

www.burmeseclassic.com

နှလုံးသားတွင်စူးဝင်နေသော ... 'ဆူး' တစ်ချောင်း

ရဲရမန်းမြို့ ...။

ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် မြန်မာနယ်စပ်တွင်ရှိသော မြို့ကြီး တစ်မြို့။

တောင်စဉ်တောင်တန်း အသွယ်သွယ်၊ အဆင့်ဆင့် မြေ သိုင်းကျူးရင့်နေသည့် ... ရဲရမန်းနယ်ကား ဒုဌဝတီခေါ် မြစ် ငယ်မြစ်၏မြစ်ဝရမ်းတစ်လျှောက်တွင် တည်ရှိသည်။ ဟဲလယ်၊ နန်းဟူး၊ ကုန်းသာ၊ အုန်းကျော၊ သရက်ပင်၊ ဇရစ်ခဲ ... စသော ရွာကြီးရွာငယ်အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ဝိုင်းပတ်ကာရံထားပြီး ရှမ်းနှင့် မြန်မာ ရောယှက်ပေါင်းစပ်နေသည့် နယ်ခြားအရပ်ဒေသဖြစ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် တ ပေ

သည်။ ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်း ပေါင်းဆုံရာ၊ စီးပွားရေးအချက်အချာ ကျရာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် ကျူးကျော်နယ်ချဲ့အုပ်ချုပ်ခြင်းခံ ကြရသည့် ဂျပန်စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလမှာပင် .. မစည်မကောင်း စည်ကားလျက်ရှိပါသည်။

ထိုရဲရမန်းမြို့၏ တောင်ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် အုတ် ဆိုက်နီနီကြီးနှင့် စုလစ်မွန်းချွန်ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရဲတိုက် ဟောင်းကြီးတွင် ... ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ က ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စခန်းကြီးအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားရှိခဲ့ပါ သည်။

နံနက်ခင်းနေခြည်သည် နင်းမြူဇာပဝါပါးကို ထိုးဖောက် ၍ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စခန်းဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ဖြန့်ကျက်ကျ ဆင်းနေပါ၏။ စခန်းရှေ့မြက်ခင်းပြင်ထက်ရှိ အလံတိုင်ထိပ်ဖျား ဝယ် အဖြူပေါ်တွင် အနီရောင်နေတံဆိပ်အပိုင်းကြီးပါရှိသည့် ဂျပန်အလံက နံနက်ခင်းလေပြည်တွင် တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ခတ်လွင့် ပျံလျက် ...။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်မှူးဆာတိုးယာမမှာ ... သူ၏ အနားယူသောအခန်းတွင်း ထိုင်ရင်း သူ့ရှေ့ရှိ အရက်ပုလင်းထဲမှ အရက်တချို့ကို အရက်ခွက်ထဲသို့ စိတ်မရှည်စွာလောင်းထည့် လိုက်ပြီး တစ်ကျိုက်တည်းမော့သောက်လိုက်ပါ၏။

“အား ... ဖွီး”

ဝီစကီအရက်တချို့က ဆာတိုးယာမ၏ပါးစပ်အတွင်းသို့ ဖိတ်တချို့ စဉ်တချို့နှင့်ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ သို့တိုင်အောင်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် တ ပေ

၂၂၈ သက်မင်းကျူဂျီ

ဆာတိုးယာမ၏ သွေးပျက်ချေကုန်ချားနေကြသည့်စိတ်တို့က မတည်ငြိမ်နိုင်သေးပါ။ ညဉ့်ယံအိပ်မက်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားခဲ့ရသည့် ရသေ့အိုကြီး၏စကားများကိုသာ ကြားယောင်နေမိ သည်။

“သတိထား ဆာတိုးယာမ ... ဒီနေ့ည သင်းရဲ့အိပ် မက်ထဲကို ဝိညာဉ်တစ္ဆေတစ်ကောင် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ဝိညာဉ်တစ္ဆေဟာ သင့်နောက်က အရိပ်လိုက်ပေးလိုက်နေတဲ့ ... သင်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ သစ္စာမဲ့အတိတ်တစ်ခုရဲ့ ဝဋ်ကြွေးပဲ ...။

ဟုတ်တယ် ... အခုလာမယ့် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ် အတွင်းမှာ သင် သစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့ဝဋ်ကြွေးကို သင်ကိုယ်တိုင်ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ့် အဲဒီအကြွေးကို လာယူမယ့်သူက ယင်းတိုက် တစ္ဆေ ငစနေတဲ့ ...။

ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ငစနေတဲ့ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... င ... စ ... နေ ... တဲ့”

ရသေ့အိုကြီး၏စကားသံများနှင့်ရုပ်သွင်ကပါ အာရုံထဲသို့ အဓမ္မထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သည်မို့ ဆာတိုးယာမမှာ ဒေါသတ ကြီးနှင့် အရက်ခွက်ကို အခန်းနံရံဆီသို့ ပစ်ပေါက်စိုက်ခွဲလိုက်သည်။

‘ဝိုး .. ခွမ်း .. ခလွမ်း’

“ဟေး ... မဆပ်ဘူးကွာ ... မဆပ်ဘူးဟေ့ ... ဘာ အကြွေးမှ ငါ့မှာမရှိဘူးဟေ့”

အနားယူခန်းမှ အရက်ဖန်ခွက်ပစ်ပေါက်ကျကွဲသံ၊ ဆာ

တိုးယာမ၏ အဆက်အစပ်မရှိ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်သံများ ကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုနှင့် စကားပြန်ဂုဗ္ဘာန်တို့ ဒရော သောပါး ပြေးဝင်လာကြသည်။

“မာစတာ ... မာစတာ ... ဘာ .. ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ”

မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါနေသည့် သူ၏သခင် ဆာတိုးယာမကို ကြည့် ကာ အိပ်မက်တစ္ဆေ နှောင့်ယှက်နေပြန်ပြီကောဟု ဂုဗ္ဘာန် သိရှိ လိုက်ရသည်။

“ယာမာမိုတို ... ဂုဗ္ဘာန် ...”

“အမိန့်ရှိပါ မာစတာ”

“ဟိုက် ... မာစတာ”

တုန်တုန်ယင်ယင်အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ခေါ်ငင် လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ထူးလိုက် ရသည်။ ဂုဗ္ဘာန်ကမူ အလိုက်တသိပင် ဖန်ခွက်အသစ်တစ်ခွက် တွင် ဝီစကီအနည်းငယ်ကို ထည့်လိုက်ပြီး ဆာတိုးယာမအား တရိုတသေနှင့်ပေးလိုက်ပါ၏။

ယခုမှ အတော်အတန် စိတ်တည်ငြိမ်လာဟန်တူသည့် ဆာတိုးယာမမှာ ဂုဗ္ဘာန်ပေးသောအရက်ခွက်ကိုယူကာ တစ် ကျိုက်ခန့်သောက်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ... ငါခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး စီစဉ်ပြီးကြ ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာစတာ ... အားလုံးနီးပါးတော့ စိဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ ဟောဒီကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းရဲ့ ပတ်ပတ်လည်ကိုက်နှစ်ရာအတွင်းမှာ တောရှင်းပြီး မိုင်းတချို့ ထောင်ပြီးပါပြီ၊ ပတ်ပတ်လည်သံဆူးကြိုးကာဖို့ရယ်၊ လျှပ်စစ်မီးမောင်းတွေ ဆင်ဖို့ရယ်က နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ပြီးစီးပါပြီ၊ နောက်ပြီး မာစတာရှာဖွေခိုင်းတဲ့ အမဲလိုက်ခွေး အကောင်နှစ်ဆယ်လည်း သန်ဘက်ခါဆိုရင် ဆီဘူးကွဲတောင်ကနေ လာပြီးပို့ကြပါလိမ့်မယ် ... ဒါ ... ဒါ ... ပေ ... မဲ့”

“ဘာလဲ ဂုဏ္ဍာန် ... ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ ... ငါနားမလည်ဘူး ... သေချာရှင်းပြစမ်း”

“ဟို ... ဟို ... ဘာမဟုတ်တဲ့ အိပ်မက်ထဲကနေ ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ကိစ္စလေးကို ... ဟို ... ဟို ... မာ ... မာစတာများ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တွေ လွန်ကဲနေသလားလို့”

“ဘာပြောတယ် ဂုဏ္ဍာန်”

ဆာတိုးယာမက သူ၏ခါးတွင်ချိတ်တွဲထားသည့် လေးဆယ့်ငါးဘို့ ပစ္စတိုကြီးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်ကာ စကားပြန်ဂုဏ္ဍာန်၏ ရင်တည့်တည့်သို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ စကားပြန်ဂုဏ္ဍာန်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပါ၏။

‘ဟိုက် မာစတာ ... ဟိုက် ... ဟိုက် ... ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် ... ခွင့် ... ခွင့်လွှတ်ပါ မာစတာ၊ အဲ ... အဲဒီယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်ကြီးရောက်လာခဲ့ရင် သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းကို

ခြိတ်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မာစတာကိုအပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဆာတိုးယာမ၏ခြေသလုံးကို ဖက်လုမတတ်တောင်းပန်နေသည်ကြောင့် ဆာတိုးယာမမှာ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ္စတိုကြီးကို ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဂုဏ္ဍာန် ... သေသေချာချာနားထောင် ... ငါတို့ယ်တိုင် မြင်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်ဟာ ရသေ့အိုကြီးပြောထားခဲ့တဲ့ စကားတွေအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းတူနေတယ်လေ၊ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ဘာလုပ်မလဲ ဂုဏ္ဍာန်”

ထို့နောက်မှာတော့ ဆာတိုးယာမပြောပြနေသည့် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ထဲမှ အဖြစ်အပျက်များကို တပ်ကြပ်ကြီးယာအမှိုတိုနှင့် စကားပြန်ဂုဏ္ဍာန်တို့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြတော့သည်။

“အေး ... မနေညကမြင်မက်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့ဟာ မြန်မာဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ် ... နာမည်က ကျော်ခေါင်တဲ့၊ စစ်ကဲမှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာရဲ့ သစ္စာဖောက်ညီတော်တစ်ယောက်တဲ့လေ၊ ကျော်ခေါင်ဟာ မျက်နှာဖြူ အင်အားထိပ်တွေနဲ့ လျှို့ဝှက်စွာပူးပေါင်းပြီး နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့နောင်တော် နေမျိုးကျော်စွာ ငှက်ဖျားမိနေခိုက်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီး အင်အားထိပ်မျက်နှာဖြူနယ်ချဲ့တွေနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တယ် ...”

www.burmeseclassic.com

ကျော်ခေါင်ဟာ မျက်နှာဖြူတွေပေးအပ်တဲ့ ငွေကြေးတွေ၊ အဆောင်အယောင်တွေ၊ ရာထူးအာဏာတွေ ရယူနိုင်ပေမယ့် သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်ဆိုတဲ့ ဖျက်မရနိုင်တဲ့ သမိုင်းအမည်းစက်ကြီးကတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တာပဲ။ နောက်တစ်ခုက ... သူ့ရဲကောင်းတို့စွန့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တဲ့ ... 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ဗိုလ်ပေး' ထူးဆန်းတဲ့ 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်' ကိုကျော်ခေါင်ကိုယ်တိုင် အမှတ်တရသိမ်းဆည်းထားခဲ့တယ် ...။

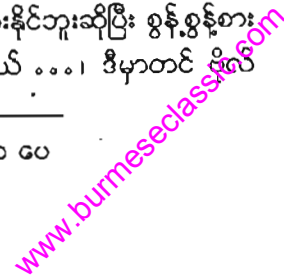
အဲဒီနောက်တော့ ... ကျော်ခေါင်ဟာ နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ပူးပေါင်းပြီး သူ့ရရှိထားတဲ့ရာထူးအာဏာတွေကို မြင့်မားထက်မြင့်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီလို သူတစ်ကိုယ်တည်းကောင်းစားရေးအတွက် ... တိုင်းပြည်မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတွေနဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်တွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ မြန်မာ့တပ်မှူးဟောင်း ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ဟာ သူ့အတွက်ဆိုရင် ... ဘနဖူးတောင် သိုက်တူးမယ့်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ မကြာခင် ရုပ်လုံးပေါ်လာခဲ့တယ်လေ ...။

မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မြန်မာ့ကျောက်မျက်ရတနာတွေကိုပါ ချုပ်ကိုင်ချယ်လှယ်ဖို့ ကြိုးစားလာခဲ့တယ်။ မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေကနေ တန်ဖိုးကြီးမားလွန်းလှတဲ့ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို သူ ... အမှတ်မထင်ရရှိခဲ့ရက လောဘတစ္ဆေ့ပူးကပ်လာတယ်။ ဒီမှာတင် ... ပတ္တမြားကြီးအကြောင်းကို သိတဲ့

မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်ကို အစာထဲမှာအဆိပ်ခတ်ပြီး တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးကုတ်မြေကနေ အဲဒီပတ္တမြားကြီးကို ထုတ်ယူဖို့ရာအခွင့်မသာခဲ့ဘူးလေ။ ယည်မှာတင် ... အကြံပက်စက်သလောက် ဉာဏ်ပြေးလှတဲ့ ကျော်ခေါင်ဟာ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ဗိုလ်ပေ ကိုင်ခဲ့တဲ့ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်ရဲ့ထိပ်မှာ သံနဲ့အခွေးလုပ်ပြီး ပတ္တမြားကြီးကိုထည့်ပြီး ဝှက်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ... တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးဟာ လူမသိ သူမသိနဲ့ ... 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်' ကြီးထဲကို ရောက်ရှိသွားခဲ့တော့တယ် ...။

ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ဟာ အဲဒီအစီအစဉ်ကို သိပ်ပြီး သဘောကျသွားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ပတ္တမြားကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးကိုလည်း စိတ်ချသွားတယ် ... ဟုတ်တယ်လေ ဘယ်သူကမှ ဝါးလုံးတစ်လုံး၊ တုတ်တိုတစ်ချောင်းရဲ့ သံခွေးတပ်အခေါင်းထဲမှာ တန်ဖိုးကြီးမားလှတဲ့ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ... ရိပ်စားထင်မြင်မိကြမှာလဲပေါ့ ...။

ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်တဲ့ အရာမို့ တစ်နေ့မှာ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ဗိုလ်ပေရဲ့ သစ္စာရှိ ရဲမက်အနွယ်တော်တစ်ယောက်က သူတို့ရဲ့တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ကိုင်ဆောင်ခဲ့တဲ့လက်နက်ကို တိုင်းပြည်ရဲ့ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်တစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ မထားနိုင်ဘူးဆိုပြီး စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ ဝင်ရောက်ခိုးယူသွားခဲ့ပါတော့တယ် ...။ ဒီမှာတင် ဗိုလ်

မှူးကျော်ခေါင်တစ်ယောက် ... ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသလို အရူးမီးပိုင်းဖြစ်ရပြီးပေါ့။ 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို' ထဲမှာ ပတ္တမြားကြီးဝှက်ထားတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဖွင့်ဟပြောလို့မဖြစ်နိုင် ... ဒီတော့ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေရဲ့ ဂန္ထဝင် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုကို သူ့ရဲ့တပည့်လူယုံတွေနဲ့ မိုးအဆုံး မြေအနံ့ လိုက်ရှာပေးမယ့် ပတ္တမြားကြီးပါသွားတဲ့ ... 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို' ရဲ့ သတင်းကတော့ ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက် ဖြစ်ခဲ့ရတော့တယ်''

ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင် ... ဒေါသအကြီးအကျယ်ထွက်ပြီး ယမ်းပုံမီးကျ အပူမီးလောင်မြိုက်တော့တာပါပဲ။ တပည့် တပ်သားလူယုံတွေအပြင် 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေရဲ့ ... ဂန္ထဝင် ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုကိုရှာတွေ့ခဲ့ရင် ဆုတော်ငွေ ဘယ်၍ဘယ်မျှပေးမယ်လို့တောင် သတင်းလွှင့်ပြီး ရှာဖွေခဲ့ကြပေမယ့် ဗိုလ်မှူးကျော်ခေါင်ရဲ့တစ်သက်မှာ ပတ္တမြားကြီးထည့်ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေရဲ့ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုကို ဘယ်လိုမှ ပြန်လည်ရယူနိုင်ခြင်းမရှိမိတာပါပေ ...။

လူသားတို့၏ အသက်ပေါင်းများစွာကို ရက်ရက်စက်စက် စတေးခဲ့ပြီးမှ ရယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါသော ... ပတ္တမြားကြီးသည် ယခုအခါမှာတော့ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မသိ ... ပျောက်ကွယ်တိမ်မြုပ်သွားခဲ့ပါတော့သတည်း။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မိထားအားကျဖွယ် ... ကျားသစ်နတ်သစ္စာ

ရက်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ... စနေမှာ ထိတ်ခနဲပင်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ခါတိုင်းနေ့များဆိုလျှင် ဘာရသေ့၏ ကျောင်းသစ်ခန်းကျင်တွင် ဝန်းမြွေကြီးများ၊ စပါးကြီးမြွေကြီးများနှင့် ဝက်ဝံတချို့ကိုပင် အနီးကပ်သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်နေကျဖြစ်သဖြင့် စနေအဖို့ မထူးဆန်းတော့ ...။ ယခု တွေ့မြင်နေရသည်က ... အလုံးအထည် ကြီးမားလှည့်လျားလှသော ကျားသစ်နတ်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်မို့ ထူးဆန်းလက်စခြေလှမ်းများပင် တန်သွားပါတယ်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ... ပြီးခဲ့သည့်လပိုင်းက ရော့ခွန်တောင်တွင် 'စက္ကနတုတ္ထ' တုတ်ခင်းပညာရပ်များကို တစ်ယောက်တည်းကျင့်ကြံနေစဉ် ရေတံခွန်တောင်ထိပ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော မည်းနက်နေသည့်သတ္တဝါကောင်မှာ ... ကျားသစ်နက်ကြီးပင်ဖြစ်ပေမည်။ ထိုစဉ်က ကျားသစ်နက်ကြီးအတူ ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါးကို စနေ ... မြင်တွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်က ... ကျားသစ်နက်ကြီးနှင့် ရသေ့ကြီးတို့ကို ခဏမျှသာ တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ရေမှန်ရေမွှားဖြူရှုမိုးငွေ့များကြားတွင် ထူးဆန်းစွာ ကွယ်ပျောက်၍သွားသည်ကို စနေ ... အမှတ်ရလာမိပါလေ၏။

"ဘုရား ဘုရား ... ဒီကျားသစ်နက်ကြီးကိုကြည့်ရတာ ငါ့ကိုရန်မူမယ့်ပုံတော့ မပေါ်ဘူး။ ဟို ... ဟို ... ရသေ့အိုကြီးကရော ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ"

ကျားသစ်နက်ကြီးမှာ ဝါးတဲရွေ့ရှိ ကျောက်ဖျာထက်ပင် တွင်ပင် ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ကျားသစ်နက်ကြီး တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးတို့မှာ ကတ္တီပါသားကဲ့သို့ နက်မှောင်တောက်ပလျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာမူ ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ ရဲရဲနီလျက်ရှိပါသည်။

ကျားသစ်နက်ကြီး၏ကိုယ်မှာ ဝင်လှဆဲနေခြည်အောင်တွင် ဖိတ်ဖိတ်လင်းလက်နေသည်သို့ ...။ သူ့အားအန္တရာယ်မလိုဟန်မရှိကြောင်း စိန်စားမိလိုက်သဖြင့် စနေမှာ ကျားသစ်နက်ကြီးကို အရဲကိုး၍ သေချာစွာကြည့်နေပါသည်။

ဟုတ်ပါသည် ...။ ကျားသစ်နက်ကြီးမှာ သူ၏ ကြီးမားသည့်လျားသောခါးကြီးကို နွဲ့ကာယိမ်းကာဖြင့် ဘရသေ့၏ကျောင်းသစ်ကို တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ပြီး စနေရှိရာသို့ လည်ပြန်တစ်ချက် နားရဲကြည့်ကာ ... တောနက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။

"မကြောက်ပါနဲ့၊ စနေ ... ကျားသစ်နက်ကြီးက လူကလေးကို ရန်ပြုဖို့လာတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အချိန်ကျပြီဆိုတာ သတိပေးတာပါ။ နောက်ပြီး ကျားသစ်နက်ရောက်လာတာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နိမိတ်လက္ခဏာကွယ်"

နောက်ဘက်မှ ဘရသေ့၏စကားသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် စနေက သူ၏နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘရသေ့သည် ခုခါတောင်ဝေးကို ထောက်လျက် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ကျားသစ်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ဟန်တူပါ၏။

"ကျားသစ်နက်ဟာ သတ္တဝါတွေထဲမှာ သစ္စာအရှိဆုံးနဲ့ ထူးခြားဆုံးသတ္တဝါပဲကွယ် ... နောက်ပြီး ယင်းတိုက်တစ္ဆေထဲပေရဲ့ ဆွေဆက်၊ မျိုးဆက်၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်လည်း ဖြစ်ပုံရတယ်ကွယ်။ အထူးသဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုထူးခြားတာတွေ ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကျားသစ်နက်ကြီးနဲ့ သူတော်စင်ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါးပေါ်လာပြီး သတိပေးစကားတွေပြောလေ့ရှိတယ် စနေရဲ့"

"နေပါဦး ဘရသေ့ရယ် ... ကျားသစ်နက်ဟာ ထူးခြားတဲ့ သတ္တဝါဆိုတာ ဘာပြုလို့ပြောရတာပါလဲ"

စနေ၏အမေးစကားကို မဖြေကြားသေးဘဲ ဘရသေ့မှာ တဲကျောင်းရှေ့ကျောက်ဖျာထက်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စနေမှာလည်း သင့်ရာနေရာတစ်ခုတွင် ထိုင်ခိုလိုက်ပါ၏။

“သစ်နက်ဆိုတာ အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ သတ္တဝါ ... နောက်ပြီး အလွန်ရှားပါးတဲ့ သတ္တဝါမျိုးဖြစ်တယ်။ သစ်နက်ဆိုတာ ထူးထူးမြတ်မြတ်မင်္ဂလာပြုတဲ့အချိန်တွေမှာ သုံးလေ့ရှိကြတယ်။ နောက်ပြီး တရားအားထုတ်ကြတဲ့ ရသေ့ရဟန်းတွေလည်း အမြဲဆောင်လေ့ရှိကြတယ် ...”

ဒါ့အပြင် သစ်နက်ဆိုတာ တစ်သက်မှာတစ်ကြိမ်ပဲ ထွန်းပွားပြီး တစ်ကြိမ်ပဲ သားပေါက်လေ့ရှိတယ်။ ကိလေသာပိုင် ဖြတ်တဲ့နေရာမှာလည်း စံနမူနာထားလောက်စရာပဲပေါ့ ...

ဒါကြောင့် တရားအားထုတ်ကြတဲ့သူတွေဟာ သစ်နက်ရေကို ဆောင်ကြတာပဲဖြစ်တယ်။ အဖိနမ္မလို့ခေါ်တဲ့ ခွာနဲ့တကွသော သားကောင်အရေသည်လည်း ရသေ့ ... စတဲ့ သူတော်ကောင် တို့ရဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတစ်ပါးလို့ ဆိုကြတယ်ကွယ်။ အဲဒီ ‘အဖိနမ္မ’ ဆိုတဲ့ပါဠိကို ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေက ‘သစ်နက် ရေ’ လို့ ကညီတညွှတ်တည်း ပြန်ဆိုထားကြလေရဲ့ စနေရေ။

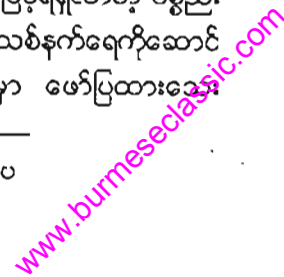
ကျားသစ်နက်၏ အံ့ဩဖွယ်ရာထူးခြားချက်များကို စနေ တစ်ယောက် စိတ်ဝင်တစားနားထောင်လျက်ရှိနေပါ၏။

“ဒို့ထက်သေချာအောင်ပြောရရင် ... ဘုရားအလောင်း

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ သုဒ္ဓဝါသဘုံသား ရဟန္တာ ဗြဟ္မာကြီးတွေရဲ့လက်ကနေ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးပါး တို့က လောကမှာ မင်္ဂလာရှိတယ်လို့သမုတ်အပ်တဲ့ ကောင်းလှစွာ သော ထိုသားကောင်ရဲ့အရေ (သစ်နက်ရေ) နဲ့ခံယူတယ်လို့ ဗုဒ္ဓဝင်နိဒါန်းမှာလည်း ပြဆိုထားတယ်ကွဲ့ ...။

ဒါ့အပြင် ရှင်မဟာသီလဝံသရဲ့ ဆုတောင်းခံထားပျို့မှာ လည်း ... ‘ပွင့်ကြီးဇေးမြတ်၊ ပုန်းညက်သဖွယ်၊ ပန်းပြောက်ခြယ် သို့၊ သပ္ပာယ်လှစွာ၊ ခြေသည်းမွှာတီ၊ အရာမပျက်၊ သစ်နက် အရေ၊ ဆောင်စနေကို၊ ပြေပြေပြစ်ပြစ်၊ ခေါက်စနစ်လျက်၊ တဘက်ကယ်တင်၊ ထားပြီးကျင့်မှ ...’ ဆိုပြီး သစ်နက်ရေကို တိုက်ရိုက်စပ်ဆိုတော်မူထားတယ် ...။

“အင်း ... အဲဒီသစ်နက်လို့ဆိုတဲ့ ကျားသစ်နက်ဟာ အင်မတန်လည်း သစ္စာကြီးတဲ့ သတ္တဝါမျိုးကွယ် စနေရဲ့ အစာ ကို ခုတ်ယူဖမ်းဆီးတဲ့အခါမှာ လက်ယာဘက်ကိုကျတဲ့ အစာကိုပဲ စားတယ်။ လက်ဝဲဘက်ကိုကျသွားခဲ့ရင်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ဆာလောင်နေပါစေ ... အဲဒီအစာကို မစားတော့ဘူး။ အေး ... အဲဒီထုံးကို နှလုံးမူပြီး သူတော်စင်တွေ့ ရသေ့ရဟန်းတွေဟာ လည်း ... လက်ဝဲနဲ့တူတဲ့ မတရားသဖြင့်ရရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မသုံးဆောင်ဘဲ လက်ယာနဲ့တူတဲ့ တရားသဖြင့်ရရှိလာတဲ့ ပစ္စည်း ကိုသာ သုံးဆောင်မယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီး သစ်နက်ရေကိုဆောင် တော်မူကြောင်း ... စာပေကျမ်းဂန်တွေမှာ ဖော်ပြထားသေး

တယ်လေ ...၊

အေး ... ဒီကျားသစ်နက်ကိုအကြောင်းပြုပြီး လူလောကမှာလည်း ကျားသစ်နက်ကဲ့သို့ သစ္စာတရားကြီးမားနိုင်ကျည်မှုကို အတုယူကျင့်သုံးပြီး ကောင်းမြတ်တဲ့ကျင့်စဉ်တွေ၊ ကောင်းမြတ်တဲ့အပြုအမူတွေ၊ ကောင်းမြတ်တဲ့စီးပွားရှာခြင်းတွေကိုသာ လူတိုင်း လူတိုင်း ကျင့်ကြံပွားများနိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ... လောကကြီးတစ်ခုလုံး မင်္ဂလာတရားတော်နဲ့အညီ ပြည့်စုံလာရမှာပေါ့ကွယ်"

ဘရသေ့မှာ .. ကျားသစ်နက်၏ထူးခြားမှုများနှင့် အတုယူစံထားအပ်သောကျင့်များကို စနေအား ရှည်လျားစွာရှင်းပြပြောဆိုလိုက်ပြီး ကျောက်ဖျာထက်မှ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဝါးတဲကျောင်းလေးပေါ်သို့ပြန်ကြွရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ... စနေရိုရာသို့ လှည့်ကာ ...

"သမိုင်းကြောင်းမှာ သစ္စာတရားကြီးမားသူ၊ သစ္စာကို အနက်ရှိုင်းဆုံးအရာလို့ သဘောပိုက်ပြီး ... သူ့ရဲကောင်းတွေရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့သေဆုံးခြင်းနဲ့ စွန့်လွှတ်စွန့်စားသွားတဲ့ ... မင်းရဲ့ဘိုးဘေး ... 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဗိုလ်ငပေ' ဟာလည်း သစ္စာကြီးတဲ့ ကျားသစ်နက်လို အင်မတန်စံထားထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပေါ့။ အေး ... အဲဒီထုံးကိုနှလုံးမူပြီး မင်းလည်း ... 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ငစနေ' ဆိုပြီး သစ္စာမော်ကွန်းရေးထိုးနိုင်ပါစေလို့ ... ဘရသေ့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွယ်"

ခု နစ် စဉ် ကြယ် ဓာ ပေ

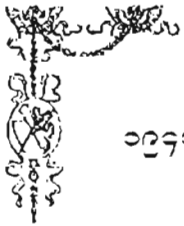
ဘရသေ့မှာ ... စနေအား လွန်စွာတန်ဖိုးရှိလှသည့် ဆုံးမစကားများကိုပြောဆိုပြီး သူ၏ဝါးတဲကျောင်းလေးပေါ်သို့ တက်သွားပါလေ၏။

စနေမှာမူ ထူးထူးခြားခြား ဘရသေ့ပေးသွားသည့် သူ၏ အမည်နာမကို တိုးတိုးညင်ညင်ရွတ်ဆိုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလေတော့သည်။

'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... ငစနေ ...'

'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... ငစနေ ...'

အခန်း (၁)

၁၉၄၄ ... သစ္စာတို့၏စာအုပ်တိုက်

ဂုဏ်တော်ထောင် ဝမ်းရံစောင့်ကြပ်သော

သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ နိမိတ်ဖတ်စကားတစ်ခွန်းသည် သူ၏အရှင်သခင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမ အပေါ်တွင် မည်မျှအထိ ဖိအားသက်ရောက်ခဲ့လေသည် မသိ ... လောလောဆယ် လက်တွေ့ပစ္စက္ခအချိန်မှာတော့ ဆာတိုးယာမ၏ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်ကြီးအား အစောင့်အထပ်ထပ်ချထားသည်မှာ ဂုဏ်တော်ထောင်စောင့်ကြပ်သည်ထက်ပင် ပိုလေမည်လားမသိပါ ...။

ဆာတိုးယာမ၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်သံအောက်ဝယ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုနှင့် စကားပြန်ဂျွန်ကြီးတို့မှာ တစ်ချက်ကလေးမျှ အနားမနေရပါ။ စည်းရိုးအုတ်တံတိုင်းတစ်ထပ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်များလွှတ်ထားသည့် ခြံစည်းရိုးတစ်ထပ်၊ ထို့အပြင် ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စာနိုးကြီးထဲတွင် နေ့နေညည လွှတ်ထားသည့် အမဲလိုက်ခွေးကြီး အကောင်နှစ်ဆယ်နှင့် ခွေးထိန်းဂျပန်စစ်သားများနှင့် မုစုရုံးရုံးနှင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိသေးသည့် 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ကောင်ကြီး' ကို တစ်စစီ အရေခွံခွာဆုတ်ဖြုတ်ရန် စောင့်ကြိုနေကြပါချေပြီကော ...။

အရှင်သခင်အတွက် အသက်ပင်စွန့်ပံ့သူ၊ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင် ... စကားပြန်ဂျွန်မှာ ... 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့စနေ' ဆိုသူအား စုံစမ်းရေးကိစ္စကို တပည့်လူယုများအား လွှဲအပ်ခိုင်းစေထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ သူ၏အရှင်သခင် ... ဆာတိုးယာမအနီးတွင် အချိန်ပြည့်၊ အနီးကပ် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိနေပါ၏။ ဆိုရပါလျှင် ... သူ၏မာစတာ ဆာတိုးယာမမှာ အိမ်မက်ထဲမှ ရူးကြောင်ကြောင်ရသေ့ကြီးတစ်ပါး၏ စကားကိုယုံကြည်ပြီး သွေးပျက်ချောက်ချားလှမတတ် ကျွန်ုပ်ပျက်ယွင်းနေသည့်အဖြစ်ကို သူမည်သို့မျှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါလေ၏။

နံနက်မိုးလင်းလာသည်နှင့် ... မျက်နှာကြီးနီမြန်းလျက် အရက်သောက်လိုက်၊ ဖန်ခွက်များကို ကိုင်ပေါက်ရိုက်ခွဲလိုက်၊ သူ၏လက်စွဲတော် ... (၄၅) ဘို့ပစ္စတိုသေနတ်ကြီးကို ကိုင်လိုက်

သွေးပျက်မတတ် အော်ဟစ်ခေါ်ငင်လိုက်နှင့် သူ၏သခင်၏ ရူးသွပ်ထိတ်လန့်နေမှုများကိုလည်း ဂျွန် ... ဘဝင်မကျနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

"ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ... စနေ"

"ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ... စနေတဲ့ ..."

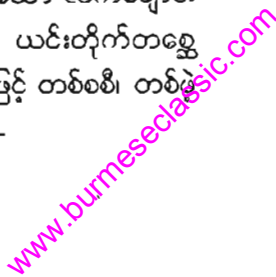
သူ့သခင်မာစတာကြီး ဆာတိုးယာမ အချိန်ပြည့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့် ... ရန်သူတော်ကြီးနာမည် 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ စနေ' ... တဲ့။

"တောက်"

ပြတင်းဝမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးမောကြည့်နေရင်း အတွေးလွန်နေသည့် ဂျွန် တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းစွာခေါက်လိုက်ပါ၏။

တွေ့လိုက်စမ်းချင်သည် ...။ ဒင်္ဂါးက ဘာကောင်မို့သခင် ... ဤမျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရပါသနည်း။ ဂျွန် တစ်ယောက် ပြတင်းဝမှပြန်၍လှည့်လာပြီး အခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်ထက်တွင် ဝုန်းခနဲထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ၏မို့မောက်သန့်စွမ်းသော ရင်အုံကြီးသည်ပင် စစ်ဆွယ်တာအင်္ကျီပွကြီးအောက်မှ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် ရန်းကြွလှုပ်ခါနေပါ၏။ ထို့အတူ သူ၏ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသော လက်ချောင်းကြီးများကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်နှင့် ...။ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ကောင်သာရှိလျှင် ... သူ၏လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်စစီ၊ တစ်ဖ

၂၄၆ သက်မင်းကျွန်ုပ်

စိ၊ အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ်ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြဲချေမွတ်လိုက်မည်။ ဟုတ်သည်...။ လူ့ဘီလူးကြီးတမျှ သန်မာထွားကျိုင်းလှသော ဂုဏ္ဍာန်၏ဘဝတွင် မည်သည့်လက်နက်မျှမသုံးဘဲ သူ၏လက် ချောင်းများနှင့် ဖျစ်ညှစ်သတ်ပစ်ခဲ့သောလူပေါင်းက မနည်းတော့ ပြီ...။

ယခုဆိုလျှင်... ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်ရှိ ဂျပန်စစ် သားများအားလုံး နေညမပြတ် စောင့်ကြပ်နေရသည်မှာ ဆယ် ရက်တင်းတင်းရှိခဲ့ပါပြီ။ ဂုဏ္ဍာန် စိတ်မရှည်ချင်တော့...။ ကင် ပေတိုင်ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး နှစ်ဆယ်လေးနာရီ တပ်လှန့်ထားရ သည်အထိ သွေးပျက်တုန်လှုပ်လျက်ရှိသော သခင်ဖြစ်သူ ဆာ တိုးယာမ၏အပူသောကအတွက် ဂုဏ္ဍာန်၏ရင်ထဲတွင် ယင်းတိုက် တစ္ဆေ့ကောင်ကို အရှင်လတ်လတ် အရေခွံခွာပစ်ချင်သည့်စိတ် များက ငါဖွားဖွားနှင့် ဖြစ်နေပါချေပြီတည်း...။

ထိုစဉ်မှာပင်...
'ဒေါက် .. ဒေါက် .. ဒေါက် ..'
'ဆရာ ... ဆရာဂုဏ္ဍာန် ...'

ရှုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ထံခါးခေါက်သံနှင့် အော်ဟစ်ခေါ်ငင်သံကြောင့် ဂုဏ္ဍာန်၏ နယ်ကျွံနေသည့်စိတ် အတွေးများက ပစ္စက္ခလို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

'ငွေတိုးတို့လား... ဝင်လာခဲ့လေ'

ဂုဏ္ဍာန်၏ခွင့်ပြုစကားသံကြောင့် တံခါးက ကျီခနဲပွင့်လာ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ပြီး မြန်မာလူမျိုးနှစ်ဦးတို့ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ထို့နောက် ဂုဏ္ဍာန်၏ရှေ့ရှိကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက် ကြပြီး ငွေတိုးဆိုသူက စတင်၍စကားပြောလာသည်။

'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းတချို့တော့ ရခဲ့ပြီ ဆရာဂုဏ္ဍာန်'

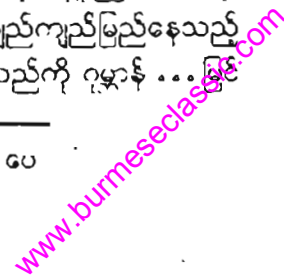
ငွေတိုး၏စကားကြောင့် ဂုဏ္ဍာန် ထိတ်ခနဲဝမ်းသာရင်ခုန် သွားပါလေ၏။ သူ၏တပည့်လက်သားဆယ်ယောက်ကို... နှစ် ယောက်စီတွဲကာ ရဲရမန်းနယ်တစ်ကြောတွင် ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ ဟူသောနာမည်နှင့်ပတ်သက်သည့် အသက်(၂၀)ခန့်လူရွယ် တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေစုံစမ်းခိုင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား...။

'အေး... ဆိုစမ်း... အခြေအနေအပြည့်အစုံကို ငါ ကို သေချာရှင်းပြစမ်း'

ဤသို့ဖြင့်... သူ၏တပည့်ကျော်ငွေတိုး၏ စကားများ ကို သေချာစွာနားထောင်လိုက်၊ မရှင်းလင်းသည်များကို ပြန် မေးလိုက်နှင့် နာရီဝက်နီးပါးမျှ စကားပြောဆိုပြီးကြချိန်မှာတော့ ငွေတိုးတို့နှစ်ယောက်အား ဂျပန်ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ပစ်ပေးလိုက်ပြီး... သူကိုယ်တိုင်ကမူ ဆာတိုးယာမရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင် ရောက်သွားပါလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီး ဆာတိုး ယာမသည် ကြွက်အော်သံကဲ့သို့ တကျည်ကျည်မြည်နေသည့် အသံဖမ်းစက်တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို ဂုဏ္ဍာန်... မြင်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိုက် ... မာစတာ”

ဂုဗ္ဘာန်၏အလေးပြုသံကိုကြားလိုက်ရမှ စက်ကိုပိတ်ကာ ဂုဗ္ဘာန်ရှိရာစားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ယင်းတိုက်တစ္ဆေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သံတင်းထူးတယ် မာစတာ ... ကံကောင်းရင် မာစတာကြီး အမြဲလိုလိုရှာဖွေနေတဲ့ ယင်းတိုက်တစ္ဆေကိုင်နေကျ လက်နက်ဖြစ်တဲ့ ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်’ ကိုပါ ရနိုင်လောက်တယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဗိုလ်ပေ ကိုင်နေကျ လက်နက် ... ဟုတ်လား”

ဆာတိုးယာမမှာ ဂုဗ္ဘာန်၏စကားကြောင့် ကုလားထိုင် တွင်ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲပင် ထရပ်လိုက်ပါသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ လည်း ရွှေကိုင်မျက်မှန်အပိုင်းလေးအောက်မှ လင်းလက်တောက် ပြောင်လာကြသည်သို့ ...။

“ဟုတ်ပါတယ် မာစတာ ... ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ချရတဲ့ အထောက်တော်တွေဆီကတစ်ဆင့် ရလာခဲ့တဲ့ ခိုင်လုံတဲ့သတင်းတစ်ခုပါ။ အင်း ... မာစတာနားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ နည်းနည်းလေးစကားရှည်မယ်”

သူ့သခင်၏ ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်းစိတ်မရှည်မှုကို နားလည်သိရှိထားသည်မို့ ဂုဗ္ဘာန် ... ကြိုတင်၍ ပြောကြားလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... ပြောစမ်း ... ငါ ဝီစကီသောက်ရင်းနားထောင်မယ်၊ ဒီသတင်းကိုကြားဖို့ ငါ အနှစ်နှစ်အလလစောင့်နေခဲ့တာဆိုတော့ ... ဟုတ်တယ် ... ငါစိတ်ရှည်ရှည်ထားမှ ဖြစ်မယ်၊ စိတ်ချဂုဗ္ဘာန် ... မင်းသိသမျှ အကုန်သားပြောပြပေတော့”

စားပွဲနံဘေးတွင်အဆင်သင့်ရှိသော ဝီစကီပုလင်းကို ဖွင့်ကာ ခွက်ထဲသို့ နှစ်ပက်ခန့်ထည့်လိုက်ပြီး ... ဂုဗ္ဘာန်ထံမှ စကားသံကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“အင်း ... ကျွန်တော်တို့က တကယ်တော့ နီးလျက်နဲ့ ဝေးနေကြတာ မာစတာရေ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ရုံးစိုက်တဲ့ ရဲရမ်းမြို့ကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးလောက်က ... ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေ’ ဆိုတဲ့ သွေးသောက်တပ်မှူးကြီး တစ်ယောက် ရှင်သန်လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ နယ်မြေကြီးပဲ၊ မာစတာရေ နောက်ပြီး ... ဟောဒီနယ်မှာပဲ ယင်းတိုက်တောင်ဆိုတာ ရှိသေးတယ် ... ရဲရမ်းနဲ့တော့ အတော်လေးအလှမ်းဝေးတယ် ...။

နောက်ပြီး ... မာစတာကြီး ဒီ ... ရဲရမ်းမှာ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်မဖွင့်ခင် ဂျပန်ဗိုလ်မှူး ယာမာရှိတာဆိုတဲ့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် အုပ်ချုပ်ဖူးသေးတယ်၊ သူ့ရဲ့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေထဲမှာလည်း ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေ’ ရဲ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ကိုင်တဲ့လက်နက်ဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တုတ်တိုတစ်ချောင်း ဖြစ်တယ်လို့လည်း ရေးထားပါတယ် မာစတာ ...။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်လူတွေကတစ်ဆင့် သိခဲ့ရတာက

www.burmeseclassic.com

ပိုပြီးအရေးကြီးမယ်ထင်တယ် ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်
လောက်က ရမန်းနယ်ထဲက ဖရစ်ခဲဆိုတဲ့ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ အိမ်
ရှင်လင်မယားနှစ်ယောက်ကို တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ ဆက်
နွယ်မှုရှိတယ်ဆိုပြီး မာစတာကိုယ်တိုင် သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ခဲ့တာ
မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး။

ဆာတိုးယာမက ဒီစကားသောက်ရင်း ဂုမ္ဘာန်ပြောသည်
ဖာတ်ကြောင်းကို နဖူးကျောကြီးများရှုံ့အောင် စဉ်းစားနေမိသည်။
သူ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သောလူများမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိနေ
သည်မို့ တော်တော်နှင့်စဉ်းစားမရဖြစ်နေပါ၏။

“မာစတာ သတိမေ့နေတာပါ ... လင်ယောက်ျားကို
သတ်ပစ်တော့ သူ့ရဲ့မိန်းမက မာစတာကို ဓားမြှောင်နဲ့ထိုးမလို့
ပြေးဝင်လာတာလေ ... အဲဒါ မာစတာကိုယ်တိုင် သေနတ်နဲ့ပစ်
သတ်ခဲ့ပြီး အိမ်ကိုပါမီးတင်ရှို့ခဲ့တာလေ ...”

ဂုမ္ဘာန်စကားလမ်းကြောင်းပေးမှပင် ဆာတိုးယာမ မှတ်မိ
လာခဲ့သည်။ ဟုတ်သည် ...။ သူ ရဲရမန်းနယ်မြေတွင် တာဝန်
ကျစကားလက် ဖရစ်ခဲဆိုသည့်ရွာမှ ခပ်ထန်ထန်နှင့် ထက်ထက်
မြက်မြက်ရှိမည့် လင်မယားနှစ်ယောက်ကို သတင်းမေးမရသဖြင့်
ဖမ်းဆီးမည်ပြုရာ ယောက်ျားဖြစ်သူက ခုခံတိုက်ခိုက်သဖြင့် သူ
ကိုယ်တိုင် သေနတ်နှင့်ပင် ပစ်သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်
သူ၏မိန်းမဖြစ်သူကပါ အန္တရာယ်ပြုလာသဖြင့် မလွှဲမရှောင်သာ
သတ်ပစ်ခဲ့ပြီး နေအိမ်ကိုလည်း မီးတင်ရှို့ခဲ့သေးသည်ကို ဆာတိုး

ယာမ ... အမှတ်ရလာခဲ့ပါသည်။

“ဟိုင်း .. ယောရောရို ... ငါ မှတ်မိပြီ ... ကောင်း
ကောင်းမှတ်မိပြီ၊ အေး ... အခုကိစ္စက အဲဒီလင်မယားနဲ့ သက်
ဆိုင်နေလို့လား ... ဂုမ္ဘာန်”

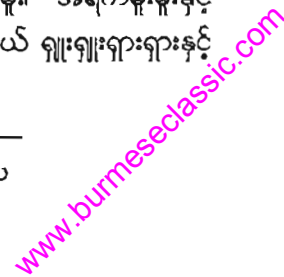
“သိပ်ပြီးသက်ဆိုင်တာပေါ့ မာစတာရယ် ... သူတို့ဟာ
‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ဗိုလ်ပေ’ရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေပဲ၊ သူတို့မှာ
သားလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ် ... အခုအချိန်ဆိုရင်
အဲဒီသားလေးဟာ အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိတော့မယ်”

“ဘာ ... သားတစ်ယောက်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ...
အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ် ... ဟုတ်လား ဂုမ္ဘာန်”

ဆာတိုးယာမ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်
ဆက်တည်းမှာပင် အိပ်မက်ထဲမှရသေ့ကြီး၏ နိမိတ်ဖတ်စကား
များကို ကြားသောင်လာမိသည်။

“သင့်ကိုဝင်ကြွေးဆပ်မယ့်သူကတော့ ... အသက်နှစ်
ဆယ်လောက်သာ ရှိသေးတဲ့ ဟောဒီမြန်မာပြည်ထဲက ... မြန်
မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ပဲ ... သူ့နာမည်က ငစနေတဲ့ ...
‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... ငစနေ ... တဲ့’”

အနီးကပ်ကြားယောင်လာသည့် စကားသံကြီးနှင့်အတူ
ဆာတိုးယာမ၏မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသမူးမူး၊ အရက်မူးမူးနှင့်
နီရဲညိုမည်းလာကာ အရူးကြီးတစ်ယောက်နယ် ရူးရှူးရှားရှားနှင့်
ဖြစ်နေပါချေပြီကော ...။

“အေး ... နာမည် ... နာမည် ... သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ ... အခု ဘယ်မှာရှိနေသလဲဂုဏ်နီ ... ပြော ... ပြောစမ်း”

“သူ့နာမည်က စနေ ... တဲ့၊ သူ ဘယ်မှာရှိနေသလဲ ဆိုတာတော့ အခုအချိန်ထိ ဘယ်သူမှရေရေရာရာ မပြောနိုင်ကြဘူး။ နောက်ဆုံးရထားတဲ့ သတင်းရဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့မိဘနစ်ပါးစလုံးသေဆုံးခဲ့ပြီး အိမ်ကြီးပါ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ဦးကြီးဖြစ်သူနဲ့အတူ ငိုကြွေးရင်းနဲ့ မြင်းကြီးပေါ်ကို ပါသွားတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိခဲ့ရပါတယ် မာစတာ ...”

“အဲ ... နောက်တစ်ခုကျန်သွားတာက ... သူ့ဦးကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာ ဓား သို့မဟုတ် ... တုတ်တိုလိုယူဆနိုင်တဲ့ အရာ တစ်ခုခုထည့်ထားတဲ့ ရှည်မျောမျောသေတ္တာလေးဟာ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာကတော့ စဉ်းစားစရာပဲပေါ့”

ဂုဏ်နီ၏စကားဆုံးသွားချိန်မှာတော့ ... ဆာတိုးယာမ တစ်ယောက် သောက်လက်စအရက်ခွက်ကြီးတန်းလန်းနှင့် စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည်ထင် ...။ ထူးထူးခြားခြားပင် ငြိမ်သက်သွားပါလေ၏။ သေချာပြီ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေခိုလ်ပေ၏ ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်လက်နက်’ တွင် ... သူ့ကိုယ်တိုင် သပ်သပ်ယပ်ယပ် သံအခွေးစွပ်၍ ပတ္တမြားကြီးကို လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းကာ သေတ္တာရှည်ထဲတွင်ထည့်သွင်းထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား ...။

ဆာတိုးယာမမှာ ... ဂုဏ်နီ၏ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရ

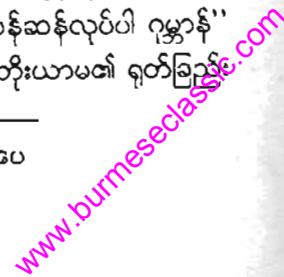
သောသတင်းစကားကြောင့် ရွှေကိုင်းမျက်မှန်အပိုင်းလေးအောက်မှ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။ သူ ... အမြဲထာဝရ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မက်ခဲ့သော ... ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ် လက်နက်လေး’။ ဤ ... တုတ်တိုလေးထဲတွင် မည်သူမျှ မသိရှိအောင် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည့် ... တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်သော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးက ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ကို စောင့်မျှော်နေလေသည်သို့ ...။

“စဉ်းစားစရာမလိုတော့ဘူး ဂုဏ်နီ ... အရေးကြီးတာက အဲဒီ ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ စနေကို အမြန်ဆုံးတွေ့ရဖို့ပဲ။ သူ့ကိုတွေ့ရင် ဟို ... ဝါးကျစ်လိမ်တုတ် လက်နက်ကိုလည်း တွေ့ရမှာသေချာတယ်။ အဲဒီ ... ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်လက်နက်’ ကို ရရှိဖို့အတွက် ဟိုး ... ကုန်ခဲ့တဲ့ ဘဝအဆက်ဆက်ကတည်းက ... ငါ ကြိုးစားလာခဲ့တာ”

“ဒီမှာ ဂုဏ်နီ”

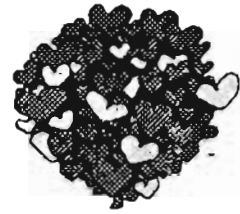
“အမိန့်ရှိပါ မာစတာ”

“အဲဒီ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်လက်နက်ကို ပြန်ရဖို့ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘာကိုပဲ စွန့်ရစွန့်ရ ... အဆင်သင့်ပဲဟေ့၊ ဒီတော့ ဟို ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေရဲ့သတင်းကို အမြန်ဆုံးရအောင် စုံစမ်းပါ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် မင်းကို အာဏာကုန်လွှဲအပ်ပြီးသား၊ အလုပ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ပါ ဂုဏ်နီ” ဂုဏ်နီခမျာ ... သူ၏သခင် ဆာတိုးယာမ၏ ရုတ်ခြည့်

ပြောင်းလဲသွားသောမျက်နှာ (သို့မဟုတ်) ကြည်လင်လန်းဆန်း ပေါ့ပါးသွားသော မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ရင်း သူ၏တွေးဆချက် မှန်ကန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်ပါတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့... နေ့လယ်ခင်းလေပြည်အောက် တွင် အလံတိုင်ထိပ်ဖျားမှာ ဂျပန်အလံလေးက တလွင့်လွင့်နှင့် ဝဲယှံ့ရိုက်ခတ်နေဆဲ ...။

အခြာရောင်သစ္စာတို့၏ ဝေါင်းစည်းမှုသမိုင်းအစ

ညနေခင်းတစ်ခု၏ နေခြည်တန်းအောက်တွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် စနေတစ်ယောက်... လှမ်းလက်ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ကွယ်မှ အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိသည်။

ဟုတ်ပါသည် ...

ဘုရားသေ၏ဝါးကျောင်းတဲရေမြေကွက်လပ်တွင် အသက်နုဆယ်ခန့် အရွယ်ရှိ မိန်းမရွယ်လေးတစ်ယောက်က ... ဗျက်လုံးအစုံကို အဝတ်နက်ဖြင့်စည်းထားကာ ခြေကိုခွဲ၍ အသင့်ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုမိန်းမ

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ဝေ

ပျိုလေးနှင့် ပေသုံးဆယ်ခန့်တွင် ထွားကျိုင်းလှသော လူထွားကြီး တစ်ယောက်က လုံတိုလုံရှည်များနှင့် ပုဆိန်ကြီးငယ်တို့ကို အနီးတွင်စုပုံထားပြီး လောလောဆယ် လုံရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်စွဲကာ မိန်းမပျိုလေးထံပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် ... လူထွားကြီးက မိန်းမရွယ်လေးထံသို့ လုံရှည်ကြီးကို ဆတ်ခနဲ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

'ဝှစ် ..'

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လုံရှည်ကြီးပစ်လွှတ်ပြီးသည်နှင့် လုံတိုနှစ်ချောင်းကို လူထွားကြီးက ဆက်တိုက်ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ မို့ စနေပင် ဟာခနဲဖြစ်သွားပါ၏။

'ဝိုး .. ဝိုး ..'

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုလေးမှာ သူ့ထံပြေးဝင်လာသည့် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်အသံများကို နားစွင့်လျက် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို လှူး၍၊ လွန်၍၊ နွဲ၍၊ ယိမ်း၍ ... ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းသွားပါလေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှင်မလေးမှာ ... လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်နယ် ဟိုသည်ပျံပဲလျက် ... သူ့ထံပြေးဝင်လာနေသည် လက်နက်များကို လှပစွာရှောင်တိမ်းနေသည်ကို ... စနေ တွေ မြင်ရသဖြင့် အံ့ဩမှင်တက်နေမိသည်။

"အားပါး ... တော်တော်လေးအဆင့်မြင့်တဲ့ ကစားကွက်တွေပါလား။ တစ်ချက်ကလေးမှားသွားတာနဲ့ ... အသက်

ပျောက်သွားနိုင်တဲ့ ပစ်ချက်တွေပဲ''

ဟုတ်သည် ...။

ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေသည့် လူထွားကြီးသည် သူ့ရှေ့မှ လက်နက်များနှင့် ကြုံသလိုပစ်ခတ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ပစ်အားကမူ တစ်ချက်မှမလျော့ ...။

ရံဖန်ရံခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီးများက သူမ၏ မျက်နှာအနီးမှ မကြာခဏဆိုသလို ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲ ... အော်မြည် ဖြတ်သန်းသွားတတ်သည်မို့ မိန်းမပျိုလေးမှာ အထူးသတိထား၍ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

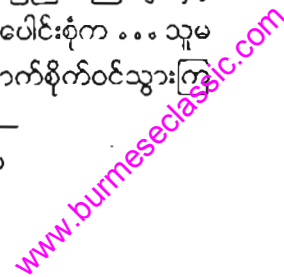
'ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝို ..'

"ဟိုင်း .. ဟေး"

တစ်ချီတွင် သူမထံသို့ ထက်မြဲနေသော ပုဆိန်ကြီးက တစ်ဝီအော်မြည်ကာ ပြေးဝင်သွားသဖြင့် ...

"ဟာ"

စနေ ... ဟာခနဲပင် ဖြစ်သွားချိန်မှာပင် သူမက ခန္ဓာကိုယ်လေးကို လှပစွာခုန်ပျံ၍ ရှောင်ထွက်သွားသဖြင့် ထက်မြဲသောပုဆိန်သွားကြီးက ကညင်ပင်ကြီးတွင် ဒုတ်ခနဲ စိုက်ဝင်သွားပါလေ၏။ တစ်ချက်ကလေးမဆိုစလောက်မျှ မှားယွင်းချွတ်ချော်သွားသည်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်အော်မြည်သံကြီးများနှင့် ဖြတ်သန်းတိုးဝင်လာနေကြသည့် လက်နက်ပေါင်းစုံက ... သူမ၏ လှပသောခန္ဓာကိုယ်လေးအား ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်သွားကြ

ပေလိမ့်မည်။

'ဝှစ် .. ဝှီး .. ဝှီး ..'

'ဟေး ... ဟေး ...'

မင်စစ် ... ဤကစားကွက်သည် အသက်နှင့်စက်၍ ကစားရသောပွဲ ဖြစ်သည်။ ကြမ်းတမ်းသည်။ ရက်စက်သည်။ အကောင်အထည်ခြိပ်ဝတ္ထုမြင်ရပါဘဲနှင့် လေတိုးသံ၊ လေဖြတ်သံကို အာရုံစုစည်းနားစွာရှင်၍ ရှောင်တိမ်းထွက်ခွာရသော ... 'စက္ကမဲ့ပါလ' ကစားကွက်ပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမဆီသို့ အသံမျိုးစုံနှင့် တပိုးဝှီးပြေးဝင်လာနေကြသည့်အထဲမှ ... အနီးဆုံးသောအသံကိုသာ အာရုံစိုက် ဦးစားပေး၍ ယိမ်းကာ နွဲ့ကာ၊ ပွတ်ကာသီကာနှင့် ရှောင်ရှားနေရပါသည်ကော ...။

'ဝှီး .. ဝှီး ..'

'ဝှီး .. ဝှီး ..'

ထိုစဉ် လူထွားကြီးက နောက်ဆုံးကျန်ရှိသော လှံရှည်ကြီးကို မိန်းမပျိုလေး၏ခါးလယ်ဆီသို့ တစ်ရိုက်တိုးပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

'ဝှီး ..'

ထို့အတူပင် ... စနေကလည်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ပညာစွမ်းပြလျက်ရှိသော ကောင်မလေးထံ သူ့ရှေ့ရှိ ကျောက်တုံးကြီးငယ်နှစ်တုံးကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကန်လွှတ်လိုက်သည်။

'ဒုန်း .. ဒုန်း'

အသံရှည်သော လက်နက်တစ်ခုကို ... သူမ လေတွင် ပျံဝဲ၍ရှောင်တိမ်းလိုက်ချိန်တွင် ရင်းနီးကျွမ်းဝင်မှုမရှိသော အသံစိမ်းတစ်ခုကပါ သူမ၏အကြားအာရုံဆီသို့ တိုးဝင်လာပါ၏။

'ဟင် ... ဒါ ... ဘာအသံပါလိမ့်'

ဟုတ်သည် ...။ နောက်ဆက်တွဲ စနေပစ်ကန်လိုက်သော ကျောက်တုံးကြီးငယ်နှစ်လုံးသည် သူမထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ပြေးဝင်လျက် ...။

သူမ အာရုံစူးစိုက်လိုက်သည်။ အသံရှင်သည် ထုထည်လုံးကျစ်ပြီး လေးလံသလောက် ထိရောက်မှုပြင်းထန်စေမည့် အရာ ...။ ထိုအသံမှာ တစ်ခုတည်းမဟုတ် ... ရှေ့နောက်ဆင့်၍ သူမထံသို့ လေထုကိုခွင်း၍ ပြေးဝင်လာနေသည်ကော။

သူမ ... ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်သည်။

သူမထံသို့ ပထမဦးဆုံးပြေးဝင်လာသည့် အသံရှင်ကို ဖျတ်ခနဲ ခန္ဓာကိုယ်ကိုပျောင်းနွဲ့ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ...

'ဝှီး ...'

'ဟိုင်း'

ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပြေးဝင်လာသည့် ဒုတိယအသံရှင်ကိုမူ လုံးဝမရှောင်တော့ဘဲ ညာခြေစောင်းဖြင့် အဖြောင့်ကန်ထည့်လိုက်သည့် ခဏ ...

'ဖျောင်း ..'

၂၆၀ သက်မင်းကျူဂျီ

'ဝုန်း ..'

မာကျောလုံးဝန်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု၏ တစ်စိတ်ပဲ့ ကြွေစဉ်သွားသည်အသံများက ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွား ပါချေတော့သည်။ ပြီးမှ ... ဝါးတဲကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နယ် ပေါ့ပါးစွာပျံဝဲ၍ကျလာသည်။ မိန်းမ ပျိုလေးမှာ မြေပြင်တွင် ခြေစုံရပ်မိသည်နှင့် မျက်နှာတွင်စည်း နောင်ထားသည့် အနက်ရောင်ပဝါကို ဆတ်ခနဲဆွဲဖြုတ်ကာ ... ကျောက်တုံးနှစ်တုံးလားရာအရပ်ဆီသို့ ပြေးဝင်ကာ လွှားခနဲခနဲ၍ ကန်လိုက်သည်။

'ဟေး ... ဟိုင်း...'

ရိပ်ခနဲ သူထံပြေးဝင်လာသည့် ဝတ်စုံနက်ရှင်၏ တိုက် ကွက်ကို စနေ ... ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သဖြင့် ... မိန်းကလေး၏ ပြင်းထန်သောညာခြေစောင်းကန်ချက်က လက် မောင်းလုံးခနဲရှိသော သစ်ကိုင်းကို ကျိုးပြတ်လွင့်စဉ်သွားစေခဲ့ သည်။

'ဦး .. ဖျောင်း ..'

မြန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း ...။ 'ဝဲပျံလာသော ခန္ဓာကိုယ် မြေသို့မကျခင်မှာပင် အဖြောင့်ကန်ချက်နှစ်ချက်က စနေ၏ ဦး ခေါင်းနှင့် ရင်ဝဆီသို့ တန်းခနဲဝင်လာသည်။ စနေမှာ သူ့အရှိန်နှင့် အသာမကျလိုက်သွားပြီး ဖျတ်ခနဲ ခြေထောက်ဖြူဖြူလေးကို ဖမ်းဆွဲကာ ပြန်၍တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

'ဟေး ... ဟိုင်း...'

'ဖျတ် ..'

ဝါးတဲကျောင်းရှေ့ ကျောက်ဖျာထက်တွင် ဝတ်စုံနက်ရှင် မလေးက လှပစွာ ဝဲပျံကျလာပါလေ၏။

'နင် ... ဘယ်သူလဲ ... ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အလစ်မှာ ကျောက်တုံးနဲ့ပစ်ရတာလဲ''

'ငါ့နာမည် စနေ ... နင့်ကိုသဘောကျလို့ ကျောက် တုံးနဲ့ကန်ပစ်လိုက်တာ၊ ကြိုက်သွားပြီ ... နင့်ရဲ့ပညာစွမ်းကို တော့ ... ဟင်း ဟင်း''

'ကိုင်း ... တော်ပြီ စနေ ... ဒီလောက်ကျီစယ်ရရင် တော်ပြီပေါ့၊ ကြိုးကြာကလည်းပင်ပန်းသွားပြီး ... နားလိုက် တော့၊ ငှက်ခါး ... မင်းညီမကိုခေါ်ပြီး စမ်းချောင်းမှာ ရေချိုးပါ စေတော့၊ မင်းတို့ ဒီည ... ငါ့ရဲ့ကျောင်းမှာပဲ ညအိပ်ကြရမှာ''

ဘရသေ့က စနေနှင့် ကြိုးကြာတို့မောင်နှမကို လှူချင်း ခွဲ၍လွှတ်လိုက်သည့်တိုင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် အသားဝါမလေး ကြိုးကြာက စနေကို မကျေမချမ်းနှင့် စောင်၍ကြည့်သွားသည် ကြောင့် ... စနေမှာ ပခုံးတွန့်ရင်း ဝါးတဲကျောင်းအနောက်သို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

ယင်းတိုက်တောင်၏ညအခင်းကို လမင်းပိုင်းပိုင်းကြီးက အားဖြည့်၍သာပေးနေသဖြင့် ... ဘရသေ့၏ ဝါးတဲကျောင်းဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် လရောင်အလင်းဖြင့် ထင်ထင်လင်းလင်းရှိနေပါ၏။ သို့သော် ဝါးတဲကျောင်းပေါ်မှာတော့ သစ်သားနှင့် တောင်ခတ်ထားသည့် မီးလင်းဖိုတစ်ခုရှိသည်။

မီးလင်းဖိုနံဘေးမှာတော့ ကြိုးကြာနှင့် ငှက်ခါးတို့မောင်နှမက ... ဘရသေ့နှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြသည်။ စနေမှာသာ ဘုရားစင်တွင် ဘုရားမီးပူဖော်ခြင်း၊ သောက်တော်ရေချမ်းများလဲလှယ်ခြင်း ... စသည်တို့ကို ပြုလုပ်နေပါ၏။ အတန်ကြာမှ ထင်းခြောက်တစ်ပွေ့ခန့်ပွေ့ယူလာပြီး မီးလင်းဖိုအနီးတွင်ချကာ ဘရသေ့အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကိုင်း .. စနေ ... မင်းကတော့ သူတို့ကိုသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုဟာက အချိန်ကျလာပြီဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ဆက်နွယ်ခဲ့တဲ့ သူတွေအားလုံး ဟောဒီယင်းတိုက်တောင်ရဲ့အောင်မြေမှာ ပေါင်းဆိုကြတာကွယ်၊ ငှက်ခါးကို မင်း ... သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း ... ပြီးရင် ဘယ်လိုခံစားလာရသလဲဆိုတာကို ငါ့ကိုပြောပြ”

ဘရသေ့၏ ထူးခြားသောစကားကြောင့် ... စနေမှာ ငှက်ခါး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူးကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ ဤမျက်နှာကို တစ်နေရာရာတွင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ တွေ့မြင်ဖူးသလိုလို ...။ ငှက်ခါးကလည်း စနေ၏မျက်နှာကို လွမ်းမောစွာ

ကြည့်နေသည်သို့ ...။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စနေ၏မြင်ကွင်းအာရုံထဲတွင် စစ်တဲမူးကြီး နေမျိုးကျော်စွာ၊ သူ၏ညီတော် သစ္စာဖောက် ဗိုလ်မူးကျော်ခေါင်၊ နေမျိုးကျော်ခေါင်၏ညီလာလက်ရုံးကြီး သွေးသောက်တပ်မူးကြီးဗိုလ်ပေခေါ် ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ဗိုလ်ပေ ...၊ ထို့နောက်တပ်မူးကြီး ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့၏လက်ရုံး ... ဗိုလ်တွန်ခေါ် ငတွန်၊ ဗိုလ်မူးကျော်ခေါင်၏ သစ္စာမဲ့လွန်းသောလုပ်ကြံမှုကြီး ...၊ နောက် ... နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတိုင် မပျောက်ပျက်သော သစ္စာတရားတစ်ခုအကြောင်း ...။

နောက် ... မီးညွန့်မီးစွယ်များ တဝန်းဝန်းတောက်လောင်နေသည့် ယင်းတိုက်တော်လှန်ရေးစခန်းကြီး၊ ဒေါသမာန်တင်းသံများ၊ သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးသံများ၊ နာကြည်းတက်ခေါက်သံများနှင့်အတုံးအရုံးလဲကျသေဆုံးနေကြရသော တော်လှန်ရေး ခဲမက်များ ... စသည် စသည်တို့ကို စနေ၏အာရုံဝယ် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့လာရသည်ဟု ခံစားမိလာသည်နှင့် ...

သူ၏ရှေ့မှ ... ငှက်ခါးနှင့် လက်ရုံးကြီးဗိုလ်တွန်တို့ကို မူးလိုက်ခွာလိုက်နှင့် တွေ့မြင်နေရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စနေ၏ မသိစိတ်တို့က ဗိုလ်တွန်တစ်ဖြစ်လဲ ... ငှက်ခါး၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဗိုလ်တွန်”
“အရှင်”

ထိုစဉ်မှာပင် . . . စနေ၏အာရုံတွင် မြင်ကွင်းများအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း၊ ရင်ခုန်သံ ကြမ်းလှစွာနှင့် လက်ရှိပစ္စက္ခကာလသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ ၏။ သူ့ရှေ့မှ ငှက်ခါးကိုကြည့်ရင်း သူ၏သွေးတို့သည် ပွက်ပွက်ဆူ လာကြသည်သို့ . . .။

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းဟာ ငါ့ရဲ့လက်ရုံးကြီး ဗိုလ်ထွန်းပဲ . . . ငှက်ခါး!”

ငှက်ခါးက စနေကို ဘာမှပြန်မပြော။ စနေ၏မျက်နှာ ကိုသာ စေ့စေ့ငေးငေးကြည့်နေပါ၏။ ငှက်ခါး၏အကြည့်မျက်လုံး တွင် စနေ၏စကားများနှင့် စနေအပေါ်တွင် ချစ်ခင်ယုံကြည်သက် ဝင်နေသည့်နှယ်ပါတည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် . . . ဘရသေ့၏စကားများက ထွက်ပေါ် လာခဲ့သည်။

“သံသရာဆိုတာ အမြဲတမ်းလည်ပတ်နေတဲ့ ခြားရဟတ် ကြီးတစ်ခုလိုပဲကွယ် . . . တစ်ချိန်ချိန်၊ တစ်နေရာရာမှာ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆုံ တွေ့ကြရတယ်ဆိုတာ အတိတ်ဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ဘဝဆက်၊ သံသရာဆက်တွေပဲ စနေ၊ ငါတို့ရဲ့ အဖဘုရားရှင် ဟောကြား တော်မူခဲ့တဲ့ ကံ . . . ဆိုတာကိုလက်ခံရင် အတိတ်ဘဝတို့၊ သံ သရာတို့၊ သစ္စာတရားတို့၊ ဝဋ်ကြွေးတို့ဆိုတဲ့ တရားတွေကိုလည်း ယုံကြည်လက်ခံရမယ်ကွယ် . . .”

စနေနှင့် ငှက်ခါးတို့မှာ ဘရသေ့၏ ပြောဆိုဆုံးမစကား များကို နားထောင်ရင်း တစ်ဦးလက်ကို တစ်ယောက်က . . . အားပါးတရဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုလက်ချောင်းများမှ တစ်စိတ်စိတ်နှင့် စီးဝင်နေကြသော သစ္စာသွေးများက . . . နှစ်ဦးသား၏သွေးကြော များမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားထဲထိတိုင် တိုးဝင်စီးမျောသွားကြပါတော့ သည်။ ထိုအခိုက် . . . နှစ်ဦးသားနှုတ်ဖျားမှ တစ်စုံတစ်ရာသည် ပြိုင်တူထွက်ကျလာကြပါ၏။

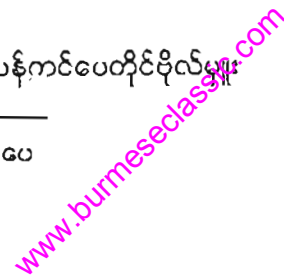
“ဆာ . . . တိုး . . . ယာ . . . မ”

ကြိုးကြာမှာ . . . စိတ်ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်တို့ ကင်းကွာ နေကြဟန်တူသည့် သူ၏အစ်ကိုတော်နှင့် စနေ . . . ဆိုသူတို့ကို ကြည့်ကာ တအံ့တဩဖြစ်နေပါ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နှစ်ဦး သား၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လျှံကျလာသည့် ‘ဆာတိုးယာမ’ သည် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ အဓိကရန်သူတော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဆာတိုးယာမကြောင့် သူတို့မောင်နှမ မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြရ သည်။

ဆာတိုးယာမကြောင့် . . . သူတို့၏ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် မိသားစုကမ္ဘာလေး ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ဆာတိုးယာမကြောင့် . . . သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ နှလုံးသားတစ်စိတ်တစ်ဖွဲ့စီ ကြွေပြုန်း ပျက်စီးခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား . . .။

“ဟုတ်တယ် ငှက်ခါး . . . ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်များ”

ဆာတိုးယာမဟာ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင် ကျော်ခေါင်ဆို တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးလောက်ဆီက ဟောဒီ ... ယင်းတိုက်တောင်ကြီးရဲ့တစ်နေရာမှာ ငါတို့ရဲ့ အရှင်သခင် စစ်ကဲမှူးကြီးနေဖျိုးကျော်စွာရဲ့အသက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ချွေဖြုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဟော ... အခုဘဝမှာလည်း ဆာတိုးယာမဟာ ငါတို့မင်းတို့ရဲ့မိဘတွေကို သတ်ဖြတ်ရုံနဲ့ အားမရနိုင်ဘဲ ... မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ငါနဲ့ပူးပေါင်းပြီး အတိတ်ဘဝက သစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့အကြွေးရော၊ လက်ရှိဘဝက အကြွေးတွေပါပေါင်းပြီး ဆာတိုးယာမဆီကနေ အရင်းရော အတိုးပါတောင်းယူရမယ် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

စနေ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ နှလုံးသားမှပေါက်ကွဲထွက်လာသော စကားများက ရင်ဘတ်ကြီးမှ ဖောက်ထွက်လာသည်ထင် ...။ ငှက်ခါး၏အကြားအာရုံမှတစ်ဆင့် ဒဏ်ရာရန ခုံးသားအတွင်းထိတိုင် ဒုတ်ဒုတ်ထိ စူးနှစ်ဝင်ရောက်သွားကြမလသည်သို့ ...။

ထိုအချိန်တွင် ...

ရွန်းလဲ့ဝင်းဖြာနေသည့် လရောင်အောက်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို စနေတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ဟုတ်သည် ...။ လရောင်အောက်တွင် တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည့် ငွေနှင့်မှန်ခပ်ပါးပါးကို ဖောက်ထွင်းကာ ဘရသေ့၏ဝါးတံကျောင်းဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြသော

အရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခု ...။

ရဲပန်ရဲခါဆိုသလို ... စနေမြင်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်းတစ်ခု။ ရေတံခွန်တောင်ထိပ်မှာ တစ်ကြိမ်၊ ဘရသေ့၏ဝါးကျောင်းရှေ့တွင် တစ်ကြိမ် ... နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တွေ့ခဲ့ဖူးသည့်တိုင် သည်တစ်ကြိမ်မှာမူ စိတ်တို့က ထူးထူးခြားခြားလှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဟုတ်ပါသည် ...။

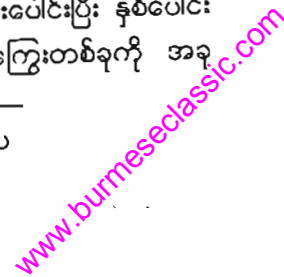
လရောင်အလင်းအောက်တွင် မဟူရာအနက်ရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ကြီးမားလှသော ကျားသစ်နက်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါးတို့က ဘရသေ့၏ ဝါးကျောင်းရှေ့ကျောက်ဖျာထက်သို့ ဝင်ရောက်ရှိနေကြသည်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါလေ၏။

“ဟင် ... ဟို ... ဟိုမှာ ရသေ့ကြီးနဲ့ ကျား ... ကျားသစ်နက်ကြီး ကျောင်းရှေ့တောင် ရောက်နေကြပါလား”

“ဟို ... ဟို ... ဘ ... ဘရသေ့ ... ဘရသေ့”

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် စနေ အော်ဟစ်ခေါ်ဝင်လိုက်သည့်တိုင် အသံက နှုတ်ဖျားမှထွက်ပေါ်မလာခဲ့။ လည်ချောင်းဝမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်သို့ ...။

“သတိထား ... မကြာခင်မှာ အန္တရာယ်တွေ့ကျရောက်လာတော့မယ် ဝပေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးက တင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သစ္စာကြွေးတစ်ခုကို အခု

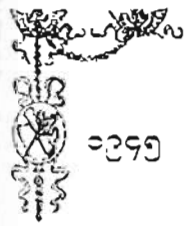
ဘဝမှာ အပြီးတိုင် ပေးဆပ်ကြရမယ်၊ သစ္စာကြွေးကို သွေးနဲ့ ရင်းပြီးဆပ်ကြပေတော့”

ရသေ့အိုကြီးက သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ပျောက်ကွယ် မသွားသေးဘဲ ဝါးတဲကျောင်းပေါ်ထိ တက်ရောက်လာပြီး ... ဘ ရသေ့နှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောခဲ့ပါ၏။ ပြီးလျှင် ... စနေ ငှက်ခါးနှင့် ကြိုးကြာတို့၏ဦးခေါင်းများထက်သို့ လက်ဖဝါးနှင့်အုပ် လိုက်ပြီး အတန်ကြာမျှ တတွတ်တွတ်နှင့်ရွတ်ဆိုကာ ... ဝါးတဲ ကျောင်းပေါ်မှ တောင်စောင်းတဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဆင်းသွားပါတော့ သည်။ သူ၏နောက်မှ ကျားသစ်နက်ကြီးကမူ ... စနေတို့ဘက် သို့ ကြောင်ငယ်လေးတစ်ကောင်ပမာ လိုက်ပါသွားခဲ့ပါတော့ သည်။

ယင်းတိုက်တောင်၏ညဉ့်သည် ရွန်းလဲ့သော လရောင် အောက်တွင် မြူနင်းမှုန်တချို့ကို သယ်ဆောင်ရင်း ဆက် ဝက် ခရီးနှင့်နေဆဲ ...။

၃ နှစ် စဉ် ကြယ် တ ပေ

အခိုင်း (၇)

၁၃၄၅ ခုနှစ် ၁၆ ကြေးစုန်တိုင်းသံသရာ

သံသသရာအကြွေးတစ်ခု၏နိဒါန်း

‘ဂုန်း .. ဖျောင်း’

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးဆာတိုးယာမ၏ဒေါသရိုက်ချက်ကြောင့် စားပွဲထက်မှ ဖိုင်တွဲတချို့နှင့် ပစ္စည်းများမှာ လေတွင် ဝဲယှသွားကြသည်။ ဒေါသဘီလူးပူးဝင်လာမှုကြောင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီရဲပုတ်မောင်နေပါ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားသည့် သူ့လက်အောက်မှ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တာကာနာအပေါ်တွင်လည်း ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဘယ်မှာလဲ တာကာနာ ... ဘာဂဲရိုး သစ္စာဖောက်

လူယုတ်မာ ငါ့ရှေ့ကို ခေါ်လာခဲ့စမ်း။ နောက်ပြီး ပစ္စည်းသေတ္တာပါ တစ်ခါတည်းယူလာခဲ့ကြ ... သွား ... သွားကြလေ အခုချက်ချင်း ငါတွေ့ချင်တယ်”

“ဟိုက် မာစတာ ... ဟိုက် ... ဟိုက်”

တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် တဟိုက်တည်း ဟိုက်နေပါ၏။ ဆာတိုးယာမ၏လက်စွဲလူယုံတော်စကားပြန်ဂမ္ဘာန်၏မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် ဒေါသကြီးကာ မာန်ဖိနေသည့်သူတို့၏အရှင်သခင် ဆာတိုးယာမကိုလည်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ကြည့်နေပါ၏။

“ဒီလိုရှိပါတယ် မာစတာ ... စိတ်ကိုအေးအေးထားပါ။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တာကာနာဟာ မြို့ပြင်က သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်မှာ ထူးခြားတဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သေဆုံးနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ရဲ့စကားပြန်ကျောက်ခိုးရယ်၊ သူ့နဲ့အတူ လိုက်ပါသွားတဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေရယ် ... အားလုံးဟာ အဲဒီဇရပ်ပျက်ကြီးမှာပဲ သေဆုံးကုန်ကြပါပြီ။ ထူးခြားတာကတော့ တာကာနာ တိတ်တဆိတ်ခိုးယူသွားတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ရတနာပစ္စည်းထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာကြီးကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ရတော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးကြားရတဲ့သတင်းအရဆိုရင်တော့ ...”

ဂမ္ဘာန်က စကားကိုဖြတ်ကာ သူ၏သခင် ဆာတိုးယာမအား ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေ

www.burmeseclassic.com

သည့် ဆာတိုးယာမက ဂုဏ္ဍာန်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ကာ ...

“အေး ... ပြော ... ပြောစမ်း ... နောက်ဆုံးကြားရ တဲ့သတင်းက ဘာလဲဂုဏ္ဍာန် ... ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်တွေ့ပြီတဲ့ လား ... ဟင်”

“ပစ္စည်းတွေကို ပြန်တွေ့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တာကာနာတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကို တုတ်တိုတစ်ချောင်းနဲ့ ရိုက်သတ်သွား တဲ့သူဟာ ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ’ လို့ ပြောနေကြပါတယ်”

“ဘာ ... ယင်းတိုက် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေက သတ် သွားတာ ... ဟုတ်လား”

ဆာတိုးယာမ၏မျက်နှာမှာ ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ’ ဟူသော နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဘီလူးသရဲတစ်ကောင်ကို တွေ့ လိုက်ရသကဲ့သို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မာစတာ၊ ဒါ့အပြင် ဂျပန်စစ် ၊ သ တာကာနာရဲ့ စစ်အင်္ကျီယူနီဖောင်းမှာ စာတစ်စောင်လည်း ချိတ် ဆွဲသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲ ... အဲဒီစာရွက်က ...

ဂုဏ္ဍာန်က သူ၏သခင် ဆာတိုးယာမအား သွေးဖြင့် ရေးထားသည့် စာတစ်စောင်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဆာတိုး ယာမက ကပျာကယာယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဂျပန်စာဖြင့် ရေးထားသည့် ထိုစာတစ်စောင်က ဆာတိုးယာမ၏မျက်နှာကြီး အား လငပုတ်ဖမ်းသွားစေသည်သို့ ...

ဆာတိုးယာမ ...

သင် ... လူ့လောကထဲမှာ အသက်ရှင် နေထိုင်ဖို့ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ပဲ လိုတော့တယ်။

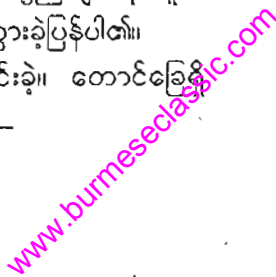
ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေ

“ဟိုင်း ဘာဂဲရိုး ... ဘာတွေလဲကွ၊ ဘာတွေရေးထား တာလဲ ... ကိုင်းကွာ ကိုင်း”

‘ဗြိ .. ဗြိ .. ပြန်း .. ဝှမ်း’

ဆာတိုးယာမမှာ သူ့အား စိန်ခေါ်ထားသည့် ယင်းတိုက် တစ္ဆေ စနေ၏စာအား ဒေါသတကြီးနှင့် ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါလေ၏။ အခြေအနေသည် တစ်စတစ်စ ရှုပ်ထွေး၍လာပါ၏။ ဤအချိန် သည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီးဆာတိုးယာမအတွက် ကျဉ်း ထဲကျပ်တည်းသို့ ရောက်ရှိနေချိန်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ စစ်ရေးအခြေ အနေက မကောင်း။ အချိန်တိုင်း စစ်သတင်းများကို ကြွက်အော် သံကဲ့သို့ တကျွံကျွံမြည်နေသော အသံဖမ်းစက်တစ်လုံးနှင့် နေည မပြတ် နားထောင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။ သည်ကြားထဲ သူ၏လက်အောက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ဂျပန်စစ် ဗိုလ်တာကာနာနှင့်ဂျပန်စစ်သားအချို့သည် သူစုဆောင်းသိုဝှက် ထားသည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများနှင့် ရတနာပစ္စည်းများကို သူ၏ အလစ်အငိုက်တွင် တိတ်တဆိတ် ခိုးယူသွားခဲ့ပြန်ပါ၏။

သို့သော် တာကာနာ ကံမကောင်းခဲ့။ တောင်ခြေရှိ

သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးတစ်ခုသို့အရောက်တွင် ယင်းတိုက်တစ်ခုစုစု ကောင်နှင့် တည့်တည့်တိုးမိကာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့အပြင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးဆာတိုးယာမ ဆီမှ ခိုးယူသွားခဲ့သည့် ရတနာပစ္စည်းများမှာ သူ့ခိုးလက်မှ သူ့ဂုဏ် လှယူသွားခြင်းခံလိုက်ရသည်သို့ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပါချေပြီကော။ ထိုဖြစ်ရပ်ထဲမှအမြတ်သည်ကား ထိုသင်္ချိုင်း ဇရပ်ပျက်အနီးအနားမှာ ရွာသားများ၏ပြောပြချက်အရ ယင်း တိုက်တစ်ခုစုစု၏လှုပ်ရှားသွားလာမှု တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သိရှိလိုက် ကြရခြင်းပင်တည်း။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆာတိုးယာမသည် သူ၏ကင်ပေတိုင် ဌာနချုပ်စခန်းကို လုံခြုံရေး ပိုမိုတင်းကျပ်စေခဲ့ပြီး ဂန္ဓာန်စီစဉ် ထားသည်ထက်ပင် အစောင့်အကြပ်များ ပို၍ချထားလိုက်ပါတော့ သည်။ ထို့အပြင် တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုဦးစီးစေပြီး သူ၏လှေ ရွေးစင်ဂျပန်စစ်သားများနှင့်အတူ သင်္ချိုင်းဇရပ်ပျက်ကြီးနှင့် မနီး မဝေးတွင် တည်ရှိသော ယင်းတိုက်တောင်ကြောကြီးအား ပိုက် စိပ်တိုက်ကာ တောနင်းရှာဖွေစေခဲ့ပါတော့သတည်း။

ဤသို့ဖြင့် ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုဦးစီးသော တပ် စိတ်တစ်စိတ်သည် နက်ရှိုင်းညှို့မှောင်လျက်ရှိသော ယင်းတိုက် တောကြီးအတွင်းသို့ စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုအသွင်ဖြင့် တိုးဝင်လာခဲ့ ကြပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြန်မာမျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားများ သည် ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်မဟာမိတ်များနှင့်ပူးပေါင်းကာ ဖက်ဆစ် ဂျပန်များကို တိုက်ထုတ်ရန် ကြံရွယ်နေကြချိန်ဖြစ်ပါ၏။ တစ် နည်းဆိုရသော် ဂျပန်တို့ဦးနှောက်ကိုက် ခေါင်းခဲနေကြချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းတိုက်တစ်ခုစုစု ငစနေအင်္ဂါဦးတည် ချက်သည်ကား လွဲဖယ်သွားမည်မဟုတ်ပါ။ ယခုဆိုလျှင် သူနှင့် အတူ ငှက်ခါးတို့မောင်နှမသည်လည်း သံသရာအဆက်ဆက်၊ ဘဝအဆက်ဆက်မှ ရန်သူတော်ကြီး ဆာတိုးယာမအား သုတ် သင်သတ်ဖြတ်ရေးအတွက် အကွက်ချကာ စီစဉ်နေကြပါ၏။

“အင်း... မင်းအတွက်တော့ သတင်းကောင်းပဲ စနေ၊ ယင်းတိုက်တောင်အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ဂျပန်ကိုတော်လှန်တိုက် ခိုက်နေကြတဲ့ ပြောက်ကြားတော်လှန်ရေးရဲဘော်တစ်စု ခိုအောင်း နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ကတော့ ဗိုလ်အောင်ဖေလို့ သိရတယ်။ ဒီကောင်တွေလည်း ဆာတိုးယာမရဲ့စခန်းကို ဝင် ရောက်တိုက်ဖို့ ကြံစည်နေကြတယ်”

ငှက်ခါးက ဝင်းမှည့်လူနီးပါးဖြစ်နေသည့် ငှက်ပျောခိုင် တစ်ခိုင်ကို ခုတ်ယူလိုက်ရင်း စစ်ရေးသတင်းအချို့ကို စနေအား ပြောပြနေပါ၏။ သည်နေ့ ယင်းတိုက်တောကြီး၏ငှက်ပျောတော ဘက်တွင် ရိက္ခာအလိုငှာ ငှက်ပျောခိုင်၊ သစ်သီးဝလံများကို

www.burmeseclassic.com

၂၇၆ သက်မင်းကျူဂျီ

ရှာဖွေခတ်ယူနေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ကောင်းတာပေါ့ ငှက်ခါး... ဒီဂျပန်မိစ္ဆာကောင်တွေ ငါတို့ရဲ့မြေပေါ်က မြန်မြန်ထွက်ခွာသွားလေ ကောင်းလေပဲပေါ့ ကွာ၊ အေး... တစ်ခုပဲရှိတယ်... ဆာတိုးယာမကိုတော့ ငါ့ လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်သတ်ဖြတ်ပြီးမှ ဒင်းတို့ မိစ္ဆာကောင်တွေအကုန် လုံး တစ်ယောက်မကျန် တိုက်ထုတ်ပစ်ရမယ် ငှက်ခါးရေ”

စနေကလည်း ငှက်ပျောခိုင်တစ်ခိုင်ကိုထမ်းလာရင်း ရင် ထဲမှ ဒဏ်ရာတချို့ကို လှစ်ဟပြုဆိုနေပါ၏။ ကြိုးကြာကမူ ဆင် လှမ်းလှမ်းလျှိုကြီးထဲရှိ စမ်းချောင်းတွင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရင်း သစ်သီးများကို ဆေးကြောနေသည်။

စနေနှင့်ငှက်ခါးတို့မှာ ငှက်ပျောတောကြီးထဲတွင် လှည့် လည်၍ ငှက်ပျောခိုင်ရှာဖွေရင်း ကြိုးကြာနှင့် အတန်ငယ်အလှမ်း ဝေးလာခဲ့သည်။ ယင်းတိုက်တောင်ကြီးသည် လျှိုမြောင်စိမ့်စိမ်း ပေါများသည်။ သစ်သီးဝလံများလည်း ပေါများပါ၏။ သစ်ကြီး ဝါးကြီးများနှင့် အုံ့ဆိုင်ညှို့မှိုင်းနေသဖြင့် သားကောင်ကြီးငယ် များလည်း ခိုအောင်းကျက်စားလေ့ရှိပါ၏။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို တောပစ်မှန်ဆိုးတချို့ မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ ဘရသေ့၏ ကျောင်းသစ်ခင်းသို့ပင် ရောက်ရှိလာလေ့ရှိကြသည်။

“ရှေ့အပတ်ထဲကျရင် ငါတို့ ရဲရမ်းကို တက်ကြမယ် ပြီးရင် ဆာတိုးယာမ စံနံ့ပျံတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးရဲ့အခြေအနေအဝင် အထွက်တွေကိုသွားပြီး စနည်းနာကြမယ်၊ ဆာတိုးယာမရဲ့နောက်

ဆုံးနေရက်ကတော့ လာမယ့်မတ်လ (၅) ရက်နေ့ပဲ ငှက်ခါးရေ”

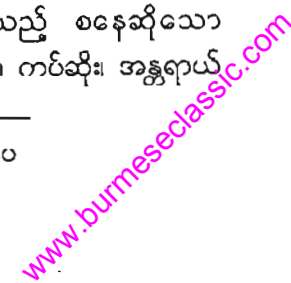
“စိတ်ချ စနေ... ငါ့ဘက်က အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ၊ ဒီဂျပန်မိစ္ဆာကောင်ဆာတိုးယာမကို ဒီဘဝမှာ အပြီးပိုင်လက်စား ချေနိုင်မှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါတို့မောင်နမနစ်ယောက်စလုံး သတ်ဖို့လည်အသင့်၊ သေဖို့လည်းအသင့်ပဲ စနေ”

ဟုတ်သည်။ သူ၏ဆရာ ကျားသစ်နက်နှင့်ရသေ့အိုကြီး ၏ နိမိတ်ဖတ်စကားအတိုင်းသာဆိုလျှင် ဆာတိုးယာမအား သွေး ခြေးဆပ်သည့်ပွဲတွင် သူတို့သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက် အသက်သေ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုသူသည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

ယင်းငှက်တစ္ဆေ ငပေ ဝင်စားသည့် စနေပင်လေလား၊ ငပေ၏လက်ရုံး ဗိုလ်တွန်ဝင်စားသည့် သူပင်လေလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ငပေ၏ချစ်သူ ခင်ဘုန်းဝင်စားသည့် ညီမငယ် ကြိုးကြာလေလား... မည်သူမျှ ခွဲခြားသတ်မှတ်၍ မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော် တစ်ယောက်ကျန် အသက်ပေးရမည့်သူမှာ သူပင်ဖြစ်စေဦးတော့ ဆာတိုးယာမ စံပျော်ရာ ရဲတိုက်နီကြီးသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ရန်အတွက်မူ ခြေလှမ်းတစ်ချက်ကလေးမှ တွန့်ဆုတ်သွားလေမည်မဟုတ်။

သူ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေသ၍ သူလေးစားအားထား သော ယင်းတိုက်တစ္ဆေဗိုလ်ပေဝင်စားသည့် စနေဆိုသော ကောင်လေးအပေါ်တွင် မည်သည့်ဘေးဆိုး၊ ကပ်ဆိုး၊ အန္တရာယ်

ဆိုများ မကျရောက် စေရ ... ဟူသော ခိုင်ကျည်သော သွေး
သစ္စာတို့ဖြင့် ...။

ထိုစဉ် ...

“အား ... ကိုကြီးရေ ... စနေရေ”

ထိတ်လန့်တကြားဟစ်အော်လိုက်သည့် ကြိုးကြာ၏အော်
ဟစ်သံလေးနှင့်မရှေး နှောင်းမှာပင် သေနတ်သံများက ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

‘ဟေး .. ဝင်း .. ဘိရမာ .. မီးမ .. မီးမ ..’

“ဟိုမှာပြေး၊ ... လိုက် ... လိုက် ... လိုက်ကြမယ်”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆူဆူညံညံအော်ဟစ်လိုက်သည့်
ဂျပန်စစ်သားများ၏ အော်ဟစ်သံ၊ တစ်ခုနီးတစ်ခုနီးနှင့် တောတိုးသံများ
က လျှို့ဝှက်ကြီးထိပ်စမ်းချောင်းဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။

“စနေရေ ... ဂျပန်တွေ ယင်းတိုက်တောင်ထိတောင်
ရောက်နေကြပြီရော ... ဟို ... ဟို ... ဟိုမှာ ကြိုးကြာ
ငါတို့ဘက်ကိုပြေးလ နေပြီ”

“အေး မြင်ဘယ် ... ကေန္တ ကြိုးကြာဟာ ဂျပန်
ကောင်တွေကို သတ် ဣင်းထဲကို တမင်သက်သက် မြားပြီးခေါ်
လာတာဖြစ်မယ်၊ ငှက် ခါးရေ ... ကိုင်း ... လူချင်းခွဲ အသင့်ပြင်
ထား”

စနေက သူ့ကျောတွင် လွယ်ထားသည့် ကတ္တီပါအိတ်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

နီထဲမှ ပြောင်လက်လုံးချောနေသည့် ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို’ ကို
ဒုတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သလို လူထွားကြီးငှက်ခါးကလည်း ကျောတွင်
လွယ်ထားသည့် ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးကို ရှမ်းခနဲမြည်အောင်
ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ၏။

ငှက်ပျောပင်များကြားတွင် ကွေ့ကာဝိုက်ကာနှင့် ရန်သူ
ဂျပန်များကို ကျိုးသွင်း၍ခေါင်လာရင်း ပြေးလွှားလာသည့်
ကြိုးကြာ၊ သူတို့ကိုလွန်သွားသည်နှင့် ...

‘ဟေး .. ဟိုင်း’

‘ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် .. ရွှင် ..’

“အား .. ဟီး”

စနေက ငှက်ပျောပင်များကြားမှ လွှားခနဲခုန်ထွက်ကာ
ရှေ့ဆုံးမှ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ဦးကို ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်’ နှင့် မိတ်
ဆက်ပေးလိုက်သည်။ သူ့လိုပင် လူထွားကြီးငှက်ခါးကလည်း
သူ့အနီးမှဖြတ်ပြေးလာသည့် ဂျပန်စစ်သားအား ငှက်ပျောပင်
ပါရော၍ ပိုင်းခုတ်ပစ်လိုက်သ်။

‘ရွှင် .. အား .. ဘိုင်း’

‘ဟိုင်း .. ခူးရကာ .. ဘိရမာ .. ပစ် .. ပစ်’

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

ရုတ်တရက် ရန်သူနှင့်ထိပ်တိုက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ငှက်
ပျောတောကြီးထဲတွင် သေနတ်သံ၊ ပစ်ခတ်သံများနှင့် ညည်းတွား
သံတို့က ကမ္ဘာပျက်သည့်နယ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ မပျော်

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

လင့်ဘဲ ရန်သူ၏အင်္ဂါပိုင်းသွားသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုမှာ သူ၏စစ်ကြောင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ဟိုင်း ... ရန်သူဟာ ငှက်ပျောတောထဲမှာပဲရှိတယ် လူခွဲမတက်နဲ့ ... ရင်ပေါင်တန်းပြီးတက်၊ ဘွေတာနဲ့ ပစ်သတ် လိုက်”

တပ်ကြပ်ကြီး ယာမာမိုတို၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံကြီး နှင့်အတူ ဂျပန်စစ်သားများ ငှက်ပျောတောထဲသို့ တိုးဝင်မှု နောက်သံများကို စကြားနေရသည်။ စနေမှာ သူရောက်ရှိနေ သည့် ငှက်ပျောပင်ကောက်မှ အသာအယာဆုတ်ကာ ငှက်ပျော တောထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ...

“ဝှစ် .. ရွှင် .. ဒုတ် .. ဒုတ် ..

“အီး ... ဘား”

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

အရှေ့ဘက် ငှက်ပျောတောအစပ်မှ ညည်းညူလဲကျသံ များ၊ သေနတ်ပစ်သံများကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြီး ပြန်လည် ရှိ ငြိမ်သက်သွားပါ။ တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုမှာ မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးလျက် ရှိနေပြီ။ ငှက်ပျောတောထဲမှ ကိုယ်ပျောက် ရန်သူသည် သူ၏စစ်သားများကို အမှည့်ခြွေ ခြွေလျက်ရှိပါပြီ ကော။

“ထက် ... ထွက်မယ်ဟေ့ ... ငှက်ပျောတောထဲက မြန်မြန်ထွက်၊ တောဒါးရာဆီမှာ စုကြ”

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

စိတ်ထင်ရာ ရမ်းသန်းပစ်ရင်း တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတို မှာ ငှက်ပျောတောကြီးထဲမှ သူ၏စစ်သားများ ဆုတ်ခွာနိုင်ရန် အတွက် ကာပစ် ပစ်ပေးလျက်ရှိသည်။

“ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှီး .. ဝှီး .. ဝှီး .. ဝှီး .. ဝှီး”

ထိုစဉ်မှာပင် လေတိုးသံကြီးလိုလို၊ လေတိုက်သံလိုလို တစ်ဝိုက်နှင့်အော်မြည်ပဲ့တင်လာရင်း ငှက်ပျောရွက်များကိုလည်း တဖျန်းဖျန်းနှင့် ဆွဲခါလှုပ်ယမ်းသွားပြန်သည်။

“ဟာ ... ဘာသံကြီးလဲမသိဘူး တစ်စီးစီးနဲ့ အော် မြည်နေတာ ... မုန်တိုင်းတိုက်တာများလား”

တစ်စီးနှင့် လေတိုက်သံကြီးကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက် ရသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုနှင့် သူ၏လက်ကျန်စစ်သား ခြောက်ယောက်တို့ ငှက်ပျောတောထဲမှ ပြေးထွက်လာကြသည်။

ထိုစဉ် ငှက်ပျောတောအစပ်ရှိ ကညင်ပင်ကြီးအောက် တွင် နှစ်ပြန်သာသာမျှရှိသော တုတ်တိုတစ်ချောင်းကို မြေတွင် ထောက်ကာ ခြေကိုကား၍ရပ်နေသည့် ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဖျင်အင်္ကျီလက်တိုကိုဝတ်ကာ မြက်ခမောက်အပိုင်းကြီး ကို မျက်နှာဖုံးအုပ်လုမတတ် ဆောင်းထားသည့်အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက်က ဆီးကြို၍ တပ်ကြပ်ကြီး ယာမာမိုတိုကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

၂၈၂ သက်မင်းကျူဂျီ

“မင်းတို့ ဆာတိုယာမရဲ့လူတွေလား။ မှန်မှန်ပြောစမ်း။”

“မင်း... မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆာတိုယာမကို မေးနေတာလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုက သူ၏စစ်သားများအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ၏သေနတ်တွင် ကျည်ဆန်ထိုးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူထွားကြီးငှက်ခါးနှင့်ကြိုးကြာတို့က ဂျပန်စစ်သားများ၏နောက်ဘက် ငှက်ပျောတောစပ်တွင် ဆိတ်ငြိမ်စွာစောင့်ဆိုင်းလျက် ...

“မင်းတို့အရှင်သခင် ဆာတိုယာမရဲ့အသက်ကိုချွေမယ့် ယင်းတိုက်တစ္ဆေဆိုတာ ငါပဲဟေ့ ... ကိုင်း ... ကိုင်း။”

စနေမှာ သူ့ရှေ့မှတုတ်ကို ခြေခွင်ရိုက်တင်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တုတ်ကို စကောဝိုင်းပတ်သကဲ့သို့ တစိုးစိုးနှင့် မွေ့ယမ်းလိုက်ပါတော့သည်။ တစိုးစိုးနှင့်တုတ်မွေ့သံသည် မှန်တိုင်းတိုက်ခတ်သံအလား ငှက်ပျောတောအစပ်ရှိ ငှက်ပျောရွက်များ လေပွေမွေ့ဝဲစီးကြောင်းကြောင့် တဖျံဖျံနှင့် စုတ်ပြတ်လွင့်စဉ်ကုန်ကြသည်။

‘စိုး .. စိုး .. စိုး .. ဖြန်း .. ဖရန် .. ဖြန်း .. ဖြန်း’

သစ်ကိုင်းသစ်ခတ်တို့ ကျိုးပြတ်လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ မြက်ရိုင်းပင်တို့ မြေတွင် ပြားပြားဝပ်စင်းကုန်ကြသည်။ ငှက်ပျောခက်၊ ငှက်ပျောလက်တို့ လေတွင်လွင့်ပျံစုတ်ပြတ်ကုန်ကြသည်။ တစ်ဆက်

ကည်းမှာပင် လည်၍နေသောတုတ်ကို လက်တွင်းသိမ်းဆွဲ၍ ခြေနှင့်ကွက်ကို လေးကွက်လေးဌာန နဂါးလိမ်လျှောက်၍ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ တရစပ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဝေါ .. ဖျောင်း .. ဖျောင်း ... ဂျိုင်း’

တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုနှင့် ဂျပန်စစ်သားများမှာ သေနတ်ကြီးများဖြင့် ချိန်ရွယ်လျက် ပစ်ခတ်ခြင်းပင် မပြုနိုင်ဘဲ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး။ မတွေ့ဖူးသော တုတ်သိုင်းပညာစွမ်းကို အံ့သြမှင်တက်လျက် ငေးမောကြည့်နေပါလေ၏။

စနေ ခင်းထည့်လိုက်သော ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို’ ၏ လေအလျင်သည် လေဝဲတွင်စုပ်၍ ပေါ်လာပြီးလျှင် အရပ်လေးမျက်နှာရှိ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်မွှားများကို တဖွမ်းဖွမ်းဖြင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲစေခဲ့ပါချေပြီကော။ အရိန်ပြင်းစွာ လွင့်စဉ်လာကြသော ကျောက်စကျောက်မှုန်း သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်များက ရှေ့တူရုံမှာ သေနတ်များနှင့် ချိန်ရွယ်ထားသော ဂျပန်စစ်သားသုံးယောက်ကို တဖျန်းဖျန်းနှင့် ထိမှန်သွားကြသည်။

‘အ .. အိ .. အင့်’

ထိုအချိန်ကျမှ တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုနှင့် ကျန်ဂျပန်စစ်သားများက ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေအား ဝိုင်းဝန်း၍ပစ်ခတ်ကြပါလေတော့သည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ငှက်ခါးနှင့်ကြိုးကြာတို့၏လက်ထဲမှ ဝါးဆစ်ချွန်လေးများက ဂျပန်စစ်သား

www.burmeseclassic.com

နှစ်ဦး၏နောက်ကျောသို့ စိုက်ဝင်သွားကြပါတော့သည်။

‘ဝှစ် .. ရှင်’

‘အာ .. အား’

တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရှိတော့သော တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတို၏လက်တွင်မူ စနေ၏ကျောက်ခဲများ ထိမှန်သွားသဖြင့် သေနတ်ကိုပင် မကိုင်နိုင်တော့ပါ။ ထိုဂျပန်စစ်သားထံသို့ စနေက လျှောက်သွားပြီး အင်္ကျီကော်လံစကိုကိုင်ကာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... မင်းရဲ့အရှင်သခင် ဆာတိုးယာမကို ပြောလိုက် ... အခုလာမယ့် မတ်လင်းရက်နေ့မှာ အကြွေး ‘ရီဖီ’ ငါလာခဲ့မယ်လို့ ... သွားတော့”

ထို့နောက်မှာတော့ တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုအား စနေက ဆောင့်၍တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးယာမာမိုတိုမှာ သူ၏လက်မှဒဏ်ရာကို ကျန်တစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်၍ ယင်းတိုက်တစ်ကောင်ကြီးအား ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာကြည့်ရင်း ယင်းတိုက်တောကြီးအတွင်းမှ သေပြေးရှင်ပြေး ထွက်ပြေးသွားပါလေတော့သည်။

အထိတ်၊ ဝဇ္ဇခြန်၊ အနာဝတ် ရှင်းတမ်း

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၅) ရက် ...။
ဤရက်များအတွင်းဝယ် နတ်စစ်သည်တစ်ပါးလို အံ့မခန်းလီလီ ‘စက္ကန္တတုတ္ထ’ တုတ်ခင်းပညာရပ်များနှင့် ခုန်ပျံလှုပ်ရှားကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေ့ကျင့်ပေါက်ကွဲပြခဲ့သော ‘စနေ’ ၏ပညာစွမ်းကို ကြိုးကြာတစ်ယောက် မျက်ဝါးထင်ထင် နီးကပ်စွာ မြင်တွေ့ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် စနေ လွမ်းလွမ်းငွေ့ငွေ့ပြောပြခဲ့သော လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးခန့်က သစ္စာတရားတစ်ခုအကြောင်းကိုလည်း အံ့ဩစဖွယ် ကြားသိခဲ့ရသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ စနေ

ပြောပြသောကိစ္စရပ်များကို ကြိုးကြာ ဉာဏ်မမီသော်လည်း အလေးအနက်ထားကာ စူးစူးနစ်နစ်ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သူ၏ အစ်ကိုငှက်ခါးကမူ စနေအတွက်သာဆိုလျှင် အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ပြီးသား .. ဟု ဟိုစဉ်ကတည်းက သဘောပိုက်ထားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏အစ်ကိုငှက်ခါးနှင့် စနေ၏အတိတ်ဘဝဖြစ်ရပ်များ တူညီတိုက်ဆိုင်နေခြင်းကလည်း လွန်စွာမှအံ့ဩဖွယ်ရာ၊ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုနယ် ဟုတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရသေ့အိုကြီးဘိုးခိပွက သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်အား ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် သူတကာနှင့်မတူ ထူးခြားလှသည့်ပညာရပ်များကို ဂရုတစိုက် သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စင်စစ် သူတို့မောင်နှမသည် နွယ်လောင်ကွရွာကြီးမှ ဖြစ်ကြသည်။ ရသေ့အိုကြီးဘိုးခိပွသည် သူတို့မောင်နှမ၏အဘိုးတော်စပ်သူဖြစ်သည်။ ဘိုးခိပွသည် ရှမ်းပြည်နယ်စပ်ရှိ နွယ်လိမ်တောင်တွင် တရားအားထုတ်နေသူဖြစ်သော်လည်း သူ၏အစ်ကိုတော် ငှက်ခါးကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏အစ်ကိုငှက်ခါးမှာ ဘိုးခိပွနှင့်သာ အနေများသူဖြစ်ပြီး ကြိုးကြာကမူ မိန်းကလေးဖြစ်နေသဖြင့် နွယ်လောင်ကွရွာတွင် မိဘများနှင့်သာ ရင်အုပ်မကွာနေထိုင်ခဲ့ရပါ၏။ ရံဖန်ရံခါမှသာ အဘိုးနှင့်အစ်ကိုရှိရာ နွယ်လိမ်တောင်သို့ ရိက္ခာပို့ရင်း

သွားလာနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ရသေ့ကြီးဦးခိပွတွင် ထူးခြားလှသော ကျားသစ်နက်ကြီးတစ်ကောင်ရှိသည်။ ဘိုးခိပွသွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်လေ့ရှိပြီး အန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ငှက်ခါးကိုလည်း တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်ဆိုကာ တောတွင်းသားအတတ်နှင့် ကာယပုသုဒ္ဓပုံဆောင်ကာယလုပ်ငန်းပညာရပ်များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေ့ကျင့်ခိုင်းစေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ စစ်ရိပ်စစ်ငွေများ သန်းလာကြပြီး မြန်မာ့မြေပေါ်မှ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့မှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ထိုးစစ်ကြောင့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြရသည့်အချိန် ဖြစ်နေပါ၏။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၃) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ဂျပန်တို့၏ဗုံးကြဲလေယာဉ် (၁၀၀) ကျော်ခန့် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပြီး ချိန်မှစ၍ အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြန်မာ့မြေပေါ်မှနေ၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံအင်္ဂမမြို့သို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုသည်အချိန်မှစ၍ ငှက်ခါးတို့နေထိုင်ရာ နွယ်လောင်ကွရွာကြီးသည် ဂျပန်တို့စစ်ချီတက်ရာ စစ်လမ်းကြောင်း ကျခဲ့ရပါလေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ စစ်လမ်းကြောင်းကျခဲ့ရသဖြင့်လည်း ငှက်ခါးနှင့်ကြိုးကြာတို့၏မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ နွယ်လောင်ကွရွာတစ်ရွာလုံး သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရနှင့် ရွာလုံးကျွတ် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့၏ မီးလောင်တိုက်သွင်းခြင်းကို ခါးသီးစွာခံခဲ့ကြရပါလေ၏။

သူ၏မိဘနှစ်ပါးတို့ အင်အားစုပိုင်ဟုစွပ်စွဲကာ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၍ နောက်ဆုံးတွင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှူး ဆာတိုးယာမကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်ခဲ့သည်ကို ငှက်ခါးကိုယ်တိုင် ခါးသီးစွာ မြင်ရခဲ့ပါ၏။ ထိုစဉ်က အသက် (၁၇) နှစ်သားအရွယ်ရှိ ငှက်ခါးမှာ သူ၏ဓားမြောင်တိုလေးနှင့်ပင် ဂျပန်ဗိုလ်မှူးဆာတိုးယာမကို သတ်ပစ်ဖို့အထိပင် ကြံစည်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုစဉ်က အခြေအနေမပေးခဲ့သဖြင့် ဆာတိုးယာမ လူ့လောကတွင် ဆက်လက်၍ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ပါလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ငှက်ခါးရော၊ ကြိုးကြာပါ ရသေ့အိုကြီးဘိုးခိပွထံသို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် စနေကဲ့သို့ပင် တောတွင်းသားကျင့်စဉ်များကို မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး သင်ယူလေ့ကျင့်စေခဲ့ပါ၏။ နေ့စဉ်လိုလို သစ်လုံးများကို ထမ်းပိုးစီးမြှောက်ခြင်းအမှုကိုပြုရသည်။

အင်္ကျီဝတ်ဆင်ခြင်းမပြုရဘဲ ပကတိစင်းလုံးချောအသားမြှောင်းအသားမျှင်များဖြင့် ဗလာကိုယ်ချွတ်နေသည့်အကျင့်ကိုလည်း ငှက်ခါးတစ်ယောက် နိစ္စစုဝလုပ်ရသည်။ နေ့စဉ် မြင့်မားသော ကျောက်စွန်းတစ်ခုထိပ်တွင်ရပ်၍ အရှေ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ လေရှူသွင်းခြင်း၊ လေရှူထုတ်ခြင်းတို့ကိုလည်း လေ့ကျင့်ရသည်။

ထို့နောက် မြေကြီးခဲကိုကောက်ကိုင်၍ ကြေမှုသွားသည်အထိ လက်ဖြင့်ချေနေရသည်။ သစ်ပင်များကို ဇောက်ထိုးခိုစီး

ခြင်း၊ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ခုန်ကူးခြင်း စသော ပညာရပ်များကို ကျင့်ကြံလာခဲ့ရာမှ တစ်စ တစ်စ . . . ငှက်ခါး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ တောတွင်းတိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင်နယ် သန်လာ၏။ မာလာ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် ကြီးထွားခက်ထန်လာသေး ။ ငှက်ခါး၏ခြေဖဝါးနှင့်လက်ဖဝါးတို့ပင် ကျောက်ဆောင်ကျောက်သား၏မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ကြမ်းရှု ခက်မာလာခဲ့ပါတော့သည်။

ထို့အတူ ကြိုးကြာမှာလည်း မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးပိတ်၍ သို့မဟုတ် အဝတ်နက်တစ်ထည်နှင့်စည်းမနောင်ကာ လက်နက်တို့၏ အသံ၊ လှုပ်ရှားနေသောအသံများကို အာရုံပြုနားစိုက်ကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်စေခဲ့သည်။ အကြားအာရုံကိုသာပြု၍ သံတို၊ သံရှည်၊ ဓားပစ်သံ၊ တုတ်ပေါက်သံ စသည်တို့ကို ခွဲခြားသတ်မှတ်နိုင်စေပြီးမှ လက်နက်မျိုးစုံနှင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်၍ စမ်းသပ်စေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင်မူ ငှက်ခါးအား ခေါ်ယူ၍ ဂွန်ခဲသောနစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးက ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော သစ္စာတရား၏ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုကို အပြီးတိုင်ပေးဆပ်ရန်ဟုသော ကြီးမားလှသည့်တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ယင်းတိုက်တောကြီးအတွင်းရှိ ရသေ့ကြီးဦးဇာဂရသံ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသည့် စနေခေါ် ယင်းတိုက်တစ္ဆေဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံပေခဲ့ရာမှ ငှက်ခါးမှာ သူ၏လွန်ခဲ့ပြီသော အတိတ်

ဘဝတစ်ခုဆိုမှ ကြွင်းကျန်ခဲ့သော သစ္စာမဲ့သူ၏ပုံရိပ်အချို့ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

လေနှင့်ရာသို့ လွင့်မျောနေသည့် ကြီးကြာ၏စိတ်အာရုံများက ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အားမာန်သွင်း၍ 'စက္ကနွတုတ္ထ' တုတ်ခင်းပညာရပ်မှ တုတ်လိမ်၊ တုတ်ထမ်း၊ ဇော်တုတ်၊ ကျေးတုတ်၊ ကုလားမင်း၊ ဥဿတုတ်၊ လက်သာလက်တွင်း၊ သစ်မင်း၊ ကုလားခေါက်၊ ပိတောက်နှစ်နှင့် ဝါးဖျိုးဆယ်မည်၊ မီးထင်းစည်၍၊ ဖွေ့သည့်အပ်ချွန်၊ စိန်လက်မွန်သို့ မိကျောင်းရုပ်တွင်း၊ ဘီလူးတုပ်တုပ်၊ ရုတ်ရုတ်သံသံ၊ ခဲခဲဖြည့်ဖျင်းရန်သူမည်က၊ ခွင်းသည့်တုတ်ပေါင်း၊ အကြောင်းသိစေ ... ဟူသော တုတ်ခင်းရိုက်ချက်များကို ရေပက်မဝင်စွမ်းစွမ်းတမံ လှေကျင့်လှုပ်ရှားနေသည့် စနေ၏ချွေးပြိုင်းပြိုင်းကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြီးကြာ ... ဝေးမောကြည့်နေမိပါသည်။

စင်စစ် စနေမှာ လေးလံဖိစီးနေသည့် ဝန်ကြီးတစ်ခုကို မနိုင်အင်္ဂါထမ်းရွက်ထားလေသည်သို့ ကြီးမားလေးလံလှသော သစ္စာတရားတစ်ခု၏တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို အရွယ်နှင့်မမျှ ထမ်းရွက်ထားရသည့် စနေအပေါ်တွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြီးကြာကရဏာသက်မိလာခဲ့ပါသည်ကော။

ထိုအချိန်တွင် စနေ ကစားနေသည့်နေရာသို့ ဘရသေ့ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိလာပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်လှေကျင့်နေသည့် တပည့်ဖြစ်သူကို အနားပေးလိုက်ပါ၏။ လုံးကျစ်ဖွံ့ထွားနေသည့်

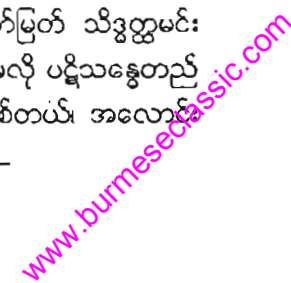
အပေါ်ပိုင်းအဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ချွေးသီးချွေးဥလေးများက ခနေရောင်တွင် ရွှေရည်ရွှေစက်ကလေးများအလား၊ စနေ၏မို့မောက်စွင့်ကားနေသည့် ရင်အုပ်ညိုညိုကြီးကိုကြည့်ကာ ကြီးကြာရင်ခုန်သံမြန်ချင်လာသလိုလို ...။

ထိုစဉ်မှာပင် စနေနှင့်ဘရသေ့တို့သည် ကြီးကြာထိုင်နေသည့် ကျောက်ဖျာကြီးအနီးသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဒီမှာ စနေရဲ့ အခု မင်းတတ်တဲ့ စက္ကနွတုတ္ထတုတ်ခင်း၊ အသတ်အလျှိုအတတ်ရဲ့ စက္ကဇ တ်ရေးတုတ်များပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ လေဝဲစုပ်သံမြည်နိုင်စွမ်းတဲ့ ကုတ်အလျှင်၊ တုတ်အတတ်ကို နှောင်းလူတွေမယုံနိုင်လောက်အောင်ကို ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ် စနေ၊

အာယုကပ်တို့ရဲ့ သက်လျော့ခြင်းအပေါ် မူတည်ပြီး ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့သဘောလက္ခဏာတွေပဲကွယု၊ ဒီမှာ သေချာ နားထောင်ကြ ... ငါတို့ရဲ့ပဒုမမြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ အနှစ်တစ်သိန်းအသက်ရှည်လျားပြီး အရပ်တော်ဟာ ငါ့ဆယ့်ရှစ်တောင်မြင့်တယ်၊ နာရဒဘုရားရှင်ဟာ အရပ်တော်ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်မြင့်ပြီး အသက်တော်ဟာ နှစ်ပေါင်းကိုးသောင်းတိုင်တယ်၊ သောတိဘုရားအလောင်းတော်ဟာ စံနန်းတော်နဲ့အတူ ကောင်းကင်သံကို ပျံတက်စေပြီးမှ ဧကရာဇ်တော်မူခဲ့တယ် ...။

အိမ်း ... အဲဒီလိုပဲ အလောင်းတော်မြတ် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟာလည်း အဋ္ဌာရဿသိပ္ပကို သင်စရာမလို ပဋိသန္ဓေတည်ကေတည်းက အလိုလိုတတ်မြောက်ပြီးသားဖြစ်တယ်၊ အလောင်း

၂၉၂ သက်မင်းကျူဂျီ

တော်ရဲ့ လေးသည်အတတ်ဖြစ်တဲ့ ပစ်လာသမျှမြားအပေါင်းကို ဝင်ရံစိန်သွားတပ်သော မြားတစ်စင်းတည်းဖြင့် ပယ်ရှားအပ်တဲ့ 'သရပွန်ဗဟန' အတတ်၊ စီကာစဉ်ကာ စိုက်ထားအပ်တဲ့ ငှက်ပျောပင်တို့ကို တစ်ကြိမ်တည်း ပစ်အပ်သောမြားဖြင့် အားလုံးကို မှန်စေပြီးမှ လက်တွင်းသို့ တစ်ဖန်မြားကျလာစေအပ်သော 'စက္ကဝေမိအတတ်'၊ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း မြားချက်ပေါင်းသောင်း သိန်းမက ပစ်ခြင်းတည်းဟူသော 'အက္ခဏဝေမိအတတ်'၊ ပသာစက္ကဖြင့် ကြည့်ရှုမမြင်ရပါဘဲ အသံကိုနားထောင်၍ ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်တဲ့ ... 'သာဒဝေမိအတတ်'နဲ့သရလဠိ၊ သရဇ္ဇ၊ သရမိဿဒ၊ သရသောပါန၊ သရပွန်ဗဟန၊ သရဝဏ္ဏပ၊ ဘရပါကာရ၊ သရပေါက္ခဏီ၊ သရပဒမ၊ သရဝဿ၊ စက္ကဝိဒ္ဓရ၊ သရဝဠန ... စတဲ့ မြားရေး၏တစ်ဆယ့်နှစ်ရပ်စတဲ့ အံ့ဖွယ်သရဲရီလှတဲ့ အလောင်းတော်သိဒ္ဓတ္တကို မင်းတို့လူငယ်လူရွယ်တွေက မယုံကြည်နိုင်ပါဘူးလို့ ဆိုကြမည်လား။

စနေသည် ငြိမ်လျက်ရှိပါ၏။ သူ၏ဘုရားရှင်ဘရသေ့ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဝင်လာ အလောင်းတော်သိဒ္ဓတ္တမင်းသား၏ပညာခန်းကို သူ၏ 'စက္ကန္တတုတ္တ' တုတ်ခင်းပညာစွမ်းဖြင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်သာ နားထောင်နေမိသည်။ လိုအိုခိုက် လူထွားကြီးငှက်ခါးနှင့် သေနတ်များလွယ်ထားသည့် လူစိမ်းနှစ်ယောက်တို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ဘရသေ့ကို ရိုသေစွာဝတ်ဖြည့်ကန်တော့လိုက်ကြသည်။ ဘရသေ့ကမူ တစ်

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ချက်မျှ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏ မဆုံးသေးသောစကားစက်ဆက်လက်၍ ပြောဆိုနေပါ၏။

“ငါဆိုလိုတဲ့သဘောက ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္တမင်းသားရဲ့ပါရမီပညာခန်းနဲ့ စက္ကန္တတုတ်ခင်းအတတ်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းကဲ့သို့တိုင် ဘတ်ကျွမ်းသွားခဲ့တဲ့ စက္ကန္တတုတ်ခင်းပညာရပ်နဲ့ တိုင်းပြည် နိုင်ငံရဲ့ရန်စူးရန်ညှောင့်တွေ၊ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်တွေ၊ အမျိုးမစစ်တဲ့ကောင်တွေကို အကာအကွယ်ပြုတိုက်ခိုက်ရာမှာ စွမ်းစွမ်းတလျှင်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိနေပြီပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ နိုင်ငံထူထောင်ရေး၊ သူ့ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့အချိန်အခါမှာ လူစွမ်းကောင်း၊ သူရဲကောင်းဆိုတာ သိပ်ပြီးလိုအပ်တယ်၊ အေး ... လူစွမ်းကောင်းဆိုတာ တိုင်းပြည်လူမျိုးနဲ့ ဘာသာ၊ သာသနာအရေးအတွက် ငွေခွန်စားစား ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုသာ ဆိုတာကွယ် ...”

အခုကြည့်စမ်း ... ငါတို့မြန်မာမျိုးရိုးစဉ်ဆက် အင်းဝပုဂံသုဉ်းပြီးကတည်းက နောက် ထီးကျိုးစည်ပေါက် တိုင်းပြည် ကျွန်သဘောက်ဘဝကိုရောက်ခဲ့ပြီးမှ သူပုန်သူကန်တွေ၊ လူပြိုန်းအန္တတွေနဲ့ မျိုးမစစ်တဲ့ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်တွေ များလွန်းလှပြီ၊ အဲဒီတော့ မြန်မာတို့ရဲ့နောက်ဆုံး ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ဖြစ်တဲ့ သီပေါအရှင်လက်ထက် 'လက်ယာစစ်ကဲမှုကြီး

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

မဟာမင်းလှစည်သူဘွဲ့ရတပ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာရဲ့ညာလက်ရုံးကြီး သွေးသောက်တပ်မှူး ယင်းတိုက်တစ္ဆေခိုလ်ပေရဲ့သွေးစစ်စစ် ဖြစ်တဲ့အပြင် ...

မြန်မာလူမျိုးတည်းဟူသော ရှေးတမ္မဒီပတိုင်းသားနွယ်ဝင်တို့ရဲ့ မိခင်ပညာရင်းစစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ 'စက္ကနုတုတ္တ' တုတ်ခင်းပညာရပ်တို့ ထုံးလိုမွေ့ ရေလိုနှောက်နိုင်တဲ့ လူကလေးဟာ 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ငစနေ' ဆိုတဲ့ လူစွမ်းကောင်းဂုဏ်ပုဒ်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ်၊ သစ္စာတရားတစ်ခုအတွက် ပေးဆပ်ရဲရမယ် စနေရေ'

စနေမှာ ဘရသေ့၏ဆုံးမဩဝါဒစကားများကို နာယူရင်း သူ၏ရင်ထဲမှ သွေးတို့သည် ဆူဝေပွက်လှံလာကြပါချေပြီတည်း။ ထို့အတူ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးမှ သစ္စာတရား၏သံသရာကြွေးတစ်ခုကိုလည်း မဖြစ်မနေပေးဆပ်မည်ဟု ခိုင်ကျည်စွာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ရင်း ...

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် တ ပေ

အန္တရာယ်ခံ တွင်းသို့အခင်

၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ (၁) ရက် ...။

နံနက်ခင်းနေခြည်သည် တစ်စ တစ်စမြင့်တက်လာခဲ့ပါပြီ။ တိမ်မြူးမီးခိုးတို့ ကင်းရှင်းနေကြသဖြင့် ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်ပြင်ကြီးက ရှင်းသန့်နေပါ၏။ ရဲရမန်းမြို့လယ်ရှိ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်အဖြစ်ထားရှိရာ ရဲတိုက်နီကြီးရှိရာသို့ တောင်စောင်းထိပ်တစ်နေရာမှ လူသုံးယောက်က စစ်သုံးမှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် မသိမသာတစေစောင်း အကဲခတ်ကြည့်နေကြပါ၏။ ထိုလူသုံးယောက်မှာ စနေ၊ ငှက်ခါးနှင့် ဂျပန်တော်လှန်ရေးသမား

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် တ ပေ

ဗိုလ်အောင်ဖေတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

ငှက်ခါးက စစ်သုံးမှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် သစ်ပင် အကွယ်မှနေ၍ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းတစ်ခုလုံးအား အသေးစိတ်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ငှက်ခါး... ဂိတ်တွင်း၊ ဂိတ်ပြင်နဲ့ စည်းရိုးတွေကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ငါ့စိတ်ထင် သံဆူးကြိုးတန်း အသစ်စက်စက်တွေဆိုတော့ လျှပ်စစ်ဓာတ်တွေတော့ လွှတ်ထားမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် စနေရေ ... အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ အတားအဆီးတွေကတော့ ဌာနချုပ်ဝင်းထဲရော အပြင်မှာရော ဂျပန်စစ်သားတွေ မည်းမည်းလှုပ်နေတာပဲဟေ့၊ ဂျပန်စစ်တပ်ကြီး တစ်ခုလုံးများ ခေါ်ထားသလားအောက်မေ့ရတယ်”

ငှက်ခါးမှာ မှန်ပြောင်းကို ဗိုလ်အောင်ဖေထံသို့ လက်ဆင့်ကမ်းပေးရင်း စနေအား ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း ... မင်းပြောသလို ဒီကောင်ကြီး တော်တော်လေး သွေးပျက်ချောက်ချားနေပုံရတယ်ကွ၊ ခွေးတွေရော၊ ဂျပန်စစ်သားတွေနဲ့ရော ရဲတိုက်ကြီးရှေ့မှာ မည်းမည်းလှုပ်နေတာပဲ၊ အဲဒီဂျပန်တွေရဲ့ဌာနချုပ်ထဲကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ထိုးဖောက်ပြီး ဝင်မယ်လို့ မင်းစဉ်းစားထားသလဲ စနေ”

“အင်း ... ရှိတော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အရာက အကောင်းဆုံးနဲ့ အထိရောက်ဆုံးလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ၊ ဝင်

မယ့်အစီအစဉ် အသေးစိတ်ကိုတော့ အဲဒီနေ့ကျမှပဲ ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် စနေ ... ခြံတံခါးဝရှေ့နောက်မှာရော၊ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်မှာရော၊ အစောင့်တွေကို အများကြီးတွေ့ရတယ်၊ အင်း ... သံဆူးကြီးတွေက အသစ်စက်စက်တွေဆိုတော့လည်း မသင်္ကာစရာဖြစ်နေတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်မြေပြင်အခြေအနေကလည်း လောလောလတ်လတ်ရှင်းထားပုံရတယ်၊ ဧကန္တမိုင်းတွေမြုပ်နှံထားလိမ့်မယ် ... စနေ”

ဗိုလ်အောင်ဖေကလည်း ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်ဝန်းကျင်တွင် ပူပူနွေးနွေးရှင်းလင်းထားသည်မို့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက် ဤတောင်စောင်းပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေကြသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်ပါ၏။ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်နှင့် ပတ်သက်သည့် မြင်ကွင်းများကိုလည်း သိရှိနားလည်ပြီကြပြီမို့ ပြန်ကြရန် သတိပေးလိုက်ပါသည်။

‘စနေရေ ပြန်ကြစို့ ... ဒီနေရာမှာ သိပ်ကြာကြာရပ်နေရင် သူတို့ရိပ်မိသွားကြလိမ့်မယ်၊ စီစဉ်စရာတွေလည်း စီစဉ်ထားနှင့်ရအောင် ပြန်ကြစို့ရဲ့’

အပြန်ခရီးမှာတော့ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရန်သူတော် ဆာတိုးယာမသည် သူ၏ဌာနချုပ်ကို သေသေချာချာဂရုတစိုက် စီမံကွပ်ကဲထားဟန်တူပါ၏။ မည်းမည်းလှုပ်မှု စောင့်ကြပ်နေကြသော ဂျပန်စစ်သားများ၊ အမြဲ

တစေလွတ်ထားသည့် ခွေးကြီးများကလည်း နေရာအနှံ့လှည့်လည်သွားနေကြသည်။ စခန်းကို ဝိုင်းဝန်းကာရံထားသည့် သံဆူကြီးများကိုလည်း သိပ်မယုံ။ လျှပ်စစ်လွှတ်ထားမည်မှာ မလွဲပါတည်း။ ၎င်းခါးစဉ်းစားသည်။ စနေဆိုသည့် 'စက္ကနုတုတ္တ' တုတ်ခင်းပညာရှင်လေး ဆာတိုးယာမ၏အန္တရာယ်ခံတွင်းထဲသို့ မည်သည့်နည်းဖြင့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မည်နည်း။ သိပ်တော့လွယ်ကူလိမ့်မည်မဟုတ်။ မည်သည့်နေ့၊ မည်သည့်အချိန်တွင် အရောက်လာမည်ဟုလည်း ဆာတိုးယာမထံသတင်းပေးထားသဖြင့်လည်း စနေ လုပ်ရကိုင်ရ ခက်ခဲမည်မှန်း သူသိသည်။

သို့သော် စနေကို သူယုံကြည်သည်။ စနေ၏အကြောင်းကို သူသိသည်။ ဘယ်လိုပုံဖြစ်စဉ်းတော့ ချိန်ထားသည့်နေ့ရက်၊ ချိန်ထားသည့်အချိန်တွင် ဆာတိုးယာမရှိရာသို့ စနေမရောက်ရောက်အောင်သွားရောက်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခပ်မလွဲပါတည်း။

ဤသို့ဖြင့် ဘရသေ့၏ဝါးတဲကျောင်းသို့ ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိလာသောအခါမှာတော့ လက်နက်အင်အား၊ စစ်သည်အင်အားအပြည့်အစုံနှင့် ကြိုတင်၍စောင့်စားနေသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးကြီး ဆာတိုးယာမ၏ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်မည့် နည်းဗျူဟာအမျိုးမျိုးကို စနေ၊ ၎င်းခါးနှင့်ဗိုလ်အောင်ဖေတို့သုံးဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပါတော့သည်။

လိုအပ်လျှင် ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်တည်ရှိရာနေရာကို

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

မြေပုံကြမ်းများပင် ရေးဆွဲ၍ စခန်းအဝင်အထွက်လမ်းများ၊ သတ်ကွင်းကျရာနယ်မြေ၊ လွတ်မြောက်နယ်မြေစသည်များကို တွက်ချက်ကြည့်ကြသည်။

"အင်း... ဌာနချုပ်ကြီးရဲ့ ပထဝီမြေအနေအထားအရ ဆိုရင် စခန်းရဲ့ရှေ့ဘေးဘယ်ညာကို ငါတို့ လုံးဝစဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သတ်ကွင်းဖြစ်နေတာရယ်၊ ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်မရှိတာရယ်၊ နောက်ပြီး မိုင်းကျင်တွေရှိ နိုင်တာရယ်ကြောင့် အဲဒီသုံးဘက်သုံးတန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရမယ်...။"

အဲဒီတော့ စခန်းရဲ့နောက်ဘက်မှာ ပြောင်ချောနေတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးယံကြီးရှိတယ်။ ဘယ်လိုမှဆင်းလို့၊ တက်လို့ မလွယ်ကူတဲ့လမ်းကြောမို့ ရန်သူဟာ အဲဒီနောက်ဘက်မှာ လုံခြုံရေးအင်အားလျော့နည်းတယ်။ သဘာဝအတားအဆီးကြီးက ရှိနေလေတော့ အဲဒီနေရာကနေ ဝင်လို့ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စွန့်စားရမယ်၊ လက်မမြဲရင် ပြုတ်ကျပြီးသေမယ်။"

စနေက ဌာနချုပ်၏နောက်ဘက်ပြောင်ချောနေသည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ မြေပုံကြမ်းကိုဆွဲပြကာ ၎င်းခါးတို့မောင်နှမနှင့်ပါ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက်ရှိပါတယ်။ ဗိုလ်အောင်ဖေတွင် တော်လှန်ရေးရဲဘော်အင်အား ဝါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည်။ ကျန်ရှိသောချောက်ကမ်းပါးကြီးထက်မှ လူခွဲ၍ အယောင်ပြကာ ဆင်နွှဲမည်။ ထိုအချိန်တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးထက်မှ စနေ၊ ၎င်းခါး

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

နှင့် ကြီးကြားတို့က ဆင်းသက်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ တိုက်ပွဲအတွက် အစီအစဉ်ရေးဆွဲနေဆဲမှာပင် စနေ၏ခွန်အားဝိညာဉ်တို့က သွေးကြောအနှံ့လည်ပတ်စီးပျောနေသည်သို့။

“ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲပဲ စနေ၊ အေး... တိုက်ပွဲတက့ တိုက်ပွဲမှာ တစ်မျိုးသားလုံး သူ့ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရတဲ့တိုက်ပွဲက ဘဝလောကခံတိုက်ပွဲထက် ပိုပြီးပြင်းထန် တယ်၊ ပိုပြီးစွန့်လွှတ်ရတယ်၊ ပိုပြီး မျက်ရည်ကျရတယ်၊ ပိုပြီး အသည်းနာရတယ်၊ ငါတို့လူမျိုးတွေရဲ့အသက်သွေးခွေးတွေ စတေးကြရဦးမယ်၊ ဒီတိုက်ပွဲမှာ ငါတို့မင်းတို့ ကျဆုံးသွားခဲ့ရင် ငါတို့ရဲ့ရဲဘော်တွေ၊ မျိုးဆက်သစ်တွေက အောင်ပွဲခံရအောင်ထိ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ကြရမှာပဲ၊ အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စနေနှင့်ငှက်ခါးတို့ကျတော့ မတူဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) နီးပါးလောက်က သစ္စာတရားရဲ့ပုံရိပ် တစ်ခုကို ပြန်ပြီးပေးဆပ်ကြရတယ်၊ ဒီဘဝဟာ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ။

ဘရသေ့က ဝါးတဲကျောင်းထက်မှဆင်းလာကာ စနေနှင့်ငှက်ခါးတို့မောင်နှမအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး အားပေး စကားများဖြင့် ပြောဆိုလာပါ၏။ သစ္စာတရားတစ်ခုအတွက် သို့မဟုတ် သစ္စာမဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီပါရမီ ဖြည့်ဆည်းပေးကြမည့် သွေးသောက်မောင်နှမနှစ်ဦး၊ ဘရသေ့၏ နိမိတ်ဖတ်စကားအရဆိုလျှင်တော့ အသက်ပေးလှူရမည့် သွေး

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

သောက်တစ်ယောက်အတွက်မူ စနေ စိတ်မကောင်းမိပါချေ။

ငှက်ခါးတစ်ကောင်သည် သရက်ရိပ်၌ခိုကာ ပျင်းရိဘွယ် ရာ တဂီးဂီးနှင့် အော်မြည်နေပါ၏။ ဝါးတဲကျောင်းလေးအနီးမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက်ရှိသော စမ်းချောင်းငယ်လေး၏ရေစီးသံက သာ တေးပွင့်တစ်ပုဒ်ကိုဆိုသည်ရင်း ကမ္ဘာမြေပြင်ကိုတစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ အလှဆင်ရန် ကြိုးစားနေသည်သို့ ...။

၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ (၂) ရက်။

မြန်မာပြည်၏စစ်ရေးအခြေအနေက ဂျပန်တို့အတွက် အရေးမလှသကဲ့သို့ဖြစ်နေပါချေပြီ။ ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်နှင့်မြန်မာ တောဲလှန်ရေးသမားတို့ ပူးပေါင်း၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို မြန်မာ့ မြေပေါ်မှ အပြီးပိုင်တိုက်ထုတ်ရန် ကြိုးစားဆင်နွှဲနေကြပြီ မဟုတ် ပါလား။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် ဂျပန်တို့သည် ပြောက်ကျား စစ်များကြောင့် အပျက်အစီး၊ အဆုံးအရှုံးများလာကြသည်။ မြန်မာမျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားများသည် ဂျပန်တို့၏ရိက္ခာကို ဒေါင်များ၊ လက်နက်တိုက်များကို အလစ်အငိုက်တွင် ဝင်ရောက် စီးနင်းကာ မီးရှို့ဖျက်ဆီးကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရဲရမန်းမြို့ကြီးကို ကိုင်တွယ်အုပ်ချုပ်ရသည့် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးဆာတိုးယာမသည် သူ၏ဂျပန်စစ်တပ် ကို အမြဲတမ်း (၂၄) နာရီတပ်လှန်ထားရသည် မဟုတ်ပါလား။ သည်ကြားထဲ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၁၀၀) နီးပါးက ရန်ကြေး ကိုလည်း အသည်းအသန်ပေးဆပ်ချင်နေသည့် ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

၃၀၂ သက်မင်းကျွန်ုပ်

စနေ' ဇာတ်ခြမ်းချောက်မှုကလည်း စဉ်ဆက်မပြတ်ကြားသိနေရပါသည်။

ယင်းတိုက်တောင်တိုက်ပွဲတွင် တစ်ဦးတည်းသာအသက်ရှင်ကျန်ခွင့်ရရှိခဲ့သည့် တပ်ကြပ်ကြီး ယာမာဆိုတို့နှင့်လည်း စကားလက်ဆောင်ပါးလိုက်သေးသည့် မဟုတ်ပါလား။

“မင်းရဲ့အရှင်သခင် ဆာတိုးယာမကိုပြောလိုက် အခုလာမယ့် မတ်လ (၅) ရက်နေ့မှာ အကြွေးဆပ်ဖို့ ပါလာခဲ့မယ်လို့”

ဆာတိုးယာမ၏အကြားအာရုံတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှကြားနေရသည့်စကားသံတစ်ခု၊ အနားတွင် တကျွံကျွံနှင့် ကြွက်တစ်ကောင်နယ် အော်မြည်နေသည့် ဝါယာလက်(စ်)အသံဖမ်းစက်မှ မြည်သံ၊ အရေးပေါ်စစ်သတင်းများပေးပို့နေသံများက ဆာတိုးယာမ၏အရက်တိုဖြင့် ပြည့်လှုံနေသည့် အာရုံကြောလှိုင်းများဆီသို့ အဆက်မပြတ် တိုးဝင်လာချိန်မှာတော့ ...

‘ဝိုး .. ခွမ်း’

ထုံးစံအတိုင်း လက်ထဲမှ သောက်လက်စအရက်ခွက်ကို နံရံဆီသို့ပင် ပေါက်ရိုက်ခွဲလိုက်ပါလေတော့သည်။ ပြီးလျှင် သွေးပျက်ချောက်ချားသောအသံနက်ကြီးဖြင့် ...

“ဂုဗ္ဘာန် .. ဂုဗ္ဘာန် .. ဂုဗ္ဘာန်”

အခန်းတံခါးက ဖျတ်ခနဲပွင့်လာပြီး ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသည့် လူ့ဘီလူးကြီးတစ်ယောက် ဆာတိုးယာမရှေ့သို့ လှစ်ခနဲ

ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဟိုက် ... အမိန့်ရှိပါ မာစတာ”

သူ၏ရှေ့တွင် ဖျတ်ခနဲတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အရိပ်ကိုပင် ဆာတိုးယာမ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အရိပ်ရှင်မှာ သူ၏ညာလက်ရုံး စကားပြန် ဂုဗ္ဘာန်ဖြစ်နေသဖြင့် ကပျာကယာ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီးမှ ...

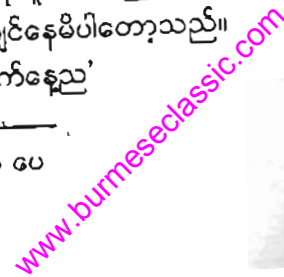
“ဒီ ... ဒီနေ့ဟာ ဘယ်နှစ်ရက်နေ့လဲ ဂုဗ္ဘာန်”

“မတ်လ (၂) ရက်နေ့ပါ မာစတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ မာစတာ”

“လုံခြုံရေးတွေကို (၂၄) နာရီအပြည့်ချာထားပါ၊ ခွေးကြီးတွေကိုလည်း နေ့ညမပြတ် လွှတ်ထားပါ။ သံဆူးကြိုးက လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလွှတ်ထားတာကိုလည်း စစ်ဆေးကြည့်၊ မီးမောင်းတွေဆင်ထားတာကိုလည်း စစ်ဆေးဖို့ မေ့မနေနဲ့၊ စခန်းထဲကို မည်းမည်းဝင်လာတာနဲ့ အကုန်ပစ်သတ်ဖို့ခိုင်းထားပါ ... ဒါပဲ”

နေ့စဉ်လိုလို အပ်ကြောင်းထပ်မျှ ကြားနေရသော စကားများဖို့ ဂုဗ္ဘာန် တဟိုက်ဟိုက်နှင့် ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်နေပါ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးပြုလုပ်ကာ တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့စနေ’ ဆိုသူအားလည်း မှန်မှန်ညက်ညက်ဖြစ်သည်အထိ ချေမှုန်းပစ်ချင်နေမိပါတော့သည်။

‘၁၉၄၅ ခုနှစ် မလတ် (၄) ရက်နေ့ည’

ညဉ့်သည် ထူးထူးခြားခြားတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခါတိုင်း ကြားနေကျသတ္တဝါကောင်ငယ်လေးများ၏ကျိုးကျိးကျည်ကျည် အော်မြည်သံလေးများပင် မကြားရသည်အထိ တိတ်ဆိတ်ညိမ် သက်နေပါ၏။ မိုးတိမ်မိုးသားများ ကြည်လင်နေသဖြင့် ရွန်းမြ ဝင်းပနေသည့် ငွေလရောင်က ကြိုးကြာအိပ်စက်နေသည့် တဲတန်းလျားလေးထဲထိတိုင် လင်းဖြာကျနေသဖြင့် သူမအိပ်စက် ရှိမရပါလေတော့။

ကြိုးကြာတစ်ယောက် အိပ်မပျော်နိုင်သည့်မို့ လရောင် ဖြာကျနေသည့် စမ်းချောင်းလေးအနီးသို့ လျှောက်လှံနဲ့လာခဲ့ သည်။ သို့သော် စမ်းချောင်းအနီးရှိ သစ်မြစ်ဆုံထက်တွင် သူ့ ထက်အရင်ရောက်နှင့်နေသူတစ်ဦးကို ကြိုးကြာမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... စနေ”

“ဘယ်လိုလဲ ကြိုးကြာ နင်ရော အိပ်မပျော်ဘူးလား”

ကြိုးကြာရှိရာသို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ စနေက လှမ်း၍ ပြောလိုက်သဖြင့် စနေ၏ပါးနပ်မှု၊ သိမြင်နိုင်မှုတို့ကို ကြိုးကြာ အံ့ဩမိလိုက်သည်။ ထို့အတူ ခြေလှမ်းများက စနေထိုင်နေသည့် သစ်မြစ်ဆုံအနီးသို့ရောက်လာခဲ့ပါ၏။

“အိပ်မပျော်ဘူးလား စနေ ... ဘာလဲ ရည်းစားကို လွမ်းနေတာလား”

ကြိုးကြာ၏မေးခွန်းအတွက် စနေမှာ အဖြေမရှိပါ။ ထို့ ကြောင့် ကြိုးကြာဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

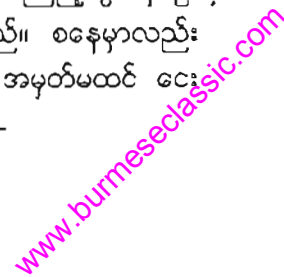
ကြိုးကြာမှာလည်း စနေအနီးမှ သစ်မြစ်ဆုံထက်တွင်ဝင်၍ထိုင် လိုက်ပါ၏။

“အင်း ... ကြိုးကြာရဲ့မေးခွန်းအတွက် ငါ့မှာ အဖြေမရှိ ဘူးလေ၊ ကြိုးကြာပြောမှပဲ အလွမ်းဖြေဖို့ ရည်းစားတစ်ယောက် တော့ လိုနေပြီဆိုတာ သတိရမိတော့တယ်၊ ငါတွေ့နေတာက ဆာတိုးယာမကို ဘယ်လိုသတိရင်ကောင်းမလဲဆိုတာကိုပဲ ကြိုးကြာ”

သစ်ပင်ကြီး၏ပင်စည်တွင် ကျောမှီရင်း ကောင်းကင် ဖြာကြီးကိုကြည့်ကာ အပြာရောင်သစ္စာစကားကိုသာဆိုနေပါ၏။ ခက်ခဲကြီးမားလှသော သစ္စာတရား၏တာဝန်ကြီးတစ်ခု၊ အရွယ် နှင့်မမျှ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လွန်းလှသည့် စနေ၏တာဝန်ယူသမျှ ကြိုးကြာ ခွဲဝေယူလိုရလျှင် မျှဝေ၍ယူငင်ပေးချင်နေမိပါ၏။

စနေကိုငေးကြည့်ရင်း သူမရင်တို့ တလုပ်လုပ်ခုန်လှုပ် လာကြသည်။ နှလုံးသားဘွင် တမ်းမူးစွာ မြင်မက်ခဲ့သော ရုပ်ပုံ လွှာတစ်ခုက စနေများဖြစ်နေလေမည်လားဟု လရောင်ရေးရေး အောက်မှ စနေ၏မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေမိရင်းမှ ကြိုးကြာ ၏ မို့ယောင်ယောင်ရင်အုံစို့စို့လေးမှာ ပျင်အင်အနက်အောက်မှ ကြွချီ၊ ဖောင်းချည်၊ နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်နှင့် ...။

ရုတ်တရက် စနေက ကြိုးကြာထံ ငုံ့အကြည့်တွင် နစ်ဦး သား မျက်နှာချင်းထိလှနီးပါးဖြစ်သွားကြသည်။ စနေမှာလည်း ကြိုးကြာ၏ခပ်မော့မော့မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို အမှတ်မထင် ငေး

မောကြည့်နေရာမှ ရင်တွေတဒိန်းဒိန်းခုန်လာမိသည်။ စမ်းချောင်းလေးအနီးမှာတော့ အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

မျက်ရည်ကြည်တို့ဝေ့သီလာသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စနေကို မော့ကြည့်နေသည့် ကြိုးကြာမှာ စနေ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ငိုက်ခနဲကျဆင်းသွားပါလေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရစ်သိုင်းဖက်တွယ်လာသော စနေ၏လက်များက ကြိုးကြာအား မြတ်နိုးခြင်းကြီးစွာနှင့် ပွေ့ထက်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

ညဉ့်ကောင်းကင်မှ ငွေလဝန်းကြီးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်ညင်ညင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းငယ်လေးတို့ကမူ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၁၀၀) နီးပါးက ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော သစ္စာရင်ခွင်မှ အချစ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးရွတ်ဆိုကာ ပြောပြနေလေသည်သို့။

စမ်းချောင်းငယ်လေးနှင့်လမင်းကြီးတို့ ပြောပြနေကြသည့် ချစ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို သရက်ပင်အောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကလည်း ကြားသိသွားပါလေ၏။ ထိုသူကား ငှက်ခါးပင်တည်း။

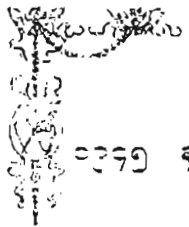
စနေတစ်ယောက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဘယ်လူးညာလိုမ့်နှင့် ရှိနေရာမှ စမ်းချောင်းဘက်သို့ထသွားသည်ကိုလည်း သိသည်။ သို့သော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမည်မို့ မလှမ်းမကမ်းမှသာ စနေ၏လုံခြုံရေးအတွက် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

သံညက်သို့ အရေးကြီးဆုံးသောအချိန်သို့ရောက်ကာမှ စနေကို လုံးဝအဖိတ်အစဉ်မခံနိုင်။ နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) နီးပါး သစ္စာရန်ကြေးတစ်ခုသည် စနေကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လှုပ်ရှားနိုင်ပါမှ အောင်မြင်ခြင်းသို့ရောက်ရှိပေလိမ့်မည်။ သူ ချစ်ခင်လေးစားသော စနေအပေါ် ကျရောက်လာနိုင်သောဘေးဆိုး၊ အန္တရာယ်ဆိုးများအတွက် အသက်ပေး၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် သူ၏ဆရာရသေ့အိုကြီးက အထပ်ထပ်မှာကြားထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

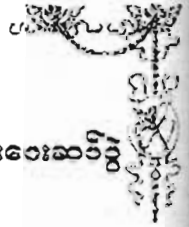
စနေနှင့်ကြိုးကြာတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားမှန်သမျှကို ငှက်ခါးကြားသိနေရပါသည်။ စမ်းချောင်းလေးအနီးတွင် အချစ်၏သာယာတေးသံလေးများကသာ သီကျူးနေကြပြီဖြစ်သည်မို့ ငှက်ခါးတစ်ယောက် သွန်လွန်လေးပြုံးရင်း အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုးတိုးညင်ညင် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သမိုင်း (၁)

၁၉၄၅ ခုနှစ် သံသရာသို့ကြွေးဝေးဆွဲ

မိုးတစ်ညစစ်ဆင်ရေး ... သို့မဟုတ်

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၅) ရက်၊ ညဉ့်ဆယ့်တစ်နာရီ ... တိတိ။

'ဒင် .. ဒင် .. ဒင် .. ဒင် .. ဒင် .. ဒင်'

တဒင်ဒင်နှင့်ဆယ့်တစ်ချက်တိတိ ရိုက်ခတ်မြည်ဟီးသွားသော သံစုံနာရီကြီး၏အော်မြည်သံက တိဟ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းတည်ရှိရာ ရဲတိုက်ကြီးထဲတွင် မိုင်းပုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသံကြီးနယ် ဆူညံလျက်သွားပါလေ၏။

ရုတ်တရက်ထအော်မြည်လာသည့် နာရီသံကြီးကြောင့် ဆာတိုးယာမ၏ငြိမ်သက်နေသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ဆတ်ခနဲ

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် တ ပေ

ခေါင်းထောင်လာသည်။ သည့်နေ့၊ သည်ရက်၊ သည်အချိန်ကို အမြန်ဆုံး ကုန်ဆုံးသွားချင်ပါ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နာရီလက်တံကြီးကို 'ခပ်မြန်မြန်ဆွဲကာ ညဆယ့်နှစ်နာရီကိုကျော်လွန်ပစ်လိုက်ချင် နေမိသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၅) ရက်၊ ညဉ့် ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်လွန်သွားသည်နှင့် ရသေ့အိုကြီး၏ကျိန်စာ သည်လည်းလုံးပျက်ပြယ်သွားပေတော့မည်ဖြစ်ပါ၏။ မတ်လ (၅) ရက်နေ့ကို မကြာခင်ကျော်လွန်ပေတော့မည်။ ဤနေ့ဤရက်ကို မကျော်လွန်မချင်း 'ဆာတိုးယာမ' တစ်ယောက် ကျိန်စာသင့် ခံရသော လူသားတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

အရက်သောက်လျှင်လည်း ဤကျိန်စာကို သတိရနေမိ သည်။

အစာစားနေလျှင်လည်း ဤကျိန်စာကို သတိရနေမိ သည်။

အိပ်ရာထက်တွင် ကျောခင်းလျှင်လည်း ဤကျိန်စာကို သတိရနေမိသည်။

နေ့နေ့ညည ... ဆာတိုးယာမတစ်ယောက် ဤကျိန်စာ ကြီးကိုသာ သတိရနေမိသည်မဟုတ်ပါလား။ အိပ်ပျက်ညပေါင်း များလာသဖြင့် ဒေါသစိတ်တို့က ရင်မှာဖိစီးလာကြသည်။ သောကကြောင့် ဒေါသဖြစ်လာရလေသည်လား၊ ဒေါသကြောင့် သောကဖြစ်လာရလေသည်လား မပြောတတ်။ ကြာလာတော့

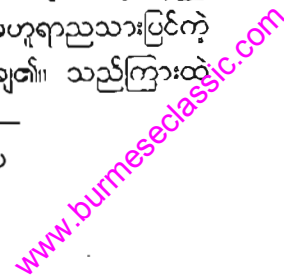
ဆာတိုးယာမမှာ အရက်ကိုသာ စွဲစွဲနှစ်နှစ်သောက်သုံးလာခဲ့သည်။ ယခုလည်း ခွက်ထဲတွင် တစ်ပက်ခန့်သာ ကျန်တော့သည့် ဝီစကို အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ချလိုက်ပါ၏။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး (၂၄)နာရီအထူး တပ်လုန့်နှိုးဆော်ထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် စခန်းပတ်ပတ်လည် တစ်ခုလုံး ကြွက်တွင်းဝနှင့် ခွေးတိုးပေါက်ပင်မချန် ... အစောင့် အရှောက်အင်အား၊ လက်နက်အင်အားများစွာဖြင့် ကျိန်စာရှင် သို့မဟုတ် ... 'ယင်းတိုက်တစ္ဆေ စနေ'အား ကြိုတင်၍ စောင့် ကြိုနေကြပါချေပြီတည်း။

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... လာခဲ့စမ်းပါ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ကောင်ရယ်၊ ငါ့နာမည်က ... 'ဆာတိုးယာမ' တဲ့ကွ ... မင်းကို သံသရာအဆက်ဆက် အနိုင်ယူလာခဲ့တဲ့သူပါကွာ၊ ကိုင်း ... တစ်နာရီလောက်တောင်မကျန်တော့တဲ့အချိန်မှာ မင်း ... ဘယ် လမ်းကနေ ဘယ်လိုများဝင်လာမလဲဆိုတာ ငါသိချင်စမ်းပါတီ ယင်းတိုက်တစ္ဆေရယ် ... ဟင်း ဟင်း"

သို့သော် ... ဆာတိုးယာမ၏အပြုံးသည် မလုံမလဲနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့နေသည်နယ်ပါတည်း။

ယနေ့ညဉ့်မှ ထူးထူးခြားခြား .. လတစ်ခြမ်းပဲ့လေးရော ခိုတ်တုတ်ခိုတ်တုတ်ကြယ်စင်စုလေးများပါ ပျောက်ဆုံးနေကြ သည်။ ထို့ကြောင့် သန်းခေါင်ယံညဉ့်သည် မဟူရာညသားပြင်ကဲ့ သို့ ပိန်းပိတ်အောင် နက်မှောင်လျက်ရှိပါချေ၏။ သည်ကြားထဲ

မိုးရာသီကာလမဟုတ်ပါဘဲလျက် မည်းနက်နေသည့် မိုးရိပ်မိုးသားများကလည်း ... တလိပ်လိပ်နှင့်တက်လာသဖြင့် မကြာမီညဉ့်ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို အမှောင်နက်နက်ထဲသို့ တွန်းခဲ့တော့မည်ထင် ...။

ထိုအမှောင်နက်နက်ထဲမှာမှ အမည်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသားသုံးဦးတို့က မြင့်မားမတ်စောက်လှသော ချောက်ကမ်းပါးယံကြီးပေါ်မှ တောင်တက်ကြိုးများအကူအညီဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းသက်လျက်ရှိပါသည်။ သူတို့နှင့် အတန်ဝေးကွာလှသော ဖြေပြင်ထက်မှာတော့ မီးထိန်ထိန်လင်းနေသည့် ရဲတိုက်နီအဆောက်အအုံကြီးက မှောင်မည်းနေသည့်ညဉ့်အခင်းကို နေအသွင်သို့ ကူးပြောင်းပေးထားသည်သို့ ...။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်၍ဆင်းနေသူ 'စနေ'က ... လက်ထဲမှ ညကြည့်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည် ... ဆယ့်တစ်နာရီနှင့်ဆယ်မိနစ်ဟိတိ။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်ဆိုလျှင် ချောက်ကမ်းပါးယံအောက်ခြေရှိ ... ဆာတိုးယာမ၏ကင်ပေတိုင်စခန်းဆီသို့ အောင်မြင်စွာခြေချနိုင်ပေတော့မည်။

သူ့နောက်မှာ လိုက်ပါဆင်းသက်လာသူက ... အနက်ရောင် တစ္ဆေမလေး ကြိုးကြာနှင့် နောက်ဆုံးမှ ဆင်းလာသူကတော့ ငှက်ခါးတို့ပင်တည်း။ တစ္ဆေရွေ့နှင့်အမှောင်ထဲတွင် စနစ်တကျ ရွေ့လျားရင်း လွန်စွာမှအန္တရာယ်ကြီးလှသည့် ပြောင်ချောနေသော ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ကြီးထဲသို့ အသက်ကိုရင်းလျက်

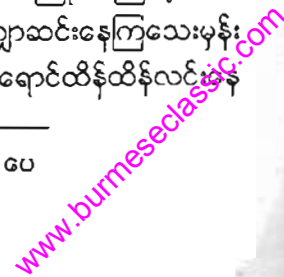
မင်းလားခွဲခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ရသေ့အိုကြီးသင်ကြားပေးခဲ့သည့် တောတွင်းသားအတတ်နှင့် ကာယပညာပုံဆောင် ကာယကျင့်စဉ်ပညာရပ်တို့က ယခုမှပင် ... လက်တွေ့အသုံးဝင်ခဲ့သဖြင့် ဆရာသခင်တို့ကို ရည်မှန်း၍ကန်တော့လိုက်မိပါသည်။

“ဒီမှာ ... မင်းရဲ့လက်တွေ့ဟာ နွယ်ကြိုးမျှင်နဲ့သစ်ပင်တက်တဲ့အခါ၊ တောင်တွေ ချောက်ကမ်းပါးတွေတက်တဲ့အခါမှာ နုနယ်နေရင် သစ်ပင်ပေါ်၊ တောင်တွေပေါ်က လိမ့်ကျလို့ အသက်ဆုံးရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ပထမအချက်ပဲ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ချောက်ကမ်းပါးတွေကို တက်ခြင်းဆင်းခြင်းရဲ့ အဓိကသော့ချက်ဟာ ... လက်ခြေမြဲမြဲခြင်းနှင့် ခြေထောက်မှာရှိတဲ့ အသားအဖုထနေရမယ်၊ ဒါဟာ တောတွင်းသားပညာရပ်ရဲ့ ပညတ်ချက်ပဲ ...”

ငှက်ခါးမှာ သူ၏ အသားမာထနေသော လက်များဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးပြတ်စွန်းကို အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးမှတစ်ဆင့် ခိုကွယ်ကာ လျှောချရင်း ... ရည်မှန်းချက်ရှိရာသို့ တစ္ဆေရွေ့ဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

သူ့ရှေ့မှ ကြိုးကြာနှင့်စနေကိုမူ မတွေ့ရမမြင်ရပါလေတော့။ သို့သော် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော ကြိုးစကြောင့် ... သူတို့နှစ်ယောက် အောက်ဘက်သို့ လျှောဆင်းနေကြသေးမှန်း သိနေရပါ၏။ တစ်စ တစ်စ ... နှင့် မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းလင်း

သည့် ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းကြီးနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ပါချေပြီ
ကော ...။

ထိုအချိန်တွင် ...

ကင်ပေတိုင်စခန်းဌာနချုပ်၏ ညာဘက်အမှောင်ရိပ်ထဲမှ
နွားခလောက်သံအချို့ တဝှမ်းဝှမ်းနှင့်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် စခန်းရှေ့
ရှိဂျပန်စစ်သားများ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် အမှောင်ထဲတွင်
သေနတ်များဖြင့်ချိန်ရွယ်လိုက်ကြစဉ် ...

‘ဒေါင်း .. ဂလွမ် .. ဂလွမ် .. ဒေါင် .. ဒေါင်’

‘ခွပ် .. ခွပ် .. ခွပ် .. ဖျောင်း .. ဖျောင်း .. ခွပ် ..

ခွပ်’

‘ဝန်း’

‘ဒန်း’

မကြာခင်မှာပင် နွားခလောက်သံများနှင့်အတူ တဝန်း
ဝန်း တဖျောင်းဖျောင်းနှင့် ခွာသံ၊ အော်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်
လာပြီး ကာရံထားသည့်သံဆန်ခါစည်းရိုးတန်းများကို တိုးဝှေ့သံ
ကြီးများ ကြားလိုက်ရပြီး ဝန်းခနဲ ဝန်းခနဲ ... ပေါက်ကွဲသံကြီး
များက တိတ်ဆိတ်သောသန်းခေါင်ယံညဉ့်ကို ဖောက်ထွင်း ပဲ့တင်
သွားကြပါတော့သည်။

‘ဝန်း .. ဂျိန်း’

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’

‘ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက်’

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ဝန်းခနဲ ဂျိမ်းခနဲ ... ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ ဆက်
တိုက်ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံများကြောင့် အခန်းထဲတွင်
ထိုင်နေသည့် ဆာတိုးယာမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ကုလားထိုင်ထက်
မှ ဝန်းခနဲခနဲထလိုက်ပါ၏။

“လာကုန်ကြပြီ .. လာကုန်ပြီ .. လာကုန်ကြပြီ”

“ဂုမ္ဘာန် ... ဂုမ္ဘာန်”

လူထွားကြီးဂုမ္ဘာန် အခန်းထဲသို့ ဝန်းခနဲပြေးဝင်လာ
သည်။

“ဟိုင်း .. မာစတာ ... အမိန့်ရှိပါ”

“ဟိုတစ္ဆေကောင် ရောက်လာပြီထင်တယ် ... ဌာနချုပ်
ရဲ့ညာဘက်ခြမ်းမှာ သေနတ်သံတွေကြားတယ်”

“ဟောဒီအခန်းထဲထိ ဒီတစ္ဆေကောင်ရဲ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး
မာစတာဆီကို ကျွန်တော်လက်ဆောင်ပို့လိုက်ပါမယ်၊ လုံခြုံရေး
တွေလည်း အပြည့်ချထားပါတယ် ... စိတ်အေးလက်အေးသာ
ဆာကေးသောက်နေပါ မာစတာ”

ဂုမ္ဘာန်က သူ၏သခင် ... ဆာတိုးယာမအား ဟန်မာန်
အပြည့်နှင့် အစီရင်ခံလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်၍သွားပါ
တော့သည်။ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်း၏ ရှေ့ဘေးဘယ်ညာမှာ
တော့ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ဗိုလ်အောင်ဖေဖေက ... လူ
အင်အားဖြန့်ခွဲကာ ဆာတိုးယာမ၏ ဂျပန်စစ်သားများအား
စတင်၍တိုက်ခိုက်ကြပါတော့သည်။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း’
‘ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် ..’
‘ဝုန်း .. ဂျမ်း ..’

စင်စစ် ညာဘက်ခြမ်းမှနေ၍ လူအင်အားမသုံး။ လက်နက်အင်အားမသုံးဘဲ နွားဆယ်ကောင်တွင် နွားခလောက်များ တပ်ဆင်ကာ ... ဆာတိုးယာမပြင်ဆင်ထားသည့် သတ်ကွင်းထဲသို့ မောင်းသွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ... စနေတို့နှင့် ကြိုတင်အချိန်ကိုက်ညီထားသည့်အတိုင်း ညဉ့် (၁၁) နာရီ မိနစ် (၄၀) တိတိတွင် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့အား စတင်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် ... စနေ၊ ကြိုးကြာနှင့် ငှက်ခါးတို့သည် ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ကြီးပေါ်မှ အောင်မြင်စွာဆင်းသက်လာနိုင်ခဲ့ကြပြီး ရဲတိုက်နီကြီးပေါ်သို့ပင် ‘ကြိုးများဖြင့် ချိတ်တွယ်ကာ ... တက်ရောက်လျက်ရှိကြပါသည်။

ထိုစဉ် ... စနေကပင် စတင်၍ ပြတင်းပေါက်မှန်တံခါးကို ကန်ကျောက်ခွဲကာ အနီးဆုံးအခန်းအတွင်းသို့ လိုမ့်၍ဝင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ကျောတွင်လွယ်ထားသည့် အနီရောင်ကတ္တီပါအိတ်ထဲမှ ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်’ ကိုပါ တစ်ပါးတည်း ဆွဲထုတ်သွားပါ၏။

‘ဝုန်း .. ချမ်း .. ချလွမ်း ..’
‘ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း ..’

အခန်းထဲသို့ ဝုန်းခနဲဝင်ရောက်လာသည့် မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးအား ဂျပန်စစ်သားများက ... ကယျာကယာပစ်ခတ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ချိန်တွင် သူတို့ရှေ့မှ အရိပ်မည်းကောင်ကြီးက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး ..’
‘ဖျောင်း .. ခွပ် .. ခွပ်’
‘အား ... အား’

မုန်တိုင်းတိုက်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး ဂျပန်စစ်သားအချို့ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြိုလဲကျသွားကြသည်။ တိုက်ခိုက်သူနှင့် ခုခံတော်လှန်သူတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံပွဲကြီးတွင် ချိန်ခါမဲ့မိုးကြီးကလည်း တင်ဂါဝေါနှင့် ဂုဏ်ပြုချီးကျူးလိုက်သည်ထင့် ...။

ညဉ့်ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး လျှပ်စီးတန်းများ တဝင်းဝင်း တလက်လက်နှင့် ...။ မိုးခြိမ်းသံကြီးများကလည်း တဝုန်းဝုန်း တကျိမ်းကျိမ်းနှင့် ...။ ညဉ့်ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ငရဲပွက်သကဲ့သို့ ဆူညံလျက်ရှိပါတော့သည်။

မိုးသီးမိုးပေါက်များကလည်း ရေကာတာကြီးတစ်ခုကို ရိုက်ချိုးသကဲ့သို့ မိုးရေများက ဝေါခနဲ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြိုဆင်းကျလာကြသည်။ မိုးရေများနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာသည့် ငှက်ခါးကလည်း လက်ထဲမှသေနတ်ကို မွှေယမ်းပစ်ခတ်လျက် တရကြမ်းပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

'ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း ..'

'ဝေါင်း .. ဂရော .. ဝေါင်း .. ဝေါင်း .. ဂါး ..'

သို့သော် ... ကံဆိုးချင်တော့ ခွေးထိန်းဂျပန်စစ်သားများနှင့် ခွေးကြီးများရှိရာအခန်းဖြစ်နေသဖြင့် ငှက်ခါးမှာ ... လွှားခနဲခုန်ကာ အခြားအခန်းထဲသို့ ပစ်ခတ်ရင် လိုမှိုဝင်လိုက်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့နောက်သို့ ကျည်ဆန်များက ... ဝေါခနဲပြေးလိုက်လာကြပြန်သည်။

'ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် ..'

'ဝေါင်း .. ဂရား .. ဝေါင်း ..'

ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ဝေသာလီပြည်ဘီလူးဝင်စီးသကဲ့သို့ ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေပါချေပြီ။ သေနတ်ပစ်ခတ်သံ၊ ပေါက်ကွဲသံ၊ ညည်းညူသံကြီးများက အနိဌာရုံညဉ့်တစ်ညဉ့်ကို ဖော်ကျူးလှစ်ဟပြနေပါချေပြီတည်း ...။

ကျားတို့ ရင်ဆိုင်... ဓားတို့ယှဉ်ခြင်း

'ဝုန်း .. ဂျိမ်း ..'

ဝုန်းခနဲ ဂျိမ်းခနဲ ... အော်မြည်သံကြီးများနှင့်အတူ ဝင်းခနဲလင်းလက်သွားသည့် အလင်းတန်းကြီးများက ... ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းတွင်းဝယ် နေရာအနှံ့မှ ရှုညံ့စွာ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ငှက်ခါးက ဗိုလ်အောင်ဖေပေးထားသည့် လက်ပစ်ခဲးတစ်လုံးကို ဂျပန်စစ်သားအုပ်စုရှိရာသို့ လှမ်း၍ပစ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အခြားအခန်းတစ်ခုထဲသို့ လိုမှို၍ဝင်သွားပါလေ၏။

'ဝုန်း .. ဂျိမ်း ..'

ထိုကဲ့သို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေချိန်တွင် ... စနေတစ်ယောက် ရန်သူတော်ကြီးဆာတိုးယာမကို အသည်းအသန် လိုက်ရှာနေပါသည်။ စနေ၏အမူအရာမှာ သွေးဆာငတ်မွတ်နေသော ကျားရိုင်းတစ်ကောင်နယ် ...။ သူ၏ညာလက်လက်တွင် သွေးစွန်းနေပြီဖြစ်သော 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်'က တစ်ဖက် ...၊ ဘယ်လက်တွင် ဂျပန်စက်သေနတ်တစ်လက်ကို ပိုက်လျက် ... ပစ်ခတ်ရင်း တရကြမ်းမန်းတက်လာခဲ့ပါ၏။

'ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက်'

'အား ... အား ... အီး ... အီး ... အု''

တားဆီးဟန်ထားသူမှန်သမျှသည် တဘိုင်းဘိုင်းနှင့် ဖြူလဲကျရှုံးခဲ့သည်။ တစ်ယောက်မကျန် ပြတ်ပြတ်သားသားရင်ဆိုင်သတ်ဖြတ်နေခဲ့သဖြင့် ဂျပန်စစ်သားများ အလောင်းချင်းထပ်လျက် ရှိပါချေပြီးကော ...။

'ဒိုင်း .. ဒက် .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း ..'

'အား ... အု''

တစ်နေရာတွင် ဓားတစ်စင်းကို လွယ်လျက်သေနတ်တစ်လက်နှင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေသည့် ကြိုးကြာကို ဖျတ်ခနဲစနေတွေ့လိုက်ရသည်။ စကားပြောချိန်မရ ...။ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြရင်း အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဂုမ္ဘာန်မှာ သူ့မျက်စိရှေ့တွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်

ယောက် လဲကျသေဆုံးကုန်ကြသည့် ဂျပန်စစ်သားများကိုကြည့်ကာ ဒေါသတိလူးစီးလျက်ရှိပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် သေနတ်တစ်လက်၊ ဓားတစ်စင်းနှင့် သဲသဲမဲမဲစစ်ခင်းနေသည့် ကြိုးကြာကို ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်ကြားတွင် မြင်လိုက်ရသည်။

'ဟင်း ... မိန်းမချောတစ်ယောက်ပါလား .. တယ်ပြီး အစွမ်းထက်နေတာကိုး''

ဟုတ်သည် ... ဂုမ္ဘာန်တံခါးဝတွင်ခြေစုံရပ်ရင်းကြည့်နေစဉ်မှာ ပင်သူ့ရှေ့မှဂျပန်တစ်ယောက်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်ချလိုက်ပြီး ဒူးထောက်ကာလဲကျနေသည့် သေနတ်ထိသွားသော ဂျပန်၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ ထိုဂျပန်ကောင်၏ ... ရင်ဝတည့်တည့်သို့ ခြေစောင်းဖြင့် ပစ်ကန်လိုက်သည်။

'ဟိုင်း .. ယား ... ပ ...'

'အား ...'

'ဘုန်း'

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တံခါးဝဆီမှ ပြေးဝင်လာကြသည့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်နှင့် ဂျပန်သုံးလေးယောက်ထံသို့ ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

'ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း'

'ဝေါင်း .. ဝါး ..'

'အား''

ခွေးကြီးနှစ်ကောင် နောက်သို့လန်ကျသွားပြီး ဂျပန်

စစ်သားနှစ်ယောက်လွင့်စဉ် လဲကျသွားကြသည်။ ကျန်သည့်ဂျပန် စစ်သားက လက်ထဲမှသေနတ်နှင့် ဆက်တိုက်ပစ်ချလိုက်ပါ၏။

'ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက်'

သို့သော် ... အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်ကောင်မလေးက သူ့ရိုရာအခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲခနဲဝင်လိုက်သဖြင့် ကျည်ဆန်များက နံရံအတွင်းသို့သာ နစ်မြုပ်သွားကြသည်။ အခန်းထဲသို့ ခြေအကျ မှာပင် ကြိုးကြာ၏မျက်ဝန်းတွင် ... ဂန္ဓာန်၏အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သေနတ်နှင့်လက်တန်းထိုးပစ်ချလိုက်ပါ၏။

'ချောက် .. ချောက် .. ချောက်'

အရေးထဲ ကျည်ကုန်သွားသဖြင့် ကြိုးကြာ မချင့်မရဲဖြစ် နေစဉ်မှာပင် ... ဂန္ဓာန်ထံမှ ဓားမြှောင်နှစ်စင်းက ... သူမထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ပြေးဝင်လာကြသည်။

'ဝစ် .. ဝစ် ..'

မြန်လိုက်သည်ခြင်း ...။ ပထမဦးဆုံးပြေးဝင်လာနေ သည့်ဓားမြှောင်ကို ခန္ဓာကိုယ်အား ဆတ်ခနဲ နောက်လှန်ချကာ ရှောင်လိုက်ပြီးနောက်မှာ ထက်ကြပ်မကွားပြေးဝင်လာသည့် ဓား မြှောင်ကိုမူ ကျည်ကုန်နေသည့်သေနတ်ဒင်နှင့် ရိုက်ထုတ်လိုက် သည်။

'ဝစ် .. ဒေါင် ... ဝို'

'ဟာ'

ဂန္ဓာန်မှာ သူ၏ရင်ဝတည့်တည့်ဆီသို့ တန်ပြန်ရိုက်ချက်

နှင့် ပြေးဝင်လာနေသည့်ဓားမြှောင်အား လက်ထဲမှ ကင်ဒိုဓားရှည် ကြိုးဖြင့် ကပျာကယာခတ်ထုတ်လိုက်သဖြင့်သာ ... ဓားမြှောင် လေးက သူ၏သွေးကိုသောက်ခွင့်မရလိုက် ...။

ကြိုးကြာ၏ လျှပ်တစ်ပြက်ပညာအစွမ်းကြောင့် ဂန္ဓာန် ဒေါပူလာသည်ထင် ...။ ကင်ဒိုဓားကြိုးနှင့် ကြိုးကြာ၏ခါးလယ် မှ ဖြတ်ပိုင်းချလိုက်သည်။

သို့သော် ... လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်နယ် လှပစွာ ရှောင်တိမ်းရင်း လက်ထဲမှဓားရှည်နှင့် နောက်ပြန်တွက်သွားသော ကြိုးကြာ၏ဓားဖျားက အရှိန်နှင့်ဝင်လာသည့် ဂန္ဓာန်၏အင်္ကျီစ အား ဝမ်းခိုက်အနီးမှ ဆွဲဖြဲသွားပါသည်ကော ...။

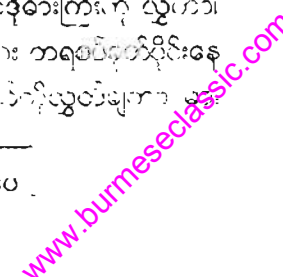
'ဝစ် .. ရွစ် ..'

'ဟာ'

ဂန္ဓာန် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် နောက်သို့ ကပျာကသီ ယိုလိုက်သဖြင့်သာ သက်သာသွားသည်။ နို့မို့ဆိုလျှင် အင်္ကျီစ အစား ဝမ်းခိုက်ပွင့်ကာ အူတစ်ထွေးကြီးထွက်ကျလာမည်မှာ အသေအချာပင်။

'အံမယ် ... ဒင်းကများ ငါ့ကို ... ဟွန်း ... တွေ့ကြို သေးတာပေါ့'

ဂန္ဓာန် ဒေါသတကြီးနှင့် သူ၏ကင်ဒိုဓားကြိုးကို လှဲဟော၊ ပက်ကာ၊ တိုးကာ၊ ဝိုက်ကာနှင့် ကြိုးကြာအား ကရစ်ပိတ်ပိုင်းနေ သဖြင့် ကြိုးကြာခမျာ ဘယ်လက်မှလေး ... ကိုလွှတ်ချကာ

၃၂၄ သက်မင်းကျူဂိုဠ်

ကိုသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုပ်ကိုင်လျက် ခုခံရှောင်တိမ်းနေရသည်။ အပြင်မှာတော့ ချိန်ခါမဲ့မိုးက အငြိုးနှင့် တဝေါဝေါရွာရ နေသကဲ့သို့ သူ၏နောက်မှကပ်၍လိုက်ပါလာသည့် မုန်တိုင်းကလည်း တဝန်းဝန်းနှင့် ကဆုန်စိုင်းကာလိုက်ပါလာခဲ့ပါ၏။

ဆာတိုးယာမ၏ဂျပန်စစ်သားများမှာ စခန်းပြင်ပမှာ ဗိုလ်အောင်ဖေဦးစီးသော တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ၏ရန်ကို ခုခံကာကွယ်တိုက်ခိုက်နေရသကဲ့သို့... ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းအတွင်းစည်းထဲထိတိုင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည့်... ဘီလူးသုံးကောင် သို့မဟုတ်... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ့ကောင်ကြီးများ၏ သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်ခြင်းများကိုပါ အလူးအလဲခံနေကြရသည် မဟုတ်ပါလား...။

ထိုအချိန်တွင် ပစ်ရင်းခတ်ရင်း ကျည်ကုန်သွားသဖြင့် ကျည်ကပ်လဲရန် အခန်းလွတ်အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာသည့်... ငှက်ခါးမှာ သူ၏ညီမ၊ ကြိုးကြာအား သဲသဲမဲမဲခုတ်ပိုင်းနေသည့် လူထွားကြီးနှင့် ဓားတိုက်ပွဲကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အောင်မာ... ဟေ့ကောင်... သစ္စာဖောက် အတ္တကောင်ကြီး... မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဓားကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ သဲသဲမဲမဲလိုက်ခုတ်နေတာ မရှက်ဘူးလား၊ ဒီမှာ လာစမ်း... ငါနဲ့ ယောက်ျားချင်း ရင်ဆိုင်ရအောင်... လာခဲ့စမ်း။”

ငှက်ခါး ဒေါပွပွနှင့် ကျည်ကတ်အသစ်ပင်ပလဲတော့ဘဲ သေနတ်ကိုပစ်ချလိုက်ကာ... လူထွားကြီးအား အော်ဟစ်ရိန်ခေါ်

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

လိုက်ပါ၏။ ရုတ်တရက် နောက်ဘက်မှကြားလိုက်ရသော အော်သံကြီးကြောင့် ဂုဏ္ဍာန်... ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... သူ့အား ဓားတစ်စင်းကိုင်စွဲကာ စိန်ခေါ်နေသည့် လူထွားကြီးငှက်ခါးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟီး ဟီး... မင်းလားကွ... ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တာ ဟင်”

“အစ်ကိုကြီး... သတိထား”

အခနဲထောင့်တွင် ခွေခွေလေးလဲကျနေသည့် ကြိုးကြာမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျနေသည့် သူ၏ဓားကို ပြေး၍ကောက်ရင်း အစ်ကိုဖြစ်သူ ငှက်ခါးကို သတိပေးလိုက်သည်။

“ရတယ် ကြိုးကြာ... အပေါ်ထပ်ကိုသွား... စနေ့ကို သွားကူလိုက်”

ငှက်ခါးမှာ အော်ဟစ်ညွှန်ကြားလိုက်ရင်း ဂုဏ္ဍာန်၏ရှေ့သို့ လွှားခနဲခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ငှက်ခါး၏စေခိုင်းမှုကြောင့် ကြိုးကြာ လှစ်ခနဲ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ အပြင်သို့ရောက်တော့ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းအတွင်း ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာနိုင်ကြပြီဖြစ်သည့် ဗိုလ်အောင်ဖေ၏ တော်လှန်ရေးရဲဘော်များကိုပင် ကြိုးကြာ... မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အားတက်သွားပါ၏။

ထို့နောက် လှေကားထိပ်မှ ဆီးကြို၍တိုက်ခိုက်နေသည့် ဂျပန်နစ်ယောက်ကိုရှင်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ ကြိုးကြာ... ပြေးတက်သွားပါတော့သည်။

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ကျန်ရစ်ခဲ့သော အခန်းထဲမှာပေး... လက်ရည်တူ ဒေါက်တူမောင်းတူ လူထွားကြီးနှစ်ယောက်၏ တိုက်ပွဲက ... သိကြားနှင့်အသူရာ စစ်စင်းနေကြသည့်နှယ် ...။ ဂုဏ္ဍာန်က ဓားဖျားကို ညာသို့ စွယ်ယောင်ပြကာ ... ဖျတ်ခနဲ ငှက်ခါး၏ ခါးဆီသို့ ဝိုင်းချလိုက်သည်။

ငှက်ခါး... ဓားနှင့်ဆီးခဲလိုက်သဖြင့် ဓားနှစ်စင်းထိခတ်၍ မီးပွင့်သွားသည့်အသံကြီးက ကျိမ်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ... မိုးခြိမ်းသံကြီးများနှင့်အပြိုင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

‘ကျိန်း .. ဒလိန်း’
‘ချင် .. ထန်း ..’

ဂုဏ္ဍာန်က ... သူ၏ကင်ဒိုဓားကြီးနှင့် ဆွဲသည်။ သုတ်သည်။ ခုတ်သည်။ ပက်သည် ...။ ငှက်ခါးကလည်း သူ၏ မြန်မာငှက်ကြီးတောင်ဓားကြီးနှင့် ကာသည်။ ပက်သည်။ လွှဲသည်။ ဓားနှစ်စင်းတို့ ထိခတ်မိတိုင်း တဖွားဖွားနှင့်လွင့်ပျံနေကြသည့် မီးဖွားမီးပန်းများက လင်းခနဲ ... ပျက်ခနဲ ...။ ကျားကျားချင်း၊ ဓားဓားချင်း ... ယှဉ်ပြိုင်ရင်ဆိုင်၍ အသက်လှပွဲက ... တစ်ချက်မှားလျှင် အသက်ရှူရပ်သွားပေမည်။

‘ချမ်း .. ထန်း’

“ဟိုင်း .. ယား ... လာပြီဟေ့ ... ဒီနေ့ဟာ မင်းလို သစ္စာဖောက်ကောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ”

ငှက်ခါးက ရင်ခေါင်းသံကြီးနှင့်ကြွေးကြော်ရင်း ...

ဗန္ဓာန်၏ဓားကြောကိုဖြတ်ရန် ကာယပံသုအားကိုထည့်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ဂုဏ္ဍာန်၏ခြေကန်ချက်ကလည်း ငှက်ခါး၏ ဓားကိုလက်ကို ထိသွားသဖြင့် ငှက်ခါးဓားလည်း လွတ်ကျသွားခဲ့၏။

“ဟင်း ဟင်း ... လာခဲ့စမ်း ... မင်းလည်တိုင်ကို ဟောဒီလက်နဲ့ ချိုးဖဲ့ပစ်ရမယ် ... ဟီး ဟီး”

ဖျတ်ခနဲ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းပူးဝင်ကာ ငှက်ခါး၏လည်ပင်းကို ဗန္ဓာန်၏ သန်မာသောလက်ကြီးနှစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်။ ထည်ပင်းရိုးတစ်လျှောက် ကြေမွသွားနိုင်သည့် ခွန်အားမျိုးဖြင့် ညစ်အားက ပြင်းထန်လာသည်။

ငှက်ခါး မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်လာပြီး ဖော့ချွေးများပင် မှဲ့လာခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင် လက်နှစ်ချောင်းကို ပူးယက်၍ ဗန္ဓာန်၏လည်မျိုကို ဆောင့်ထိုးချလိုက်သည်။

‘ဝှစ် .. ဒုတ်’

အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ... ငှက်ခါး၏အသေတိုက်ကွက်က ထည်ပင်းညစ်အား အနည်းငယ် လျော့ကျသွားသည်မှအပ ... လူဘီလူးကြီးဂုဏ္ဍာန်က မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်အား စိုက်၍ ဂုဏ္ဍာန်၏လည်မျိုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ကာရိုက်ချလိုက်တော့မှ ဂုဏ္ဍာန်မှာ ... ခွေးတစ်ကောင်နှယ် ညည်း ဖွားရင်း ထည်ပင်းမှလက်အစုံမှာ ပြုတ်ထွက်သွားသည်။

‘ဖောင်း ..’

“အ ... အီး”

ဂုဗ္ဘာန်သည် တစ်ချက်ကောင်း ထိထိမိမိ ခံစားလိုက်ရသည်မို့ ဒဏ်ရာရကျားတစ်ကောင်နယ် စိတ်ရိုင်းဝင်လာခဲ့ပြီး ငှက်ခါးကို အမိအရဖမ်းကာ လှေကားထိပ်မှနေ၍ ဒေါသတကြီးအောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟိုင်း ... သေစမ်းကွာ”

ငှက်ခါးမှာလည်း အလစ်အငိုက်တွင် မိမိရရချုပ်နှောင်၍ ပစ်ပေါက်ခံလိုက်ရသဖြင့် လွင့်မြောက်ပါသွားစဉ် သူ၏ခြေစောင်းနှင့် နောက်ဆုံးအားထုတ်ကာ ဂုဗ္ဘာန်၏လည်မျိုအား ဖြတ်ကန်လိုက်သည်။

‘ဖျောင်း ...’

“အား”

ကန်ချက်က ပြင်းသဖြင့် ဂုဗ္ဘာန်ခမျာ ခြေလွတ်လက်လွတ်ဖြင့် လှေကားထိပ်မှ ပြုတ်ကျသွားပါလေတော့သည်။ ငှက်ခါးမှာလည်း ပစ်ပေါက်လိုက်သောအရှိန်ဖြင့် လှေကားအောက်ခြေထိ ရောက်ကာ ကြမ်းပြင်နှင့်ဦးခေါင်းဆောင့်မိပြီး ခွေခေါက်ငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။

‘ဘုန်း ... ဘုန်း’

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လှေကားထိပ်မှ လည်မျိုကွဲကာ လွင့်ကျလာသည့် ဂုဗ္ဘာန်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာလည်း အုတ်နံရံကို အုန်းခနဲဝင်ဆောင့်ကာ ကြမ်းပြင်ထက်သို့ ဘုန်းခနဲပြုတ်ကျပြီး

တစ်ချက်နှစ်ချက်တွန့်ကာ ငြိမ်သက်သွားပါလေတော့သည်။

‘ဘုန်း ...’

“အင့်”

ထိုမြင်ကွင်းကို ဝရန်တာမှမြင်လိုက်ရသူက ... စနေ။ မျက်လုံးများပင် ပြာဝေသွားပြီး ငှက်ခါးရှိရာသို့ ဝရန်တာပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်လှေကားခြေရင်းတွင်လဲကျနေသည့် ငှက်ခါးကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။

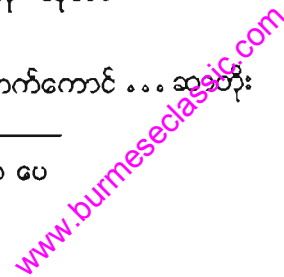
“ငှက်ခါး ... ငှက်ခါး ... ငှက်ခါး”

“အီး ... အင်း ... ငါ ... ငါ ... တာဝန် ... ကျေကျေ ... ပါတယ်နော် ... တပ်မှူး”

ငှက်ခါးမှာ လည်ပင်းရိုးထိသွားသည်ထင် ...။ ဦးခေါင်းတွင်လည်း သွေးများက ရွဲနှစ်နေသည်။ စကားပြောရာတွင်ပင် မပီသချင်တော့။ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြာဝေလျက်ရှိပြီး သူ၏အမြင်အာရုံထဲတွင် စနေ ... လေလား၊ သူ၏သွေးသောက်တပ်မှူးကြီး ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ... ဗိုလ်ပေ ... လေလား မကွဲပြားတော့။

“မိုး ... မိုးကောင်းကင်ကြီးကို သစ္စာဆိုထားလို့ ထင်တယ် ... ငါတို့ဘက်ကနေပြီး ကောင်းချီးဩဘာတွေပေး ... ပေးနေကြတယ် ... သစ် ... သစ္စာတရားရဲ့ ... ရန်ကြွေး ... ဆာ ... တိုး ... ယာ ... မ ကို သုတ်သင် ... ပေး ... ပါ တပ် ... တပ်မှူး”

“စိတ်ချ ... သစ္စာဖောက်လောက်ကောင် ... ဆရာတို့”

ယာမရဲ့သွေးကို မင်းရဲ့ ဟောဒီ ... ဓားကြီးနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖောက်ထုတ်ပစ်ပေးမယ်”

စနေ၏ကတိစကားနှင့် စနေကိုယ်တိုင် ဆုပ်ကိုင်ထား သည့် သူ၏သွေးစွန်းစားကြီးကိုကြည့်ကာ ငှက်ခါး ... ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်သည် ...။

“ကျော်ခေါင် ... သစ္စာဖောက်ခိုလ်မှူးကျော်ခေါင် ... ဆာတိုးယာမ ... ဆာ ... တိုး ... ယာမ ... သေ ... သေရမယ်တပ်မှူး ... တပ်မှူး ... ခင် ... ခင်ဘုန်းကို မစာင့် ရှောက် ... ပေး ... ပါ ... အား”

နောက်ဆုံးစကားများကို မှာကြားခဲ့ပြီး ငှက်ခါးတစ် ယောက် ... ငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။ စနေ၏စိတ်အာရုံတို့ သည် ဆွေးမြည့်နာကျင်နေကြသည်။ အမြင်အာရုံတွင် လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးက နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ကုလားဖြူဂေါ်ရာစစ်သားများနှင့် သစ္စာ ဖောက်လုရမ်းကားတို့ကြားတွင် အသက်ပေးသွားသည့် ... သူ၏လက်ရုံးကြီး ခိုလ်တွန်၏မျက်နှာကို ပြန်လည်၍မြင်ယောင် လာပါ၏။ စနေ ... မသိလိုက်စဉ်မှာပင် သူ၏နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးတချို့ ထွက်ကျသွားကြသည်။

“မင်း ... မင်း ... တာဝန် ကျေ ... ကျေပါတယ် ဝတွန်ရယ်”

ဆွေးမြည့်နာကျင်စွာဖြင့် ငှက်ခါး၏အလောင်းကို အသာ

၃ နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

အယာချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ငှက်ခါး၏ သွေးစွန်းစားကြီးကို ငကာကယူကာ ... သူ၏လက်စွဲ 'ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို' ကို ညှာလက်တွင်ကိုင်ကာ ရန်သူတော်ကြီး ဆာတိုးယာမ ... သို့ မဟုတ် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးက သစ္စာဖောက်ခိုလ်မှူးကျော် ခေါင်ရှိရာသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သစ္စာတရားတစ်ခု၏... ကျိန်တ

အပြင်ဘက်ညဉ့်ကမ္ဘာမှာတော့ မည်းမှောင်သော မုန်တိုင်းမိုးသည်းညသည် စူးစူးဝါးဝါးနှင့် ချောက်ချားသွေးပျက်ဖွယ်ကောင်းအောင် အော်ဟစ်မြည်ကြွေးရင်း စစ်သားရာထောင်တို့ လှံစွပ်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေသကဲ့သို့ ကြောက်ခမန်းလိလိ ကြိမ်းဝါးဟစ်ကြွေးကာ မိုးပေါက်မိုးခဲတို့ကို လေပြင်းအကူအညီဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ရိုက်ပုတ်သွန်းချနေကြသည်။

ပိန်းပိတ်အောင်နက်မှောင်နေသည့် မိုးကောင်းကင်ထက်မှာတော့ ဆာတိုးယာမတစ်ယောက် ဝတ်စုံနက်ရှင် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်၏ ကျီစယ်ဆော့ကစားမှုကို ... မချင့်ပဲခဲနှင့်

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ခံစားနေရပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူထွက်ပြေးရန် ကြံရွယ်ထားသည့် နောက်ဆုံးတံခါးပေါက်ဝကို ပိတ်ကာ ဝတ်စုံနက်နတ်မိမယ်လေးက ... ဓားတစ်စင်းဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားခြင်းပင်တည်း ...။

အသားဝါဝါ၊ မျက်နှာသွယ်ယောင်ယောင်၊ ပါးကလေးနစ်ဖက်က နီမြန်းနေကြသည်။ နဖူးဝင်းဝင်းလေးတွင် ခပ်ရိုင်းရိုင်းဖြာကျနေသည့် ဆံနွယ်စလေးများတွင် ချွေးသီးချွေးစလေးများက တွဲရရွဲခိုလျက် ...။ ဆံပင်ကို နောက်တွဲထုံး၍သိမ်းထားသည်။ ရွှန်းလက်စိုဝင်းနေသည့် မျက်လုံးလေးများက ... ကျားသစ်ပေါက်တစ်ကောင်နယ် စူးစူးရဲရဲနှင့် ...။ နီရဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ...။

မို့မောက်နေသောရင်အစုံက ဖျင်အင်္ကျီအမည်းအောက်မှ ရုန်းကြွထွက်လာတော့မည့်နယ် ... နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့်။ သေးကျင်သောခါးတွင် စည်းနှောင်ထားသည့် ရှမ်းဘောင်းဘီအမည်းရောင်အောက်မှ ကားစွင့်သောတင်သားနှင့် ဖြောင့်စင်းသောပေါင်တံများကို ခပ်ကားကားရပ်ကာ ... သားကောင်ကိုချောင်းမြောင်းနေသည့် ကြိုးကြာ၏သွင်ဟန်ကိုကြည့်ရင်း ဆာတိုးယာမ ... ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတက်လိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်း .. နင့်ရဲ့အသက်ကိုနမြောရင် ဖယ်စမ်း ... ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး။”

“ဟင်း ဟင်း ... လာလေ ... ငါ့ကိုကျော်နိုင်မှ နိုင်

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

www.burmeseclassic.com

... ဒီအခန်းထဲက ထွက်ခွင့်ရမယ်”

“ကိုင်းဟာ ...”

‘ရွစ် .. ရွစ် .. ထန်း ..’

ဆာတိုးယာမ စိတ်မရှည်တော့။ သူ့ထဲကင်ဒီဇားကြီးနှင့် ပိုင်းချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ... လက်ပြန် တွက်သည်။ ပက်သည်။ တရွမ်းရွမ်း တချက်ချက် ... ဖြင့် မီးပွားတွေ ပြီးပြီးပြက်ပြက်လင်းဖြာထွက်သွားသည်။

ကြိုးကြာ နေရာမှမခွာ ...။ ခြေကွက်ကလေးသော်မှ တစ်စက်မျှမရွေ့ ...။ ယာခြေမြဲလျှင် ဘယ်ခြေလှုပ်၍ ဘယ်ခြေမြဲလျှင် ယာခြေသုတ်ပြီး သေးကျင်သောခါးကလေးကိုသာနွဲ့၍ ယိမ်း၍ ဆာတိုးယာမ၏ဓားချက်များကို ပယ်ထုတ်သည်။

“ဟေး ... ဟိုင်း”

“ဟိုက် ... သေစမ်းဟာ”

ဆာတိုးယာမ ဒေါသဘီလူးစီးလာသည့်ထင် ... ဓားချက်များက အသေကွက်များကိုသာ ဖိ၍ ... နင်း၍ ... ခုတ်သည်။ ပိုင်းသည်။ ထိုးသည်။

‘ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် ..’

‘ထန်း .. ချမ်း ..’

ကြိုးကြာ ... နဖူးမှချွေးစက်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလာသည်။ နှာတံလေးဘေးမှ စီးကျလာသော ချွေးစက်လေးများက အံခဲထားသည့် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကြားမှ ငံကျိကျိနှင့်စီးဝင်လာ

ကြသည်။ ဆာတိုးယာမ၏ ကင်ဒီဇားကြီးက ... ကြိုးကြာ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနီးတွင် ပတ်ချာလှည့်နေသည်။ ဆာတိုးယာမ သွင်းခုတ်လာသမျှဓားချက်များကို ... အံခဲ၍ခံသည်။

‘ဝှစ် .. ထန်း .. ထန်း ..’

“အ”

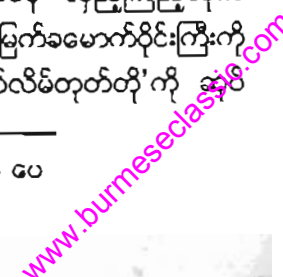
သို့သော် ပြင်းထန်သောဓားချက်ကြောင့် ကြိုးကြာပခုံးကို ရှုပ်ထီသွားပြီး ဒူးညွတ်ကာလဲကျမည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားစဉ် ... ဆာတိုးယာမက နောက်ဆုံးဓားချက်ကို ကြိုးကြာ၏ရင်ဝဆီသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

‘ဝှစ် .. ထန်း’

ရိပ်ခနဲပြေးဝင်လာသည့်အရာတစ်ခုက ... ဆာတိုးယာမ၏ ဓားကိုင်လက်ကိုထိသွားပြီး ဓားလမ်းကြောင်းက ကြိုးကြာ၏ ရင်ဝအနီးမှ ကပ်၍လွဲဖယ်သွားပါ၏။

“ဟိုး ... ဟိုးထား ... ဘယ့်နယ့် ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်က မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဓားကြီးနဲ့ ခုတ်ရတယ်လို့၊ ဂျပန်မျိုးနွယ်စုတွေသာကြားခဲ့ရင် နားရှက်စရာတွေ ဖြစ်တော့မယ် ... ဟင်း ဟင်း”

ရုတ်တရက် နောက်ဘက်မှထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံကြီးကြောင့် ဆာတိုးယာမ ... ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်ခုံနှင့် မြက်ခမောက်ပိုင်းကြီးကို ဆောင်းကာ လက်ထဲတွင် ... ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို’ကို ဆွဲ

ကိုလျက် ကျောတွင် ဆောင်စားတစ်ချောင်းကိုလွယ်ကာ သူ့အား စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်နေသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်း ... မင်း ... မင်း ... မင်း”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ဟာ ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ငစနေပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာလောက်က တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကြီးဆီက သစ္စာတရားမဲ့မှုအတွက် အကြွေးတစ်ခုကို လာပြီးဆပ်တာ”

စနေမှာ ထိုသို့ ဟစ်ကြွေးပြောဆိုလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုကို မျှဉ်းတင်သာထောင် .. ထောင်လိုက်သည်။ ခြေကွက်ကို ဘယ်တင်ညာလှည့်ကာ ဆာတိုးယာမကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် ကြိုးကြာမှာ ... သူ့ပခုံးမှ ဓားဒဏ်ရာကို လက်နှင့်ဖိကာ အခန်းထောင့်ဆီသို့ နေရာရွှေ့လိုက်သည်။

“ဟင်း ဟင်း ... မင်း ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ အနိုင်မယူနိုင်ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ အခုလည်း မရဘူး ... နောင်သံသရာတွေမှာလည်း ဘယ်တော့မှ အနိုင်မရဘူး ဟေ့ ... ကိုင်း”

‘ဝုစ် .. ဝုစ် .. ဝုစ် .. ရွစ် ..’

ဆာတိုးယာမမှာ မထူးတော့ပြီးမို့ ... ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေကောင်’ ထံသို့ ပြေးဝင်ခုတ်ပိုင်းပါလေ၏။ သူ၏ကင်ဒိုဓားချက်များက ... ပိတုန်းကောင်နယ် တာပီဝိအော်မြည်ရင်း စနေ၏ခန္ဓာကိုယ်ဒဏ်အပြားသို့ ဇယ်ဆက်သလို တိုးဝင်လာကြသည်။

ယင်းတိုက်တစ္ဆေစနေက ... သူ၏ဝမ်းဗိုက်သားကို ချပ်၍ ဓားဦးလွတ်သည်ဆိုရုံမျှ ရှောင်ကွင်းလိုက်ပြီး မျှဉ်းတင်သာထောင်ထားသည့် ဝါးကျစ်လိမ်ထုတ်တိုကို ညှာလက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် မွှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

‘ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး ..’

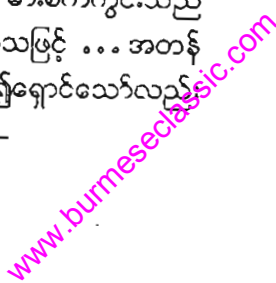
ယင်းတိုက်တစ္ဆေ၏ တုတ်လေမွှေ့သံသည် အပြင်ယံမှ ထစ်ချုန်းမြည်ဟည်းနေသည့် မိုးခြိမ်းသံနှင့် လေပြင်းတိုက်ခတ်သံနယ် ... တဝိုးဝိုးနှင့် အော်မြည်ဟစ်ကြွေးလျက်။ တုတ်မွှေ့သံအရှိန်ကြောင့် ခြေခင်းကာ ရှေ့သို့တိုးဝင်လာသည့် ... ဆာတိုးယာမ၏ဓားကြီးပင် သွက်သွက်ခါယမ်းသွားသည်သို့ ...။

‘ဝိုး .. ဖျန်း .. ဖျန်း .. ဖရမ်း ..’

ဆာတိုးယာမ လန်ဖျပ်ကာ နောက်သို့ပင်ဆုတ်သွားရသည်။ ထိုနောက် ဆာတိုးယာမသည် သူ၏ကင်ဒိုဓားစွမ်းဖြင့် ပတ်သာ၊ မွှေ့သာ၊ လူးသာ ဓားချက်များဖြင့် အောက်ခြေမှလည်းကောင်း၊ ခါးလယ်မှလည်းကောင်း ဝိုက်၍၊ ပတ်၍ ဓားဖျားကို လွှတ်သည်။ တစ်ဖန် ခါးနှင့်ဦးခေါင်းပိုင်းကို မလွတ်စတမ်းဖြတ်၍ ဓားစက်ကွင်းကိုပြန်သည်။

‘ဝိုး .. ဝိုး .. ရှီး .. ဝိုး .. ရှီး ..’

ဟုတ်သည် ...။ ဆာတိုးယာမ၏ ဓားစက်ကွင်းသည် အလယ်မှဖြတ်၍ ဓားဦးထိုး၍ ဖြန့်၍ဝင်လာသဖြင့် ... အတန်ငယ် ယ့်၍မျှမလွတ်။ စနေမှာ တိမ်း၍ယိမ်း၍ရှောင်သော်လည်း

စက်ဝိုင်းသာစားချက်များဖြစ်သဖြင့် ဓားခင်းကိုဖြိုရန် မလွယ်ကူ။
ထို့ကြောင့် တုတ်တိုကို ညှာပြောင်းလှည့်ရာမှ ဘယ်နှင့်
ဆုပ်ကာ တုတ်ဖျားကို ဓားစကြာကြားမှ လျှင်လျှင်သွင်းလိုက်
သည်။ ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာသော တုတ်ဖျားကိုကြည့်ကာ
ဆာတိုးယာမ ... နောက်သို့ လွှားခနဲ ဆုတ်လိုက်ရသည်။

‘ဝိုး .. ဝှစ် ..’

ထိုသို့မျှမဆုတ်လျှင် စနေ၏တုတ်ဖျားက ... ဆာတိုး
ယာမ၏လည်မျိုကို ဖောက်သွားမည်မှာ မလွဲပင်တည်း ...။

ထိုစဉ်မှာပင် လည်ချောင်းရိုးကျိုးကာ သေဆုံးခဲ့သည့်
ငှက်ခါး၏ပုံရိပ်က စနေ၏အာရုံအတွင်းသို့ တိုးဝင်လာပါ၏။
စနေ၏တစ်ကိုယ်လုံး အမျက်ဒေါသသွေးတို့က ... တဝန်းဝန်းနှင့်
ဆူဝေလောင်မြိုက်လာကြသည်။ လက်ထဲမှ မှော်ဝင်ဝါးကျစ်လိမ်
တုတ်တိုကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

စနေ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ သွေးကြောများအားလုံး
ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်မတတ် ...။ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်ဆီက
သွေးရိုင်းများက ဆူဝေပွက်လှဲလာကြသည်။

“ဟေး”

စနေသည် သူ၏ခြေကိုခင်း၍ ‘စက္ကန့်တုတ္တ ...’
တုတ်ခင်းပညာထဲမှ မြွေဟောက်မာန်ဖိတုတ်ခင်းအတိုင်း ဝါးကျစ်
လိမ်တုတ်တိုကို ဘယ်ခင်း၍ထောင်လိုက်သည်။ တစ်ခေတ်
တစ်ခါက ... စစ်မှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာ၏ ညှာလက်ရုံး သွေး

သောက်တပ်မှူး ဗိုလ်ပေခေါ် ‘ယင်းတိုက်တစ္ဆေ ငပေ’၏ စီးဝင်
ပူးကပ်မှုတို့က သွေးကြောမြွှာများအန့် စီးမျောတိုးဝင်လာနေ
ကြပါပြီကော။

စနေတစ်ယောက် ... မိမိကိုယ်မိမိ ရာစုသစ်လူသား
တစ်ယောက်အနေဖြင့် မခံစားရတော့ဘဲ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း
တစ်ရာနီးပါးက နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးသမားကြီး ... ‘ယင်းတိုက်
တစ္ဆေငပေ’ ... အဖြစ် တိတိပပ စူးစူးနစ်နစ် ခံစားလာရပါတော့
သည်။

“ဟေး ... ဟောဒီဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တိုဟာ ရာဇဝင်
ကြေး၊ သစ္စာကြေးတစ်ခုကို ပေးဆပ်ဖို့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်
စောင့်နေရတာကွ ... ဟင်း ဟင်း ... အခုတော့ အဲဒီသစ္စာ
ကြေးကို မင်း ... ရှောင်ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးကွာ”

စနေက ... ‘ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို’ ကိုခင်းကာ ရှေ့သို့
တစ်လှမ်းချင်းတိုးဝင်လာသကဲ့သို့ ... ဆာတိုးယာမက ထိတ်
လန့်စိတ်ဖြင့် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်သွားရ
သည်။

အမြင်အာရုံများလည်း မှောက်မှားစပြုလာခဲ့ပြီး သူ၏
အာရုံထဲတွင် ယင်းတိုက်တစ္ဆေငပေ၏မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်
လာပြီး လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်ဆီက သစ္စာတရား
တစ်ခု၏ ဥဒါန်းကျူးရင့်သံကိုလည်း ပြန်လည်၍ကြားယောင်လာ
မိသလိုလို ...။

www.burmeseclassic.com

'ဒေါသနဲ့ အငြိုးတရား ...၊
 မိုးထားတဲ့ ဓားတစ်စင်းအောက်က ...၊
 မကြေတဲ့ ... အမုန်း ...၊
 ဆုံးရှုံးသွားခဲ့တဲ့ ... နှလုံးသားများစွာအတွက် ...၊
 သံသရာ အဆက်ဆက် ...
 ဘဝတွေ အဆက်ဆက် ...
 ဘယ်ဘဝ ... ဘယ်ကမ္ဘာ ... ဘယ်နေရာရောက်

ရောက်၊

ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ ... 'သင်း' တို့ကို ...
 လက်စားချေဒဏ်ခတ်ဖို့ ...၊
 ငါ့ရဲ့သစ္စာသွေးနဲ့ ...
 ငါကိုယ်တိုင် ... ရေးထိုးခဲ့တယ် ...။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ရှေ့မှ ယင်းတိုက်တစ်ဆူ
 ငပေကလည်း ဆာတိုးယာမ၏မျက်နှာကြီးကို စေ့စေ့စူးစူးကြည့်
 ကာ ဟစ်အော်ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ဆာတိုးယာမ ... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း
 တစ်ရာလောက်ဆီက သစ္စာကြွေးတစ်ခုကို မင်း ... မလွဲမသွေ
 ပေးဆပ်ရတော့မယ် ဆာတိုးယာမရေ"

စနေ၏အသံတွင် ... ရှေးအတိတ်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာက
 ဆူဝေပွက်လျှံခဲ့သော 'ယင်းတိုက်တစ်ဆူငပေ'၏ ဒေါသမာန်လှိုင်း
 များက ပူးဝင်စီးကပ်လာခဲ့ပါသည်။

"ဘာကွ ... သစ္စာကြွေး ... ဟုတ်လား"
 "ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုအရင်း၊ နောင်တော်အရင်းဖြစ်
 တဲ့ စစ်ကဲမှူးကြီးနေမျိုးကျော်စွာကို သတ်ဖြတ်ပြီး နယ်ချဲ့တုလား
 ဖြူတွေကို ဆက်သခဲ့တဲ့ အကြွေးလေ ... ဟင်း ဟင်း ... ဘာ
 လဲ ... မေ့နေပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ
 လား သစ္စာဖောက်ကျော်ခေါင်"

ကျော်ခေါင်ဟု ခေါ်ငင်လိုက်သည့် စနေ၏အော်သံ
 ကြီးက ဆာတိုးယာမကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားစေသည်သို့။
 ဆတ်ခနဲ သူ၏ကင်ဒိုဓားကြီးကိုမြှောက်ကာ၊ စနေ၏ လွတ်ကွက်၊
 ဟာကွက်ကို စောင့်နေသည်။

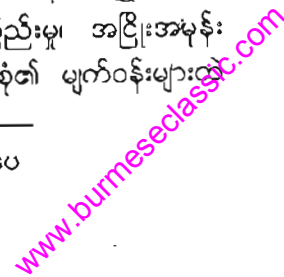
"ပြီးတော့ ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်လောက်က ငါ
 မိဘနှစ်ပါးကိုသတ်ခဲ့တဲ့အကြွေး ..."

"ဟိုင်း"

"ဟား"

ကျော်ခေါင်ဝင်စားခဲ့သည်ဆိုသော ဆာတိုးယာမ မျက်
 လုံးများသည် အရှူးတစ်ယောက်သဖွယ် ... ဂနာမငြိမ်တော့။
 ထက်အောက်စုံဆန် လည်ပတ်လျက်ရှိပါပြီ။ ထို့အတူ ဆာတိုး
 ယာမ၏ ဓားချက်များကလည်း မူမမှန်ချင်တော့ ...။

'ဝှစ် .. ဝှစ် .. ဝှစ် .. ထန်း .. ထန်း .. ရွှစ် ..'
 မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှု၊ ခံပြင်းနာကြည်းမှု၊ အငြိုးအမုန်း
 အာယာတအခိုးအလျှံများက မျက်လုံးနှစ်စုံ၏ မျက်ဝန်းများထဲ

တွင် ပြည့်လျှမ်းလျက် ...။ အင်အားပြိုင်လျက်ရှိသော မျက်ဝန်း နှစ်စုံသည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စူးစူးနှစ်နှစ်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...
“ဟိုက် ...ယား”

ဆာတိုးယာမက ... စနေ လစ်ပြီအထင်နှင့် ဓားသုံး ချက်တိတိကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ထိုးစိုက်ပိုင်းခုတ် လိုက်သည်။ သို့သော် ... စနေက တစ်တောင်နှစ်ပြန်မျှသာရှိ သော ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို့ကို ဆွဲယူမွေ့ယမ်းလိုက်သည့်ခဏ ... ‘ဝေါ ..ဝေါ ..ဝုန်း ..ဝုန်း ..ဝေါ ..’

မိုးထစ်ချုန်းသံ၊ လေပြင်းတိုက်ခတ်သံ၊ လေဝဲစုပ်ယူသံ များ တစ်ဝီ တဝေါဝေါ ... အော်မြည်လာသည်အထိ။ စနေ ... တုတ်ခင်းစကြာကို လှည့်လိုက်၊ မွေ့လိုက်သည်။ ကြောက် မက်ဖွယ်ထွက်ပေါ်လာသည့် တုတ်မွေ့သံကြီးနှင့်အတူ ...

ဆာတိုးယာမ၏ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဓားကြီးနှင့် လေပွေမွေ့ရာသို့ တိုးဝင်ခုတ်ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် ...

‘ထန်း ..ချွမ် ..ချွမ် ..ဂလွမ် ..ထောက်’

စနေ၏ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်မှ ... သံခွေးတပ်ထားသည့် အဖျားပိုင်းမှ သံခွေးသည် ပြုတ်ထွက်သွားပြီး ထိုသံခွေးအပတ် ထဲတွင် နီရဲလင်းဖြာနေသည့် ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး လွင့်စဉ်ထွက် ကျသွားပါလေတော့သည်။

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ယင်းတိုက်တစ္ဆေခိုခို

BURMESE CLASSIC

“ဟာ ...ပ ...ပတ္တမြား ...ပတ္တမြားကြီး ...ဒါ ...ဒါ ...ငါ့ပစ္စည်း ...ငါ့ပစ္စည်း”

ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်တို့၏ သံခွေးပြုတ်ထွက်ရာမှ လွင့်စဉ် ကျလာသည့် နီရဲလင်းဖြာနေသည့် ပတ္တမြားကြီးကို စနေ အံ့အား သင့်စွာငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ... ဆာတိုးယာမက လှစ်ခနဲပြေး ထွက်သွားကာ ကြမ်းပြင်ထက်မှပတ္တမြားကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက် ယူလိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ... ယင်းတိုက်တစ္ဆေ စနေ၏ လက်မှ ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်က ကုန်းကောက်နေသည့် ဆာတိုး

ခု နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

ယာမ၏ကျောကုန်းထက်သို့ ဘုန်းခနဲ ရှုပ်ထိသွားပါ၏။

‘ဝှစ် .. ဘုန်း ..’

‘အား ... အင့်’

ဝါးကျစ်လိမ်တုတ်က ကျောကုန်းကို ရှုပ်ထိသွားသည့် တိုင် ဆာတိုးယာမပါးစပ်မှ သွေးတို့က ပွက်ခနဲအံကျလာခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် မာန်ပြင်းသော ဆာတိုးယာမက ... ဆတ်ခနဲ ကုန်း၍ထကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးသွားပါ လေ၏။

ဝရန်တာဘက်မှာတော့ မိုးလေတို့က တဝေါဝေါနှင့် အပြိုးတကြီးရွာသွန်းချနေဆဲ ...။

‘စနေ ... ဟိုမှာ ... ဆာတိုးယာမ ပြေးပြီ’

ကြီးကြာ၏ သတိပေးအော်ဟစ်သံကြောင့် ... စနေမှာ သတိဝင်လာပြီး နောက်ကျောတွင်လွယ်ထားသည့် ငှက်ခါး၏ ဓားရှည်ကြီးကို ဆွဲထုတ်ကာ ဆာတိုးယာမထံ ပစ်ပေါက်လိုက် သည်။

‘ဝှစ် .. ဒုတ် ..’

‘အ’

ပတ္တမြားကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ မိုးရွာထဲတွင် သူရူးတစ် ယောက်နယ် အော်ဟစ်ခနဲပေါက်နေသည့် ဆာတိုးယာမ၏ ကျောပြင်ကြီးထဲသို့ ငှက်ခါး၏ဓားရှည်ကြီးက နက်ရှိုင်းစွာ စိုက် ဝင်စူးနှစ်သွားပါလေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ... သစ္စာကြွေးတို့ ထပ်နေပြီ ဖြစ်သည့် ‘ဆာတိုးယာမ’၏ အံ့နှစ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း ဝရန်တာထက်မှ လွင့်စဉ်ပြုတ်ကျလာပြီး မြင့်မားလှသော ရဲတိုက် နီကြီးထက်မှ အဆီးအတားမဲ့ ထိုးကျသွားပါတော့သည်။

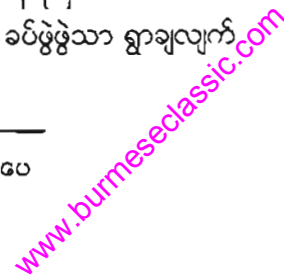
‘အ ... အား’

‘ဘုန်း .. ဝန်း’

သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်အသံနက်ကြီးဖြင့် ထိတ်လန့် တကြားဟစ်အော်လိုက်သည့် သစ္စာမဲ့သူ၏ပုံရိပ် ... ဆာတိုးယာ မ၏ အော်ဟစ်သံကြီးက မိုးသံလေသံများကိုပင် ထွင်းဖောက် ကာ အမှောင်နက်နက်ဆီသို့ ပဲ့တင်လွင့်ပျံ့သွားပါချေတော့သည်။

နှစ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးခန့်က ... ပေးဆပ်ရန်ကျန်ရှိခဲ့ သည့် သစ္စာတရားတစ်ခု ...။ ထိုနက်ရှိုင်းသော ... ‘သစ္စာ တရားတစ်ခု၏ အနှိုင်းမဲ့ဟစ်ကြွေးသံတို့သည်လည်း မိုးယံမှသည် စကြဝဠာတစ်နံတစ်လျားထိတိုင် ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းသွားပါချေ ပြီကော ...။

ပိန်းပိတ်အောင်မည်းမှောင်နေသည့် ညဉ့်ကမ္ဘာတွင် ... သံသံမဲမဲရွာသွန်းတိုက်ခတ်နေသည့် မိုးပစ္စုန်သည်ပင် သစ္စာ တရားတစ်ခု၏ အောင်မြင်မှုကို ကောင်းချီးပြုသည့်အနေဖြင့် တဝေါဝေါ တဝုန်းဝုန်း ... နှင့်ရွာသွန်းချနေရာမှ တစ်စ တစ်စ ... မိုးသက်လေလျော့ပါးလာပြီး မိုးသည် ခပ်ဖွဲဖွဲသာ ရွာချလျက် ရှိပါလေ၏။

စောစောပိုင်းက အသံမျိုးစုံတို့ဖြင့် မြည်ဟည်းထစ်ချွန်း
ခဲ့သော မိုးရိပ်မိုးသားများပင် ... ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီသို့ လွင့်မျော
ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ မသိ။ အေးမြရွှန်းလက်သော လ
ရောင်သည်ပင် အမှောင်တိုက်များကိုဖယ်ခွင်းကာ လင်းလက်
လာခဲ့ပါပြီတည်း။ အောက်ဘက်မြေပြင်ဆီမှ 'ဆာတိုးယာမ'
၏ ကင်ပေတိုင်ဌာနချုပ်စခန်းကြီးကို အောင်မြင်စွာစီးနင်းသိမ်း
ပိုက်နိုင်ပြီမို့ ... ဗိုလ်အောင်ဖေ၏တော်လှန်ရေးတပ်သားများ၏
အောင်မြင်စွာဟစ်ကြွေးသံကြီးများကလည်း မိုးယံသို့တိုင် ပဲ့တင်
ညံသွားကြပါသည်။

စနေမှာ အခန်းအလယ်တွင် ကျနေသည့် ကြိုးကြာ
၏ခါးရှည်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ... အခန်းထောင့်
တွင် ဒဏ်ရာနှင့်မီထိုင်နေသည့် ကြိုးကြာ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို
အသာအယာဖေးကူကာ တွဲထူလိုက်ပါ၏။

သူ့အား ရွန်းလက်သောမျက်ဝန်းအစုံနှင့် မော့၍ကြည့်
နေရှာသည့် ... ကြိုးကြာ၏ခါးကျင်ကျင်လေးအား အသာထွေး
ပွေ့လိုက်သည်။ ကြိုးကြာကလည်း ... စနေ၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီး
ထဲတွင် နွဲ့မို့နားလိုက်ပါလေ၏။

အရှေ့ဆီမှာတော့ ...

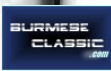
နေ့သစ်တစ်နေ့ကို မွေးဖွားပေးတော့မည့် နံနက်ခင်း
တစ်ခု၏အရက်ဦးသည် ရောင်နီများ ယုတ်သန်းလင်းဖြာလျက်
တိုးဝင်ဖြန့်ကျက်လာခဲ့ပါချေပြီတည်း။

ထို့အတူ ...
အရက်ဦး လေပြည်ညင်းကလေးကလည်း ညင်းညင်း
သွဲ့သွဲ့တိုက်ခတ်နေဆဲ ...။

ယောနိသောမနသီကာရ

သက်မင်းကျူလိုင်

၂၈-၁၂-၂၀၀၈
နံနက် ၄၃၀ နာရီ

www.burmeseclassic.com